

NATIONALLY BESTSELLING AUTHOR

MADELINE HUNTER

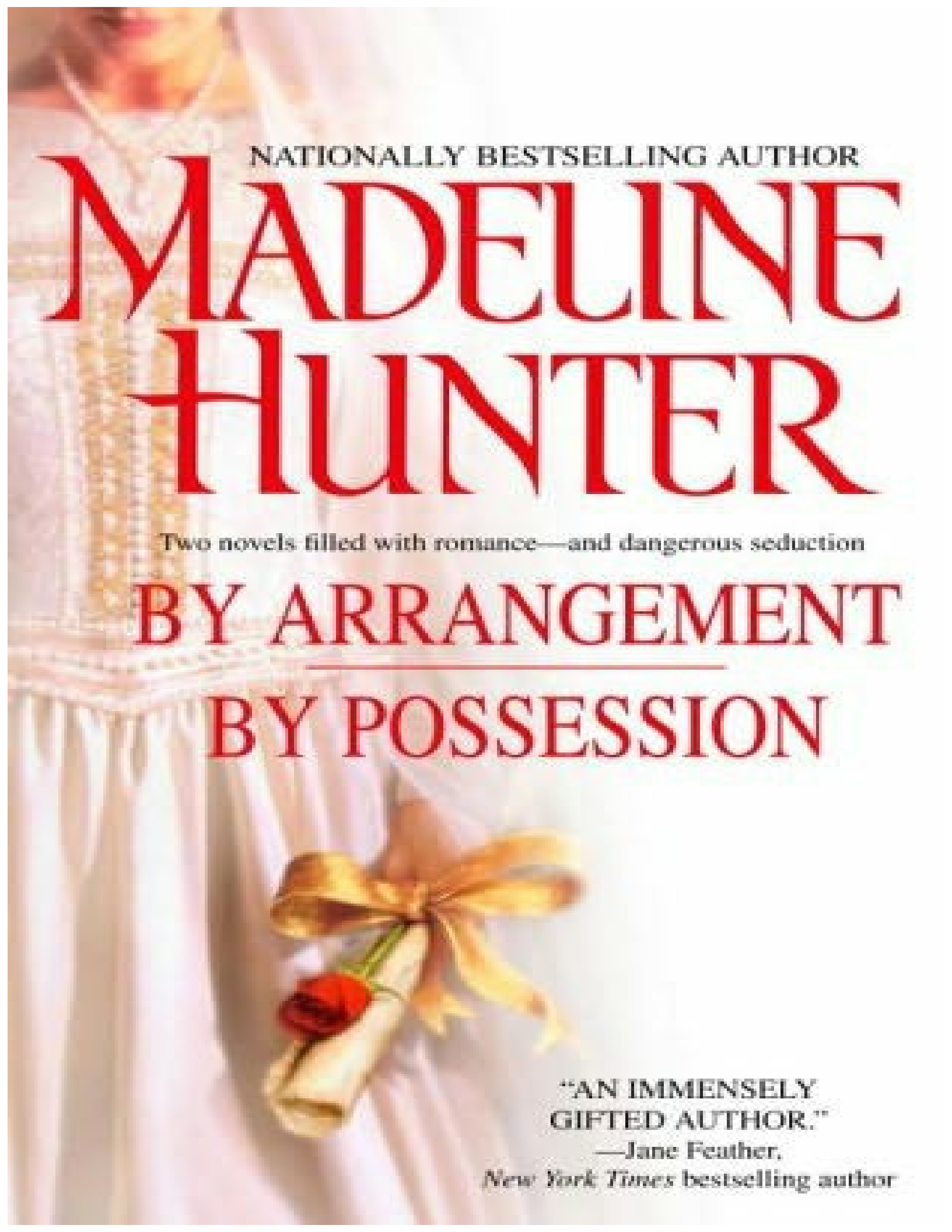
Two novels filled with romance—and dangerous seduction

BY ARRANGEMENT --- BY POSSESSION

"AN IMMENSELY
GIFTED AUTHOR."

—Jane Feather,
New York Times bestselling author

NATIONALLY BESTSELLING AUTHOR

MADELINE HUNTER

Two novels filled with romance—and dangerous seduction

BY ARRANGEMENT --- BY POSSESSION

“AN IMMENSELY
GIFTED AUTHOR.”

—Jane Feather,
New York Times bestselling author

Sự sắp xếp

Madeline Hunter

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chapter 1](#)
[Chapter 2](#)
[Chapter 3](#)
[Chapter 4](#)
[Chapter 5](#)
[Chapter 6](#)
[Chapter 7](#)
[Chapter 8](#)
[Chapter 9](#)
[Chapter 10](#)
[Chapter 11](#)
[Chapter 12](#)
[Chapter 13](#)
[Chapter 14](#)
[Chapter 15](#)
[Chapter 16](#)
[Chapter 17](#)
[Chapter 18](#)
[Chapter 19](#)
[Chapter 20](#)
[Chapter 21](#)
[Chapter 22](#)
[Chapter 23](#)

Giới thiệu nội dung

Christiana Fitzwaryn là một công nương được lớn lên dưới sự bảo trợ của nhà vua. Nàng có một mối tình bí mật với một chàng hiệp sĩ trẻ danh giá mà nàng quen từ thuở nhỏ. Cũng vì tình yêu đầu tinh khôi ấy, nàng sẵn sàng trao bản thân mình cho chàng..

Nhưng rồi một ngày, nàng được chính Đức vua và hoàng hậu chỉ định hôn ước với một thương nhân, một gã nhà buôn tầm thường. Cả cung điện đều tội nghiệp nàng vì cuộc hôn nhân này, một quý tộc và một dân đen. Rồi nàng phát hiện ra đám cưới đã được xếp đặt, và chính gã nhà buôn đó đã bỏ tiền ra để mua nàng, một món tiền rất lớn được trả cho Đức vua, để có được một người vợ quý tộc cho dòng máu những đứa con sau này của hắn.

Giờ thì nàng phải quyết định, đi gặp hắn và yêu cầu hắn rút lại lời cầu hôn vì nàng đã có người yêu, đã trao thân cho chàng ta và nàng không hề muốn lấy hắn. Tuy nhiên, liệu gã nhà buôn đó có hủy đám cưới như nàng yêu cầu hay vẫn cứ bất chấp sở hữu nàng. Liệu tình yêu chân chính của nàng có phải là chàng hiệp sĩ mộng mơ của nàng hay lại chính là gã thương nhân nam tính, mạnh mẽ và tự tin một cách kỳ lạ ấy?

David de Abyndon là một thương nhân giàu có của London. Anh đã có một thỏa thuận với Đức vua và kết quả của thỏa thuận ấy là anh sẽ có được một người vợ quý tộc. Anh đã không trông mong được một người vợ như thế, tuy nhiên, ngay từ ánh nhìn đầu tiên với Christiana, một cô gái xinh đẹp, tinh tế, và đầy lý trí, anh đã quyết tâm phải có được nàng. Không chỉ thân thể mà cả tâm hồn nàng sẽ thuộc về anh, chứ không phải những ánh mắt vô tình ấy.

Anh hiểu được sự khó xử của Christiana, và anh cũng đang phải che giấu một nỗi đau thầm kín. Làm sao anh có thể thuyết phục nàng rằng tình yêu mà nàng đang tìm kiếm không phải là một tên hiệp sĩ sở khanh nàng đã lãng mạn hóa, mà là một người đàn ông với đôi tay vững chãi, người có thể mua thân thể nàng, nhưng lại đánh mất cả trái tim lẫn tâm hồn trong cuộc mua bán ấy?

Giới thiệu tác giả-tác phẩm

MADELINE HUNTER đã từng làm việc như một người bán tạp hóa, một nhân viên văn phòng, một người bán tác phẩm nghệ thuật, và là một người viết văn tự do.

Hiện tại bà là một giảng viên nghệ thuật tại một đại học miền đông. Bà sống ở Pennsylvania với chồng, hai người con trai vị thành niên, một con chó lai mũm mĩm đáng yêu, và một con mèo đen.

By Arrangement là một tác phẩm khởi đầu thuận lợi cho sự nghiệp viết tiểu thuyết lãng mạn của Madeline Hunter. Đây là một câu chuyện về tình yêu, ghen tuông và rất nhiều những âm mưu. Không có ai là không gặp những sai lầm... Câu chuyện cuốn hút từ lúc mở đầu cho tới một cái kết đầy thỏa mãn. Từ tác phẩm này, bà bắt đầu thẳng bước đến danh sách những tác giả “Must-Buy.”

Mọi thông tin khác của bà có trên web site: www.MadelineHunter.com, độc giả có thể tìm thêm những thông tin, sự kiện lịch sử và cả những nhân vật mà bà đã sử dụng trong tác phẩm này.

MỤC LỤC

[Giới thiệu nội dung.](#) 1

[Giới thiệu tác giả-tác phẩm..](#) 2

[Thông tin ebook.](#) 2

[Chapter 1.](#) 4

[Chapter 2.](#) 15

[Chapter 3.](#) 28

[Chapter 4.](#) 42

[Chapter 5.](#) 51

[Chapter 6.](#) 61

[Chapter 7.](#) 69

[Chapter 8.](#) 81

[Chapter 9.](#) 90

[Chapter 10.](#) 97

[Chapter 11.](#) 107

[Chapter 12.](#) 115

[Chapter 13.](#) 127

[Chapter 14.](#) 142

[Chapter 15.](#) 151

[Chapter 16.](#) 164

[Chapter 17.](#) 178

[Chapter 18.](#) 187

[Chapter 19.](#) 197

[Chapter 20.](#) 205

[Chapter 21](#). 225

[Chapter 22](#). 234

[Chapter 23](#). 246

Chapter 1

“Nếu anh trai cô mà phát hiện ra điều này, tôi sẽ bỏ đi với lòng tự trọng, chỉ cần để tôi yên là được.”

Ánh trăng tái tái ném những vệt bóng trên những bức tường của các cửa hàng dọc theo con đường, Những chuyển động bất thường từ hai phía đôi khi làm cho Christiana phải chú ý, nhưng nàng chẳng sợ những tên cướp hay những người đi đêm tối nay. Thomas Holland, một trong những hiệp sĩ của Nữ Hoàng, cưỡi ngựa bên cạnh nàng, và cái ánh sáng từ ngọn đuốc của anh chiếu lên cây kiếm dài anh dắt bên hông. Christina mong rằng sẽ không có sự thách đấu từ bất cứ ai thấy họ bên ngoài thành phố sau lệnh giới nghiêm.

“Anh ấy sẽ chẳng bao giờ biết đâu, tôi hứa đó. Sẽ chẳng ai biết cả”, nàng khẳng định lại với anh.

Thomas lo lắng cũng đúng thôi. Nếu anh trai nàng - Morvan phát hiện ra Thomas đã giúp nàng lên khỏi Wetsminster sau khi đêm xuống, họ sẽ phải trả giá cả địa ngục. Nàng sẽ nhận hết tội lỗi về mình nếu họ bị phát giác ra. Dù sao đi nữa, nàng khó có thể rơi vào một tình huống nào rắc rối hơn tình trạng của nàng bây giờ.

“Gã thương nhân mà cô gặp phải thật giàu có, nếu không làm sao hắn sống được chỉ dựa vào cái tạp hóa của hắn”, Thomas trầm ngâm. “Không phải việc của tôi để mà tọc mạch, cô gái à, nhưng bây giờ không phải là thời điểm để đi thăm viếng, và bí mật như thế này. Tôi tin đó không phải là người tình của cô đó chứ. Đức Vua sẽ moi ruột tôi ra nếu đúng như thế.”

Nàng hẳn phải cười cái ám chỉ của anh lúc này, thay vào đó, cảm xúc điên cuồng của nàng đã khiến cho nàng quá mệt mỏi để hòa theo trò đùa ghê sợ này. “Không phải người tình, và tôi đi vào lúc này bởi vì chỉ vào thời điểm này tôi mới chắc rằng ông ta ở nhà”, nàng nói, hi vọng rằng anh ta sẽ không đòi hỏi thêm một lời giải thích nào nữa. Nàng đã phải dùng tất cả các mưu mẹo của mình cho chuyến thăm viếng bí mật này, và nàng chẳng còn thừa năng lực nào để phát minh thêm một lời nói dối khác nữa.

Hôm qua là một trong những ngày tồi tệ nhất, và dài nhất trong đời nàng. Là cái đêm nàng gặp Hoàng hậu Philippa và được cho biết sự quyết định của Đức Vua chấp nhận cuộc hôn nhân của nàng. Mỗi giây phút trôi qua từ lúc đó vĩnh viễn trở thành địa ngục hoảng loạn và giận dữ với nàng.

Nàng không phản đối kết hôn. Thật ra, vào tuổi 18, nàng đã qua độ tuổi mà hầu hết các cô gái đều kết hôn rồi. Nhưng lời cầu hôn này không phải từ Stephen Percy, người hiệp sĩ mà nàng đã trao trọn trái tim mình. Cũng không phải từ những chàng hiệp sĩ hay lãnh chúa khác, như là nhiệm vụ của con gái Hugh Fitzwaryn và của một gia đình đại quý tộc.

Không, vì Vua Edward đã quyết định nàng phải kết hôn với David de Abyndon, người mà nàng chưa từng một lần gặp mặt.

Một thương nhân bình thường.

Một thương nhân già, tầm thường, theo như lời người đi kèm của nàng, Lady Idonia, bà nhớ rằng bà đã mua lựa từ quý ngài David lúc bà còn trẻ.

Đó là cách mà Đức vua trừng phạt nàng. Từ khi cha mẹ nàng qua đời, nàng đã trở thành đứa trẻ được ngài bảo trợ, sống ở lâu đài cùng với người con gái lớn của ngài, Isabele, và cháu gái bé bỏng của ngài, Joan. Khi ngài biết về Stephen, ngài đã thực sự dận dữ và giáng hình phạt này lên nàng.

Stephen, đẹp trai với mái tóc vàng óng. Trái tim nàng thổn thức vì hắn, sự ân cần kín đáo của hắn mang mặt trời đến cuộc sống cô đơn và được chở che của nàng. Hắn là người đàn ông đầu tiên dám đối mặt với triều đình vì nàng. Morvan đã đe dọa sẽ giết bất cứ thằng đàn ông nào giám ve vãn nàng trước khi nàng đính hôn. Kịch thước và kĩ năng của cánh tay anh trai nàng đã ngăn chặn thành công bất cứ sự ve vãn tình ái nào, cũng như của hồi môn ít ỏi của nàng cũng ngăn cản một sự đảm bảo về tài sản. Mọi cô gái quý tộc đều có người theo đuổi, ngoại trừ nàng. Cho đến khi Stephen xuất hiện.

Cuộc hôn nhân này sẽ là một sự trừng phạt khắc nghiệt vì Indonia đã phát hiện những gì xảy ra trên chiếc giường mà họ nằm với nhau trước đó. Nàng không chấp nhận. Và người doanh nhân già ngày cũng sẽ không nếu ông ta biết mình đã bị Đức vua lợi dụng như thế nào.

Nàng và Thomas đi theo người hầu có mái tóc vàng mà họ đã đánh thức từ giấc ngủ êm ái ở cửa hàng tơ lụa. Cậu ta đồng ý dẫn họ đến nhà của chủ nhân cậu. Cậu dẫn họ đi xa khỏi phố Cheap, và sau đó dọc theo Guildhall trước khi dừng lại trước một cái cổng và gõ nhẹ vào nó. Cánh cổng mở ra và một người đàn ông to lớn xuất hiện.

Người gác cổng cầm một ngọn đuốc trên cánh tay lực lưỡng. Ông ta là người cao nhất mà Christiana từng thấy, to như một thân cây khổng lồ. Mái tóc vàng ánh trắng chảy dài xuống vai của ông ta.

Ông ta nói với tôn giọng du dương của người Thụy Điển. “Andrew, cậu đấy à? Cậu làm cái quái gì ở đây thế? Quân canh sẽ lại bắt cậu sau giờ giới nghiêm ...”

“Hai người này đến cửa hàng, Sieg. Tôi phải chỉ cho họ đường đi chứ!”

Ngọn đuốc đưa gần đến và ông ta có thể nghiên cứu kỹ lưỡng họ. “Ông ấy đang chờ, nhưng tôi được nghe là 2 người đàn ông mà”, ông ta nói một cách thận trọng. “Ja, thôi được, theo tôi. Tôi sẽ để các người tại nhà kính và nói với ông ấy các người ở đây”.

Thomas quay sang nàng. “Tôi sẽ đi cùng cô”, anh ta thì thầm, “nếu có gì xảy ra..”

“Tôi sẽ đi một mình. Chẳng có gì nguy hiểm cho tôi ở đây đâu”.

Thomas không thích điều đó. “Tôi sẽ đi xem sân vườn. Tôi sẽ chờ ở đây. Nhanh lên, và nhớ hét lên nếu cô cần tôi”.

Nàng đi theo ngọn núi có tên là Sieg. Những cánh cửa dẫn đến một đoạn hành lang ngắn khác, và nàng nhận ra đó là một tòa nhà với cánh cổng bị một vết cắt phía dưới nó. Họ băng qua sân và vào đại sảnh ngay phía góc đầu tiên bên trái tòa nhà. Nàng liền bị ấn tượng bởi những băng ghế và bàn ăn khi họ băng qua. Cuối cùng là rẽ vào một cánh khác đối diện với cánh đầu tiên băng qua sân. Đây là một cầu thang hẹp dẫn lên lầu hai.

Sieg mở cánh cửa trên cùng của cầu thang và ra hiệu: “Cô có thể chờ ở đây, ngài David đang ngủ nên có thể phải chờ một lát”.

Nàng lấy tay chặn ông lại. “Tôi không định làm phiền ông ấy. Tôi có thể đến lúc khác”.

“Tôi được lệnh phải đánh thức ông ấy nếu cô đến”.

Đây là lần thứ hai ông ta ngụ ý họ đang đợi nàng đến. “Tôi nghĩ là có gì đó nhằm lẫn ở đây...”, nàng nói nhưng Sieg đã ra ngoài.

Nhà kính khá rộng, và ngọn lửa yếu ớt đã gần tàn trong lò sưởi. Đồ nội thất trong phòng dường như ít hơn so với sức nặng của những cái bóng trong ánh trăng lọc qua dãy cửa sổ mái vòm dọc theo bức tường. Nàng dạo qua những cửa sổ, rê ngón tay lên những ô kính gọn sóng, và dọc theo những đường gân của nó. Thủy tinh. Rất nhũn và rất đắt. Quý ngài David hẳn đã làm rất tốt công việc buôn bán vải vóc và sự phù phiếm của mình.

Điều đó chẳng làm nàng ngạc nhiên. Nàng biết rằng một vài thương gia London giàu ngang ngửa với địa chủ và một số ít đã trở thành quý tộc nhờ sự giàu sang đó. Những kẻ giàu có ở London luôn được đối xử ngang hàng như những chức quan quan trọng của triều đình. Và gia đình của những người danh giá này cũng có vị thế cao không kém. Những thương nhân London, với những tính cách hoàng gia tự do của họ, là một nhóm người tự mãn và có nhiều thể lực, ganh tỵ với chính đặc quyền và quyền lợi của họ. Edward đã đàm phán và tư vấn với London nhiều như ngài đã làm với những người có thể lực của ngài.

Sieg trở lại và đốt ngọn lửa. Ông ta cầm theo một cây bắc và đốt một vài ngọn nến trên bàn gần đó trước khi ông ta đi ra. Christiana đứng gần cửa sổ xa khỏi ánh sáng trong góc bóng của nàng.

Cánh cửa trên tường cạnh lò sưởi mở ra, và một người đàn ông bước vào. Anh ta dừng lại, nhìn xung quanh gian phòng. Ánh mắt của anh thấy bóng của nàng gần cửa sổ và anh bước vài bước đến gần.

Ánh sáng của lò sưởi làm rõ mặt của anh. Nàng nhìn khuôn hình cao, mảnh khảnh, mái tóc nâu vàng và một khuôn mặt điển trai.

Một sự ngưng ngừng lướt qua nàng. Họ hẳn đã đến sai địa chỉ rồi.

“Thưa công nương?” Một chất giọng khá trầm. Một chất giọng thật hay. Thanh sắc của giọng khiến người ta bị đẩy vào và làm họ khao khát được nghe bất cứ điều gì thậm chí cả những điều vô nghĩa.

Nàng đang tìm một từ xin lỗi long trọng.

“Cô muốn nói với tôi điều gì sao?” Anh khuyến khích.

Có lẽ nàng phải biến khỏi đây mà anh ta không thể biết được nàng ngu xuẩn thế nào trong tối nay.

“Tôi xin lỗi. Có một sự nhầm lẫn,” nàng nói. “Dường như chúng tôi đã đến nhầm địa chỉ.”

“Cô đang tìm ai?”

“Quý ngài David”

“Là tôi đây, thưa quý cô”.

“Tôi nghĩ là một ngài David khác. Tôi được biết rằng ngài ấy ... già hơn”.

“Tôi chính là Ngài buôn tơ lụa David, chẳng có một David nào khác. Nếu cô muốn mang đến gì đó cho tôi...”

Christiana chỉ mong được biến mất ngay tức khắc. Nàng sẽ giết Indonia. Người thương nhân già đáng mến của bà không hơn ba mươi tuổi là mấy.

Anh chững lại ở giữa cầu, và nàng cũng nhận ra anh biết rằng nàng cũng không phải là người mà anh đang đợi. Anh tiến đến gần nàng thêm một vài bước. “Có lẽ nếu cô nói với tôi tại sao cô muốn tìm tôi...”

Trẻ hay già, chẳng có gì khác biệt. Nàng ở đây vì nàng muốn nói cho ông ta biết về mọi chuyện. Người đàn ông này sẽ chẳng muốn chơi trò ngốc nghếch gì với Đức vua dù ở độ tuổi nào đi nữa.

“Tên tôi là Christiana Fitzwaryn”.

Họ đứng đó trong một khoảng im lặng dài chỉ bị phá vỡ bởi tiếng tanh tách của than cháy trong lò sưởi.

“Cô chỉ cần gửi cho tôi lời nhắn và tôi sẽ đến gặp cô. Thật ra, tôi được nghe rằng Nữ hoàng sẽ giới thiệu chúng ta ngày mai ở lâu đài”. Cuối cùng anh nói.

Nàng biết rõ điều đó, vì thế chẳng có gì nhầm lẫn cả.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với ông”

Đầu của anh giật lui sau một chút xiu. “Vậy thì lại đây và ngồi xuống, quý cô Christiana, và hãy nói những gì cô muốn nói”.

Ba chiếc ghế bành rộng rãi thoải mái đặt trước ngọn lửa. Đàn áp lại bản năng muốn chạy trốn khỏi căn phòng của mình, nàng chọn chiếc ghế ở giữa. Nó quá lớn so với nàng, thậm chí ngay cả khi chỉ ngồi ở mép ghế, chân của nàng cũng bị hổng khỏi mặt sàn. Nàng cũng cảm thấy tương tự khi nàng ngồi với Nữ hoàng tối qua, như đứa trẻ đang chờ đợi bị phạt. Nàng vươn tay kéo mũ áo choàng của mình xuống.

Một sự chuyển động bên cạnh nàng mang David de Abyndon ngồi xuống phía bên trái cạnh nàng. Anh chuyển góc của chiếc ghế bành để có thể đối diện với nàng. Ngồi gần bên, với ánh lửa, nàng có thể quan sát anh một cách rõ ràng.

Đôi mắt của nàng rơi xuống đôi ủng cao màu nâu được gia công chuyên nghiệp, và đôi chân dài, đẹp trong ống quần màu nâu. Ánh mắt của nàng lướt qua bàn tay tinh tế với những ngón tay dài và đường nét của những mạch máu thanh lịch, đang đặt trên gờ trước của tay vịn ghế bành. Chiếc áo chén bằng len màu đỏ hoàn toàn không tô điểm thêm bởi những hình thêu hay đồ trang sức nào, và dù vậy, ngay cả trong ánh lửa nhảy múa, nàng cũng có thể biết rằng loại vải và tay nghề người thủ công thuộc vào hạng tốt nhất và rất đắt tiền. Nàng dừng lại một khắc, nghiên cứu chiếc ghế được chạm khắc phong phú bởi những họa tiết hình chim chóc và dây leo mà anh đang ngồi.

Cuối cùng thì chẳng còn nơi nào để nhìn ngoài gương mặt của anh.

Đôi mắt xanh đen màu xanh dương đang xem xét nàng kỹ càng như nàng đã xem xét anh. Đôi mắt dường như đủ thân thiện, thậm chí có biểu cảm, nhưng nàng cảm thấy bối rối vì nàng không thể đoán được những suy nghĩ và phản ứng trong đôi mắt đó. Cái gì đang phản ánh ở đó? Sự thú vị? Tò mò? Nhàm chán? Đôi mắt thật đẹp dưới đôi lông mày cong thấp, và khung xương quanh chúng, thực sự là toàn bộ khung xương của gương mặt anh, trông thật hoàn hảo và được gọt dũa công phu, như thể có một thợ thủ công bậc thầy với kỹ năng tuyệt hảo đã chọn lựa một cách cẩn thận và đặt chúng ở đúng vị trí của chúng. Một cái mũi thẳng tắp dẫn đến một khuôn miệng rộng đẹp như tạc. Mái tóc nâu vàng, dày và ngắn hơn so với thời trang năm nay, tẻ ra ở chính giữa và râu viền quanh thái dương, xuống gò má cũng một ít râu quai hàm tại cổ áo của anh.

David de Abyndon, Ông chủ của phường tơ lụa và là một thương nhân của London, là một người đẹp trai, rất đẹp. Nhưng sự cứng rắn mơ hồ xung quanh đôi mắt và cái miệng làm cho điều đó bị che dấu đi ít nhiều.

Một sự quan sát tinh tế được che dấu trong màu xanh dương ở mắt anh, và nàng đột nhiên tự ý thức được rằng nàng đã thật bất lịch sự khi xem xét anh một cách quá lộ liễu như thế, dĩ nhiên, nhưng anh lớn tuổi hơn nàng và nàng biết tốt hơn hết là đừng làm những gì tương tự như thế nữa.

“Cô không muốn cởi áo choàng ra sao? Ở đây khá là ấm áp”. Chất giọng ấm êm dịu ấy hỏi nàng.

Cái ý nghĩ cởi áo choàng làm cho nàng hoảng sợ một cách không tự chủ. Nàng dám chắc mình cảm thấy trần truồng nếu không có nó. Thật ra thì nàng kéo nó gần hơn như một phản xạ tự nhiên.

Nụ cười uể oải của anh lại xuất hiện. nó làm cho anh trở nên hòa nhã hơn, nhưng chẳng tiết lộ bất cứ điều gì.

Nàng hắng giọng “Tôi được nghe là ... là ngài...”

“Già hơn”

“Vâng”

“Không nghi ngờ là người nào đó nhằm lẫn tôi với ông chủ cũng là người bạn quá cố của tôi, David Constantyn. Sự nghiệp kinh doanh này trước đây là của ông ấy”.

“Hắn là thế”.

Im lặng bị căng ra. Anh ngồi đó một cách bình thản, quan sát nàng. Nàng cảm nhận một sự hiện diện không thể giải thích từ anh. Không khí bao quanh anh có một sức mạnh căng thẳng nào đó mà nàng không thể xác định được. Nàng bắt đầu cảm thấy rất không thoải mái. Rồi nàng nhớ ra rằng nàng đến đây để nói với anh một việc và anh đang đợi nàng kể một cách rất kiên nhẫn.

“Tôi cần phải nói với anh một chuyện rất quan trọng”

“Tôi rất sẵn lòng để nghe điều đó”

Nàng liếc nhìn qua, giật mình “Cái gì?”

“Tôi rất sẵn lòng để nghe điều quan trọng đó. Tôi không thích nghĩ rằng cô băng qua những con đường của London vào ban đêm cho một điều gì đó tầm phào”

Anh đang mắng mỏ cô hay trêu chọc nàng một cách tình tế đây, nàng chẳng thể đoán được.

“Tôi không đi một mình. Một hiệp sĩ đang đợi ở ngoài sân”, nàng nhấn mạnh.

“Loại người như anh ta là để nuông chiều cô.”

Không phải là trêu chọc mà là mắng mỏ.

Điều này làm nàng đủ tức điên lên để có thể lược nhặt suy nghĩ của mình một cách nhanh chóng. Nàng bắt đầu nghĩ rằng nàng chẳng thích người đàn ông này cho lắm. Anh ta làm nàng cảm thấy rất dễ bị tổn thương. Nàng cũng cảm nhận điều gì đó tự mãn và cách biệt ở anh ta, và

điều đó lại làm nàng tức điên hơn. Nàng đã mong chờ gặp một người đàn ông lớn tuổi, người sẽ đối xử với nàng với một sự tôn trọng bởi vì sự khác biệt đẳng cấp giữa họ. Hoàn toàn là chẳng có sự khác biệt nào trong người đàn ông này.

“Ngài David, tôi đến đây để đề nghị ngài rút lại lời cầu hôn”.

Anh liếc nhìn ánh lửa, rồi tia nhìn của anh trở lại nàng. Cái chân thon dài, cơ bắp của anh gác qua chân nàng còn lại, và anh chỉnh lại tư thế thoải mái trong chiếc ghế của anh. Một biểu hiện không thể đọc được hiện ra trong mắt anh, và nụ cười lười nhác của anh lại hiển hiện một lần nữa.

“Tại sao tôi phải muốn làm điều đó chứ, thưa công nương?”

Anh ta dường như không một chút ngạc nhiên hay giận dữ. Có lẽ cuộc gặp gỡ này sẽ như kế hoạch.

“Ngài David, tôi chắc rằng ngài là một người đàn ông tốt và danh tiếng như Đức Vua đã thừa nhận.

Nhưng lời cầu hôn này được chấp nhận mà không có sự đồng ý của tôi.”

Anh nhìn nàng một cách bình thản. “Và?”

“Và?” nàng lặp lại, một chút sững sốt.

“Quý cô của tôi, đó hẳn là một lý do tuyệt hảo cho cô để rút lại lời cầu hôn, nhưng không phải cho tôi. Hãy trình bày điều cô nói với Đức vua hoặc giám mục và nó sẽ kết thúc. Nhưng sự đồng ý của cô hay phần thiếu hụt của nó không phải là mối bận tâm của tôi”

“Điều đó không đơn giản. Có lẽ những người như anh nghĩ thế, nhưng tôi một người được Đức vua bảo trợ. Ngài phát ngôn cho tôi. Để thách đố ngài vì việc này ...”

“Nhà thờ sẽ không bắt buộc kết hôn với một người phụ nữ không sẵn sàng, thậm chí đức vua có chỉ định. Tôi, theo một cách khác, đã đồng ý và không thể rút lại lời cầu hôn. Chẳng có lý do gì để rút lại, như tôi đã nói”.

Phản ứng bình tĩnh của anh khiến nàng khó chịu. “Tốt thôi, để tôi giải thích tình trạng của tôi một cách rõ ràng hơn và có lẽ ngài sẽ có lý do của ngài. Tôi không đồng ý vì tôi đã yêu một người đàn ông khác.”

Rõ ràng là chẳng có gì thay đổi trên gương mặt hay trong mắt anh. Thậm chí nàng có thể cảm nhận hình như nàng đã nói sai điều gì đó y như một cái mụn cóc không được mọc ở chân vậy.

“Không nghi ngờ rằng đó là một lý do chính đáng để khước từ sự đồng ý của cô theo quan điểm của cô, Christiana. Nhưng một lần nữa, đó không phải là vấn đề của tôi”.

Nàng không thể tin được sự chấp nhận nhẹ nhàng của anh ta với điều đó. Anh ta có danh dự không? Có trái tim không? “Ngài không thể muốn cưới một người phụ nữ yêu một người đàn ông khác,” cô phun ra.

“Ôi, Chúa tôi, nàng nghĩ. Một người đàn ông tin vào hôn nhân thực tế. Chỉ với may mắn của nàng thôi.

Nhưng, thực tế anh ta là một gã nhà buôn.

“Điều này có thể không phải là vấn đề nghiêm túc với những người như anh”, cô cố gắng giải thích, “nhưng hôn nhân dựa trên tình yêu và trở thành khao khát—”

“Đây là lần thứ hai cô nói với tôi rồi, Quý cô. Đừng lặp lại nữa.” Giọng của anh vẫn yên lặng, gương mặt của anh vẫn bình thản, tuy nhiên vẫn vang lên một lưu ý của mệnh lệnh.

“Nói cái gì cơ?”

“ ‘Những người như anh’. Cô đã dùng cụm từ này hai lần”.

“Tôi chẳng có ý gì cả”

“Ý của cô là toàn bộ lời nói. Nhưng chúng ta sẽ thảo luận điều đó vào ngày khác”.

Anh làm nàng bối rối và mất tập trung với lời mắng mỏ thứ hai. Nàng đã tìm kiếm sự tức giận của mình. Và anh ta đã tìm ra cho nàng.

“Công nương của tôi ơi, tôi chắc là một cô gái trẻ nghĩ rằng cô ta cần kết hôn với người đàn ông mà cô ta nghĩ là cô ta yêu, nhưng những cảm xúc của cô chỉ là nhất thời thôi. Cô sẽ vượt qua nó. Kết hôn là một sự đầu tư lâu dài. Tất cả cuối cùng rồi sẽ ổn”.

Anh nói với nàng như thể nàng là một đứa con nít, và thản nhiên như thể họ đang thảo luận về một chuyến hàng len. Thật là sai lầm khi nghĩ rằng nàng có thể kêu gọi sự thông cảm của anh ta. Anh ta là một người đàn ông của thương trường, và cuộc đời của anh ta hẳn chỉ là một cuốn sổ cái (kế toán) lớn về chi phí và lợi nhuận.

Có thể anh ta sẽ hiểu những điều này tốt hơn nếu anh ta thấy những chi phí chìm cho cô dâu của anh ta.

“Đó không chỉ là một sự say mê nhất thời trong cuộc đời của tôi, ngài David. Tôi không phải là một đứa con nít”, nàng nói, “Tôi đã cam kết cuộc đời tôi cho người đàn ông đó”.

“Cô cam kết một cách riêng tư về sự thành thật của cô ư?”

Nó phải theo cách đó. Nàng ước có thể. Nàng mong muốn một cách tuyệt vọng, và cảm thấy vô cùng muốn, nhưng một sự lừa dối như thế sẽ gây ra một hậu quả nghiêm trọng, và rất công khai, và nàng thì không có lòng can đảm như thế. “Không chính thức”, nàng nói, hi vọng để lại

một sự mơ hồ ở câu nói đó.

Ít nhất bây giờ anh ta dường như cũng thấy được sự thích thú vừa phải. “Anh ta đã đưa lời cầu hôn với cô chưa?”

“Gia đình anh ấy gửi anh ấy về nhà trước khi anh ấy có thể sắp xếp điều đó”

“Vậy anh ta là người bị chi phối bởi gia đình sao?”

Nàng phải nhớ là nàng đang nói chuyện với ai. “Một gia đình sẽ có thể dường như là một vấn đề nhỏ với ngài, nhưng anh ấy thì là một phần của một gia đình quyền lực phía bắc. Một người không bao giờ thách thức quan hệ họ hàng một cách quá dễ dàng. Và, khi anh ấy nghe về cuộc đính hôn này, tôi chắc là anh ấy sẽ trở về”.

“Vậy thì, Christiana, cô đang ám chỉ người đàn ông này nói rằng anh ta muốn cưới cô nhưng lại bỏ đi mà không sắp xếp lời cầu hôn với cô ư”.

Đó có vẻ khá khô khan để đặt vấn đề.

“Đúng vậy”.

Anh lại cười. “À”.

Nàng thật sự phát cáu với cái “À” của anh. Sự tức giận làm nàng liêu lĩnh. Nàng nghiêng người về phía anh, cảm thấy hàm của nàng cứng lại vì kìm nén sự giận dữ. “Ngài David, để tôi nói toạc ra cho ngài biết. Tôi đã trao thân cho người đàn ông đó rồi”.

Cuối cùng cũng có một phản ứng nhỏ bên cạnh sự thờ ơ lãnh đạm. Đầu của anh hất lùi ra sau một phân và anh nghiêng cứu nàng dưới mi mắt của anh.

“Vậy thì hãy nói toạc ra đi, quý cô. Chính xác ý cô là gì?”

Nàng nhở ra sự cáu tiết “Chúng tôi đã làm tình. Vậy đã nói toạc ra đủ chưa? Chúng tôi ngủ với nhau. Thật ra là chúng tôi bị phát hiện ngủ với nhau. Lời cầu hôn của ngài chỉ được chấp nhận để Nữ hoàng có thể bùng bít chuyện xấu hổ này và giữ cho anh trai tôi khỏi lao vào sự thách đấu hôn nhân mà gia đình yêu quý của tôi chẳng hề muốn”.

Nàng nghĩ rằng nàng nhìn thấy một tia tức giận dưới mi mắt của anh.

“Cô đã bị bắt quả tang và người đàn ông đó vẫn để cô đối diện scandal một mình sao? Lòng tin cho người hiệp sĩ đáng kính của cô thật là ấn tượng”.

Sự đánh giá của anh về Stephen như một cái tát vào mặt nàng. “Sao một người như anh dám —”

“Cô lại lặp lại”

“Lập lại cái gì?” nàng nạt lại.

“ ‘ Người như anh’. Lần thứ hai. Một cụm từ nữa mà cô nên tránh. Vì sự thận trọng của cô”.

Anh dừng lại.

“Người đàn ông đó là ai?”

“Tôi có một lời thề không tiết lộ”, cô nói một cách cứng rắn. “Anh trai của tôi ... Ngoài ra, như ngài đã nói, điều đó cũng chẳng làm anh bận tâm”.

Anh đứng lên, thẳng người với một sự chuyển động tao nhã, và đứng trước lò sưởi.

Những đường bên dưới cái áo chên cho thấy một thân người cứng rắn mảnh khảnh. Anh khá cao. Không cao bằng Morvan, nhưng cao hơn những người khác. Nàng nhận ra rằng sự hiện diện của anh làm cho nàng cảm thấy lo lắng. Những thương nhân thường là những người đàn ông gầy hoặc đầy đà trong những cái mũ lông.

Anh quét mắt đến ngọn lửa. “Cô có thai rồi sao?” Anh hỏi.

Ý nghĩ đó làm nàng giật mình. Nàng đã không nghĩ đến vấn đề này. Nhưng có lẽ Nữ hoàng đã nghĩ đến. Nàng nhìn anh một cách đờ đẫn. Anh quay lại và nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt nàng.

“Cô có biết những dấu hiệu chứ?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Nàng lắc đầu.

“Cô có thấy kinh nguyệt từ sau khi ngủ với anh ta không?”

Nàng đỏ mặt và gật đầu. Sự thật là nàng vừa mới có đúng hôm nay.

Anh quay lại nhìn ngọn lửa.

Nàng thắc mắc không biết anh đang nghĩ về điều gì khi nghiên cứu ngọn lửa như thế. Nàng ngồi trong yên lặng, để cho anh cân nhắc và đánh giá mọi chuyện, cầu nguyện nàng sẽ thành công, hi vọng rằng thật ra anh có tâm hồn của một thương nhân chân chính và sẽ cảm thấy khó chịu bởi sự thật này.

Cuối cùng nàng chẳng thể đợi lâu hơn được.

“VẬY, ngài sẽ đến gặp Đức vua và rút lại lời cầu hôn chứ?” Nàng hỏi một cách hi vọng.

Anh liếc nhìn nàng qua vai anh. “Tôi nghĩ là không”.

Trái tim nàng chùng xuống.

“Những cô gái trẻ luôn mắc sai lầm”, anh thêm vào.

“Đó không phải là sai lầm”, nàng nói một cách cương quyết. “Nếu ngài không rút lại lời cầu hôn, ngài sẽ trở thành một thằng đàn. Anh ấy sẽ quay lại đón tôi, nếu không phải là trước ngày đính hôn, thì cũng là sau đó. Khi anh ấy đến, tôi sẽ bỏ trốn với anh ấy.”

Anh không nhìn vào nàng, nhưng sự yên lặng của anh, chất giọng tuyệt hay của anh cuốn đi khoảng cách giữa họ.

“Điều gì làm cô nghĩ là tôi sẽ để cô đi với hắn?”

“Chẳng điều gì có thể ngăn tôi được cả. Anh ấy là một hiệp sĩ, và anh sẽ bị giết trong tay...”

“Có nhiều thứ vũ khí trên thế giới này lợi hại hơn một thanh kiếm thép, Christiana.” Anh quay lại nhìn nàng. “Như tôi đã nói trước đó, cô luôn có thể tự do đến giám mục và tuyên bố sự ngây ngô của mình vì lời từ chối cuộc hôn nhân này. Nhưng tôi thì không rút lại lời cầu hôn bây giờ”.

“Một người đàn ông có tự trọng sẽ chẳng mong tôi đối diện với sự phẫn nộ của Nhà vua,” nàng nói chua chát.

“Một người đàn ông có tự trọng sẽ không làm tan nát một cô gái bởi yêu cầu của cô ta. Nếu tôi rút lại lời cầu hôn, điều đó sẽ làm nhà vua không hài lòng, và tôi chẳng mong gì để làm tức giận ngài. Ít nhất tôi sẽ cần một lý do chính đáng. Tôi có nên sử dụng một trong những lý do cô nói với tôi không nhỉ? Tôi có nên khước từ kết hôn với cô vì cô không phải là trinh nữ không? Đó là cách duy nhất”.

Đôi mắt nàng sụp xuống. Nỗi phiền muộn đau đớn của ngày hôm qua dường như trở lại nhấn chìm nàng. Nàng cảm giác một sự chuyển động nhỏ và rồi David de Abyndon đứng trước mặt nàng. Một bàn tay thanh nhã mạnh mẽ nâng cằm của nàng lên cho đến khi nàng nhìn vào gương mặt điển trai của anh. Đôi mắt xanh đó dường như đọc được tâm can nàng, suy nghĩ của nàng và nhìn thấy sự thật bên trong nàng. Ngay cả sự dò xét sắc bén như chim ưng của Lady Indonia cũng không xuyên suốt thành công, cũng không phải mê hoặc một cách kỳ lạ như thế này.

Sức mạnh đó bao quanh nàng. Nàng nhận thức được những ngón tay thô ráp trên cằm mình. Ngón tay cái của anh quét nhẹ quai hàm, và có gì đó nhồn nhột trên cổ của nàng.

“Nếu hắn ta đến vì cô trước đám cưới, tôi sẽ bước qua một bên,” anh nói. “Tôi sẽ không ngăn cản một cuộc đào hôn. Nhưng tôi phải nói với em, cô bé, rằng tôi biết rõ về đàn ông và tôi không nghĩ là hắn sẽ đến, mặc dù cô cũng khá đáng giá để anh ta liêu.”

“Anh không thể hiểu anh ấy.”

“Không, tôi không hiểu. Và tôi cũng chưa quá già để không ngạc nhiên về điều đó.” Anh cười cô, một nụ cười thực sự mà cô thấy. Lần đầu tiên trong tối nay, một nụ cười tuyệt đẹp, thật sự

là như thế. Tay của anh tuột ra khỏi cầm nòng. Da của nòng vẫn còn thấy âm ỉm bởi sự đụng chạm của anh.

Nàng đứng dậy. “Tôi phải đi đây, người hộ tống của tôi đã không kiên nhẫn nữa rồi.”

Anh đi cùng nàng ra cửa. “Vài ngày nữa tôi sẽ đến gặp cô”.

Nàng thấy như tim mình phát ốm. Anh đang dẫn nàng đi theo cái trò đánh hôn khô hài này, và nó sẽ là một vở kịch kinh khủng phức tạp. Nàng không mong muốn đóng một vai trong vở kịch này nữa.

“Làm ơn đừng. Sẽ chẳng có ích lợi gì cả.”

Anh quay lại, nhìn nàng khi anh mở cửa và dẫn nàng đi ra. “Như cô muốn, Christiana.”

Nàng thấy bóng của Thomas trong sân, và lao đến bên anh ngay khi họ đến sảnh. Nàng liếc nhìn lui cánh cửa nơi mà anh đang đứng nhìn nàng.

Thomas bắt đầu đưa cô ra cổng chính. “Cô có hoàn thành cái cô muốn không?”

“Ừm”, nàng nói dối. Thomas không biết về cuộc đánh hôn. Nó chưa được công bố, và nàng đã hi vọng rằng nó sẽ không bao giờ được công bố. Sự ngoan cố của Ngài David cho thấy mọi việc kể từ bây giờ càng trở nên khó khăn hơn. Nàng sẽ phải tìm một cách khác để ngăn chặn sự hứa hôn này, hoặc ít nhất là cuộc hôn nhân này.

David nhìn nàng băng qua sân, sự quý phái hiện hữu trong dáng điệu của nàng và những bước đi duyên dáng. Một sự tĩnh lặng kỳ quặc quét qua anh, và nhìn sự chuyển động nhẹ nhàng của nàng như thể thời gian trôi qua một cách chậm chạp. Một sự yên lặng kỳ lạ từ bên trong lan ra cho đến khi bị ngăn chặn bởi những tiếng ồn. Trong một thế giới cách biệt kết nối với bên ngoài từ trong sân nhưng lại tách ra bởi một mức độ vô hình nào đó, anh bắt đầu quan sát nàng một cách trù tượng.

Anh đã cảm thấy như thế này một vài lần trong cuộc đời anh, và sống sót nhật ra anh lại có cảm giác như thế lúc này. Giống như nhau, anh không để điều gì ngăn chặn cảm xúc của mình và không tự hỏi sự quan trọng của những điều đang xảy ra.

Anh nhận ra sự tim lặng đang lan ra và ngấm vào trong anh khi âm thanh không thể nghe thấy của vận mệnh cuộn vào bánh xe thất thường của nàng và thay đổi cuộc đời của anh theo những cách mà anh nhận thấy trước một cách lơ mờ. Không giống hầu hết những người đàn ông khác, anh không hề sợ những sự trùng hợp không thể đoán trước tiết lộ vận mệnh con người, do đó anh như là một đứa nhỏ được yêu chuộng của vận mệnh.

Christiana Fitzwaryn of Harclow. Một người con gái của Harclow. Có một sự cân bằng tinh tế trong sự trùng hợp cụ thể.

Cánh cổng đóng lại phía sau nàng và thời gian dường như trở lại một cách đột ngột. Anh đã

dự tính những tác động của chuyển viếng thăm của nàng.

Anh đã hiểu khao khát của nhà vua muốn che dấu món tiền cho sự hợp pháp của cuộc mua bán độc nhất này, và anh đang mua nó. Nếu người ta biết được chuyện này, những thương nhân khác sẽ rất ganh tỵ với anh. Anh nghĩ ra một vài cách khác để bung bít sự thỏa thuận này, nhưng họ bị ràng buộc bởi những thanh toán đan xen lẫn nhau, và Đức vua, bướng bỉnh một cách tuyệt vọng đổ tiền vào cuộc chiến với người Pháp, mong muốn có được kết quả ngay. Giải pháp của Edward là trao cho anh một người vợ quý tộc và che dấu sự trả giá khi mà giá mua một cô dâu gây ra hàng loạt những vấn đề, mặc dù vậy, chẳng có điều gì trong số đó có khả năng là cô gái sẽ xứng đáng với anh.

Tầm nhìn của anh chuyển vào sâu hơn khi anh nhìn thấy mái tóc đen nhánh của Christiana và làn da trắng cùng với gương mặt đáng yêu của nàng. Đôi mắt của nàng lấp lánh tựa như những viên kim cương đen. Nàng không hẳn là quá nhỏ bé, nhưng dáng vẻ thanh nhã của nàng gây nên sự ấn tượng của sự tinh tế, thậm chí là yếu đuối. Ánh mắt đầu tiên của nàng trong ánh sáng rực rỡ của đám lửa làm cho hơi thở của anh lỗi nhịp theo cái cách luôn như vậy khi anh đến trước một vật thể kỳ lạ hay một vẻ đẹp đặc biệt nào đó.

Chuyển viếng thăm của nàng cho thấy một sự rắc rối không lường trước được, nhưng nó đã giải thích một câu hỏi rõ ràng nhất.

Sự thật là Christiana Fitzwaryn sẽ rất phù hợp với anh.

Anh đã rất kinh ngạc khi đức vua chấp nhận cô con gái của Hugh Fitzwaryn làm cô dâu của anh trong sự sắp đặt này, và đã chỉ ra rằng nàng quá cao xa so với anh, thậm chí một cô dâu hoành tráng như thế sẽ khiến mọi người nghĩ rằng anh đã trả giá không ít cho một cây cầu nối sự cách biệt đẳng cấp giữa họ.

Đức vua đã bỏ nó qua một bên. *Chúng ta sẽ cho câu chuyện như là anh đã gặp con bé và muốn con bé và trả cả gia tài để có con bé.* Bây giờ thì anh đã biết lý do mà đức vua chọn Christiana. Một cuộc hôn nhân nhanh chóng với cô gái này sẽ làm tiêu tan bất cứ ngọn lửa scandal nào liên quan đến nàng và người tình của nàng

Thật tốt khi biết được sự thật. Anh không thích làm con tốt trong trò chơi của một gã đàn ông khác. Thông thường thì anh thích làm người di chuyển những con cờ hơn.

Anh băng qua sân đến gặp Sieg.

“Đã xong rồi sao?” người đàn ông Thụy Điển hỏi khi anh rẽ vào phòng mình nơi hành lang.

“Những người đó không phải họ.”

“Cậu đang nói cái quái quỷ gì vậy!”

Anh cười. “Đi ngủ đi. Tôi cá là họ sẽ đến tối nay.”

“Tôi không nghĩ thế. Có nhiều người viếng thăm vào ban đêm hơn là ban ngày,” Sieg dừng lại. “Có chuyện gì với vệ sĩ của Lady Alicia vậy?”

David liếc nhìn đến cuối tòa nhà, và ánh lửa rực rỡ của ngọn nến tỏa qua cửa sổ.

“Hắn biết là phải ở đó. Tôi sẽ đưa cô ta đến cho hắn sau”.

Anh quay lại chuẩn bị đi, sau đó dừng lại. “Sieg, ngày mai tôi muốn ông tìm tên một người đàn ông. Hắn ta là một hiệp sĩ, và gia đình của hắn ở phía bắc. Một gia đình danh giá.”

“Chẳng có nhieu manh mối để tìm, có cả hàng tá...”

“Hắn ta vừa mới rời Westminster. Tôi đoán là ngày ngày hôm qua hoặc vài hôm trước đó.”

“Điều đó dễ hơn rồi.”

“Tên hắn, Sieg. Và tất cả những gì ông có thể biết về hắn.”

Chapter 2

Christiana trải qua một đêm tuyệt vọng cố gắng tính toán để giải thoát cho bản thân nàng. Cho đến rạng sáng mà nàng chẳng thể tìm thấy một cách giải quyết nào ngoại trừ viết thư cho Stephen, dứt lốt cho một người đưa thư hoàng gia để ông ta đưa thư lên phía bắc, và cầu nguyện rằng hắn có thể nhận được nhanh chóng. Nhưng lễ đính hôn chỉ trong vòng 1 tuần nữa, quá sớm để Stephen nhận được thư và đến bên nàng.

Chỉ một cách giải quyết là nói chuyện với Nhà vua. Nàng sẽ không từ chối cuộc hôn nhân một cách thẳng thừng nhưng sẽ để ngài hiểu được rằng nàng không mong muốn nó. Có lẽ, chỉ ít thì nàng cũng có thể thuyết phục ngài hoãn lễ đính hôn lại.

Kiên quyết sắc đá với cách giải quyết của nàng, nàng rời khỏi dinh thự chia sẻ cùng với Isabele và Joan dưới con mắt trông chừng của Idonia, nàng băng qua tòa lâu đài đến phòng nơi Đức vua gặp những người thỉnh cầu. Khi nàng đến, phòng chờ đã đông kín người. Nàng nói tên mình cho viên thư ký ngồi cạnh cửa, và hi vọng vị thế của nàng trong lâu đài này sẽ cho nàng một chỗ trước những người còn lại. Một vài dây ghế dọc theo bức tường. Một hiệp sĩ lớn tuổi hơn nhường chỗ của ông ta, và nàng ngồi xuống.

Đám đông đang đứng vây quanh nàng trong khi nàng đang tập trung dự tính lời thỉnh cầu của mình.

Khi nàng đang chờ đợi và đang cân nhắc, cánh cửa bên ngoài bật mở và một tiểu đồng bước vào, đi theo cậu bé là anh trai nàng Morvan. Nàng thấy mái tóc đen của anh biến mất trong phòng của nhà vua.

Nhà vua sắp nói cho anh biết về cuộc đính hôn bây giờ. Người anh đáng tự hào của nàng sẽ nói gì? Anh ấy sẽ phản ứng thế nào? Nàng có câu trả lời gần như tức khắc. Chỉ trong vài phút sau một giọng to tiếng quát tháo ầm ỹ xuyên qua bức tường ngăn cách phòng chờ với phòng của Đức vua. Nàng biết Edward đã đánh mất sự kiên nghị của ngài, bởi vì sự tức giận khủng khiếp của Morvan luôn biểu hiện một cách lạnh lẽ và lạnh lùng.

Nàng phải rời đi ngay lập tức. Với sự nổi khùng của nhà vua, sẽ chẳng có lợi gì khi nói chuyện với ngài hôm nay, và khi Morvan rời căn phòng, nàng cũng không muốn anh thấy nàng ngồi đây. Nàng đang nhòe dậy để đi thì Morvan đi ra một cách vội vã, đôi mắt của anh lấp lánh và gương mặt điển trai của anh đông cứng trong sự giận dữ điên cuồng. Anh sải bước lao vào hành lang như một người đàn ông sắp đối đầu với một trận chiến.

Nàng vẫn cần phải rời khỏi đây, nhưng nàng không dám đi theo anh. Anh có thể dừng lại ở lối vào của căn phòng này.

Nàng đưa mắt nhìn quanh phòng chờ. Một cánh cửa khác bên tường dẫn ra một hành lang

riêng nổi với phòng của Đức vua và các phòng khác. Nó dẫn tới một hành lang ra ngoài.. Không cần được tuyên bố chính thức về giới hạn, ai cũng biết là sẽ thật rắc rối và phiền phức nếu bị phát hiện ở hành lang đó. Thậm chí cả Hoàng hậu cũng không sử dụng lối đi này.

Nàng băng qua đám đông. Nàng sẽ lui đi và chẳng ai biết là nàng có đến nơi này hay không.

Mở hé cánh cửa, nàng trượt qua. Lối đi trải dài dọc theo bức tường bên ngoài của lâu đài được chiếu sáng bởi những cửa sổ rộng trong những hốc tường nông. Nàng chạy gấp đến phía cuối đối diện với cầu thang.

Âm thanh của cánh cửa mở đằng sau nàng, nhanh như tên bắn, nàng lách mình vào một trong những cái hốc. Ép mình vào góc tường, nàng cầu nguyện rằng ai đó vừa vào lối đi này sẽ đi một ngã rẽ khác. Nàng thở dài nhẹ nhõm khi nghe tiếng bước chân xa dần.

Và rồi, nỗi sợ hãi của nàng tăng dần lên khi càng nhiều bước chân đi nhanh về phía nàng.

Ép người sâu hơn vào góc nông của cái hốc, nàng ngậm chặt răng và chờ đợi bị phát hiện.

Một người đàn ông thấp bé trung niên với mái tóc và râu quai nón xám xịt, mặc bộ đồ hoa hòe lộng lẫy như một nhà ngoại giao, đang vội vã bước.

Ông ta không nhận thấy nàng, bởi vì ông đang dồn hết sự chú ý của mình vào khoảng không trước mặt. Dường như ông ta cố gắng để bước chân của ông nhẹ nhàng hơn bình thường.

“*Xin lỗi.*”, nàng nghe ông ta thì thầm khá rõ.

Một vài bước chân khác dừng lại. Nàng biết bọn họ đã gặp nhau.

Họ bắt đầu nói với nhau bằng chất giọng rất nhỏ nhưng những lời thì thầm của họ dễ dàng lọt đến tai nàng. Cả hai người đều nói tiếng Pháp, mang âm giọng Paris, giống như những người gia sư của nàng, và không phải giọng địa phương bị sửa đổi và được tình cờ sử dụng bởi những triều thần người Anh.

“Sẽ thật là tệ nếu ông bị phát hiện ra ở đây”, người đàn ông kia nói. Giọng của hắn ra rất nhỏ, còn nhỏ hơn cả một lời thì thầm, nhưng nàng vẫn nghe rõ mồn một.

“Một sự mạo hiểm cần thiết. Tôi cần phải biết nếu những điều tôi nghe là sự thật”.

“Ông đã nghe thấy điều gì?”

“VẬY là anh có thể giúp chúng tôi.”

“Ông đã hỏi sai người rồi.”

“Tôi không nghĩ thế. Tôi đã theo anh đến đây. Anh có quyền để vào, như tôi đã nghe nói thế.”

“Nếu các ông muốn những thứ mà các ông nghĩ là các ông muốn, thì ông đã nhờ sai người rồi.”

“Ít nhất cũng nghe tôi nói hết đã”

“Không”

Người đàn ông kia bắt đầu bỏ đi. Những giọng nói cũng xa dần.

“Nó sẽ có lợi cho anh,” người đàn ông đầu tiên nói.

“Ông chẳng có gì mà tôi muốn cả”.

“Làm sao anh biết nếu anh không nghe tôi nói chứ?”

“Ông là một kẻ ngớ ngẩn khi cố nói chuyện đó với tôi ngay ở đây. Tôi không thỏa thuận với những kẻ ngớ ngẩn.”

Những giọng nói và bước chân nhỏ dần. Christiana lắng nghe cho đến khi âm thanh của họ biến mất dưới cầu thang. Nàng váy lên, nàng chạy nhanh về phòng mình.

Nàng đang ngồi trên giường mình trong phòng nhỏ của Isabele, nỗi phiền muộn gặm nhấm nàng khi tính toán để tiếp cận nhà vua vào một ngày khác, khi Morvan xông vào phòng như một cơn bão tố và nỗi bức dọc vẫn hiển hiện trên mặt anh từ cuộc gặp gỡ với nhà vua.

Anh đi vòng quanh với những bước dậm mạnh cùng với sự bức bối nguy hiểm. Rất hiếm khi nàng thấy anh như thế, và việc giữ cho anh bình tĩnh không làm gì thiếu suy nghĩ trở thành nỗi bận tâm chính của nàng. Nàng cảm thấy có lỗi và cố gắng làm dịu anh, khi nàng biết rằng mọi thứ đều là lỗi của nàng và dĩ nhiên là không phải lỗi của anh. Morvan đổ hết tội lỗi cho Đức vua và gã nhà buôn đó.

“Cái gã bán tơ lụa đó thậm chí chẳng có phép tắc lịch sự nói chuyện với anh trước,” Morvan phun ra, đôi mắt đen của anh lấp lánh những tia lửa khi anh sải bước quanh phòng. Anh là một người đàn ông cao lớn, cao hơn hẳn những người nàng từng gặp.

“Hắn ta đi thẳng đến gặp nhà vua! Sự ngạo mạn của những gã nhà buôn chết tiệt này còn hơn cả sự khó chịu, mà là một sự sỉ nhục.”

“Có lẽ anh ta không biết phải làm sao với chúng ta,” nàng nói. Nàng muốn anh bình tĩnh lại và suy nghĩ lý trí. Nếu họ đều suy tính điều này, họ có thể có một vài sáng kiến thì sao!

“Mọi giai cấp đều giống nhau thôi em gái. Liệu gã có dám đến gặp ông chủ của gã đòi cầu hôn con gái của một người buôn da thú không?”

“Anh ta đã làm theo cách đó, và Đức vua đã đồng ý. Giờ thì chúng ta đang bị mắc kẹt với lời cầu hôn này”.

“Đúng, Edward đã đồng ý.” Anh đột ngột dừng những sải bước điên tiết và chăm chú nhìn vào lò sưởi một cách chán chường. “Đây là một dấu hiệu xấu, Christiana. Nó có nghĩa là Đức vua đã thật sự quên rồi”.

Trái tim của nàng nhảy lên. Nàng bước qua và ôm lấy anh và quên đi nỗi phiền muộn của chính mình. Nàng đã lo âu một cách ích kỷ với tính kiêu căng của mình để không nhận ra ý nghĩa quan trọng của cuộc hôn nhân này.

Những ký ức mơ hồ thoáng qua về một cuộc sống khác ngấm vào tâm trí mệt mỏi của nàng. Những ký ức về Harclow và niềm hạnh phúc. Những bức tranh về chiến tranh và cái chết. Sự dôi lại của cái đói gặm nhấm và nỗi sợ hãi túc trực trong suốt thời kỳ vây hãm. Và cuối cùng, một cách rõ ràng, rành mạch, nàng nhớ đến hình ảnh của Morvan, mười tuổi nhưng cao ráo, bước đi một cách gan góc qua sân toà lâu đài để đầu hàng kẻ thù. Anh đã mong được chết. Qua nhiều năm trời, nàng đã dần tin rằng Chúa đã để anh lại với nàng để nàng không hoàn toàn cô đơn.

Khi họ đã chạy trốn khỏi Harclow và đến gặp vị vua trẻ tuổi Edward, kể với ngài về cái chết của Hugh Fitzwaryn và lãnh thổ đã bị chiếm đoạt, Edward đã tự đổ lỗi cho mình vì đã không đưa đội cứu trợ kịp thời. Cha của họ là một trong những người bạn của ngài và là một người ủng hộ đoàn quân tuần hành Scotland, trước mặt Morgan và người mẹ quá cố của họ, Edward đã thề sẽ trả thù cho cha họ và trả lại lãnh thổ cho họ.

Đã mười một năm trôi qua, sau một thời gian dài, Morvan đã cho rằng một khi anh đã có được sức mạnh, Đức vua sẽ thực hiện lời tuyên thệ của mình. Nhưng anh đã là một hiệp sĩ 2 năm trời, và rõ ràng là Edward chẳng lên một chiến dịch tấn công nào ở biên giới Scotland cả. Quân đội được gửi đi hàng năm chẳng chú trọng gì hơn hành động canh giữ vùng đất. Toàn bộ sự quan tâm của Đức vua đều chú trọng vào nước Pháp.

Và bây giờ đây, sự đồng ý cho cuộc hôn nhân của nàng với gã thương nhân là một sự thừa nhận ngấm ngấm của Đức vua rằng ngài sẽ không giúp Morvan đòi lại Harclow. Sự danh giá quý tộc cổ xưa của gia đình Fitzwaryn không có nghĩa lý gì thế hệ này nữa.

Không có gì ngạc nhiên nếu dòng họ Percy không muốn một người trẻ tuổi của nhà họ kết hôn với nàng. Nhưng tình yêu của Stephen sẽ mạnh hơn những mối lo ngại vật vãnh về tài sản và chính trị. Và một khi họ cưới nhau, nàng hi vọng rằng gia đình Percy sẽ giúp Morvan, vì chàng sẽ kết nối với họ hàng nhà họ thông qua nàng.

Cơ hội đó luôn làm gia tăng sự hấp dẫn của Stephen. Việc khôi phục danh tiếng của gia đình không nên đặt nặng lên vai của Morvan. Trách nhiệm của nàng là phải kết hôn với một người đàn ông có thể mang đến cho anh trai nàng một sự liên minh vững chắc.

Morvan đẩy nàng ra. “Đức vua đã nói rằng lễ đính hôn sẽ vào ngày thứ Bảy. Anh không hiểu được tại sao lại vội vàng như thế.”

Nàng khó có thể nói với anh trai nghiêm khắc của nàng rằng sự vội vã đó là để chắc rằng người tình của nàng sẽ không thể can thiệp. Và cũng có thể để ngăn chặn sự điên tiết của Morgan. Nếu anh biết những gì đã xảy ra với Stephen, anh ấy chắc chắn sẽ lao ngay vào một cuộc thách đấu. Đức vua Edward rõ ràng muốn tránh rắc rối với gia đình nhà Percy với cuộc thách đấu chắc chắn sẽ xảy ra đó.

Nỗ lực của nàng làm dịu anh trai thất bại. Bão tố lại hiển hiện trên người anh. Anh rời đi cũng giận giữ khắt nghiệt như khi anh bước vào. “Đừng lo, em gái yêu. Anh sẽ thương lượng với gã nhà buôn này”.

David đứng ở cửa Shop của mình và nhìn hai thợ học việc trẻ Michael và Roger, mang cái vải mỏng cuộn những lớp lụa và lông thú ra khỏi cỗ xe ngựa. Một cái hộp dài được trang trí xinh tươi trên những bánh xe, chiếc xe ngựa với những chiếc ghế cho các quý cô và có những cửa sổ xinh đẹp hai bên. Công chúa Isabele ngồi ở một trong những chiếc cửa sổ đang mở.

Chuyến thăm viếng của Lady Idonia, công nương Joan và công chúa Isabele hôm nay làm cho anh ngạc nhiên và khiến cho những người học việc kính sợ. Các quý cô có vẻ như là đến đây để lựa chọn áo váy và áo choàng mà Isabele sẽ mặc vào ngày cưới của Christiana, nhưng công chúa không phải là khách quen của anh. Những tin tức về cuộc đính hôn vừa mới truyền ra gần đây ở Westminster, và anh biết là những người bạn của Christiana đã đến để mong được gặp anh.

Hầu hết họ đều thất vọng, vì anh đã không đến cho đến khi họ chuẩn bị bỏ đi. Việc kinh doanh của anh mở rộng nhiều hơn, và anh để những công việc kinh doanh hàng ngày của cửa hàng cho Andrew.

Anh bật cười khi nhớ lại quý bà nhỏ bé Idonia gần như quăng cả cơ thể bà giữa Isabele và Sieg khi anh và gã người Thụy Điển bước vào cửa hàng, như thể bà cố bảo vệ cô gái khỏi sự lăng nhục của những tên cướp biển vậy.

Những cậu bé mang những gói hàng cho quý bà Idonia. Chúng nhìn chăm chú bên trong cỗ xe ngựa lần cuối cùng khi nó kéo đi, được bao quanh bởi năm người vệ sĩ cưỡi ngựa.

Họ bị nhiều ánh nhìn nhòm ngó, David nghĩ, ánh mắt anh liếc qua đám đông đang xếp thành từng dãy khi cỗ xe ngựa đỗ lại. Một công chúa và một công nương Joan nổi tiếng, đứa con gái xinh đẹp của Kent, cháu gái của Đức vua.

Những thành viên của gia đình hoàng gia hiếm khi đi dạo phố. Thường thì hàng hóa sẽ được mang đến cho họ.

Christiana không đến, dĩ nhiên. Anh thắc mắc không biết nàng đã dùng mưu mẹo nào để tránh điều đó. Tuy nhiên anh cũng một món quà cho nàng thông qua Idonia, một cái áo choàng đỏ được viền bởi lớp lông đen mà người thợ may trên gác George đã may như yêu cầu của anh, cái áo choàng mà nàng mặc đến nhà anh bốn đêm trước có vẻ như cũ mấy năm rồi và ống tay áo thì quá ngắn. Là người được Đức vua bảo trợ rõ ràng không có nghĩa là nàng sống trong sự xa hoa.

Nàng hẳn sẽ cảm thấy dần vất khi nhận món quà của anh. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở nhà kính, anh đã biết nhiều về tính cách nàng và nàng đã làm anh ấn tượng một cách hứa hẹn. Vẻ đẹp của nàng đã ghi dấu ấn trong anh thậm chí còn nhiều hơn thế.

Ký ức về đôi mắt sáng và làn da trắng không bị lu mờ trong tâm trí anh từ dạo nàng ghé qua.

Nàng đang chờ đợi người tình của nàng. Nàng sẽ đợi được bao lâu?

Không giống với hầu hết những người đàn ông khác, anh thích phụ nữ và thấu hiểu họ. Anh tất nhiên hiểu rõ nỗi đau mà Christiana cảm thấy. Sau cùng thì, anh đã sống mười tám năm với một nỗi thống khổ gần như tương tự. Có phải số mệnh của anh bây giờ là trải qua phần đời còn lại trong cái bóng của nó một lần nữa? Đó có phải là cái giá cho đặc ân của Vận mệnh trong thời điểm này chăng? Cô gái này dường như mạnh mẽ hơn và kiêu hãnh hơn cả điều đó.

Anh đã mất nhận thức về con phố một lúc, rồi những sự chuyển động và màu sắc của con phố lại kéo lại sự chú ý của anh. Anh đẩy cửa ra, rẽ vào tòa nhà mà anh đã chú ý một người đàn ông tách ra khỏi đám đông từ phố Cheap, mặc chế phục hoàng gia mà anh đã nhận ra. Anh đợi ông ta tiếp cận anh.

“David de Abyndon?” người đưa tin hỏi.

“Vâng”.

Một mảnh gấp lại của tờ giấy da được trao cho anh. David đọc ghi chú trong đó. Anh đã đợi bức thư này. Sự thật là anh đã đợi yêu cầu gặp mặt này hơn mười năm qua. Tốt hơn hết là kết thúc một cách nhanh chóng. Đính hôn và kết hôn rõ ràng có những thứ phức tạp như thế này đây.

Anh quay sang người đưa tin. “Nói với ả rằng tôi không thể gặp ả tuần này. Chiều thứ Ba tuần sau. ả phải đến nhà tôi”.

Anh đi vào cửa hàng. Michael và Roger đang đóng sửa sập đằng trước, và Andrew đến với đồng vải vóc ở phòng sau.

“Tôi để các hóa đơn ghi nợ của Lady Indonia và Lady Joan trên bàn trong phòng kế toán,” Andrew nói khi cậu đặt đồng vải xuống.

David vỗ lên vai cậu. “Vây. Cả một buổi chiều với quý cô Joan xinh đẹp. Những người bạn của cậu sẽ mua bia cho cậu suốt cả tháng để nghe câu chuyện của cậu đó.”

Andrew cười một cách xỏ lá. “Tôi cũng đang nghĩ điều đó đây. Cô ấy rất đẹp. Cũng giống như quý cô Christiana Fitzwaryn vậy. Tôi đã từng thấy họ trong thành phố. Anh phải kể cho chúng tôi về sự đính hôn này trước chứ. Thật là phiền phức khi phát hiện ra từ họ.”

Các chàng trai dừng lại và lắng nghe. Sieg đứng cạnh cửa lớn.

“Chỉ mới quyết định thôi”.

Họ chờ đợi trong yên lặng.

“Đóng cửa và về nhà thôi. Tôi sẽ giải thích tất cả ở nhà”.

Giải thích cái gì? Đó không phải là sự thật. Chẳng ai có thể biết được điều đó, thậm chí cả Christiana.

Anh sẽ phải sáng tạo ra một câu chuyện hay ho thật nhanh.

Họ hầu như đã sẵn sàng về nhà khi những âm thanh của một con ngựa đang dừng trong làn đường đến cửa sập. Michael chạy lại và nhìn chăm chú ra cửa. “Một hiệp sĩ của Đức vua,” cậu nói. “Là người đã đến tìm anh sáng nay đó, David”.

David biết đó là ai. “Mọi người về nhà trước. Cả ông nữa, Sieg. Tôi sẽ trông coi nơi này”.

Cánh cửa mở ra và một người đàn ông trẻ tuổi cao ráo với mái tóc đen đậm màu bước vào. Anh ta dừng lại ở ngưỡng cửa và liếc nhìn xung quanh. Anh mặc bộ chế phục của nhà vua và đeo một thanh kiếm dài bên giây đai của hiệp sĩ. Đôi mắt đen sáng quắc, cũng giống như những đôi mắt khác nhưng lại dễ vỡ với ánh sáng lạnh lẽo, dừng lại trên người David.

Những người học việc xếp thành hàng quanh người đàn ông to lớn, bị ấn tượng một cách rõ ràng với kích thước và tác phong của anh ta.

Sieg liếc nhìn David một cách ngụ ý. David lắc đầu và Sieg cũng rời đi.

“Tôi là anh trai của Christiana – Morgan,” người hiệp sĩ nói khi rút cuộc họ cũng được riêng tư.

“Tôi biết anh là ai”.

“Thật sao? Tôi nghĩ có lẽ anh nghĩ một cách sai lầm rằng con bé không có họ hàng nào chứ.”

David chờ đợi. anh sẽ để cho người anh trai này thể hiện sự phản đối của mình. Anh không làm ra vẻ như anh biết những điều đó là gì, vì có rất nhiều điều để mà phản đối.

“Tôi nghĩ là chúng ta phải nên gặp mặt,” Ngài Morvan nói, đi xuống lối vào của sảnh. “Tôi muốn gặp người đàn ông đã đi mua vợ mình như mua một con ngựa giống.”

David nghĩ tới hai con ngựa mà anh đã cưới sáng nay cùng với một trong những viên thư ký của Đức vua, người đã thảo ra hợp đồng hôn nhân này. Những điều kiện cho cái giá của một cô dâu hoàn toàn không thể nào bị tiết lộ, bởi lẽ chỉ có Edward và anh mới biết mục đích thật sự của nó. David đã cố gắng, và cuối cùng đã dàn xếp một thỏa thuận kéo theo một thể thức phức tạp dựa trên giá của món hàng len xuất khẩu năm ngoái. Chỉ có người nào hứng thú lắm thì mới bỏ công cho những sự tính toán như thế.

Morvan hẳn đã được cho xem bản hợp đồng để được chấp thuận và không bỏ lỡ những chi tiết đặc biệt ấy.

“Đức vua đã đòi hỏi cho giá của một cô dâu, như ngày xưa. Tôi sẽ rất vui mừng vì chẳng phải trả giá gì cả.”

Morvan nghiên cứu anh một cách kỹ lưỡng. “Nếu con bé không phải là em gái tôi, tôi có thể sẽ thấy rất là buồn cười. Anh sẽ gặp phải rất nhiều rắc rối khi kết hôn với một người phụ nữ mà anh chẳng biết tí gì về cô ta cả”.

“Điều đó luôn luôn xảy ra”.

“Đúng. Nếu của hồi môn là thỏa đáng”.

“Tôi không cần của hồi môn”.

“Như tôi được biết. Anh cũng thật sự không cần một người đàn bà để làm ấm giường, từ những gì tôi được nghe. Vậy tại sao anh lại trả cả một gia tài cho em gái của tôi?”

David đã không mong một câu hỏi chết tiệt thế này. Anh nhận ra rằng anh không nên đánh giá thấp chàng trai trẻ này. Morgan đã hỏi về anh, cũng như David đã hỏi về Morgan. Có lẽ, sự giải thích có dự định của nhà vua sẽ có hiệu quả. *Chúng ta sẽ cho câu chuyện như là anh đã thấy con bé và muốn con bé và trả cả gia tài để có con bé.* Không, anh hoài nghi, rằng một người đàn ông thèm khát em gái của hắn sẽ phải cầu khẩn nhiều với người hiệp sĩ trẻ này.

“Tôi đã thấy cô ấy một vài lần và đã hỏi về cô ấy. Đức vua đã chấp nhận lời thỉnh cầu của tôi”.

“Nên anh đã đưa ra lời cầu hôn chỉ vì đã thấy con bé thôi ư?”

“Đôi khi tôi có những ý nghĩ chột nảy ra như thế. Chúng hầu như luôn luôn đúng. Cũng như phần còn lại, của hồi môn ít ỏi và khoản trả giá, mọi thứ chỉ tiến triển như thế này khi đã được giàn xếp ổn thỏa”. Nghe có vẻ hợp lý. Tốt hơn rồi. Dù sao thì anh cũng chẳng có gì khác để giải thích thêm.

Morvan cân nhắc anh. “Điều đó sẽ có lý nếu anh là một kẻ ngớ ngẩn, nhưng tôi không nghĩ thế. Tôi nghĩ anh là một kẻ nhà giàu mới phát kiêu căng tự phụ đang tìm mua một vị thế giữa những người của hắn thông qua cuộc hôn nhân này. Và là kẻ muốn thấy những đứa trẻ của hắn được nuôi dạy cao hơn địa vị của chúng thông qua gia cấp quý tộc của người mẹ.”

Một sự giải thích hợp lý khác. Nhưng nếu Morvan nói chuyện với đúng người, anh sẽ biết điều đó là không chính xác như thế nào.

“Anh là anh trai của Christiana, và anh không nhận thức được cô ấy có thể làm cho một người đàn ông thật sự không ngớ ngẩn mà lại ngớ ngẩn như thế nào sao,” (Hic, câu này nghĩa tiếng Anh khá đơn giản nhưng lại khó có thể diễn đạt qua tiếng việt - *You are Christiana's*

brother, and are thus unaware of just how foolish she might make a man who is otherwise not a fool), David nói.

Một ánh lửa lóe lên trong đôi mắt đen của người đàn ông trẻ tuổi. Không, anh ta không thích cái ý nghĩ một người đàn ông khao khát em gái của anh ta.

“Tôi sẽ không cho phép cuộc hôn nhân này. Tôi sẽ không muốn Christiana phải tự trói mình với một gã nhà buôn tầm thường, dù cho hắn ta giàu có đến mức nào đi nữa. Con bé không phải là một con ngựa giống được trả tiền để làm cao quý dòng máu của một gã con hoang. Và con bé cũng chẳng muốn thế.”

David lờ đi lời lăng mạ sỉ nhục, chỉ vừa đủ, ngoại trừ lưu ý rằng Morvan đã tìm hiểu anh khá kỹ càng. “Cô ấy và tôi sẽ nói chuyện về điều đó. Cô ấy biết là tôi sẽ không rút lại lời cầu hôn. Tôi chẳng có lý do gì phải làm điều đó cả”.

“Để tôi cho anh một lý do. Đến gặp Đức vua và nói rằng anh trai của quý cô này đã đe dọa sẽ làm anh đau đớn nếu không rút lại lời cầu hôn. Sự giải thích rằng anh đã không lường trước được khi anh thực hiện lời cầu hôn.”

“Và Đức vua sẽ không hài lòng với anh nếu tôi nói ra điều đó?”

“Nếu vậy, thanh kiếm của tôi có thể xứng đáng với người khác hơn”

“Còn nếu tôi không làm vậy?”

“Thì lời đe dọa không còn là lời đe dọa suông nữa”.

David nghiên cứu biểu hiện kiên quyết của anh ta. Một người đàn ông thông minh, và thật sự là một người chân thật.

“Anh có biết tại sao em gái anh không đồng ý cuộc hôn nhân này không?”

“Điều đó là quá rõ rồi, không phải sao?”

Vậy là Morvan không biết về Ngài Stephen. Cô đã mong là anh ta không biết, tuy nhiên thì anh ta cũng có thể đã phát hiện ra điều đó và đang lên kế hoạch thách đấu với Percy.

“Không phải sao?”

“Con bé là con gái của Nam tước. Đám cưới này là một sự sỉ nhục với nó.”

David cố gắng đè nén sự kích động đột ngột sâu sắc. Từ lâu anh đã trở nên hầu như miễn dịch với những lời lăng mạ như thế này. Nhưng anh đã nhận từ người đàn ông này chỉ trong vài phút trước còn nhiều hơn những gì anh thường chịu đựng từ kẻ khác. Anh ngã dựa vào tường, khoanh tay và bắt gặp ánh mắt hung hăng của Morvan.

“Anh sẽ rút lại lời câu hôn?”

“Tôi nghĩ là không.”

“Morvan nhìn lên và xuống người anh. “Anh có một con dao găm. Anh có dùng kiếm không?”

“Không thường lắm”

“Vậy anh đã có một sự tập luyện tốt”.

“Anh định giết tôi bởi chuyện này sao?”

“Tôi không thể ngăn chặn cuộc đính hôn này, nhưng rồi sẽ dùng đám cưới lại. Một tháng nữa kể từ bây giờ, nếu anh không rời khỏi London hay hủy bỏ đám cưới, chúng ta sẽ gặp lại.”

Sự tức giận rò rỉ trong đầu David. Anh hầu như không bao giờ mất tự chủ nữa, nhưng anh đang điên lên vì điều đó.

“Cho biết thời gian và địa điểm. Tôi sẽ đến đó.”

Anh biết sự tức giận lạnh lẽo của Morgan cũng giống như anh. Nhưng anh cũng nhìn thấy sự kinh ngạc mà lời hăm dọa đã đụng nhau với nỗi tức khí và không hề sợ hãi.

“Chúng ta sẽ gặp nhau nếu anh đến”, Morgan nói với cái cười mỉm chậm rãi. “Tôi nghĩ đó là lúc cho thấy anh cũng giống như dòng dõi của anh. Giàu có trong vàng bạc nhưng không có danh dự.”

“Và anh cũng giống như rất nhiều hiệp sĩ ngày nay. Một đám người kiêu ngạo phô trương nhưng không có đất đai hay giá trị.”

(Cách chơi chữ giữa hai người: *“you are like most of your breed. Rich in gold but without honor.”* - Đối với - *“And you are like too many knights these days. Rich in pompous arrogance but without land or value”*)

David đáp lời một cách bén nhọn. Không đáng với anh, nhưng anh đã có đủ lắm rồi.

Đôi mắt của Morvan ánh lên sự nguy hiểm. Anh ta xoay gót và đi 12 bước ra cửa.

“Em gái tôi không phải dành cho anh, một gã nhà buôn. Anh có một tháng để rút lại điều đó.”

Có gì đó bật tách. Khi Morvan biến mất sau cái cây, David đuổi thẳng người với một sự chuyển động uyển chuyển và co duỗi. Tay anh chuyển đến hông, và một con dao găm dài bằng thép phóng xuống hành lang, ghim vào trong khung cửa một cách trực tiếp đằng sau nơi mà cái cổ của Morvan Fitzwaryn đã ở đó lúc nãy.

Một cái đầu tóc vàng di chuyển trong ánh đèn chạng vạng trong cánh cửa đang mở, và Sieg

cong người đi vào ngưỡng cửa. Ông liếc nhìn David và sau đó quay lại và kéo con dao găm vẫn còn rung rung ra khỏi mục tiêu của nó. Ông ta vào trong hành lang.

“Tôi cho là vẫn còn quá sớm để chúc mừng đám cưới của cậu nhỉ.”

David giật lấy dao găm và găm vào vỏ. Sự tức giận tột nhất của anh cũng đã phóng theo con dao.

“Ông đã nghe hết”

“Ja”

“Tôi đã nói là ông nên rời đi”

“Thanh kiếm và gương mặt của hấn nói tôi cần phải ở lại. Tôi nghĩ là tôi sẽ có cơ hội trả nợ hôm nay chứ.”

David tảng lờ ông ta và bắt đầu bước đi.

“Cậu có muốn chúng tôi chăm sóc hấn không? Cô gái sẽ chẳng bao giờ biết. Có những con sông quanh đây và một người đàn ông có thể bị rơi tồm xuống.”

“Không”

“Kiếm không phải là vũ khí của cậu.”

“Tôi sẽ không phải đến cuộc thách đấu.”

“Cậu chắc chứ? Trông cậu dường như đã quyết.”

“Tôi chắc”

Họ bước lên làn đường dẫn về nhà. Sieg vẫn nhìn xoáy vào anh. Cuối cùng thì gã Thụy Điển cũng bật ra.

“Lúc này thật là điên rồ để kết hôn”.

“Ừ”. Và nó đúng như vậy. Bất kỳ cánh đồng trồng trọt kỹ lưỡng nào cũng đang chờ đợi được thu hoạch vào tháng tới. (*Any number of carefully cultivated fields were awaiting harvesting in the next few months. Câu này cũng có thể được dịch: Bất cứ lĩnh vực nào được lên kế hoạch cẩn thận cũng đang đợi thu được kết quả vào tháng tới.*)

“Nó có thể khiến mọi chuyện khó khăn hơn”, Sieg nói.

“Tôi đã nghĩ đến điều đó”.

“Cậu có thể lùi đám cưới cho đến mùa đông tới. Tháng Mười Một chẳng hạn. Mọi thứ hấn đã

ổn thỏa vào lúc đó.”

David lắc đầu. Anh nhận ra rằng anh không sẵn lòng cho người tình của nàng thời gian cả năm để trở lại.

Anh cũng biết rằng anh không có ý định chờ đợi quá lâu như thế để có được Christiana Fitzwaryn xinh đẹp trên giường của anh. “Không, sẽ an toàn hơn nếu có cô ấy ở nhà.”

“Và nếu có vấn đề ...”

“Thì cô ấy sẽ may mắn gấp đôi. Cô ấy thoát khỏi người chồng mà cô ấy không mong muốn và trở thành một góa phụ giàu có.”

Một màn sương mù mỏng lạnh lẽo bao phủ khi họ cưỡi ngựa một bên đường dọc theo Strand. John Constantyn ngồi thẳng lưng và tự hào với con ngựa của ông ta. Chiếc áo choàng nhung phủ lông được cắt tỉa tinh tế và điểm nhấn bằng trang sức được bao phủ vừa vặn bởi cái áo khoác màu xanh sáng vắt qua vai ông. Ông ta liếc nhìn cái áo chên không không tô điểm có màu xanh u buồn của David.

“Ơn Chúa là ít nhất anh cũng đã đeo sợi dây chuyền đó”, John nói, cười toe toét. “Không thì họ có thể nhầm anh với một điền chủ quý tộc nào đó. Trong một số trường hợp, anh có thể ước rằng mình ở địa vị cao hơn, chỉ một lần này thôi. Đó là một vị trí còn bỏ trống mà anh có thể thể điền vào với bỏ bọc của anh, David.”

David chẳng thêm thế vào vị trí nào với lớp bề ngoài của anh, vẻ giản dị của trang phục chỉ đơn thuần phản ánh sở thích của anh, nhưng anh biết đó cũng hoàn toàn không đúng như thế. Việc từ chối cạnh tranh trong trò chơi xa hoa của giới quý tộc, theo như anh nghĩ, là ngầm thoái thác sự tự phụ về giá trị cao quý của những kẻ quyền quý.

Anh cảm nhận sợi dây xích bằng vàng nặng nề trên cổ, vòng từ vai trái sang vai phải. Anh đã phải đeo nó với một sự miễn cưỡng, chỉ vì lợi ích cho Christiana. Những người bạn của nàng biết giá trị của nó. Anh sẽ không làm cho ngày hôm nay trở nên khó khăn hơn với nàng như đã hứa.

“Đáng lẽ anh nên gặp ông cậu Gilbert của anh”. John nói. “Vì Chúa, ở đây thật là giàu có. Ngay bên ngoài của Guildhall. Ta đã hỏi ông ta nếu anh cũng có mặt ở đó, nhận thức rằng ông ta chẳng biết chút xíu gì. Ta cũng đã giả bộ để ông ta moi thông tin từ tôi từng chút một. Có khoảng mười hai tên giám sát ở đó đã nghe lỏm được”. Tiếng cười khoái trá của John vang xuống Strand.

“Ta nói ‘Đúng rồi, Gilbert, ông đã biết gì chưa? Con gái của Hugh Fitzwaryn danh giá, dưới sự bảo trợ của Đức Vua, sống trong một dinh thự hoàng gia cùng với gia đình hoàng gia.’ Gương mặt của ông ta nhìn như màu tro xám xịt trước khi ta kết thúc câu nói.”

David hình dung biểu hiện của Gilbert khi biết David sẽ kết hôn với con gái của một Nam tước và thấy buồn cười với ý nghĩ đó.

Đây là lần đầu tiên cuộc đính hôn này mang đến cho anh sự thỏa mãn.

Anh đã không nói chuyện với bất cứ ai trong gia đình Abydon từ khi anh còn nhỏ và đã biết quá đủ những gì họ đối xử với mẹ anh. Anh cũng từ chối giao dịch với họ, không bao giờ bán cho họ bất cứ hàng hóa nào mà anh nhập khẩu. Quả là một sự trả thù trẻ con, nhưng chỉ mỗi một người mở rộng lòng với anh lúc này. Rốt cuộc thì cơ hội cũng sẽ phát triển ở lĩnh vực đặc thù đó theo một cách thỏa đáng hơn. John nghiêm túc nói. “Anh trai ta có thể đã biết điều đó chưa nhỉ?”

Có thể, David nghĩ. Nhưng tốt hơn hết là không. Anh nghĩ về ông chủ của anh, người cộng sự đáng mến của anh, người đàn ông đã cứu anh thoát khỏi cuộc sống trong những con hẻm nhầy nhụa. Một người đàn ông tốt bụng, David Constanlyn, và lòng tin của ông với chàng trai trẻ học việc đã làm cho họ trở nên giàu có và bảo đảm David trở thành người đàn ông như anh hiện nay. Anh đã yêu ông chủ của mình hơn cả tình yêu của một người con trai đối với cha mình. *Tốt hơn vì ông không có ở đây, có quá nhiều điều mà một người đàn ông lương thiện như ông sẽ không thích, David nghĩ. Nhưng, ông là một người thông minh sắc sảo, và ông có thể sẽ không ngạc nhiên vì điều đó. Ông rõ ràng đã biết những gì ông có trong bản thân mình.*

Đó còn vượt qua cả lòng kính trọng và tình yêu để anh nỗ lực và chờ đợi thời điểm của mình. Chờ đợi cả cái chết của ông trước khi những nỗ lực của họ chờ được thu hoạch như bây giờ.

Họ cưỡi ngựa băng qua phố Westminster đến lâu đài và những tòa hành chính lớn. David rẽ vào con đường dẫn đến dinh thự hoàng gia.

Có người canh giữ xung quanh bên ngoài dinh thự. Sự tiếp cận của Nhà vua không gây ra sự hỗn loạn hay nhiều sự chú ý. Edward và Philippa chủ trì cuộc họp mặt hàng ngày của những người con và người hầu. David không gặp trở ngại gì trong việc xác định vị trí của Christiana trong nhóm, bởi nàng đang mặc cái áo choàng màu đỏ. Đôi mắt của nàng không nhìn thấy anh khi nàng đang đứng lặng im giữa Joan và Lady Indonia.

Một tiểu đồng đã chỉ chỗ cho David phía sau gia đình hoàng tộc. Ở cuối hàng của anh là dáng đứng cứng nhắc của Morvan Fitzwaryn. Phía trước anh, Christiana đang tập trung sự chú ý của mình vào vị linh mục ở bệ thờ, không một lần ngoảnh mặt lại.

Buổi cầu nguyện kết thúc khá nhanh và sau đó vị linh mục đi xuống từ bệ thờ, gọi Christiana và anh tiến lên. Christiana, với chiếc áo choàng để tránh cái lạnh trong nhà nguyện, tiến về phía anh trai nàng, sau đó hai người họ nhập cùng với David đứng trước mặt linh mục. Anh nhìn qua nàng và thấy biểu hiện lơ đãng trong đôi mắt trống rỗng của nàng khi nàng chăm chú tia nhìn của mình đến một điểm đâu đó ở xa. Nàng trông quý phái, bình thản và cảm giác mất mát một cách xúc động.

Morvan cầm lấy tay nàng và đặt vào tay của David. Bàn tay mềm mại và nhỏ bé đến khó tin. Cánh tay nàng khẽ run rẩy, rồi họ nghe lời cầu nguyện của linh mục trước khi cam kết niềm tin

của họ. Nàng lặp lại những từ ngữ như một bài học trên lớp, lời tuyên thệ không biểu lộ cảm xúc ngầm ý cuộc đính hôn này chẳng có ý nghĩa gì với nàng hết, nếu nàng có thực sự nghe họ nói gì.

Nàng quay qua anh cho một nụ hôn định ước, ngẩng mặt lên một cách nghiêm túc nhưng đôi mắt nàng lại nhìn xuống chán nản. David cảm thấy một sự hòa trộn khó chịu giữa cảm thông và tức giận. Quả là khôn khéo, và anh biết nàng làm vậy là để nàng kìm chế nỗi đau đớn của mình. Nàng không cố ý xúc phạm anh.

Anh cũng chẳng bận tâm. Anh cá là không ai ngoài Morgan để ý thấy điều đó. Anh ngờ là Christiana đã tìm cách để biến buổi đính hôn này vào trong giấc mơ, nàng sẽ tỉnh lại ngay khi người yêu của nàng đến và vui mừng nhận ra lễ đính hôn chưa bao giờ thực sự xảy ra.

Trong luật lệ của nhà thờ và vương quốc, nàng đã thuộc về anh, nhưng nàng xoay sở để không nhìn và không thèm biết anh từ khi nàng đến nhà nguyện. Anh biết nàng không cố ý, tuy nhiên anh lại cảm thấy mình nên thỏa mãn ảo giác của nàng với nụ hôn trách nhiệm mà nàng đã trao và mong chờ.

Anh không bận tâm Đức vua và Hoàng hậu đang đứng gần đó, cũng không thèm kể đến người anh trai đang chăm chăm nhìn họ giận dữ. Đây là chuyện giữa anh và nàng.

Anh bước đến gần và đặt bàn tay lên má nàng. Nàng thực sự bị chấn động và run lên dưới cái chạm của anh.

Mũ trùm của chiếc áo choàng vẫn nằm trên đầu, che đi mái tóc của nàng. Anh có thể nói với nàng nên cởi nó ra, một biểu tượng sự trong trắng, như là truyền thống cho một buổi lễ đính hôn. Anh kéo chiếc mũ trùm ra sau bằng tay kia.

Một mái tóc dày đen nhánh đổ xuống lưng nàng như thác nước, và tay của anh lần theo tóc nàng cho đến khi anh ôm nàng.

“Nhìn ta, Christiana,” anh ra lệnh êm ái.

Hàng lông mi run rẩy, mí mắt của nàng mở lên chậm rãi. Hai viên kim cương lóe lên sự giật mình hoảng hốt và nỗi sợ hãi.

Anh cúi đầu và nếm vị ngọt ngào mềm mại trên đôi môi run rẩy của nàng.

Chapter 3

Christiana nghiêng cứu bước cò giữa nàng và Joan. Nàng di chuyển một con tốt và Joan nhanh chóng ăn một trong những con xe của nàng. “Hôm nay chị chơi tệ quá,” Joan nói.

Họ ngồi cạnh cửa sổ trong phòng ngủ của Isable. Công chúa đã đi ra ngoài thăm một người bạn ở một vùng khác của Westminster, và Lady Indonia tháp tùng cô ấy.

Christiana cố gắng tập trung và ván cò và không nghĩ đến việc đính hôn ba ngày trước. Như thường lệ nàng sẽ cố tập trung vào công việc để khỏi suy nghĩ về David de Abyndon, nhưng đôi mắt mãnh liệt và cái đụng chạm ấm áp của anh cứ xâm nhập vào ký ức của nàng một cách đau đớn. Anh ta đã cư xử tại buổi lễ đính hôn và bữa ăn tối rất tao nhã, gần như là đáng mến. Với một ngoại lệ đáng ngạc nhiên.

“Chị chưa bao giờ kể với em buổi đính hôn nó như thế nào,” Joan nói.

Christiana nhún vai. “Chị cũng không nhớ nhiều. Chị hầu như là bị đảo lộn hết cả”.

Joan hất mái tóc xoắn vàng óng của mình ra sau và ánh mắt lấp lánh. “Thế nư hôn thì sao? Nó có phải là một nư hôn tuyệt vời không?”

Christiana nhìn chăm chăm vào những quân cò phân tán trên bàn. Nàng đang tập trung một cách đặt biệt cao độ để khỏi phải nghĩ đến nư hôn đó.

Nàng có nên nói với Joan không? Nàng *có thể* nói gì đây? Làm sao nàng có thể giải thích rằng chỉ phần cần thiết nhất trong nàng chú tâm vào đám đông và lời cam kết? Rằng nàng đã cố tình làm đầu óc mình mờ dần trống rỗng để trải qua cả buổi sáng mà không hoang mang sợ hãi. Rằng nàng đã lấp đầy trái tim nàng với hình ảnh của Stephen và niềm tin vào tình yêu của chàng, và rằng nàng mong tất cả quan cảnh trong nhà thờ chỉ là một giấc mơ thao thức sẽ nhanh chóng phai mờ.

Cánh tay anh trên mặt nàng với một cử chỉ thân mật, buộc nàng phải tỉnh giấc mộng. Một giọng nói lệnh cho nàng phải đối mặt với thực tế. Một cái ôm và một nư hôn sở hữu mạnh mẽ.

Nư hôn đó. Bối rối. Kinh hoàng. Dài hơn mức cần thiết. Đủ dài để biết rõ rằng một trong hai người định sẽ làm cho cuộc đính hôn này trở nên nghiêm túc.

Nàng cảm thấy một tia ấm nóng chảy xuyên suốt cơ thể nàng. Nàng di chuyển không ngưng nghỉ và buộc bản thân phải chú tâm đến ván cò.

Đúng, nàng không muốn phải nghĩ hay nói về nư hôn đó thêm nữa. “Chẳng thú vị gì lắm”.

Ít ra một phần của trò hề này đã kết thúc. Giờ thì nàng chỉ việc đợi Stephen đến nữa thôi.

“Chị đã hôn bao giờ chưa?” Joan hỏi.

Christiana ước gì nàng có thể tâm sự với bạn của nàng, nhưng Joan là một người buồn chuyện khét tiếng. Nàng tưởng tượng nếu Joan đi lan truyền chuyện của nàng, và Morgan sẽ biết về Stephen, rồi anh trai nàng có thể khuyến khích gia đình Percy thay đổi quan điểm của họ. Nàng cảm thấy tội lỗi cho lối suy nghĩ vô nghĩa đó. Sau cùng thì, nàng không muốn Stephen cầu hôn nàng bằng mũi nhọn của thanh kiếm. Dù sao thì cũng không cần phải thế.

Ký ức làn môi của Stephen lướt qua môi nàng tràn vào tâm trí. Nụ hôn của David không hề giống như thế, nhưng họ lại đứng trong nhà thờ trước Đức vua và linh mục. Vẫn ... không, nàng không muốn nghĩ về nụ hôn đó nữa. “Chị đã hôn trước đó rồi. Một cách trung thực thì, chị không thích. Chị nghĩ chị là một trong những người phụ nữ không thích hôn.”

Biểu hiện của Joan chứa đựng một tia chán nản. “Anh ấy rất đẹp trai,” cô nói sau khi dừng lại. “Nếu chị phải kết hôn với một thương nhân, anh ta rõ ràng là một người tốt vì anh ta rất giàu và điển trai nữa.”

Christiana biết là Joan đang lập lại ý của cả triều đình. *Tội nghiệp Christiana. Một cô gái ngọt ngào. Thật quá đau đớn vì Đức vua đã trao cô cho một thương nhân tầm thường, nhưng ít nhất anh ta cũng giàu và đẹp trai.* Điều này làm nàng liên tưởng đến những lời cảm thông khuyến khích dành cho những hiệp sĩ tàn tật. *Thật quá đau buồn vì anh sẽ không thể đi lại bình thường được nữa, nhưng ít nhất anh cũng đã không chết.*

“Lady Elizabeth mua từ cửa hàng của anh ta, chị có biết không?”, Joan nói thêm một cách rất tình cờ. “Và Lady Agnes và một vài người khác nữa.”

Joan luôn tìm ra cách để biết. Tuần trước cô tìm hiểu về David de Abyndon ở Westminster. Cô ấy sẽ lan truyền những mẫu tin vật lý thú như thế này ở đây hay ở kia như thể chuyện đó rất hợp với cô vậy.

“Họ thích đến cửa hàng của anh ta hơn, nơi đó thật tuyệt. Đáng lẽ chị nên đi cùng tụi em. Christiana. Anh ta có những dải lụa từ Italy và những từ những nơi xa hơn như Ấn Độ nữa. Còn có những thợ may ở đó. Những quý cô đã mua hàng của anh ta xem anh ta như một vũ khí bí mật và chẳng thèm đến nơi nào khác. Lady Agnes nói rằng phong cách trắng và bạc của Lady Elizabeth là sáng kiến của anh ta. Em thật kinh ngạc là chị chưa bao giờ thấy anh ta trước đây nếu mà Elizabeth là một trong những khách quen của anh ấy.”

Lady Elizabeth, một góa phụ, là một người bạn đặc biệt của Morgan một vài tháng năm ngoái. Cô ta lớn hơn anh ít nhất phải mười tuổi nhưng lại có một vẻ đẹp sắc sảo mặn mà, những nét đáng chú ý ở ả là mái tóc màu bạc và làn da trắng trong suốt. Trong triều đình rộ lên một tin đồn đám cưới của họ, nhưng rồi Elizabeth lại chấp nhận lời cầu hôn của một lãnh chúa già khụ và tình bạn với Morvan cũng đột ngột nguội lạnh.

Trong hai năm vừa qua, Elizabeth đã tạo nên một ảnh hưởng với phong cách đậm chất cá

nhân, và điều đó lại càng làm tăng thêm vẻ đẹp đặt thù của cô ta. Cô ta chỉ mặc màu trắng và màu xám bạc. Thậm chí những món đồ trang sức của cô nàng cũng được làm bằng bạc.

“Elizabeth bị thuyết phục là anh ta sẽ bắt chị làm việc cho anh ta,” Joan cười rúc rich. “Idonia đã giải thích rằng một thương nhân giàu có sẽ không làm điều đó, nhưng Isabelle đã thấy phụ nữ làm việc trong những cửa hàng và nghĩ rằng chị cũng sẽ phải làm thế.”

Thánh thần ơi, Morvan sẽ giết nàng để bảo vệ danh dự cho gia đình trước khi nàng làm nhục nó.

“Đến lượt của em kìa, Joan”, nàng nói, quyết định dừng ngay chủ đề này lại.

Một tiểu đồng bước vào một lúc sau đó. “Thưa công nương, chồng của cô đang ở trong sảnh và muốn cô ra gặp ông ấy?” Cậu bé nói với nàng.

Nàng nhìn cậu bé chăm chú như thể cậu ta nói lắp hay nói sai gì đó. “Có phải đó là mệnh lệnh mà anh ta muốn gửi cho tôi?”

“Vâng, thưa công nương.”

“Chị chẳng thích lời nhắn này lắm”, nàng nói với Joan.

“Nghe cũng bình thường mà”.

“Anh ta chưa phải là chồng chị.”

“Ôi, Christiana, chị biết là những cặp đôi đính hôn luôn được xem như đã là chồng và vợ mà. Thứ Bảy vừa rồi là phần đầu tiên của buổi lễ, và đám cưới là phần kết thúc. Có vẻ là xong một nửa rồi.”

Không phải với tôi, nàng muốn hét to lên. Và người đàn ông này biết rõ điều đó.

Nàng cũng không thích, không một chút nào, bị “truyền lệnh” bởi David de Abyndon để làm gì đó.

Khi Morgan đặt tay nàng lên tay David, nó như tượng trưng cho việc trao trách nhiệm và quyền hạn, nhưng dưới tình huống một cuộc đính hôn đặc biệt, nó chẳng có ý nghĩa nào cả.

Nàng quay sang tiểu đồng. “Nói với vị hôn phu của ta rằng ta rất tiếc vì không thể gặp anh ta sáng nay được. Ta rất vui mừng vì anh ta đã đến thăm ta, nhưng ta thấy không khỏe. Nói với anh ta là ta đang bị đau đầu và cảm thấy choáng váng.”

“Em hi vọng là chị hiểu rõ chị đang làm gì,” Joan nói.

Điểm quan trọng hơn là David biết nàng đang làm gì. Nàng đã nói với anh ta rằng họ sẽ không gặp nhau, và nếu anh ta còn suy nghĩ một cách sai lầm rằng ý của nàng chỉ nói trước

buổi đính hôn thôi, thì giờ anh ta cũng đã rõ rồi. Nàng không có ý định giải thích cho Stephen khi hắn đến rằng nàng đang can dự vào trò hề này hơn mức cần thiết.

Sau một lúc ngắn ngủi, cánh cửa của nàng mở ra và cậu tiểu đồng lại xuất hiện, đỏ mặt và đút hơi vì chạy.

“Thưa công nương, chồng của ... người đó đang đến đây.”

“Đến đây!”

“Vâng, thần đã nhờ một người hầu khác cản ông ta và họ đang đi đường vòng, nhưng ông ấy sẽ đến đây ngay thôi.”

Nàng nhìn Joan một cách không tin được khi tiểu đồng rời đi.

“Em đã nghĩ là chị biết chị đang làm gì chứ,” Joan vừa nói vừa cười.

Nàng nhảy căng lên. “Giúp chị với. Nhanh lên.” Nàng chạy vào một căn phòng nhỏ bên trong phòng ngủ và kéo ga trải giường ra. “Chị sẽ chui vào đây núp và đóng những cái màn lại. Cố gắng đừng để gấu áo của chị loà ra ngoài.”

“Chẳng có ích gì đâu.” Joan cười rúc rích khi cô kéo tấm chăn xung quanh cổ và hai bên Christiana.

“Nói với anh ta chị đang nghỉ ngơi và mang anh ta đi đi.”

Joan cười toe toét và kéo những tấm màn lại.

Christiana chìm hoàn toàn vào bóng tối của cái giường. Nàng có thể nghe Joan đang đi vòng quanh, ngân nga một giai điệu nào đó. Nàng cảm thấy khá nực cười khi làm điều này, nhưng mà có gì đó sâu bên trong khuyên nàng đừng nên gặp người đàn ông này nữa.

Mặc dù những tấm màn đã bóp nghẹt âm thanh, nàng vẫn nghe thấy tiếng đôi giày ống đi vào phòng.

“Ngài David,” Joan thốt lên rạng rỡ.

“Công nương Joan. Ít ra cô vẫn mạnh khỏe.”

Christiana thở hắt ra. Giọng nói êm ả, tuyệt vời của người đàn ông này có một khả năng thiên bẩm để đặt nhiều ngụ ý vào những từ đơn giản mà không cần phải chuyển đổi âm điệu. Rõ ràng là anh ta đã biết nàng nói dối về việc bị ốm, nàng đã trông mong anh biết điều đó. Nàng chỉ không trông mong anh ta đến gây khó dễ với nàng và buộc nàng phải làm ra vẻ như thể nàng đã không nói dối.

“Thực sự là tôi rất khỏe, David. Còn anh?”

“Tôi cũng khỏe, thưa quý cô. Mặc dù tôi nhận thấy mình đang hơi khó chịu hơn bình thường một chút.”

“Chắc là do thứ gì đó anh đã ăn rồi!”

“Đúng là thế”

Đôi ủng băng qua phòng. “Tôi được biết Chiristiana đang bị ốm.”

“Vâng. Chị ấy đang nằm nghỉ, David, và thật sự là không nên làm phiền.”

“Tình trạng thế nào?”

“Khá là kinh khủng. Sáng nay lúc thức dậy, chị ấy đã bị kiệt sức và choáng váng. Chị ấy hầu như là bất tỉnh. Chúng tôi đã đặt chị ấy nằm lại giường, dĩ nhiên, và điều đó có vẻ tốt hơn. Có thể chị ấy phải nằm trên giường mấy ngày, thậm chí cả mấy tuần nữa.”

Đừng có nói quá lên thế. Nàng nhắc nhở trong im lặng.

“Nghe có vẻ nghiêm trọng quá,” David nói. “Trận ốm này không thể khinh suất được. Có lẽ tôi nên nhờ những tu sĩ thay mặt cô ấy cầu nguyện.”

“Chúng tôi rất lo lắng, nhưng tôi tin là mọi chuyện rồi sẽ ổn sớm thôi. Chúng tôi sẽ gửi tin cho anh khi cô ấy khỏe hơn.”

“Đó là giường của cô ấy sao? Tôi phải nhìn thấy cô ấy trước khi tôi đi.”

“Tôi không cho là điều đó sáng suốt đâu, David”, Joan vội nói. “Ánh sáng sẽ càng làm cô ấy tệ hơn thôi.”

Một phản ứng khéo léo, Chritiana nghĩ một cách hài lòng.

Thậm chí chỉ với đôi mắt nhắm nghiền, Christiana cũng có thể thấy ánh sáng lọt qua những tấm màn đang được kéo ra.

Nàng thở gấp khi anh ôm cơ lấy eo nàng, nâng nàng lên và thả xuống.

Nàng chậm rãi mở mi mắt như thể ánh sáng làm nàng đau hơn, và rên rỉ thêm cho hiệu quả. Nàng hi vọng là nàng trông có vẻ nhợt nhạt và ốm yếu một cách thích hợp.

David thúc nhẹ vào hông nàng, làm điệu bộ giúp nàng dịch chuyển. Kim lại sự phần nộ của mình, nàng lách mình qua một chút và anh ngồi lên mép giường.

“Nào, Christiana, tôi đang rất lo lắng cho cô đấy. Đau đầu và choáng váng. Có vẻ như thật sự là cô đang có một trận ốm nghiêm túc đấy nhỉ?”

Sự cứng rắn quanh miệng của anh dường như rõ ràng hơn. Điều gì đó trong biểu hiện của anh cho thấy anh đối ngược hẳn với người thương nhân đáng mến mà nàng đã gặp lần đầu

tiên.

Anh cọ xát cầm của nàng với mặt trên của những ngón tay. “Không có bệnh. Tôi nghĩ là cần có một bác sĩ kiểm tra cô một lần”.

“Tôi chắc không cần vậy đâu.” Nàng cố gắng làm cho giọng của nàng ít yếu đuối nhưng không hiệu quả lắm. “Tôi cảm thấy tốt hơn rồi, và tôi chắc là bệnh rồi sẽ qua mau thôi”.

Anh cố tình lờ nàng. “Tôi sẽ phải hỏi xung quanh và xem thử có ai đó trong cung đủ tốt không. Một vài bác sĩ sẽ muốn lấy máu bệnh nhân ngay lập tức, và nó rất đau đấy. Chính ta sẽ tránh điều đó nếu có thể, cô có nghĩ vậy không?”

Nàng đã bị lấy máu một lần khi nàng mười một tuổi. Tốt hơn hết là nàng nên tránh điều đó.

“Mặc khác, đau đầu và choáng váng chắc chắn bị gây ra bởi thể dịch trong người cô.”

“Tôi thật sự thấy mình tốt hơn rồi. Ánh sáng không làm tôi khó chịu nữa.”

“Ý tưởng bị lấy máu luôn làm cho người ta cảm thấy tốt hơn, cô gái của tôi ạ, nhưng điều đó không phải là cuối cùng. Tuy nhiên, nếu cô nghĩ là cô bình phục một ít rồi, tôi sẽ thích hơn được thay đồ cho cô và dẫn cô đi gặp một vị bác sĩ Hồi giáo mà tôi đã gặp ở vùng Tây Nam. Ông ta là một chuyên gia với các chứng bệnh của phụ nữ. Ông đã chữa bệnh cho tất cả các cô gái điểm ở các nhà thổ. Và là một bác sĩ mát tay.”

“Một người Hồi giáo! Một bác sĩ của gái điểm!”. Nàng đã hoàn toàn quên mất phải giả bộ giọng nói yếu ớt.

“Đúng. Được học tại Alexandria. Những bác sĩ Hồi Giáo còn giỏi hơn cả những bác sĩ Thiên chúa giáo. Chúng ta thật không có văn hóa trong sự so sánh đó.”

“Tôi đảm bảo rằng việc đi đến vùng Tây Nam là không cần thiết, David. Thật sự là tôi đang cảm thấy rất tốt. Tôi thật sự hoàn toàn khỏi bệnh rồi.”

Anh cười chậm rãi. “Thiệt sao? Thật là một tin tốt lành. Tuy nhiên, cô phải chắc chắn cho tôi biết nếu mà tình trạng này trở lại đấy nhé. Tôi sẽ đưa cô đến gặp bác sĩ ngay lập tức. Tôi có trách nhiệm với cô từ giờ, và sẽ không để cho sức khỏe của cô bị tổn hại.”

Nàng nhìn anh chăm chú. “Người chồng” mà đã “bắt cô phải quan tâm anh ta”, đang nhắc nhở nàng về quyền hạn của anh ta và cảnh cáo nàng không được chơi trò này với anh ta lần nữa. Nàng có thể nghĩ một cách tốt đẹp hơn cho thông suốt mà không bị dọa rằng cánh tay nàng sẽ bị cắt ra.

Anh ta nhồm người dậy. Rõ ràng là lời trách mắng gai góc của anh ta đã kết thúc, và Christiana mừng là anh chuẩn bị rời đi.

Nàng liếc nhìn Joan một cách hoan hỉ.

David nhìn xuống nàng. “Hôm nay là một ngày đẹp trời. Có lẽ cô cần không khí trong lành để làm thư thái đầu óc.”

“Tôi không chắc là...”

Ánh nhìn của anh lia đến tủ quần áo gần nhất. “Mọi thứ của cô đều ở trong này cả đúng không? Chúng ta cần cô thay đồ và tôi sẽ dẫn cô đi dạo một lát”.

Nàng nheo mắt trên gương mặt điển trai của David. Lại một trò khôi hài sau một trò khôi hài khác. Nàng không thể từ chối, không chỉ là quá choáng váng để đi ra ngoài mà còn là quá khỏe để đi gặp bác sĩ. Anh ta thật xảo quyệt, lợi dụng thủ đoạn của nàng chống lại chính nàng một cách khéo léo.

“Tôi đã mặc đồ rồi,” nàng tuyên bố, kéo tấm chăn ra và ngồi dậy, thừa nhận thất bại.

“Vậy à”, anh nói êm ái, đi về phía nàng với một nụ cười mơ hồ trên gương mặt cùng với chiếc áo choàng cũ của nàng trên tay anh. “Thật tiếc quá. Tôi đang trông đợi đoạn này.”

Nụ cười đó làm cho nàng cảm thấy rất không thoải mái. Nàng sẽ thừa nhận thất bại, nhưng không đầu hàng. “Thật không may là,” nàng nói một cách tiếc rẻ, “Tôi không thể đi với anh. Đó là luật. Không ai trong chúng tôi được phép đi với đàn ông một mình”.

Joan gật đầu ủng hộ một cách hùng hồn.

“Lady Indonia đi vắng, và thật không may là Joan phải đi gặp anh trai cô ấy sớm,” Cô nói thêm.

Joan tiếp tục gật đầu dù rằng nàng chẳng có ý kế hoạch đó.

“Đây là lệnh cấm nghiêm khắc nhất”, nàng nhấn mạnh. “Như anh có thể hình dung, hậu quả của việc bất tuân rất tàn khốc”.

“Tàn khốc”, Joan lập lại hào hứng.

David nhìn họ ngụ ý rằng anh đã nghĩ đến những hậu quả gần như không đủ khủng khiếp cho cả hai trong suốt những năm qua.

“Tôi có thể bị như thế, ngoại trừ Hoàng hậu rất nghiêm khắc ra và ...” nàng vung tay.

David phẩy nhẹ chiếc áo choàng vào choàng qua vai nàng. Anh gài trâm cài áo dưới cổ nàng. Sự gần gũi của anh, và đôi tay đang gần với cơ thể nàng, làm cho nàng càng cảm thấy không thoải mái.

“Tôi không phải chỉ là một người đàn ông, tôi là vị hôn phu của cô. Điều tệ nhất gì có thể xảy ra chứ? Nếu tôi có cưỡng hiếp cô đi chẳng nữa thì đơn giản là cuộc hôn nhân đã hoàn thành

sớm hơn thôi. Có lẽ bọn họ sẽ cảm ơn tôi vì mang cô đi khỏi vòng tay họ ấy chứ. Bên cạnh đó, tôi mới là người trừng phạt cô vì những hành vi tệ hại trong tương lai của cô chứ không phải là Lady Indonia hay Hoàng hậu.”

Anh lại nói với nàng như thể đang nói với một đứa con nít. Thật ra, anh khiến cho nàng như một đứa con nít thì đúng hơn. Hơn nữa, đây là thứ hai anh ám chỉ về *điều đó*, và nàng thực sự có thể làm mà không cần những lời bóng gió của anh. Chúng kích thích điều gì đó bên trong nàng mà nàng không muốn nghĩ tới. Kể từ lúc chúng ám chỉ một sự thân mật mà đơn giản là không thể phát triển, nàng nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu họ không đùa giỡn về điều đó nữa.

Sự kiêu căng của người thương nhân này đã chỉ ra rằng anh ta đang có vị hôn thê của một cách nghiêm túc. Nàng không muốn ở một mình với David de Abyndon nhiều hơn mức cần thiết, và nàng đã làm hỏng cơ hội có Joan đi kèm với họ. Trong khi anh mặc áo choàng của mình, nàng bắt được sự chú ý của Joan.

Indonia, nàng mấp mé miệng.

Nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi. Với một cử chỉ nhẹ nhàng, David cong người và kéo nàng vào vòng tay anh. Nàng giật mình la lên “Ôi” và nhìn anh chòng chọc.

“Tôi tự đi được.” Nàng cúi kính khi anh cười.

“Có những bậc cấp. Nếu cô lại choáng váng, cô có thể bị ngã và gãy cổ như chơi.”

“Nhiều khả năng anh sẽ làm rớt tôi hơn thì có.”

“Không thể nào. Cô rất nhẹ.”

“Ôi thánh thần ơi,” nàng rên rỉ, gục đầu xuống một cách điên tiết. “Ít nhất thì cũng ta cũng nên đi xuống cầu thang đằng sau để ra ngoài đó. Tôi không muốn cả cung điện đều thấy chúng ta.”

Khi anh đưa nàng ra ngoài, nàng quay đầu lại và nhìn Joan một cách liêu lỉnh.

Đưa Indonia đến đây, nàng mấp máy môi lần nữa.

Anh đặt nàng đi xuống ở cửa sau và dẫn ra một cái sân nhỏ dưới cửa sổ phòng Isabele.

“Có một vài băng ghế ở đây và ánh mặt trời làm ấm bức tường,” nàng đề nghị. “Chúng ta ngồi đây đi.”

“Tôi nghĩ chúng ta nên cưới ngựa thì hơn,”

Indonia sẽ không thể tìm thấy họ và giải cứu cho nàng. “*Tôi* thích ngồi đây hơn.”

“Bóng râm sẽ sớm lan đến bức tường đó, và cô sẽ thấy ớn lạnh. Cưỡi ngựa dưới ánh nắng sẽ tốt hơn.”

Đi cạnh anh quanh các khúc ngoặt của trang viên, nàng tự hỏi không biết có phải tất cả đàn ông trở nên ngoan cố sau khi đính hôn hay không. Stephen sẽ không nói những từ ngữ ngọt ngào đáng yêu nào sau khi họ kết hôn sao? Có điều gì được thực hiện để quyến rũ phụ nữ? Những bài hát tiếng Pháp ở quán rượu chẳng giải thích đủ những câu hỏi này. Những cặp đôi trong những bài hát lãng mạn đó chưa bao giờ kết hôn. Nàng lập tức cảm thấy tội lỗi khi đánh đồng Stephen với gã thương nhân này. Stephen là một hiệp sĩ hào hiệp, chất thơ và sự lãng mạn chảy trong huyết mạch của hắn.

David nhận lấy dây cương của con ngựa từ người giữ ngựa trẻ tuổi.

“Tôi sẽ tìm một con từ chuồng ngựa.” Nàng nói.

“Cô sẽ cưới ngựa với tôi. Một trong những rắc rối với việc bị choáng là cô sẽ không thể cưới ngựa mà không có người đỡ ở sau.”

Nàng chưa từng ngồi trên một con ngựa cùng với một người đàn ông. Anh nâng nàng lên ngồi trước yên ngựa và đu người lên sau nàng. Trục chuyển động lên phía trước khá bấp bênh, đặc biệt là khi gồng nghiêng người về phía trước. Ngồi kiểu này dễ bị ngã gãy lưng và tâm trạng của nàng thì không thể tốt lên được.

Họ chạy qua cổng lâu đài và rẽ lên thượng nguồn con sông. Con đường dần vắng vẻ khi họ di chuyển xa khỏi lâu đài và thành phố. Một vài toa xe ngựa vượt qua rải rác, và trên sông có một sà lan thỉnh thoảng trôi dạt qua. Họ đã chạy khoảng hai dặm xa khỏi London, nhưng như thể cả thế giới đột ngột bỏ xa đằng sau.

Họ chạy trong im lặng khoảng một phần tư dặm nữa. Christiana tập trung chú ý vào việc tránh đụng chạm với người đàn ông phía sau nàng. Lưng của nàng mỗi nhừ vì nỗ lực đó.

Đột ngột và không cảnh báo trước, David kéo con ngựa chạy nhanh hơn. Sự đột ngột này khiến cho lưng của nàng rơi vào lồng ngực và bờ vai mạnh mẽ của anh. Cánh tay anh trượt quanh eo nàng. Nàng cứng lại trong sự kinh ngạc khi mà sự mạnh mẽ độc chiếm lướt qua và ôm lấy nàng chặt hơn trong vòng tay anh.

Nàng chú ý đến sự vững chắc trong cái ôm của anh và nhận thức một cách sâu sắc cánh tay anh đang đặt nhẹ nhàng qua thắt lưng nàng. Nàng nhìn xuống cánh tay đẹp đầy nam tính đang dịu dàng ôm nàng, cảm thấy áp lực mềm mại của những ngón tay anh khi anh giữ vững nàng trong vòng tay. Nàng lại cứng người lần nữa.

“Cô sợ tôi sao, Christiana?” anh hỏi.

Mặt anh sát bên đầu nàng, và giọng nói của anh chỉ đủ to như một lời thì thầm. Hơi thở anh trôi dạt trên trái dương của nàng mang theo lời nói của anh. Âm thanh ấm áp hòa lẫn với không khí ấm ẩm vuốt ve nàng rõ ràng như chính ngón tay anh chạm vào nàng. Dù với sự ấm áp đó, một sự ớn lạnh vẫn thấm xuống cổ và lưng nàng. Một sự ớn lạnh kỳ lạ.

“Dĩ nhiên là không.”

“Cô phản ứng như thế cô sợ tôi vậy”.

Anh đang chú ý đến những cơn rùng mình, nàng nghĩ, một chút đáng sợ nhưng không hiểu tại sao.

“Tôi chỉ cảm thấy hơi lạnh.”

Đáp lại, anh kéo mép áo choàng của anh quanh nàng.

Anh dường như rất gần gũi. Nàng có thể cảm nhận những cơ bắp của ngực anh dọc theo lưng nàng. Hơi thở của anh lướt qua tóc nàng, làm da đầu nàng nhồn nhột. Anh gần như là một người xa lạ, và sự thân mật mơ hồ bị dấu kín bên dưới áo choàng của anh với bản thân anh làm cho nàng sợ hãi một chút, nhưng nàng không thể nói ra điều đó. Nàng quần quai vì ý nghĩ cho anh ta biết là nàng muốn anh ta thả nàng đi.

Anh ta không thả nàng. Thay vào đó anh cong người sát nàng hơn, mái tóc mềm chải trên má nàng trước khi anh ta quay đầu lại để hôn lên cổ của nàng.

Sự ấm nóng của đôi môi anh trên da nàng gây nên một cú sốc khó tin. Anh hôn nàng một lần nữa, tăng dần sức ép, và sự ấm áp của cái miệng xuyên qua da nàng, chảy tràn xuống cổ và cánh tay, qua cả ngực và bụng của nàng. Cảm nhận về thể chất một cách thuần túy làm nàng choáng váng.

Tay anh kéo nàng vào chặt hơn. Môi anh di chuyển lên cổ nàng. Những cơn rùng mình run rẩy và khoái cảm xuyên qua nàng.

Anh cắn nhẹ dọc theo vành tai nàng. Một sự căng thẳng trống rỗng nổ tung, làm nàng run rẩy và thở hổn hển. Âm thanh đánh thức nàng khỏi cơn choáng váng gợi cảm ấy. Nàng quay đầu khỏi môi anh. “Giờ thì tôi sợ anh rồi,” nàng nói.

“Đó không phải là sợ.”

Nàng kéo tay anh ra. “Tôi muốn xuống. Sự thân mật này là sai trái.”

“Chúng ta dính hôn rồi.”

“Không hẳn vậy.”

“Đúng là vậy mà.”

“Không phải trong tâm trí tôi, và anh cũng đã biết rồi. Tôi muốn xuống. Ngay tức khắc. Tôi muốn đi bộ một lát.”

Anh dừng ngựa và nhảy xuống. Nàng khích lệ bản thân trước sự tức giận của anh khi nàng

quay lại và trượt xuống, nhưng anh chỉ cười và bước bên cạnh nàng.

Ngay cả khi đang đi cách anh một khoảng, nàng vẫn có thể cảm nhận sự tồn tại của sự thân mật đáng lo ngại đó. Người đàn ông này đã làm nàng cảm thấy không thoải mái và dễ bị tổn thương ngay từ lần đầu tiên gặp anh ta, và không có tiến triển nào tốt hơn.

Nàng cần phải xua đuổi ngay những phút vừa rồi trong ký ức của họ, và nàng cần trốn tránh điều đó trong cuộc nói chuyện này.

“Lady Indonia đã kể với tôi là gia đình Abyndon là một gia đình ủy viên hội đồng Anh tại London”.

“Cậu của tôi Stephen là một ủy viên hội đồng khoảng mười năm trước đây, lúc ông ấy chết. Tôi có một ông cậu Gilbert cũng muốn vậy.”

“Ông ta không đến vào Thứ Bảy trước.”

“Chúng tôi chỉ là những người xa lạ.”

“Và cha mẹ anh cũng không đến. Họ đã chết hay cũng anh cũng xa lạ với họ?”

Anh không trả lời trực tiếp. “Họ không kể cho cô nghe nhiều về tôi đúng không? Mẹ tôi đã chết. Tôi không biết cha tôi là ai. Abyndon là họ mẹ tôi.”

Anh là một đứa con hoang. Trong tất cả những chủ đề được chọn để nói chuyện, sẽ chẳng có gì tệ hơn chủ đề này.

“Anh trai cô biết điều đó,” anh thêm vào.

“Đó là một điều bình thường. Anh ấy sẽ thấy đáng để bình luận chuyện đó với tôi.” Một lời nói dối nhả nhặn, dĩ nhiên. Điều đó chẳng bình thường chút nào.

“Cô còn muốn biết gì về tôi không?”

Cô nghĩ một lúc. “Anh bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi chín.”

“Và anh vẫn là một thợ học việc cho đến khi anh hai mươi lăm?”

“Chính xác là hai mươi bốn”.

“Làm sao anh có thể giàu lên một cách nhanh chóng như thế?”

Anh cười nhẹ. Một nụ cười dễ thương. Êm ái. “Đó là một câu chuyện dài.”

“Không dài lắm, nếu anh chỉ mới hai mươi chín.”

Anh lại cười. “Ông chủ của cô, David Constantyn, mua hàng hóa từ những thương gia, hầu hết là người Ý, đến từ Genoa và Venice. Khoảng vào ở độ tuổi của Andrew bây giờ, tôi thuyết phục ông ấy đưa tôi đến Flander để trực tiếp mua vải len. Giá mà chúng tôi bán được điều chỉnh, nên chỉ có một cách để buôn bán có lời hơn là mua hàng rẻ hơn.”

“Chuyến đi đã thành công?”

“Còn hơn cả thành công. Chúng tôi đã đi cả năm trời. Rồi một ngày ông đồng ý với tôi một ý tưởng khác mà tôi đã đề xuất trước đó. Ông trao cho tôi một món tiền lớn để tìm kiếm may mắn của mình ở nơi khác. Tôi đã đi trong ba năm, và đến rất nhiều thành phố cảng. Tôi gửi hàng hoá về, trở thành bằng hữu của những người sau này là trở thành quản đốc các đại lý của tôi, và thành lập một mạng lưới buôn bán. Nhờ đó chúng tôi đã thu lợi rất lớn.”

Anh ta kể chuyện phiêu lưu của anh như thể anh thường làm thế, nhưng dĩ nhiên ngay cả một đứa con gái như nàng cũng biết là anh ta không phải. “Sau đó anh vẫn là thợ học việc của ông ấy sao?”

“Trong luật pháp thôi. Nhưng gần ấy năm trời ông ấy giống cha tôi hơn. Ngay khi tôi được tự do và có quyền công dân, ông ấy trở thành cộng sự của tôi. Ông ấy góa vợ, không có con, và đã để lại cho tôi gia tài của ông khi ông chết. Sự giàu có của ông được mang đi thiện để cầu nguyện cho linh hồn ông.”

Nàng đã không nghĩ là những người thương nhân cũng giống như những nhà thám hiểm. Trong thế giới của nàng, chỉ những hiệp sĩ lang thang hay những đoàn thập tự chinh mới đi khắp nơi như thế. “Anh đã đi đến những nơi nào?”

“Tôi đi bằng tàu thủy xuống bờ biển của Aquitaine và Castile, vào sâu trong đất liền thông qua những vùng đất của Hercules. Sau đó đi dọc bờ biển đến Lục Địa Đen trước.”

“Vùng đất của những người Hồi giáo?”

“Người ta phải trao đổi mua bán với người Hồi Giáo nếu họ muốn có bất cứ thứ gì từ Phương Đông.”

“Nhưng như thế rất nguy hiểm.”

“Chỉ một lần thôi. Ở Ai Cập. Tôi đã ở đó một thời gian dài. Những thành phố cảng chào đón những thuyền nhân và sống dựa vào họ. Không ai muốn ngăn cản việc buôn bán bằng cách giết chết những thương nhân. Sau khi rời Ai Cập, tôi đến Tripoli và Constantinople, sau đó lại giong buồm đến Genoa. Rồi tôi trở về Anh từ nước Pháp.”

Nàng mừng rỡ và thấy rõ ràng trước mắt bản đồ của lục địa. Nàng hình dung anh đang cưỡi ngựa băng qua những sa mạc và qua dãy Alpes. Nàng liếc nhìn những cái dao găm anh dắt bên người. Một cái giống như là công cụ trang trí cho bữa ăn, nhưng những cái còn lại thì trông có vẻ lớn hơn và giống vũ khí giết người hơn.

“Điều đó vẫn rất nguy hiểm. Và nhiều rủi ro.” Thật ra câu chuyện thật thú vị tuyệt vời và phiêu lưu nữa.

“Rủi ro là đúng, nhưng rất có lời. David Constantyn đúng là hơi ngớ ngẩn khi đồng ý với tôi điều đó. Chỉ khi tôi thấy Andrew gần bằng tuổi tôi bấy giờ thì tôi mới thấy anh ta đáng tin tưởng.”

“Anh sẽ nói Andrew làm những điều như anh đã trải qua chứ?”

“Không. Nhưng tôi sẽ gửi cậu ta đến Genoa sớm thôi, hàng hóa được giao đến đây từ những đại lý nơi đó. Tôi cần một người ở đó quản lý để tôi không cần phải tự mình đi mỗi năm nữa.”

Có rất nhiều chủ Nhà băng Florenso và thương nhân Ý ở Longdon, và những câu chuyện về vùng đất đầy nắng đã lọt vào triều đình hàng năm qua. Nàng cảm thấy ganh tỵ với Andrew. Cái ý tưởng trải qua hàng năm trời thuê thuyền ở một trong những tòa lâu đài ử dật của Stephen dường như trở nên thật buồn tẻ và chán ngắt.

“Tôi đến để nói với cô một số chuyện, Christiana,” anh nói. “Tôi đã ở Westminster để thảo luận về đám cưới. Mùa xuân và đầu mùa hè không nằm trong quyết định. Sẽ có những lúc nào đó chúng ta cần rời khỏi London.”

Mùa Xuân và mùa Hè là khoảng thời gian đầy sương mù, lúc mà những hội chợ mua bán được tổ chức. Có lẽ anh ta cần tham dự một số hội chợ.

“Mùa Thu tới thì sao,” nàng đề nghị. “Tháng Mười hay tháng Mười Một.”

“Tôi nghĩ là không. Trước tháng Ba. Cuối tháng Hai”.

“Năm tuần nữa! Quá sớm!”

“Sao lại quá sớm?”

Nàng liếc nhìn anh. Họ đã có một cuộc nói chuyện dễ chịu. Anh đã biết là “quá sớm.” Nàng bước đi nhanh hơn, dồn sự tập trung vào con đường trước mắt.

Anh bắt kịp nàng bằng những sải chân dài. Cuối cùng giọng nói êm ái của anh bay quanh nàng. “Tôi đã nói với cô là tôi sẽ tránh sang một bên nếu hấn ta đến, nhưng cô không thể bắt tôi phải sắp xếp cuộc đời mình một cách thuận lợi cho anh ta được. Nếu hấn ta muốn cô, hấn sẽ đến sớm thôi.”

“Cô quay sang anh. “Anh thật kiêu căng ngạo mạn và tôi ghét anh. Anh cố ý làm thế để gây khó dễ cho tôi.”

“Không. Tôi chỉ tìm cách để tránh rắc rối và phức tạp hóa công việc kinh doanh của tôi mà thôi. Năm tuần là đủ thời gian cho một người đàn ông quyết định họ có muốn một phụ nữ hay

không. Tôi đã có quyết định chỉ trong vòng mấy ngày. Người đàn ông đang yêu đáng lẽ phải nhanh hơn thế.”

Anh ta không nghĩ Stephen sẽ đến, và giờ thì anh ta đã tạo ra một bài kiểm tra với Stephen. Sao anh ta dám mong muốn được hiểu trái tim của một hiệp sĩ quả cảm. Sao anh ta dám so sánh bản thân với Stephen! Stephen khác biệt với tên buôn vải này cũng giống như một con ngựa chiến khác hẳn với con ngựa cưỡi thông thường vậy. Cùng là động vật nhưng lại khác giống nòi với những nghĩa vụ hoàn toàn khác.

“Năm tuần, quý cô của tôi,” Anh lập lại một cách chắc chắn. Anh liếc nhìn mặt trời. “Giờ thì chúng ta phải cưỡi ngựa về thôi. Tôi có một cuộc hẹn chiều nay.”

Anh dắt ngựa đến và nhắc nàng lên. Nàng giữ thẳng lưng trong suốt chặng đường về Westminster.

Trong sân sau họ thấy Lady Indonia đang ngồi cạnh bức tường. Bà nhồm dậy tức thì và đi về phía họ.

David đỡ nàng xuống ngựa. Anh quay sang người bảo đi kèm. “Bà cũng muốn hít thở không khí sao, thưa quý bà? Hôm nay quả là một ngày đẹp trời nhỉ?”

Lady Indonia dùng hết sức mình nói. “Anh không nên đưa Christiana ra ngoài với bệnh tình của cô ấy. Cô ấy lại bị choáng ngợp.”

David quàng một tay qua vai Christiana. Đó là một cử chỉ bình thường, nhưng rất có hiệu quả để giữ nàng khỏi chạy lao đi. “Sự lo lắng đầy quan tâm của bà dành cho hôn thê của tôi làm tôi rất xúc động, thưa quý bà. Nhưng tôi có đôi lời muốn nói chuyện riêng với Christiana. Có lẽ bà sẽ phải đợi cô ấy bên trong.”

Indinia phản ứng một cách bối rối trước sự xua đuổi thẳng thừng của anh, liếc ánh mắt bèn nhón sang Christiana, và bỏ đi dữ dội.

David hạ thấp tay và quay nàng lại, “Tôi sẽ đến thăm em vào tuần tới.”

Stephen sẽ đến sớm, nhưng không sớm như thế. Nàng thật sự không muốn ở cùng với David thêm nữa. Nó giống như là phản bội người yêu của nàng vậy. “Không cần đâu,” nàng đáp.

“Có thể không cần, nhưng vì ích lợi của em, đó là một sự khôn ngoan. Em mong người yêu của em đến, nhưng nếu hẳn ta không đến thì sao?”

“Chàng sẽ đến.”

“Và nếu không.”

Sự khẳng định của anh chọc tức nàng. “Thì sao?”

“Thì năm tuần nữa em sẽ với cưới tôi, cô gái của tôi ạ. Trong trường hợp đó, chẳng phải chúng ta nên có thời gian để hiểu nhau hơn sao? Đó chính là mục đích của đính hôn.”

Nhưng tôi không thật sự đính hôn với anh, nàng nghĩ, và nhìn anh một cách ngoan cố.

Không phải trong trái tim và tâm trí tôi.

“Christiana, nếu em không muốn gặp lại cho đến đám cưới, thì được thôi. Nhưng hãy suy nghĩ về điều đó, cô gái. Lên giường với một người lạ không làm phiền tôi, nhưng em có lẽ sẽ nhận ra trải nghiệm đó thật không hay đâu.”

Miệng nàng hé mở trong cú sốc vì sự nhắc nhở về chiếc giường cưới một cách thẳng thắn của anh. Những ký ức của nàng với Stephen vụt qua tâm trí nàng. Hẳn không phải là người lạ, và nàng hồi tưởng lại sự đụng chạm đầy đam mê mãnh liệt của hắn, sự nài nỉ đầu hàng của những cái hôn, sự vuốt ve gần như khủng khiếp của tay hắn trên cơ thể trần truồng của nàng.

Nàng nhìn chằm chằm lên David de Abyndon, lưu ý đến sự bộc trực và cởi mở trong cách anh nhìn nàng. Anh thật tàn nhẫn khi bắt nàng phải nghĩ về chuyện đó và đối mặt với khả năng hoàn thành cuộc đính hôn này. Rồi cũng tương tự thế, tâm trí nàng vô tình thay thế hình ảnh Stephen thành anh trong những ký ức đó.

Nàng thất kinh với suy nghĩ là nàng thay thế vậy mà chẳng gặp khó khăn nào, và rằng những cảm giác kỳ quái mà anh ta gợi ra đang cố gắn liền họ với những hình ảnh tưởng tượng ma quái. Nàng giữ bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Toàn bộ những suy nghĩ đó thật là đau đớn. Và rất đáng sợ.

Năm tuần.

“Tôi cho là mình nên đợi trên lầu chờ anh đến và ‘lệnh cho tôi phải gặp anh’ đúng không?” Nàng hỏi mỉa mai.

“Hãy để chúng ta nói rằng ta sẽ đến vào các ngày Thứ Hai. Nếu tôi không đến được, tôi sẽ cho em biết. Nếu em lại bị ốm, thì gửi tin nhắn cho tôi.”

Nàng gật đầu và quay về phía cửa. Nàng muốn kết thúc với người đàn ông này hôm nay tại đây. Nàng muốn tẩy rửa tâm trí nàng với những thứ mà nàng vừa mới tưởng tượng.

Anh chớp lấy cánh tay nàng và kéo nàng trở lại. Với những chuyển động dịu dàng nhưng kiên quyết, anh siết chặt nàng trong một cái ôm. Một sự tuyệt vọng dâng tràn chiếm lấy nàng. Nàng nhớ lại buổi lễ đính hôn và nàng biết, nàng hiểu, rất quan trọng và cần thiết, rằng anh sẽ hôn nàng lần nữa. Nàng vùng vẫy thoát khỏi cánh tay của anh và dần như hét lên cầu cứu Indonia. Khi đầu của anh cúi xuống, nàng vịn người lại để tránh anh.

Dù thế nào đi nữa thì môi anh vẫn tìm thấy môi nàng, chà sát, không giống như một nụ hôn. Nàng cũng cảm thấy giống như thế, khi sự êm dịu nhẹ nhàng ấm áp lướt qua một lần và một lần trên má, lông mày và cổ của nàng. Bất chấp tình yêu của nàng dành cho Stephen, bất chấp

sự tức giận với sự xâm phạm của người đàn ông này vào cuộc đời nàng, nàng lại mềm đi dưới những cơn trớn vuốt ve của đôi môi anh khi những ngọn sóng của đam mê vụt qua nàng. Sự nhận thức của nàng đẩy lùi mọi thứ trừ những cảm xúc thúc ép ấy.

Khi cuối cùng anh dừng lại, nàng đã không vùng vẫy nữa. Một chút choáng váng, nàng ngược nhìn anh. Gương mặt hoàn hảo của anh trở nên căng cứng hơn bình thường, và anh nhìn vào mắt nàng với một cái nhìn chăm chăm uy quyền mà dường như đang nói một thứ ngôn ngữ nàng không thể hiểu. Nàng biết rằng anh sắp hôn nàng và nàng nên bỏ chạy, nhưng khi môi anh chà nhẹ chậm rãi trên môi nàng, nàng không thể thoát ra được nữa.

Đó là một nụ hôn tuyệt vời, đầy ấm áp và hứa hẹn. Chậm rãi sâu dần, anh ôm lấy đầu nàng trong một tay, và cánh tay còn lại nâng đầu nàng lên. Những làn sóng đam mê chảy càng cao hơn và mạnh mẽ hơn, mang nàng đến một sự lãng quên ngọt ngào.

Anh giảm nhẹ áp lực trên miệng nàng và ngậm lấy một cánh môi, rồi một cánh môi khác, dịu dàng giữa hàm răng anh. Sự ấm nóng đột ngột bắn xuống giữa cơ thể nàng. Có một sự run rẩy sâu sắc của khao khát thích thú dường như kéo qua toàn bộ cơ thể nàng. Ít dịu dàng hơn, anh hôn mỗi mạch đập trên cổ nàng, và nó cứ diễn ra lần nữa, lần nữa, mỗi lần lại mạnh mẽ hơn, sự khó chịu đầy khao khát lại càng tăng cao.

Anh nhấc đầu lên và nhìn xuống nàng, một đường cứng rắn mỏng mảnh tách giữa đôi môi anh. Anh trông đẹp trai một cách huy hoàng.

“Em làm tôi quên đi bản thân mình,” anh nói, những ngón tay của anh trải ra trên tóc nàng.

Môi trường xung quanh chậm rãi hiện hữu quanh họ. Tư thế của nàng, cong người lại trong cái ôm của anh, cũng đột nhiên trở nên rõ ràng.

Kinh sợ, nàng đột ngột lúng túng và muốn gỡ ra. Anh để nàng đi. Với gương mặt rất đỏ, nàng chạy nhanh vào cửa.

Lady Indonia đã đợi ở đó. Bà nghiên cứu nàng một cách sắc bén. “ ‘Nói Indonia đến cứu tôi’ ”, bà bắt chước. “Ta đã ngồi đã cả giờ đồng hồ, lo lắng cho con, mặc dù ta chẳng biết vì sao, từ khi biết con sắp cưới người đàn ông đó. Rồi con trở lại và xem ta đã thấy gì? Cứ tiếp tục như thế, thì cô gái ạ, và sẽ không cần một đám cưới đâu.”

Christiana thẹn đỏ mặt hơn. Một cảm giác sâu sắc của tội lỗi quét qua nàng. Nàng yêu Stephen. Sao nàng có thể sảo trá như vậy được chứ? Sao nàng có thể để cho người đàn ông đó hôn nàng như thế? Thậm chí dù anh ta có ép buộc nàng đi chăng nữa, sao nàng có thể để những xúc cảm đó tràn qua nàng một cách thái quá như thế?

Nàng theo Indonia lên cầu thang, lúng túng và hoảng sợ hơn nàng đã từng cảm thấy vào ngày đính hôn của nàng. Điều này là sai trái. Nàng phải không bao giờ để nó xảy ra nữa. Nàng phải chắc rằng nàng không vào giờ một mình với gã thương nhân đó nữa.

Khi đến tầng hai, nàng dừng lại và nhìn ra ngoài cửa sổ nhỏ xuống mảnh sân bên dưới. David vừa mới leo lên ngựa. Khi anh bắt đầu cưỡi đi, một sự chuyển động phía cuối sân bắt được sự chú ý của nàng. Một người đàn ông bước ra khỏi toà nhà và đi về phía ngựa của David.

David dừng ngựa và nói chuyện với người đàn ông một lúc, sau đó muốn bỏ đi. Nhưng người đàn ông vẫn theo sau, tiếp tục nói và ra hiệu. Cuối cùng David cũng dừng lại. Anh thắt dây cương vào một cây cột và biến mất đằng sau toà nhà, đi theo người đàn ông,

Christiana cau mày. Họ ở khoảng cách khá xa, nhưng nàng cảm thấy chắc chắn rằng mình đã nhận ra người đàn ông đó. Ông ta là nhà ngoại giao nói tiếng Pháp đã đi ngang qua hốc tường nàng trốn trong hành lang của Đức vua vào buổi sáng sau khi nàng gặp David.

Chapter 4

David đứng ở ngưỡng cửa giữa nhà kính với phòng ngủ và nghiên cứu người phụ nữ mà Sieg mới đưa lên lầu. Ả vẫn là một người đàn bà quyến rũ, nhưng mười ba năm có thể gây thiệt hại cho bất cứ ai. Anh đã không nhận ra là ả đã trông trẻ trung thế nào. Nhìn không hơn hai mươi lăm tuổi vào lúc đó, anh xét đoán. Và anh sẽ vẫn nhớ rõ ả dù ở đâu đi chẳng nữa.

Ả không nhận thấy anh, và anh quan sát ả lướt quanh khu nhà kính, sờ tay những nét chạm trổ trên những cái ghế và đang kiểm tra thăm thêu trên tường. Ả chạm vào lớp kính cửa sổ nhiều như Christiana đã làm vào đêm đầu tiên đó.

Anh sẽ không nghĩ về Christiana bây giờ. Nếu anh nghĩ về nàng, anh ngờ là anh sẽ không thể vượt qua được điều này.

Anh đã trải qua nhiều thời gian để nghĩ tới đôi mắt kim cương đó hơn là lên kế hoạch cẩn thận cho việc lấy lại công lý mà anh sẽ thu về chiều nay. Điều cuối cùng mà anh muốn bây giờ là suy nghĩ về một người phụ nữ tốt làm anh trở nên nhẹ dạ trước một ả đàn bà xấu xa.

Gương mặt của người đàn bà trông nhợt nhạt hơn đôi tay ả, và anh có thể nói rằng ả dùng phấn để làm gương mặt ả trắng như thế. Sự tô vẽ đầy tính nghệ thuật làm đỏ đôi má và đôi môi của ả. Nếu anh có thể nguyên rửa, anh sẽ tìm một cách tao nhã để nói với ả rằng màu trang điểm là quá đậm cho một mái tóc mật ong đã xỉn màu vì tuổi tác. Anh ngờ rằng ả là một trong những người đàn bà soi gương quá nhiều lần nhưng chẳng bao giờ thực sự thấy cái phản ánh trong đó.

Anh dịch chuyển trong yên lặng nhưng điều đó thu hút sự chú ý của ả. Đôi mắt mèo màu hổ phách quay lại và nhìn anh. Anh thấy một sự xem xét kỹ lưỡng ngắn rồi giảm nhẹ chậm rãi. Ả, anh nghĩ, *nếu người đàn bà muốn chơi đàn ông thì bà ta sẽ thích anh hơn, trẻ và đẹp trai*. Bà ta tiếp tục nhìn anh và anh chú ý đến sự nhận thức trong mắt ả.

“David de Abyndon?” Ả hỏi. Đôi mắt ả ta nheo lại và một nụ cười mỏng quét qua miệng ả.

“Lady Catherine. Xin lỗi vì không thể gặp bà sớm hơn.”

Ả hiểu lầm ý anh và, nịnh bợ, cười tươi một cách tự nhiên hơn.”

Anh ra hiệu và ả đến phía cửa nơi anh đứng. Khi bà ta nhìn thấy phòng ngủ, ả liếc anh, quở trách vì sự thiếu khôn khéo của anh.

Ả bước vào phòng một cách chậm rãi và lại chạm vào những chi tiết của căn phòng, tính toán giá trị của chúng. Thời gian và cái liếc nhìn của ả lại dừng trên cái chậu lớn đặt trước lò sưởi. Nó được mang vào đây bởi những người hầu trước khi David giải tán hết tất cả bọn họ chiều nay. Nếu họ thắc mắc tại sao anh muốn cái chậu đặt ở đây mà không nằm trong tủ nơi

nó thuộc về, họ cũng không nói ra điều đó.

Bình chứa đầy nước, và nhiều nước đang bay hơi bởi lò sưởi. David nhắc những cái gầu nước lên và đổ chúng vào cái chậu.

Ả nhìn anh với sự thích thú. “Có lẽ tôi đến sớm quá.”

“Đây là dành cho bà.”

“Anh nghĩ là tôi không sạch sẽ sao?”

Bà quá không sạch đến nỗi mà tất cả nước trên thế giới này cũng chẳng thể tẩy rửa được bà.
“Không. Nhưng tôi nhớ là bà luôn thích tắm và tôi tìm cách để bà thỏa mãn thôi.”

Ả cau mày và nhìn anh sát hơn. Một kia ký ức cố gắng bắt lửa, nhưng anh để nó lụi tàn.

“Chồng tôi cho rằng...”

“Tôi biết chồng bà nghĩ gì. Nhưng chúng ta làm thế này hoặc là không làm gì cả.” Anh lại nghiên cứu lò sưởi và chờ đợi.

Một chút bối rối, nhưng không nhiều, ả bắt đầu cởi quần áo. Ả gấp chiếc áo khoác được tô điểm bởi trang sức quý giá của ả vào một cách cẩn thận và đặt trên cái tủ gần đó. Thật là một bộ đồ xa hoa. Anh không khó tính xem món nợ của chồng ả nhieu cỡ nào để có thể trai trai cho tủ quần áo của ả.

Ả cởi nịt bít tất và tháo dây ống ra. Anh nhìn ả không chút ngượng ngùng. Anh không phải là người tạ đầu tiên mà ả cởi đồ trước mặt.

Áo váy rơi xuống sàn và ả nhìn anh trơ tráo. Anh ra dấu đến cái bồn và ả bước đi với một niềm kích thích rõ ràng.

Ả ngồi xuống. Ả không có con và cơ thể ả vẫn còn thanh xuân. Gò ngực đầy đặn nhấp nhô trên mặt nước.

“Rồi?” Ả hỏi.

“Chồng bà gọi bà đến đây để hỏi tôi cái gì đó mà. Để đàm phán thay ông ta, không phải sao?”

Ả làm một điệu bộ với sự tức máu trong bồn.

David cười. “Tôi chỉ làm thế để cho bà thuận lợi hơn thôi, thưa quý bà. Tôi nhớ là bà đàm phán giỏi thật khi bà như thế này.”

Đối diện với sự xem xét kỹ lưỡng. Đối diện với ngọn lửa thừa nhận chết trước khi bắt lửa. Ả ta vào việc.

“Chồng của tôi nói rằng anh mua sạch toàn bộ số nợ của ông ta.”

Người đàn ông đó chất đầy món nợ với những thương nhân và ngân hàng một vài năm trước. Khi ông ta đã phải viện đến việc vay mượn người này để trả cho người kia, thì thị trường tài chính ở London đã nhận ra rằng ông ta đang lung tay trên sự bờ sụp đổ, David đã cho vay ở mức hạ giá lớn. Anh thậm chí không thèm nhìn vào luật pháp ngày nay. Chỉ đơn giản bị rơi vào cuộc đua của anh, đó một trong những món quà của Vận mệnh trao cho anh.

“Ông ấy cần thời gian để trả chúng.”

“Chúng đã quá hạn lâu rồi, như tôi đã giải thích với ông ta.”

“Ông ta nghĩ là anh có thể có lý hơn với tôi. Tôi đến đây để yêu cầu gia hạn. Những tài sản sản xuất kém vào cuối năm nhưng sẽ được cải thiện.”

“Những món vay được thực hiện dựa trên những hứa hẹn rằng tài sản mà các người đang giữ sẽ về với tôi.”

“Nếu chỉ trả những món vay.” Anh dừng lại.” Tuy nhiên tôi nghĩ là chúng ta có thể làm gì đó khác về những món vay và tài sản. Bà có gì nữa muốn yêu cầu sao?”

Mặt ả sáng ta. Tốt hơn nhiều so với tính toán của ả. “Vâng. Chúng tôi cần vay thêm. Một lượng nhỏ thôi. Xem như một cầu nối cho đến khi mọi việc ổn thỏa.”

Ông chồng này đã đánh giá cao những thuận lợi của vợ hắn. “Bà đang yêu cầu tôi ném tiền sau sự tồi tệ này sao.”

“Anh sẽ được hoàn trả đầy đủ.”

“Madam, chồng bà đang chơi trò mạo hiểm. Và bà quá ngông cuồng. Những nhược điểm hiểm khi thành công. Tôi sẽ xem xét lại việc gia hạn món vay cũ, nhưng quá biết các người sẽ không bao giờ hoàn trả. Tại sao tôi phải đưa thêm cho các người chứ?”

Ả nhìn anh trơ trẽn và một nụ cười hiện trên môi ả. Chậm rãi, chuyên nghiệp, ả nâng dậy từ cái bồn để anh có cái nhìn toàn bộ cơ thể ả.

Năm tháng như bay qua. Anh đang đứng trong một phòng khác trước một người phụ nữ trẻ hơn. Ả ta thường hay lui tới cửa hàng, nhưng khi ả đến hôm nay, David Constantyn không có trong cửa hàng. Ả mua những bộ trang phục đắt tiền và ghi nợ tiền như là một sở thích của loại đàn bà này, nhưng rồi ả khẳng khẳng đòi người thợ học việc trẻ phải giao hàng đến thái ấp của ả ở Hampsstead chiều nay.

Anh đã đi, cũng giống như những người trước đó, cưỡi ngựa 5 dặm phía Bắc đến Hampstead.

Ả đón anh vào thái ấp của ả, nằm trong bồn tắm như lúc này. Làm ra vẻ lơ đi sự hiện diện

của anh, ả ra lệnh cho những người hầu kiểm tra món hàng khi anh đợi. Trong khi đó ả tắm rửa cơ thể ả, chậm rãi và từ tốn, thỉnh thoảng nhìn anh với ánh mắt thách thức anh dám chạm vào cơ thể lỗ lồ của ả.

Anh không thêm. Anh đủ bị kích thích ở tuổi mười sáu và không có kinh nghiệm, nhưng anh đã ôm lấy cơ thể mình để kìm chế. Đầu tiên anh cảm thấy kinh ngạc và sa sút tinh thần. Những hiểu biết của anh về phụ nữ chỉ dừng lại ở những cô hầu đáng yêu mà anh cặp kè như một trò chơi thú vị. Theo bản năng anh biết người phụ nữ này không giống thế và ả ta đang gọi lên gì đó trong anh hơn là sự khoái lạc tình dục.

Nhưng khi ả tiếp tục trình diễn, có một sự phấn nộ giúp anh kìm chế. Anh quay mặt đi. Anh không thích chơi trò chuột với con mèo đàn bà này. Anh phấn nộ vì ả dùng địa vị và đẳng cấp để làm nhục anh.

Cuối cùng thì anh cũng thấy ả đang điên lên. ả nói trực tiếp với anh và bắt đầu thương lượng lại giá cả của hàng hóa. ả tiếp tục chủ đề một lúc lâu, từ chối trả toàn bộ số nợ, ra lệnh sự chú ý của anh. Cuối cùng anh cũng nhìn ả, và khi anh nhìn ả nâng một chân lên thành bồn và phơi bày thân thể.

Rồi anh mất tự chủ, nhưng không phải theo cách mà ả mong đợi. Anh để mặt anh biểu hiện những gì anh nghĩ, nhưng đó không phải là nỗi khao khát mà ả đòi hỏi. Anh nhìn xuống ả và để ả thấy sự kiên quyết chán ghét của anh trước khi anh bước ra ngoài.

Anh hầu như chuẩn bị ra đường trước khi người hầu đến và kéo anh quay lại. Họ treo anh bằng một vòng thép đặt ở thân cây sồi trong vườn. Trước khi cái roi quất qua, anh nhìn qua vai và thấy mái tóc màu mật ong của ả nơi cửa sổ.

“Bà không nhớ tôi,” anh nói. “Nhưng mà, có một vài điều giữa chúng ta, sao bà không thử nhớ một điều xem.”

Qua bao nhiêu năm, anh nhận ra họ, những thằng bé bị sập vào bẫy lưới mà ả giăng ra giờ đã trưởng thành thành những người đàn ông. Lòng ham muốn không lành mạnh của ả không được thảo luận một cách cởi mở, nhưng không phải không ai biết. Đó là lý do tại sao David Constantyn không bao giờ để những thợ học việc của ông phục vụ ả hay giao hàng đến cho ả.

Nhưng anh là một người đã không chơi trò chơi của ả như ả muốn, và vì vậy cái roi quất trên người anh mạnh hơn so với những người khác – với tội lỗi là đã thể hiện sự thèm muốn dâm tục mà ả đòi hỏi, rồi bị trừng phạt trong lúc ả quan sát từ cửa sổ khuất sau lùm cây. Anh cũng đã bị đánh một lần ở Ai Cập, nhưng đó là lần đầu tiên để lại vết sẹo trên lưng. Tuổi trẻ của anh đã kết thúc từ ngày đó.

Anh nhìn chăm chú ả một cách dửng dưng, thấy ả cũng đang nghiên cứu anh cẩn thận. Lần này tia lóe ký ức đã bắt kịp và đôi mắt ả ánh lên ngọn lửa. ả đảo mắt qua căn phòng chậm rãi khi ả tính toán mối hiểm nguy của ả. ả thu nhặt bản thân.

“Anh đã được đền bù,” ả nói lạnh lẽo.

Đúng, anh đã được đền bù. Khi anh lảo đảo bước về nhà và ông chủ thấy tình trạng của anh, người đàn ông tốt bụng đã làm những điều mà những ông chủ khác hay cả người cha cũng chưa từng làm. Đến tòa án vào ngày sau đó, ông kiện người đàn bà đó và buộc quan tòa phải đưa ra phán quyết. Sau một thời gian dài, người chồng của ả đã phải trả năm mươi pounds. David đã từ chối chạm vào những đồng tiền đó.

“Những người khác thì không. Và đó không phải là món nợ mà tiền có thể thu xếp.”

Ả nhìn anh trừng trừng một cách tức tối trước khi ả bình tĩnh mình. Ả liếc qua chiếc giường rồi sau đó nhìn anh với một câu hỏi.

“Đúng. Nhưng nếu bà muốn gia hạn, tôi có những điều kiện khác. Tôi sẽ gia hạn món vay thái ấp Hamstead và tài sản, và một giờ của bà.”

“Bất động sản Hamstead thuộc về tôi, không phải chồng tôi. Chúng không bị thế chấp để đảm bảo cho bất kỳ món vay nào.”

“Tôi biết chúng là của bà. Tuy nhiên, đổi lại tôi sẽ thực để yên những món vay, không chỉ gia hạn thêm.”

Anh cười. “Hãy xem bà đã đàm phán tốt như thế nào. Tôi đã nhường cho bà nhiều hơn tôi tính rồi đó.”

Anh nhìn ả đang cân nhắc sự phá sản hầu như chắc chắn. Nếu anh đòi lại các khoản vay, ả sẽ phải bán đi tài sản của ả.

“Sao anh lại muốn ngôi nhà? Tại sao lại không phải là cái khác? Anh định đốt nó hay làm gì với nó?”

“Không. Những thương nhân như chúng tôi là những người rất thực tế. Chúng tôi hiếm khi phá hủy tài sản. Đó là một ngôi nhà rất tuyệt vời và tôi trân trọng nó. Tôi sẽ cần một ngôi nhà vùng quê gần London sớm. Tôi sẽ giữ ngôi nhà không một chút ác cảm nào.”

“Và một giờ của tôi?”

“Đó là cho một món nợ khác. Bà sẽ phải đến một nơi mà tôi nói với bà. Ở đó có một người đàn ông sẽ quất roi vào bà như bà đã nhìn những người khác bị quất roi cho sự thỏa mãn của bà. Mười roi.”

Đôi mắt ả mở to kinh ngạc. Anh nhìn phải ứng ả với sự hài lòng. Những người nhận lấy thỏa mãn trong đau đớn luôn theo hai cách, và anh không muốn ả có được sự thưởng thức bệnh hoạn ngoài việc đó.

“Tôi không biết chúng ta có nhiều điểm chung thế,” cuối cùng ả lên tiếng.

“Chúng ta chẳng có điểm gì chung cả. Tôi sẽ không ở đó, mặc dù một vài người sẽ có mặt. Họ sẽ được kể và có lẽ muốn nhìn. Tôi sẽ yêu cầu chồng bà làm điều đó, vì ông ta hẳn nên làm điều này lâu rồi, nhưng ông ta biết là ông ta có gì ở bà, và nếu ông ta bắt đầu ông ta sẽ không thể dừng lại. Đây là sự trừng phạt mà chúng ta tìm kiếm, không phải sự trả thù hay là sự thỏa mãn của chồng bà.”

Ả bất ngờ nhồm dậy khỏi bồn. Ả bước và ngoài và bắt đầu lau khô thân thể. Những hành động vội vã và tức giận của ả chậm dần, tuy nhiên, biểu hiện trên mặt ả thay đổi. Anh nhìn ả cân nhắc, tính toán, lên kế hoạch cho cuộc đàm phán cuối cùng mà, nếu được thực hiện đủ tốt, có thể thay đổi mọi thứ.

Anh nhận ra với sự ngạc nhiên rằng anh đã hoàn toàn mất đi sự thích thú làm bề mặt ả thêm nữa.

Anh lôi một cái ví nhỏ từ áo chên của anh. Nó chứa một cách chính xác sự khác biệt giữa giá trị của món vay với tài sản Hampstead. Anh rút cái ví trên quần áo của ả. “Đây là số tiền bà cần nhưng không phải là một món vay. Đó sẽ là một cuộc kinh doanh tệ hại. Tuy nhiên, tôi luôn trả tiền cho gái điếm của tôi dù tôi có sử dụng ả hay không.”

Anh đi ra cửa. “Một tuần nữa, madam. Thời gian và địa điểm sẽ gửi đến cho bà. Sau đó chồng bà có thể liên lạc với tôi về việc thu xếp những món vay và tài sản.”

Giọng ả, gay gắt và chói chai, bắn qua căn phòng. “Sẽ có một món nợ mới sau chuyện này, gã con hoang của ả điếm.”

Anh dừng lại. Đòi lại sự công bằng, không phải trả thù, anh tự nhắc nhở bản thân.

“Mười lăm roi, tôi nghĩ vậy, thưa quý bà. Năm roi cuối cùng dành cho sự lăng mạ mẹ tôi.”

Anh sai bước qua nhà kính và sảnh rồi rời khỏi nhà.

Bầu trời đầy mây và một trận tuyết nhẹ rơi xuống lúc David ghì cương ngựa bên ngoài quán rượu. Bên phải anh, dọc theo bến cảng Southward, những con tàu nhỏ đang nhấp nhô bập bênh. Trải dài phía trước chúng hiện lên những ngôi nhà nhỏ nơi gái mại dâm của Stews hành nghề hoạt động. Ngay cả vào ban đêm những bến tàu này cũng luôn đông đúc, thành phố không khuyến khích việc qua sông lúc đêm xuống và những người đàn bà này thì luôn có đàn ông để phục vụ cho đến bình minh.

Quán rượu thô sơ tối tăm và bốc mùi sông nước ẩm ướt. David điều chỉnh ánh mắt, rồi đi đến chiếc bàn trong góc.

“Anh đến muộn,” người đàn ông đang ngồi nói.

David trượt trên băng ghế. “Oliver, anh là gã chơi gái đúng giờ nhất mà tôi đã từng gặp đấy.”

Oliver đẩy qua anh một ly bia, uống một ít bia trong cốc mình, và quẹt ống tay áo chùi ria mép và râu quai nón. “Tôi là người đàn ông bận rộn, David. Thời gian là tiền bạc.”

“Thời gian của đàn bà anh là tiền bạc, không phải của anh, Oliver. Anne thế nào rồi?”

Oliver nhún vai. “Cô ta không thích mùa đông. Cô ta nghĩ những buổi tối là quá dài.”

Cô ta sẽ chuyển đến Cock Lane sớm. Ở đó là nơi đúng đắn bên ngoài thành phố này và phụ nữ ở đó làm việc khác hẳn ở đây, ở Southwark. Nhưng sau đó họ cũng phải thương lượng với luật lệ của thành phố. Southward, bên dòng sông Thames của London, là một thị trấn tách biệt và gần như không có luật lệ.

Anh nhìn thân thể thon dài rắn chắc và mái tóc đen dài của Oliver. Họ đã quen biết nhau từ hồi còn nhỏ, khi họ cùng chơi đùa, ẩu đả trên những con phố và ngõ hẻm. Thỉnh thoảng trong suốt những ngày không lo âu đó, họ sát cánh bên nhau vượt qua nguy hiểm. Nhưng rồi gia đình nghèo của Oliver chuyển lên Hull và David bị kéo ra khỏi những con hẻm, được gửi đến trường và lao vào thương trường.

Họ gặp lại nhau khi Oliver trở lại London một vài năm trước. David đã phát hiện ra ngay rằng anh đã tìm thấy người mà anh có thể tin tưởng. Cũng như Sieg, Oliver đôi khi có thể hành động tội ác, nhưng gã sống với lòng trung thành và công bằng có thể khiến cho hầu hết hiệp sĩ hoàng gia phải xấu hổ. Từ đó, họ thỉnh thoảng lại gặp hiểm nguy sát cánh bên nhau.

Quyết định cho Anne trở thành một gái điếm đơn giản chỉ là một sự lựa chọn dễ dàng nhất trong số những lựa chọn họ phải quyết định khi trở về London. Anna đã cho rằng là những đêm mùa đông là quá dài khi họ gặp nhau một thời gian ngắn sau đó. Nhưng cô vẫn có kiếm được gấp ba lần số tiền mà cô cùng Oliver kiếm được nếu là những lao động thật thà. Những việc lật lọng Oliver làm cho anh và những người khác cũng giúp kiếm được đôi chút.

Anh tự hỏi làm thế nào anh có thể giải thích chuyện Oliver và Anne với Christiana. Câu chuyện của Sieg sẽ quá đủ lạ lùng khi rồi cuộc nàng cũng nhận ra rằng ông không phải là một người hầu đơn thuần.

“Gã đã nói chuyện với anh chưa?” Oliver hỏi.

“Hai lần. Lần cuối chỉ mới sáng nay.”

“Tôi đã theo dõi gã như anh bảo. Gã nói chuyện với chủ thuyền hôm qua. Tôi nghĩ là gã sẽ về sớm thôi.”

“Gã sẽ cần. Tôi mong là gã sẽ tìm ra tôi một lần nữa, mặc dù, và hoãn lại chuyến đi của gã cho đến khi tôi sẽ nói với gã toàn bộ. Cho đến nay gã đã đá tôi ra, và gã sẽ không đạt được thứ gã muốn.”

“Anh nghĩ chuyện đó đã được sắp xếp chứ?”

“Tôi nghĩ vậy, Tôi đã từ chối gã, nhưng tôi để mở con đường cho gã.”

Oliver lắc đầu. “Tôi không được thuyết phục. Hành động của gã rất bình thường. Gã đến gặp thương nhân và một số nơi cho vụ kinh doanh. Chỉ thế thôi.”

“Cho đến nay tin tức của gã cho tôi rất xảo quyết tinh vi nhưng đáng tin cậy. Gã xuất hiện như một thương nhân vì gã là thương nhân. Trừ khi đưa tin cho Edward và nhiệm vụ của gã cho tôi, thì gã ở đây để mua bán kinh doanh. Đó là toàn bộ vấn đề. Bất cứ khi nào tôi đến Pháp hay Flanders, tôi cũng đi kinh doanh.”

Anh duỗi chân dưới bàn.

“Nói với Albin là tôi sẽ cần phải đi trong một tuần hoặc hơn.”

“Một cuộc thương thượng?” Oliver hỏi với nụ cười toe toét.

“Trước đó. Sau khi gã nói với tôi nhưng trước đám cưới. Tôi muốn dong thuyền dọc theo bờ biển.”

“Anh đang xô đẩy mọi thứ đấy à, anh bạn?” Oliver nói và cười to. “Hãy đợi sau khi anh cưới cô công chúa đó. Liệu mạng đi rồi anh sẽ nhận ra bản thân đang mắc kẹt trong vùng biển tệ hại cả tuần và bỏ lỡ buổi lễ. Tôi đảm bảo là anh phải cần một vài giải thích đó.”

David quay mặt đi. Sieg đã đúng. Đó là thời điểm tệ hại để đám cưới. Oliver cũng đúng. Anh nên đợi cho đến khi sau đám cưới rồi mới gắng buồm ra khơi. Nhưng cần phải thực hiện sớm, và anh không có ý định bỏ Christiana lại sau khi nàng đến với anh. Cô gái này, và nổi khao khát nàng đang tăng cao, đều là những thứ phức tạp.

Đôi mắt nàng là món trang sức ánh lên vẻ đẹp rực rỡ. Một người đàn ông có thể đánh mất tâm hồn trong đôi mắt đó.

Anh bắt đầu mất hết sự thích thú với những kế hoạch tinh vi và nguy hiểm mà anh đã sắp đặt mà trong đó Oliver cũng đảm nhận một vai. Bản thân anh cũng thừa nhận điều đó khi anh cười ngửa đến đây hôm nay, và đã kinh ngạc khi nhận ra điều đó. Sau cùng, anh đã chậm rãi gieo trồng lĩnh vực đặc thù này cả hai năm trời. Một mảnh thông tin ở đây, một sự sơ xuất cố ý ở kia. Nó đã hiệu quả bởi vì những người như anh đều nhanh chóng nắm bắt sai lầm và điểm yếu, những thuận lợi tiềm năng, và anh biết rằng anh đang đối phó với một người đàn ông rất giống anh. Thật ra, việc phù hợp trí thông minh với anh hẳn là một sự hài lòng, và công lý cuối cùng sẽ xứng đáng hơn sự thỏa mãn nhỏ nhoi mà anh cảm thấy với quý bà Catherin hôm nay.

Thay vào đó, anh đang mất hứng và thậm chí đang xem xét việc làm cho mọi việc ngừng lại khi họ đi đến những hành động then chốt có tính quyết định. Những kế hoạch của anh và Edward đã trở nên quá xoắn vào nhau đến nỗi anh đã phải cân nhắc đến khả năng liệu có thể gỡ tách ra được hay không. Rằng thậm chí anh còn tính toán những việc phải làm cho Christiana. Nàng làm anh suy nghĩ về tương lai còn hơn cả quá khứ. Anh đã thấy có trách

nhiệm với nàng. Anh suy tính xa hơn đến cái gì sẽ tốt cho nàng nếu cuối cùng anh thua cuộc chơi này.

Anh đã sửa đổi di chúc để nàng có thể là một góa phụ giàu có nếu có gì đó đi sai tính toán. Món tiền dự trữ cũng sẽ có trong tài khoản của Ngân hàng Florentxo. Khi thời điểm đến, anh sẽ đưa những chỉ dẫn cho Sieg và Oliver để đưa nàng đi khỏi đất nước này nếu cần thiết. Nhưng tất cả những điều đó sẽ không bao giờ bù đắp đủ cho nàng nếu anh thất bại.

Tư thế của nàng đầy thanh nhã và đỉnh đạc, bàn tay và cánh tay nàng mảnh dẽ như của những vũ nữ. Cách nàng di chuyển làm nàng trông thật mong manh yếu ớt.

Nàng vẫn đang trông chờ người yêu của nàng sẽ đến vì nàng. Anh biết chắc sự kiên quyết của nàng chỉ trong khoảnh khắc.

Stephen Percy. Tìm hiểu tên và tính cách của một người đàn ông thật quá dễ dàng, nhưng những thông tin anh có được chỉ xác nhận bản năng gốc của David về việc nhận thức sự ảnh hưởng của nó. Christiana sẽ thật sự thất vọng về chuyện tình này.

Trái tim nàng sẽ sớm vỡ tan tành, nhưng khi nào thì nàng mới nhận ra sự thật đằng sau những ảo tưởng?

Hai tuần? Một tháng? Không bao giờ? Khả năng là không bao giờ. Mỗi tình đầu của một cô gái có thể là một thứ mù quáng, và nàng bị thuyết phục rằng nàng yêu người đàn ông này. Chấp nhận sự thật có thể không có khả năng. Chúa mới biết anh đã thấy trước điều đó.

Chàng trai trẻ Percy sẽ không đến vì nàng. Rồi thì sao? Một cuộc hôn nhân đầy lạnh lùng? Anh cười nhạt với ý nghĩ đó. Anh biết rõ cái gì sẽ xảy ra với sự kết hợp này. Người đàn ông phát hiện tình nhân một cách nhanh chóng và trải qua rất nhiều đêm với gái điếm ở Cock Land. Những người vợ thật thà hơn thì chìm đắm bản thân với tín ngưỡng hay những đứa trẻ.

Và những người phụ nữ táo bạo và trơ trẽn ..., họ cuối cùng cũng nhận ra theo cách của họ trên giường của những người đàn ông như David de Abyndon.

Anh cảm nhận cơ thể thon thả, nhỏ nhắn của nàng áp sát người anh. Anh nhận thấy nàng phản ứng lại anh, và nàng sợ điều đó. Cơn run rẩy từ nàng truyền sang anh, và anh đã muốn hôn nàng một lần rồi một lần nữa.

Anh có đủ kinh nghiệm để nhận ra trách nhiệm với những cơn run rẩy được biểu hiện. Nhưng rồi anh đã cảm nhận được nó vào đêm đó trong khu nhà kính của anh.

Trong ký ức của mình anh thấy đôi mắt sáng rực và làn da trắng trong suốt của nàng, và cái miệng há rộng mà anh không thể nhìn mà không muốn hôn nó. Anh mừng tượng cô đi về phía anh, trần truồng và mời gọi, gương mặt xinh đẹp và đôi môi gợi cảm cuối cùng cũng hé mở sẵn sàng cho anh.

Nhưng rồi sau đó hình ảnh của nàng nhập nhòa rồi mờ dần, và gương mặt của một người

đàn bà khác thay thế nàng. Buồn thương và mệt mỏi, gương mặt cũng rất xinh đẹp dù cho nét mệt mỏi. Đang nằm trên một cái gối với mái tóc nâu vàng bao quanh trông như một vầng hào quang, đôi mắt cuối cùng cũng nhắm lại với sự thất vọng và tan vỡ.

Hình ảnh biến mất và anh có thể thấy toàn bộ căn phòng với những cây nến lập lòe và khăn trải giường màu trắng. Áo quần treo trên những chiếc móc dọc tường và ngọn lửa cháy quá nóng trong lò sưởi. Đang ngồi trên giường, mái đầu bạc của ông chìm trong khuôn ngực không còn sự sống, uốn cong hình dáng đau khổ của David Constantyn.

Anh đã không nhận thấy cho đến mãi lâu sau đó rằng người đàn ông này đã yêu bà ấy nhường nào. Đêm xuống khi ngôi nhà chìm trong bóng tối, ông có đến với bà? Bà có đến với ông? Bà đã ngủ với ông chưa? Chúa ơi, nhưng anh thật sự hi vọng thế.

Anh chắc chắn tính toán để đặt những rủi ro sang một bên, và điều đó trở nên vô nghĩa khi anh gặp Christiana.

Cho cả hai bọn họ, anh nghĩ.

“Nếu anh từ chối gã thương nhân này, anh có nghĩ người khác sẽ đến không?” Oliver hỏi.

“Gã sẽ đến,” David đáp. “Tôi sẽ đi. Giữ lỗ tai của anh và những người lắng nghe của anh được mở to, Oliver. Nhân tiện, không chỉ cho điều đó thôi đâu. Hay luôn ở quanh những quán rượu của những kẻ hành khất. Tôi sẽ tìm kiếm tin tức từ Northumberland.”

“Có tin gì đặc biệt không?”

“Có một hiệp sĩ tên Stephen Percy. Nếu hắn đến Westminster, tôi muốn được biết ngay lập tức. Hoặc nếu anh nghe tin gì về gia đình đó.”

Oliver nhướng một bên mày lên. “Và nếu hắn đến?”

David nhìn ánh mắt đó và biết ngay rằng Sieg đã kể với Oliver sự quan tâm của anh với Ngài Stephen. Dám cá là họ đã đoán có điều gì đó giữa hắn với Christiana.

Anh nhớ lời đề nghị của Sieg đi xử lý Morvan, và biết rằng Oliver cũng sẽ đưa ra lời đề nghị tương tự lúc này. Đó không phải là bản chất của họ khi làm những điều đó, nhưng với tình bạn dành cho anh, họ sẽ làm dù thế nào đi nữa. Sự trung thành đôi khi có thể phiền toái. Anh đã có đủ rắc rối chiến đấu với khuynh hướng bản thân mà không cần thêm việc quan tâm đến tâm hồn của những người đàn ông phục vụ anh nữa.

Anh nghĩ về lời hứa tránh sang một bên. Đó là một giây phút yếu đuối khi nhìn vào một đám phán dễ thương cho một điều anh muốn giữ cho riêng mình. Thật may, Percy sẽ không quay về và kiểm tra sự chân thật của lời hứa đó. Cũng tương tự như ...

“Chỉ cần cho tôi biết ngay là được”, anh nói. “Tôi sẽ quyết định sau.”

Chapter 5

Christiana giữ nguyên quyết định của nàng là không ở cùng với David một mình thêm lần nào nữa. Vào Thứ Hai tiếp theo, nàng khăng khăng đòi ngồi ở trong vườn, nơi Lady Indonia tình cờ thấy họ và tham gia vào câu chuyện. Đó là một cuộc viếng thăm dễ thương khi anh kể cho họ nghe những câu chuyện thú vị từ những chuyến đi của anh.

Suốt buổi tối mấy ngày sau, Ngài Walter Manny ghé sang bàn của nàng. Ngài Walter là một trong những người của Hoàng hậu, đến từ đất nước của Philippa ở Hainault. Trong suốt buổi trò chuyện của họ, ông đề cập rằng ông biết David và đã giới thiệu anh với Đức vua hai năm trước khi Edward có một bức thư cho Thống đốc của Ghent và David đang lên kế hoạch cho chuyến đi đến Flanders.

“Ông đang nói rằng David giao thư cho Đức vua sao?” nàng hỏi.

“Luôn như thế, thưa công nương. Tại sao phải nhờ người đưa thư nếu có một thương nhân đáng tin làm điều đó? Đôi lúc điều đó còn tốt hơn, đặc biệt nếu cô không muốn thu hút sự chú ý với truyền thông. Ví dụ, mọi người đều biết hiện có một nhà buôn người Fla-măng ở Westminster, là một thành phần liên minh Pháp của Triều đình Flanders, không giống với những người bạn địa phương của hãn luôn hỗ trợ nước Anh. Chúng ta có thể suy đoán rằng anh ta có thể đã mang một lá thư riêng từ Triều đình cho Đức vua của chúng ta. Một cuộc trao đổi chính thức có thể gây nên một vụ lùm xùm vì họ là kẻ địch của nhau, nhưng đàm phán vẫn có thể diễn ra.” Ông ta quét qua đại sảnh và chỉ. “Đó là ông ta, đang ngồi với Lady Catherine. Tên ông ta là Frans van Horlst”.

Christiana nhìn nơi một người đàn ông tóc bạc đang xun xoe quanh Catherine. Đó chính là “nhà ngoại giao”, người mà cô đã thấy nói chuyện với David vào ngày Thứ Ba đầu tiên sau buổi lễ đính hôn.

Rồi, tâm trí nàng chuyển đến một góc ký ức khác, về lần đầu tiên nàng thấy người đàn ông này ở hành lang riêng của Đức vua. Hai giọng nói tiếng Pháp vùng Paris. Một giọng nhẹ nhàng và thấp như một lời thì thầm.

David? Giọng nói quá êm ái. Anh ta biết Đức vua đủ rõ để yêu cầu kết hôn với con gái của Hugh Fitzwaryn, nhưng chẳng ai từng thấy anh quanh triều đình. Lối vào hành lang riêng đó sẽ giải thích sự mâu thuẫn này. Có phải David đã ở đó? Nếu không, anh ta là gì với Đức vua để anh ta có thể ra vào cung điện qua lối đi đặc biệt đó? Và Frans van Horlst muốn gì ở anh?

“Ông có biết liệu David vẫn thực hiện những yêu cầu cho Đức vua không?”

Sir Walter nhún vai. “Tôi nghĩ anh ta lúc đó và giới thiệu họ với nhau. Mỗi quan hệ đó có tiếp tục hay không, tôi không thể nói gì được.”

“Ông biết vị hôn phu của tôi như thế nào?”

Ngài Walter cười ngoác mang tai và cong mái đầu vàng hoe của anh một cách bí ẩn. “Cô chắc biết anh ta là một nhạc công hoàn hảo chứ? Anh ta đã tự học lấy.”

Nàng gật đầu một cách hiểu biết, mặc dù nàng chẳng biết gì cả.

“Chúng cùng trong hội Pui,” anh thú thực.

Hội Pui là một trong nhiều nhóm bí mật ở London. Một điều bí mật nữ về nó là ngày và địa điểm của những cuộc hội họp hàng năm của hội. Ngoài uống rượu thâu đêm, những người đàn ông của Pui còn thực hiện những bài hát mà họ đã sáng tác, và một trong những bài hát được chọn là “vương miện”. Đôi lúc khi một người hát rong chơi một bản nhạc tiếng Pháp, anh ta có thể nghe những nhận xét tham khảo từ những người trong hội Pui.

“Anh ta chơi đàn lút (lute) cho cô nghe chưa? Nhạc cụ yêu thích của anh ta là cây đàn hạc cổ của người Celt, nhưng nó luôn không hợp với những bài hát và vì vậy anh ta phải học đàn lút. Đã hai năm kể từ ngày anh ta đánh bại tôi với bài “vương miện”. Tôi thề đó chỉ là do tính khác thường mới lạ của cây đàn hạc đáng nguyên rủa đó thôi,” Walter nói.

Đàn lút

Christiana đột nhiên nghĩ ra một cách hoàn hảo để không đối diện một mình với David vào Thứ Hai tới. Nàng thú nhận rằng vị hôn phu yêu dấu của nàng chưa bao giờ chơi đàn cho nàng nghe. Liệu Ngài Walter có sẵn lòng giúp nàng khắc phục điều này không?

Khi David đến vào sáng thứ Hai, nàng chào đón anh một cách hạnh phúc. Nàng thậm chí còn cười khi anh hôn nàng.

“Tôi đã kêu một con ngựa cho em,” anh nói. “Chúng ta sẽ đến nhà tôi dùng bữa tối. Em nên gặp những người hầu, và những cậu bé cũng cần biết em.”

Điều cuối cùng nàng muốn là đến nhà anh và gặp gỡ những người liên quan đến cuộc đời anh. Họ sẽ chào đón nàng như nữ chủ nhân tương lai của họ, trong khi nàng biết rằng nàng sẽ chẳng gặp họ lần nữa.

“Chúng ta ra ngoài đi,” nàng đề nghị. “Tôi cần phải gặp Morgan ở đó. Tôi có điều muốn nói với anh ấy.”

Dĩ nhiên Morvan không có ở đó và nàng biết anh sẽ không. Nhưng Ngài Walter ở đó, ngồi ở góc sảnh bao quanh bởi bảy cô gái trẻ. Anh ta hát một bài hát tình yêu dũng cảm và chơi đàn lút, nhướng mày lên một cách rất kịch khi anh hát đến những đoạn lằng mạn hơn. Những cô gái cười khúc khích trước màn biểu diễn cường điệu của anh ta.

“David!” anh ta gọi, dừng cuộc trình diễn của anh khi họ băng qua đại sảnh.

“Walter”, David chào anh một cách ấm áp. Anh nhìn xuống những cô gái đang ngồi trên sàn. “Tôi thấy là anh đang sống với sự tưởng tượng của một người đàn ông Anh đấy nhỉ.”

Các cô gái quay sang và đánh giá. Christiana nhìn họ phản ứng của họ trước gương mặt điển trai của anh. Họ đều là những cô gái chưa chồng và trẻ hơn nàng.

“Tôi đang cố thử với cây luyt mới,” Walter giải thích, cầm cây nhạc cụ lên. Anh làm cử chỉ đến dây ghế khác đằng sau anh. “Nhưng tôi nghĩ tôi thích cây đàn cũ hơn.”

“Lúc đầu luôn là vậy,” David nói. Anh cầm lấy cánh tay Christiana và dắt đầu dẫn nàng đi.

Christiana nhìn Walter.

“Chúng ta hãy xem âm thanh của chúng như thế nào đi, David.” Anh nói nhanh.

Các cô gái vỗ tay khuyến khích. David nhìn Walter. Anh thấy cây luyt thứ hai.

Anh nhìn Christiana.

Nàng cười và cố khiến cho biểu hiện của nàng rực rỡ vô tội như Joan. Cùng một chút xiu năn nỉ trong ánh mắt.

Với một tiếng thở dài cam chịu, anh bước qua các cô gái và ngồi xuống cạnh Walter, đặt cây đàn luyt lên đùi anh.

Walter lăm bầm gì đó và họ bắt đầu chơi một bài nhạc về mùa xuân.

Họ chơi một lúc lâu, cho đến khi đại sảnh bắt đầu dọn bữa tối. Cứ khi nào David chuẩn bị kết thúc, đám con gái lại rên rỉ năn nỉ và phỉnh lờ đi. Đến một lúc khi Christiana có thể nói rằng anh đã bỏ cuộc, rằng anh biết anh đã bị kẹt cả một lúc lâu. Sau đó anh thậm chí còn thích thú, bông đùa với Walter và cuối cùng anh hát một bài hát.

Đó là một bài tình ca mà nàng chưa từng nghe trước đó. Giai điệu du dương, chậm rãi và buồn man mác.

Christiana nhắm mắt và cảm thấy nỗi buồn trong nàng bị khuấy động.

Những suy nghĩ của nàng quay về Stephen và giai điệu cất bổng. Nàng đã bỏ lỡ một vài bài khác tiếp theo khi trái tim nàng và nỗi phiền muộn nhấn sâu vào hình ảnh của chàng. Rồi những cô gái di chuyển xung quanh nàng và nàng lại bắt đầu nhận thức lại hiện thực. Nhóm vui vẻ tan rã và Walter yêu cầu David dùng bữa với anh. David chấp nhận và ôm nàng đi. Anh nhìn nàng một lúc, rồi cười và lắc đầu trong sự thích thú.

Họ đã không đến nhà anh. Nàng không gặp những người ở đó. Quan trọng hơn, họ không ở riêng cả ngày. Khi cuối cùng nàng cũng về khu dinh thự của Isabele, Indonia và Joan đã về rồi, và do vậy nộ hôn tạm biệt của anh chỉ là nộ hôn nhẹ và dè dặt như nộ hôn chào hỏi vậy.

Christiana bước ra khỏi chiếc áo cưới hồng ánh bạc và giao nó cho người thợ may, người đã khéo léo để không nhìn nàng xoay sở trong đồng áo quần lộn xộn.

Cuộc giao dịch hôn nhân này khiến cho tủ quần áo của một cô gái có những thay đổi đáng kinh ngạc. Tuy nhiên nàng không hề cảm thấy hứng thú với đồng áo xống mới. Giá của chúng làm cho nàng cảm thấy tội lỗi vì nàng biết rằng chúng sẽ không bao giờ được mặc. Thật không vui vẻ gì khi chạy trốn với Stephen trong sự phẫn nộ của Hoàng hậu nhưng vẫn giữ váy áo mà bà đã mua cho.

Dù vậy, điều thật sự làm nàng phiền lòng về đồng áo xống này lại chính là sự tiến triển tàn nhẫn đến đám cưới mà nó tượng trưng. Những việc thử đồ và chỉnh sửa không thể trốn tránh được như thế này nhắc nhở nàng rằng thời gian đang trôi qua quá nhanh. Một nửa của năm tuần đã trôi qua, và nàng vẫn chưa nghe bất cứ tin tức gì từ Stephen Percy.

Một người hầu đã giúp nàng may một bộ váy màu tía đơn giản và áo khoác màu xanh. Nàng cho cô ta lui xuống và thấy Joan khi nàng trượt vào những đôi ủng thấp.

Hôm nay là thứ Sáu, gần 3 tuần kể từ ngày đính hôn, và nàng sẽ gặp David chiều nay thay vì thứ Hai tới vì anh ta phải đi khỏi thành phố. Họ sẽ đi đến hội chợ những con ngựa và xem đấu ngựa ở Smithfield, mà nàng nghĩ có thể sẽ rất thú vị.

Tuy nhiên, trước khi đi, nàng có một hai điều cần nói với Ngài David de Abyndon.

David cưới ngựa vào Westminster được hộ tống bởi Sieg và Andrew.

Sieg cau mày. “Giờ thì, cô gái trẻ xinh xắn Joan sẽ cùng đi với cô ta. Tôi sẽ rời đi và Andrew ở lại,” Gã nói.

“Nhưng nếu ngọn lửa quý quái nhỏ bé, là Lady Indonia, hiện ra, thì phải có cách giải quyết khác.”

“Tôi cũng sợ là vậy, Sieg,” David nói. Bên trái anh Andrew cười một cách ngớ ngẩn.

Sieg lại cau mày hơn. “Và người nào ở lại thì phải làm sao lắng người phụ nữ kia để bà ta không đi đi theo chứ gì?”

David gật đầu. Anh đã lợi dụng lời nói dối của Christiana về việc hoàng hậu đòi hỏi những cô gái không được ở một mình với đàn ông để giải thích việc anh cần Sieg và Andrew hôm nay. Anh đã gần ba mươi tuổi đầu, nhưng lại bị một cô gái khiêu khích khiến anh phải chinh phục trò chơi mà anh đã đầu hàng năm anh mười tám tuổi. Nàng đã tránh ở một mình cùng anh từ thứ Ba đầu tiên và đã luôn rất khéo léo sắp xếp.

Anh cảm thấy thú vị và không hề tức giận, đam mê tăng lên với nàng làm anh có thể bỏ qua bất cứ thứ gì.

Sự hấp dẫn tự nhiên giữ họ đơn giản là không đúng với kế hoạch của nàng. Những phản ứng

của nàng trước nụ hôn và cái ôm của anh đã làm nàng thực sự hoảng sợ. Nàng hành động bối rối và không có kinh nghiệm như một trinh nữ. Ảnh hưởng của sự ngây thơ đó đã cuốn hút anh nhiều như đam mê của nàng thiêu đốt anh nhanh chóng.

Anh có thể tránh trò chơi này. Rốt cuộc, sớm thôi, nàng sẽ là của anh. Nhưng anh nhận ra hình ảnh của bản thân mình trong đôi mắt nàng và nếm cánh môi nàng trong ký ức của anh quá thường xuyên để có thể rút lui hoàn toàn. Bên cạnh đó, anh không muốn cô lại đề phòng anh. Anh không thích thú với ý nghĩ chọn lựa giữa hợp tác và cưỡng đoạt trong đêm cưới của anh.

“Vấn đề như tôi thấy đó,” Sieg tiếp tục, “Nếu Lady Indonia không bị làm xao nhằng thì sao? Bà ta trông giống như con hổ cái đang bảo vệ đám con của bà ta vậy”.

“Nè, Sieg, anh to gấp ba lần bà ta, vì chúa”, Andrew cầu nhàu. “Chỉ cần coắp bả dưới cánh tay và đi dạo với bà ta là ổn.”

Cái cau mày của Sìe biến mất. “Jo? Đó là cách tôi làm khi ở nhà, nhưng tôi nghĩ đây là nước Anh...”

“Andrew đang chế nhạo ông đó, Sieg.”

Cái cau mày lại xuất hiện. “Oh, Ja”

David đã đồng ý gặp Christiana sau sân vườn. Nàng và Joan đang đứng cạnh hai con ngựa bị giữ bởi những người giữ ngựa. Sieg thúc ngựa đi và David trao cho Andrew đang sáng bừng vì phần khích một vài đồng tiền. “Giữ cho tiểu thư Joan bận rộn với các cuộc đua và gian hàng.”

Những người giữ ngựa giúp các cô gái trèo lên ngựa. Christiana nhìn Andrew dẫn đường một cách trầm tư.

“Cậu ấy sẽ đi với chúng ta. Tôi cần cậu ấy gặp một người ở hội chợ,” David giải thích.

Nàng có vẻ chấp nhận lời giải thích đó, và họ cưỡi ngựa cùng nhau trong im lặng. Lúc họ đến Strand, Joan và Andrew đã đi trước họ và Christiana dường như chẳng quan tâm.

“Người ta thường nói về anh,” cuối cùng nàng lên tiếng. David có ấn tượng rằng nàng đã đợi đúng lúc Joan ở một khoảng cách đủ xa để không nghe được những gì nàng nói.

“Người ta?”

“Trong triều. Nói về anh. Chúng ta. Mọi thứ.”

“Điều đó luôn xảy ra, Christiana.”

“Không phải những điều đó. Chúng được bàn tán vì chúng không bình thường.”

“Em không cần phải đề cập đến những lời đồn đại trong cung điện đâu. Tôi sẽ nói cho em bất cứ điều gì em muốn biết.”

Nàng nương lòng mày. “Thật sao? Được rồi, đầu tiên, một vài quý cô thay mặt anh để nói với tôi. Nói rằng anh rất tuyệt vời.”

“Quý cô nào?” Anh hỏi thận trọng.

“Lady Elizabeth là một trong số đó.”

Anh ngạc nhiên. Anh và Elizabeth là những người bạn cũ, nhưng phong cách của cô ta là không xía vào những chuyện như thế này. “Tôi rất lấy làm vinh dự nếu Lady Elizabeth nói tốt về tôi.”

“Và Alicia.”

Cái quỷ gì đây.

Gương mặt của Christiana vờ như lãnh đạm. “Anh là người tình của Lady Alicia?”

“Cô ta nói vậy sao?”

“Không, nhưng có gì đó trong cách cô ta nói.”

Khi anh đề nghị sẽ nói với nàng bất cứ điều gì, thì điều này anh đã không nghĩ tới. “Tôi không nghĩ là chúng ta muốn tiếp tục chuyện này đâu. Tôi đã không hỏi em những cái tên của những người tình của em thì em cũng không nên hỏi tôi làm gì.”

Nàng vặn lại anh một cách xác xược. “Những người tình! Sao anh dám cho rằng tôi có những người tình! Tôi chỉ nói với anh một người!”

“Em nói với tôi người tình của em hiện nay. Có thể đã có người khác, nhưng như tôi nói, tôi không có thành kiến và tôi cũng không hỏi.”

“Dĩ nhiên là không có những người khác.”

“Không có. Nhưng cũng chẳng vấn đề gì.” Anh cười thầm với sự mất tinh thần của cô. “Christiana, tôi đã gần ba mươi tuổi và tôi không phải là một thầy tu. Tôi không có ý định ngoại tình. Tuy nhiên, nếu cuộc hôn nhân của chúng ta lạnh nhạt, tôi nghĩ là tôi sẽ làm như một người đàn ông luôn làm để tìm sự ấm áp ở một nơi khác.”

Anh đã thận trọng đề cập đến chủ đề mà nàng sẽ không muốn nói đến. Như anh mong đợi, nàng không phản ứng. Quá nhiều với vấn đề với Lady Alicia. Nàng sẽ phải đổi đề tài khác thôi. Anh chờ đợi.

“Đó là điều nhỏ nhất mà tôi đã nghe kể,” nàng nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy”

Đôi mắt nàng sụp xuống. “Anh đã mua tôi sao?”

Anh đã tự hỏi lúc nào thì nàng sẽ nghe được điều này. “Không.”

“Không ư? Tôi được biết rằng Edward bị đòi hỏi cái giá phải trả cho một giao dịch là một cô dâu. Một cô dâu xứng đáng. Morvan nói điều đó là sự thật”.

Anh đang đợi điều này. Anh đã sẵn sàng. “Một cô dâu không giống như là mua ai đó. Những cô dâu là một truyền thống cổ xưa ở nước Anh. Phụ nữ rất vinh dự khi được làm cô dâu như thế vào những ngày trước đó. Với của hồi môn, những người phụ nữ cũng là một thứ tài sản thứ yếu. Như thế một gia đình trả tiền cho ai đó để đưa cô ta đi khỏi vòng tay họ. Nếu cô nghĩ về điều đó, thì của hồi môn còn đáng xúc phạm hơn là một cô dâu.”

“Vậy đó là sự thật sao?”

Anh chọn những từ ngữ một cách cẩn thận. Nếu nàng phát hiện ra sự thật hơn hai mươi năm trước, anh muốn có thể nói rằng anh đã nói dối nàng. “Anh trai cô đã nhìn thấy bản hợp đồng, và cô cũng sẽ sớm thấy thôi. Không có điểm nào phủ nhận có một điều khoản về cô dâu trong đó.”

“Và thay vì bị xúc phạm, anh nói tôi nên cảm thấy vinh hạnh.”

“Chính xác. Cô sẽ thích hơn nếu nghĩ là Đức vua trao cô cho tôi?”

“Tôi sẽ thích hơn nếu Đức vua tiếp tục quên rằng tôi có tồn tại,” nàng đáp lại.

Họ cưới ngựa cùng nhau trong im lặng trong một phút. “Bao nhiêu? Cái giá của cô dâu đáng vinh dự này ấy?” cuối cùng nàng hỏi.

Vậy là Morvan đã không nói với nàng. Nàng sẽ sớm thấy bản hợp đồng. David nghĩ đến những điểm phức tạp trong đó.

“Cô tính toán lớn bao nhiêu?” Anh hỏi một cách tình cờ.

“Rất nhiều.”

Nàng đáng giá. “Một ngàn Pound.”

Nàng dừng ngựa và há hốc mồm nhìn anh. “Một ngàn pound! Bằng với mức thu nhập của một bá tước? tại sao?”

“Edward không muốn ít hơn. Tôi đảm bảo với cô rằng tôi đã trả giá rất căng. Cá nhân tôi nghĩ rằng ba trăm sẽ là một món lớn lắm rồi.”

Nàng nheo mắt nghi ngờ. “Morvan đã đúng. Cuộc hôn nhân này chẳng mang đến điều gì cả.

Giờ thì nó còn ít hơn thế.

“Cô có đáng giá một ngàn pound không?”

“Anh hẳn đã say khướt khi thực hiện đề nghị này. Anh chắc chắn sẽ thấy khuây khỏa khi tôi giúp anh thoát khỏi mớ hỗn độn này.”

“Hẳn ta đến rồi à?”

Nàng làm lơ. “Cũng chỉ vì tốt cho sức khỏe của anh, tôi sẽ chấm dứt cuộc đính hôn này sớm thôi. Tôi đã nghe việc anh trai tôi đe dọa anh.”

“À, điều đó.”

“Thứ tư, họ nói thế.”

“Tôi nghĩ là Thứ Ba,” anh điều chỉnh một cách bình tĩnh. “Anh trai cô có biết rằng cô đã nghe về điều này chưa?”

“Dĩ nhiên. Tôi đã đến gặp anh ấy ngay và nói với anh rằng tôi không chấp nhận điều đó.”

“Sự quan tâm của cô làm tôi cảm động đó.”

“Nhưng anh ấy không nghe tôi. Nhưng, dĩ nhiên, anh sẽ không phải gặp anh ấy.”

“Đương nhiên tôi sẽ gặp.”

Nàng lại dừng ngựa. Joan và Andrew đã cách họ rất xa. “Anh không thể nghiêm túc.”

“Tôi còn lựa chọn nào khác sao?”

“Anh sẽ kkhông ở trong thị trấn vào ngày thứ Hai. Chuyển đi của anh có thể kéo dài hơn?”

“Cuối cùng thì tôi cũng phải trở về thôi.”

“Ôi trời.” Nàng nhăn mày cau kỉnh.

Anh nhìn đôi lông mày nhăn nhăn nhăn xinh đẹp của nàng. “Anh ta sẽ không giết tôi.”

“Oh, không đâu,” nàng đáp lời với sự chân thành tàn nhẫn. “Điều này chỉ làm cho tình trạng lộn lộn này càng thêm lộn xộn thôi. Đầu tiên là một cuộc thách đấu, sau là bắt cóc, rồi thủ tiêu ... ôi, đó sẽ là một vụ bê bối tệ hại.”

“Có lẽ ai đó sẽ viết một bài hát về điều này.”

“Chẳng hài hước chút nào, David. Anh thật sự nên rút lại lời cầu hôn và bỏ đi. Kiếm của Morvan không phải là một chuyện đáng cười. Anh ấy sẽ không giết anh, nhưng anh ấy sẽ làm

anh bị thương một cách tồi tệ.”

“Đúng. Một ngàn pound là một việc. Một cánh tay hay một cái chân là việc khác. Tôi cũng hi vọng và cô đáng giá như thế.”

“Sao anh có thể nói đùa như thế chứ?”

“Tôi không nói đùa. Nhưng hãy để tôi lo chuyện về Morvan, quý cô của tôi. Còn lời đồn và chuyện tầm phào nào cần thảo luận nữa không?”

Họ đã đến thành phố và bắt đầu đi lòng vòng thành phía bắc. “Đúng. Không phải tất cả các quý cô đều ca tụng anh. Lady Catherine đã nói với tôi. Và với Morvan.

Anh chờ đợi. Anh không chắc những gì mà Lady Catherine đã kể với họ.

“Bà ta nói với tôi rằng anh là một người cho vay nặng lãi.” Chiristiana nói nhỏ, như thể nàng không muốn bị nghe lồm vớ những người cười ngửa ngang qua họ.

Anh gần như cười phá lên bởi sự thận trọng của nàng. Cô gái này sống trong một thế giới đã không còn tồn tại nữa, đầy những hiệp sĩ có đạo đức và trọng trách vinh dự với những câu chuyện về những hiệp sĩ bàn tròn của Vua Arthur. Đức vua Edward đã nuôi dưỡng những ảo tưởng đó trong cung điện của ngài cũng với những buổi hành quân rực rỡ sắc màu, những lễ hội và những trận thi đấu. Với một đám quanh cánh cổng của London, thời gian vẫn tiếp tục trôi đi.

“Đó là sự thật. Mọi thương nhân đều cho vay.”

“Cho vay nặng lãi là một tội lỗi.”

“Có lẽ, nhưng cho vay là một việc kinh doanh. Điều đó rất phổ biến, Christiana, và không ai nghĩ về điều đó nữa. Nước Anh không thể tồn tại nếu thiếu điều đó. Một trong những món cho vay tội lỗi của tôi là cho Đức vua và những đòi hỏi của ngài. Hai món cho vay khác là của Tu viện.”

“Vậy anh chỉ cho Đức vua và Tu viện vay thôi sao?”

“Với những người khác, tôi mua tài sản và bán lại sau khi đã thỏa thuận thời hạn và giá cả.”

“Như là một khoảng lợi nhuận?”

“Sao tôi phải làm khác? Tôi chẳng có mối quan hệ họ hàng hay bạn bè với những người đó. Tuy nhiên, thường khi tôi bán lại, sự khôn khéo của tôi sẽ cải thiện thu nhập, cho nên có lẽ lợi nhuận là đó.”

“Khi hết hạn, nếu họ không thể mua lại tài sản thì sao?”

Anh đã cố đặt một khía cạnh tốt hơn vì lợi ích của nàng, và anh đang nguyện rửa bản thân vì điều đó. Anh đã thề là anh sẽ không nhân nhượng với cô gái này nữa. “Tôi bán nó đi”, anh nói thẳng thừng.

Cô ngẫm nghĩ một lúc. “Tại sao anh không giữ lại?”

Đó không phải là cuộc tranh cãi mà anh mong muốn. Anh nghĩ rằng nàng sẽ mắng nhiếc anh vì sự tàn nhẫn và cầu nguyện suốt mướt cho những những món vay tội nghiệp.

“Tôi không giữ lại bởi vì những sắc lệnh đánh nguyện rửa của Đức vua Edward ra lệnh bất kỳ người đàn ông nào với thu nhập từ đất đai nhiều hơn bốn mươi pound một năm phải được phong tước hiệp sĩ. Ngài hầu như ép buộc tôi hai lần rồi.”

“Anh có ý gì? Ép buộc anh? Trở thành hiệp sĩ là một điều tuyệt vời. Họ còn được tôn trọng hơn những thương nhân, và có giai cấp cao hơn. Bản thân anh sẽ sẽ tốt hơn nếu anh được phong tước hiệp sĩ.”

Điều nàng nói thật đơn giản và ngây thơ, phát biểu như thể đó là một nhân tố cơ bản của cuộc sống. Nàng đã quên mất sự xúc phạm nên anh cũng chọn lời nó đi. Lúc này thôi.

“Tôi là một thương nhân, và tôi bằng lòng với điều đó.”

Anh đã nghĩ anh nói với nàng anh thích làm ác quỷ hơn là làm một vị thánh. “Ý anh là,” nàng hỏi một cách hiếu kỳ, “anh thật sự không muốn trở thành một hiệp sĩ.”

“Chẳng ai muốn, Christiana, ngoại trừ những người sinh ra để làm hiệp sĩ. Thậm chí có nhiều người như thế vẫn tránh không làm hiệp sĩ. Đó chính là lý do tại sao Edward lại ra sắc lệnh đó. Vương quốc không có đủ hiệp sĩ cho tham vọng của ngài. Địa vị này càng ít hấp dẫn hơn, do đó Edward lợi dụng tinh thần hào hiệp và nâng cao phẩm giá của các hiệp sĩ để đền bù.” Anh dừng lại. Anh sẽ cưới cô gái này. Anh sẽ cố gắng giải thích cho nàng. “Đó không phải là sự hèn nhát hay e sợ của quân ngũ. Mọi công dân London đều thề sẽ bảo vệ vương quốc và thành phố. Chúng tôi phải rèn luyện trong quân ngũ và sở hữu áo giáp trong khả năng của chúng tôi. Tôi cũng có một bộ đồ kim loại đáng nguyện rửa đó. Chúng tôi bảo vệ thành phố và gửi những quân lính cho những cuộc chiến của Edward. Rất nhiều thợ học việc cũng là những xạ thủ giỏi và Andrew cũng rất giỏi trong việc bắn cung cự ly dài. Nhưng nếu cô nghĩ về quân đội một cách thẳng thắn thì không có gì nhiều để nói.”

“Đó là một cuộc đời vinh quang! Đầy kiêu hãnh và sức mạnh.”

“Đó là cuộc đời của chết chóc, cô gái ạ. Cho những lý do tốt đẹp hay cho danh lợi cá nhân, trong vinh quang hay trong cái chết, những hiệp sĩ sống để bị giết. Cuối cùng thì, cho tất cả những lời ca tốt đẹp trong những bài hát, đó là những gì họ làm. Những cuộc chiến của họ cản trở việc buôn bán, phá hoại nông nghiệp, đốt cháy làng mạc và phá hủy những thành phố. Khi họ chiến thắng, họ cướp bóc và tước đoạt đi tất cả những thứ họ có thể lấy.”

Anh đã mất sự kiên nhẫn của mình và sự tố cáo này đơn giản là tuôn trào ra. Nàng nhìn anh đăm đăm như thể anh vừa mới tát vào mặt nàng, và anh cảm thấy hối tiếc cơn bùng phát của mình. Nàng chỉ là một cô gái trẻ và sống một cuộc sống được che chở nâng niu. Anh không ngạc nhiên rằng nàng chẳng bao giờ nghi ngờ cái thế giới nhỏ đầy chở che mà nàng đang trú ngụ này.

Anh đã phản ứng quá mạnh lên nàng. Theo đó, anh cũng như đang mô tả cha và anh trai của nàng vậy.

“Tôi chắc là vẫn có những hiệp sĩ xứng đáng với danh tiếng và lời thề của họ,” anh nói như một lời đề nghị hòa bình. “Người ta nói anh trai cô là một người đàn ông như thế.”

Có vẻ như điều này đã giải thoát nàng khỏi thực tế tàn bạo mà anh đã ném vào mặt nàng.

“Lady Catherine còn nói gì khác làm cô quan tâm không?”

“Không phải tôi. Bà ta nói rằng bà đã kể cho Morvan một điều rất quan trọng. Anh ấy nói chẳng có gì to tát, và khuyên tôi không nên làm bạn với bà ta.”

“Không chỉ thế. Khi chúng ta cưới nhau, cô phải tránh xa bà ta ra”

Sự bức bối của nàng với anh hiển hiện trên mặt, nhưng nàng kìm chế ngôn từ của mình. Nàng chuyển sự chú ý sang con đường khi họ tới gần Smithfield.

Chapter 6

Smithfield tiếp giáp với đường biên phía bắc của London. Bao quanh rìa của vùng đua, những nhà buôn ngựa dắt theo đàn ngựa của họ và tiến hành những cuộc thương lượng. Người mua thường đòi hỏi xem những chú ngựa đua trước khi mua, và đó là cách mà những cuộc đua ngựa không chính thống phát triển. Đám đông bị thu hút bởi cảnh tượng này cũng lôi kéo những người bán hàng rong, những người giải trí, và do đó, cứ mỗi thứ Sáu, ở Smithfield, thị trường thú nuôi của London đều chuyển đến lễ hội này.

Họ thấy một người đàn ông rời những con ngựa và lao vào đám đông. Andrew lập tức đưa Joan đi theo một lối riêng. Christiana, vẫn đang suy nghĩ về cuộc thảo luận của họ lúc nãy, không để ý.

Nàng đi dạo với tay để dưới áo choàng, gương mặt trắng nhợt của nàng hồng lên vì lạnh.

“Chúng ta đến nhìn những chú ngựa đi,” David đề nghị. “Cô sẽ cần một con một khi cô rời lâu đài. Tôi sẽ không sử dụng những chú ngựa hoàng gia sau khi chúng ta cưới nhau. Chúng ta sẽ tìm một con ngựa phù hợp hôm nay.”

“Sau khi tôi cưới, tôi sẽ không cưới con ngựa thích hợp của anh, vì tôi sẽ không cưới anh.”

“Vậy thì tôi sẽ bán nó. Cho thuận tiện, chúng ta sẽ xem nếu có một con để chọn trong khi cô ở đây. Chỉ nhân tiện thôi.”

Nàng nén sự ngoan cố cãi lại của mình và bước bên cạnh anh khi họ đang xem xét những con ngựa. Lúc họ đi quanh cánh đồng để kiểm tra và bàn luận về những chú ngựa, họ tìm thấy một vài con có khả năng. Cho đến cuối cuộc khảo sát, họ đã quyết định với một con ngựa phù hợp nhất, một chú ngựa nhỏ màu đen rất đẹp dành cho phụ nữ cưỡi.

Người chủ con ngựa đưa ra một cái yên ngựa, và Christiana nhận lấy. Trong khi David thương lượng với người đàn ông và sắp xếp để giao con ngựa đến chuồng ngựa ở Westminster, nàng nhìn qua đám đông cố tìm thân ảnh của Joan và Andrew, họ đã vắng mặt quá lâu rồi. Cánh đồng quá rộng và đông đúc để có thể tìm thấy họ. Giống như là Joan đã quên lý do việc cô đi kèm vậy.

Một người huấn luyện gấu và một vài vũ công đến để giải trí. Christiana không thích gấu, nhưng những vũ công lại cuốn hút nàng. Trong cung điện nàng cố gắng không bao giờ gặp gỡ những vũ công. Nhóm người này khá mộc mạc và ít được huấn luyện khi so sánh với những người khác mà nàng đã gặp, nhưng nàng vẫn dõi theo sự chuyển động với thứ âm nhạc đơn giản này trong một lúc lâu. Một phần trong nàng ganh tỵ với những người phụ nữ này, những người được phép để âm nhạc hòa quyện với với họ, với cơ thể lắc lư và uốn cong và nghiêng góc như những bức tranh chuyển động.

“Tôi luôn thích được làm một vũ công.”

“Cô đã khiêu vũ trong những buổi yến tiệc và dạ hội, đúng không?” David hỏi.

Nàng đỏ mặt. Nàng đã không nhận ra nàng đang nói to. “Đúng, nhưng nó khác. Đó giống như là một cuộc trò chuyện trong bữa tối.” Nàng làm cử chỉ chỉ đến những người phụ nữ. “Tôi nghĩ điều này giống như một sự suy ngẫm vậy. Đôi khi tôi sẽ thấy họ trông có vẻ xuất thần, dường như họ không nhận thức về thế giới nữa.”

Nàng cảm thấy ánh mắt anh liếc nhìn và lôi kéo ánh mắt nàng khỏi cuộc trình diễn để nhìn vào mắt anh. Gương mặt anh mang một biểu hiện thấu suốt sắc sảo mà đôi khi anh nhắm vào nàng. Có thứ gì đó thâm nhập vào nàng với sự nhận thức tập trung, và điều đó chẳng bao giờ thất bại để làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Giống như mình được làm từ thủy tinh vậy, nàng nghĩ. Thật không công bằng khi anh có thể làm vậy với nàng. Anh ta biết cách duy trì mãi mãi sự trì độn của nàng.

“Tôi nghĩ cô sẽ là một vũ công xinh đẹp,” anh nói. “Nếu cô nghĩ rằng khiêu vũ sẽ mang đến cho cô sự hài lòng, thì tôi nghĩ cô nên làm điều đó.”

Cuối cùng thì những vũ công cũng ngưng biểu diễn và đám đông cũng tản đi.

“Chúng ta nên tìm Joan,” nàng nói, nhìn ngó đám đông.

“Tôi chắc là chúng ta sẽ băng qua những đường mòn. Nếu không, chúng ta sẽ gặp những con ngựa và sẽ rất đông đúc.”

Nàng đi với anh và họ xem những món hàng mà người hàng rong đang bán. Nàng tự hỏi Joan đã ở đâu với anh chàng học việc đó, và Lady Indonia sẽ nói gì nếu bà phát hiện ra Christiana đã lạc mất cô bé.

Một trong những người bán hàng rong bán bánh mì nướng thơm ngon tẩm mật ong. Mùi thơm từ dầu nóng thật ngon lành, cô nhìn lại quảng đường dài mà họ đã đi dạo với nhau. Đó là một thứ thức ăn bê bối và chỉ những thứ nhỏ của nó thôi Lady Indonia cũng chẳng bao giờ để nàng mua chúng khi họ đến những lễ hội.

David chú ý thấy và đi đến mua một cái.

“Nó sẽ làm vấy bẩn quần áo của tôi mất,” nàng nói, vang vang bên tai lý do mà Indonia luôn nói để tránh những thức ăn như thế.

“Chúng ta sẽ xử lý.”

Anh đưa nàng một cái bánh nướng ngon lành, và ra hiệu cho nàng đi theo anh ra đằng sau gian hàng đến những cái cây.

Những gian bán hàng rong làm thành một cái bờ rào ngăn cách đám đông và cánh đồng, nên không có ai lui sau này.

Mùi của nó âm ẩm, ngọt ngào và ngon tuyệt.

Anh bẻ một miếng bánh mỳ tẩm mật ong và đưa nó ra. Cô vớ lấy nó nhưng anh lại kéo ra.

“Chẳng có lý do gì để cả hai chúng ta phải cầm nó.”, anh nói và đặt lát bánh mỳ gần môi nàng. Nàng hé răng vừa đủ để tránh những ngón tay cầm nó, nàng cố nhướn tới và cắn một miếng vào miệng. Mùi vị thật tuyệt vời và nàng tròn tròn mắt với sự thỏa mãn.

Anh cười to và bẻ một miếng nhỏ khác. Nàng lại nhướn đến và nhận lấy. “Tôi hẳn giống như một con gà ấy,” nàng cười khúc khích với một miệng đầy bánh mỳ.

Những ngón tay dài lại đút cho nàng. Nàng cảm thấy một giọt mật ong chảy xuống môi nàng và nàng liếm lấy nó. Anh gạt nhẹ nó đi, bề mặt ngón tay anh sượt qua mép miệng nàng. Môi dưới của nàng run run nhạy cảm, mặt và cổ của nàng cảm thấy ngứa ran.

Miếng cuối cùng quá to và nàng phải cắn vào miếng bánh. Răng của nàng cắn vào đầu ngón tay anh và nàng đỏ mặt, ý thức được sự tiếp xúc. Anh vẫn cầm phần còn lại của miếng bánh, và ánh mắt của nàng dừng lại trên đôi bàn tay đẹp đẽ ấy khi nàng nhai nhanh và ngại ngùng với lấy miếng cuối cùng trên đó.

Tay anh không rút về nhưng lại tiến tới. Đầu ngón tay anh chải qua môi nàng và dừng lại ở đó. Miếng bánh mỳ đột nhiên trở nên rất dày trong miệng nàng.

Nàng ngược lên nhìn anh và thấy đường mảnh mạnh mẽ quanh miệng anh. Mi mắt anh hạ xuống khi anh nhìn môi nàng chuyển động dưới tay anh. Một sự tĩnh lặng kỳ quặc đột ngột đổ ụp xuống, và nàng nuốt miếng bánh ngọt cuối cùng một cách khó khăn.

Với sự chuyển động có chủ ý và đôi mắt đang nhìn nàng, anh lướt ngón tay quanh miệng nàng, quét đi mật ong còn sót lại, và rồi lau sạch sự ngọt ngào trên môi nàng.

Nàng bỗng có một ham muốn mạnh mẽ muốn liếm những giọt mật ong cuối cùng trên những ngón tay ấy. Anh nhìn vào mắt nàng như thể anh hiểu. Từng ngón một, anh cọ những ngón tay qua miệng nàng như lập lại lời mời gọi sự thôi thúc với nàng, một lớp mỏng mật ong vẫn còn dính trên môi nàng.

Cử chỉ đó làm nàng bị mê hoặc. Những âm thanh của cánh đồng và những cuộc đua lùi lại nghe như những tiếng vang xa xa. Vẫn bị nhấn chìm trong im lặng, nàng có thể nghe thấy trái tim nàng đập những tiếng rộn rã với một sức ép mơ hồ của mỗi sự mơn trớn nhỏ.

Xúc cảm mãnh liệt thú vị mà nàng vẫn luôn cảm thấy ở anh đang lây lan quanh nàng.

Anh nhìn nàng một lúc lâu. Rồi anh đột ngột kéo tay nàng và kéo nàng lui giữa những hàng cây. Nàng nghiêng ngả đi sau anh, không hẳn là hợp tác nhưng cũng không hẳn từ chối. Nàng

cảm thấy hết hơi khi họ rời khỏi cánh đồng. Nàng tự nói với bản thân rằng nàng không muốn, rằng nàng sẽ không đi với anh, nhưng nàng vẫn đi.

Anh kéo nàng ra sau một cây sồi sớn. Với một cánh tay vòng quanh vai nàng, anh ôm chầm lấy nàng. Tay kia của anh trượt vào áo choàng của nàng và ôm lấy eo nàng, nhấn cơ thể nàng vào cơ thể anh và anh hôn nàng.

Những cảm xúc mới này lần trước đã âm thầm ngấm vào trong nàng giờ đột ngột bùng nổ.

Như thể chúng đã xâm nhập ngấm vào nàng một cách cẩn thận trong hai tuần nay, và giờ anh đã mở được cánh cổng và chào đón chúng với một sự đòi hỏi điên cuồng. Sự thân mật của vòng ôm thật rạo rực, và một cơn rùng mình đầy gọi cảm sắc nét chọc thẳng vào người nàng làm nàng run rẩy từ cổ cho đến đùi.

Anh dịu dàng hôn nàng và bắt đầu cắn và liếm mật ngọt khỏi môi nàng một cách hấp tấp, đồng thời kéo nàng gần hơn vào anh. Nàng trở nên rất nhạy cảm nhưng chỉ anh và mỗi cú đụng chạm ấm áp trên môi nàng mới biết. Sự nhận thức về mọi thứ khác đều bị cuốn đi dưới những cơn sóng chậm rãi đầy choáng váng, dòng nhiệt nóng bỏng rót qua và xuyên suốt thân thể nàng.

Lưỡi anh sạt qua môi nàng, mời gọi nàng mở ra cho anh. Với một tia lý trí còn sót lại lách qua, nàng kiên quyết ngậm chặt miệng mình lại. Anh mỉm cười trước khi dịch chuyển môi anh xuống.

Có phải nàng cố ý nghiêng đầu ra sau để anh có thể với đến hõm cổ của nàng không? Nàng cũng không biết chắc, nhưng miệng của anh đã ở đó. Cánh tay nàng nâng lên bao quanh vai anh, và đôi bàn tay anh ôm ghì lấy nàng dưới lớp áo khoác, cong người, nàng đón nhận những nụ hôn của anh.

Nàng nhận thức rõ ràng mỗi vuốt ve, mỗi nụ hôn, mỗi phản ứng kỳ lạ tuyệt vời mà nàng cảm thấy. Cánh tay nâng lên của nàng mang cơ thể nàng gần anh hơn, và thông qua lớp vải bị kéo căng của quần áo nàng có thể cảm thấy những cơ bắp và hơi ấm của anh làm ngứa ran ngực nàng. Áp lực của tay anh quanh nàng vừa nguy hiểm vừa thoải mái. Nhận thức của nàng trở nên lấp đầy bởi một điều khác, điều gì đó đòi hỏi và chờ đợi và kết nối với sự căng thẳng trống rỗng đang lan qua bụng nàng. Đó cũng chính là những cảm xúc nhạy cảm giữ cho nàng không ngăn anh lại. Mơ hồ, mờ đục, tâm trí nàng biết rằng anh đang hướng nàng đến một điều gì đó mà nàng thật sự không rõ.

Miệng anh lại tìm đến môi nàng, và tay anh di chuyển. Chậm rãi, nhẹ nhàng, anh vuốt ve lên xuống hông nàng bên dưới tấm áo choàng, những ngón tay của anh trải rộng dưới phần phồng lên của ngực nàng. Kinh ngạc, đầy mạnh mẽ, chúng dịch chuyển lui lưng nàng, qua hông và ôm lấy hông nàng. Sự thắt chặt nơi vùng bụng của nàng đau nhức và đầu đó bên dưới sâu trong nàng đang điên cuồng đòi hỏi.

Một tay vẫn ôm lấy cặp hông của nàng nhưng bàn tay kia thì dịch chuyển lên trên. Nàng

biết anh định làm gì. Nàng nhớ cái ôm chặt đè ép của Stephen và nàng căng ra, hầu như đã tìm thấy giác quan của mình, hầu như tìm thấy sức mạnh để có thể đẩy anh ra.

Anh không ép nàng. Những ngón tay anh bao quanh bờ ngực nàng một cách dịu dàng, đam mê, trêu đùa nàng đến một sự thèm muốn đau đớn mà nàng không hề biết đến. Hơi thở của nàng nhanh chóng hỗn hển những hơi ngắn khi cả cơ thể nàng chờ đợi.

Cho đến khi tay anh xoa nắn bầu vú nàng, nàng cắn răng nén lại một tiếng rên rỉ. Khoái cảm làm nàng hoảng hốt. Nàng cố gắng đẩy anh ra.

Và anh sẽ không để nàng đi. Anh hôn vẻ đẹp của nàng, xoa nắn nàng nhẹ nhàng, anh gọi lên trong nàng những cảm xúc ngọt ngào tan chảy. Những ngón tay anh mơn trớn nàng như thể không có lớp vải nào giữa chúng và làn da nàng, tìm kiếm núm vú nàng và chơi đùa với nó cho đến khi những cảm xúc rộn ràng bên dưới đùi nàng trở nên hầu như không thể chịu đựng nổi. Anh thể hiện một nỗi khát khao mạnh mẽ giữa tiếng tim đập rộn rã của anh, ngón tay anh và sự chà sát xoa nắn dịu dàng. Lần này nàng không thể bắt lại tiếng khóc nức nho nhỏ trước khi nó bật ra khỏi miệng nàng.

Miệng của anh trượt ra sau tai, anh hôn và thăm dò trước khi giọng nói êm nhẹ của anh lọt vào tai nàng.

“Đến nhà của anh. Chỉ vài phút từ đây qua cánh cổng thôi.”

“Tại sao?” nàng lẩm bẩm, vẫn còn đang trôi nổi trong trạng thái kích thích quyến rũ mà tay anh tạo ra.

“Tại sao? Vì em nên đến và gặp những người sống ở đó.” Anh nói, nâng đầu lên để hôn thái dương và lông mày của nàng. Bàn tay anh vẫn đang vuốt ve mơn trớn nàng và nàng thấy thật khó có thể chú tâm những điều anh nói.

“Vội lại, anh quá già để *làm tình* sau những hàng cây và hàng rào lắm rồi.”

Cái từ anh nói xâm nhập vào nàng như một tiếng ồn lớn trong một giấc mơ. Những âm thanh của cuộc đua ngay tức khắc như sấm đồn quanh nàng. Tay anh trên cơ thể nàng khiến nàng đột nhiên cảm thấy thật đáng xấu hổ. Nàng đỏ mặt ngượng ngùng, và quay mặt đi.

“Như thế này là không đúng.” Nàng nói.

“Không. Rất đúng.”

“Anh biết tôi có ý gì mà.”

Tay anh rời khỏi ngực nàng, nhưng anh vẫn ôm nàng.

“Người yêu của em có cho em những khoái cảm như thế này không?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Nàng lại càng đỏ mặt đậm hơn. Nàng không thể nhìn anh.

“Tôi nghĩ là không.”

“Nó khác,” nàng nói với vẻ tổ cáo. “Chúng tôi yêu nhau. Còn đây là ... là...” Là gì? Những điều kinh khủng, tuyệt vời này là gì?

“Đam mê,” anh nói. Không ngạc nhiên khi những linh mục luôn thuyết giáo chống lại nó. Đam mê dường như là một điều thật sự nguy hiểm.

“Well, cô gái, nếu tôi phải có cái này mà không có cái kia, tôi sẽ chọn điều này.” Anh nói. “Đam mê có thể phát triển thành một điều gì đó còn nhiều khao khát hơn, nhưng nếu nó không ở đó khi bắt đầu thì nó chẳng bao giờ xuất hiện, và tình yêu chết đi cũng vì thiếu nó.”

Anh lại đang lên lớp nàng như thể nàng là một đứa trẻ lần nữa. Nàng thực sự tức giận khi anh làm thế. “Thế này là sai,” nàng lập lại khẳng định, đẩy anh ra một chút, tạo khoảng cách nhỏ giữa cơ thể họ. “Anh biết thế mà. Anh đang quyến rũ tôi. Thật không công bằng.”

“Quyến rũ em? Sao tôi phải làm thế?”

“Ai mà biết được? Tại sao lúc đầu lại là tôi? Tại sao anh đòi trả giá là một cô dâu chứ?”

Nàng dò xét anh. “Có thể anh muốn ngủ với tôi để mà khi chàng đến, cuộc hôn nhân sẽ không thể bãi bỏ được nữa.”

“Đó là một ý hay. Nhưng chẳng bao giờ xảy ra với tôi, bởi vì tôi biết chắc rằng hắn sẽ không đến.”

Anh ta đã nói như thế từ lúc họ gặp nhau đêm đầu tiên. Bình tĩnh, gay gắt, anh lại lập lại một lần nữa. Như thể anh ta biết.

Bằng cách nào đó.

“Hắn không có ở đây, Christiana. Hắn đã có lời nhả của cô lâu rồi.”

“Có thể không. Có thể người đưa tin không thể tìm thấy anh ấy.”

“Tôi đã nói chuyện với người đưa tin mà cô đã thuê. Ông ta giao bức thư cho người đàn ông mà cô muốn gọi mười ngày sau khi cô viết nó.”

“Anh đã đọc ... anh can thiệp vào chuyện này? Sao anh dám!”

“Tốt hơn vì tôi đã làm điều đó. Người đưa tin của cô không có ý định đi thực hiện nhiệm vụ mà cô giao. Ông ta lên kế hoạch đợi cho đến khi một vụ buôn bán khác đưa ông ta lên phía bắc. Có thể mất hàng tuần. Thậm chí rồi ông ta cũng có thể giao bức thư cho bất kỳ người nào khác dọc chuyến đi để có thể rảnh rang cho chuyến đi của ông ta.”

“Nhưng ông ra đã đến đưa ngay cho anh? Và giao nó trực tiếp?”

“Tôi đã trả cho ông ta rất nhiều tiền để làm thế. Và để yêu cầu mang bức thư về.”

Nàng đã gửi một bức thư không bao giờ trở lại. Một nỗi đau đớn buồn bã lẫn át lấy nàng. Nàng không muốn nghe những gì David đang nói, không muốn xem xét sự tuyên bố công khai đó. Người đưa tin đã trở về lâu rồi. Nếu ông ta có thể trở về đúng lúc, thì Stephen cũng có thể. Anh ấy ít nhất cũng có thể gửi cho nàng một tin nhắn. Nhưng có lẽ người đưa tin đã nghe lệnh vị hôn phu của nàng và Stephen thì không muốn mạo hiểm.

May mắn thay, sự tức giận của nàng với David đã ngăn chặn linh tính của nàng, hoặc nàng có thể xóa bỏ những điều nàng mới làm ngay ở đây. Nàng nhìn chăm chăm vào anh. “Anh có thấy thích thú không? Khi phá hủy cuộc đời của người khác?”

Anh trao cho nàng một cái nhìn cứng rắn, nhưng rất nhanh mềm mại lại. Tay anh rời khỏi người nàng và vuốt ve gương mặt nàng. “Sự thật là, nó sẽ làm tôi đau đớn nếu nhìn em vị tổn thương.”

“Vậy thì hãy giúp tôi đi,” nàng khóc nức lên một cách hấp tấp. “Hãy để tôi được tự do và giúp tôi gặp anh ấy.”

Anh nhìn nàng theo cái cách làm cho nàng trở nên trong suốt. “Không. Bởi vì hắn ta không hề muốn cô đủ để anh ta phải cứu cô, cô gái ạ, và tôi nhận ra rằng tôi thì có.”

Trong một chốc, khi anh nhìn nàng, nàng đã nghĩ rằng nàng thấy sự do dự ngập ngừng trong mắt anh, rằng anh ta có thể thật sự sẽ làm những gì nàng đòi hỏi. Nhưng từ ngữ của anh nghiền nát hi vọng nhỏ nhoi của nàng. Một cách hờn dỗi, nàng lắc khỏi vòng tay của anh và tránh xa ra. “Tôi muốn về Westminster ngay bây giờ.”

Không một lời, anh dẫn nàng về những gian hàng bán hàng rong, và đi qua một người phụ nữ đang bán những dây đăng ten nhỏ xinh. Anh nói một vài câu với người phụ nữ, và quay lại với nàng. “Đây là Goodwife Mary. Đứng đây với bà ấy trong khi tôi đi tìm Andrew và Lady Joan. Đừng có rời khỏi đây,” anh ra lệnh trước khi rời đi vào trong đám đông.

Nàng bị ấn tượng rằng anh ta muốn thoát khỏi nàng, và nàng cũng mừng là anh đã đi. Anh ta ra lệnh cho nàng giống cái cách mà Morvan vẫn hay làm, và nàng bực bội vì điều đó. *Chúng ta sẽ cưới ngựa đi lên phía bắc. Chúng ta sẽ mua một con ngựa. Đứng ở đây và không được đi đâu hết.* Nàng mừng vì họ sẽ không cưới nhau. Sống cùng với anh ta sẽ giống như nàng có một ông anh trai cứ quanh quẩn suốt thời gian, điều chỉnh hành vi của nàng. Lady Indonia có thể bị lừa và sụp đổ trước anh ta. Anh ta quá thông minh để làm điều đó.

Nàng mừng vì anh ta rời đi với một lý do khác. Nàng chưa bao giờ có chút yên bình nào với anh ta gần bên. Giờ thì nàng biết phải làm gì với điều vừa mới xảy ra bên dưới cái cây hồi này. Cái gì đó thích thú, của sự hưởng ứng mong chờ đó, tồn tại giữa họ ngay cả khi họ chỉ cưới ngựa xuống Strand và nói chuyện với nhau. Đơn thuần chỉ nghĩ về những cảm xúc tuyệt vời đó

cũng có thể khơi gợi lại trong nàng những phản ứng ngựa ran lần nữa.

Đam mê, anh đã gọi nó như thế. Nàng không thích đam mê cho lắm. Nàng không thích sự ràng buộc vô hình dặt nên giữa họ. Niềm thích thú mà nàng đã cảm thấy với Stephen dường như là một điều mỏng manh và trẻ con khi so sánh với anh ta, và nàng cũng không thích điều đó.

Stephen, chàng đã không đến, cũng đã không gửi lại thư... Một sự nhứt nhối trống rỗng, khủng khiếp bóp nghẹt lấy ngực nàng.

Nàng sẽ không nghĩ về điều đó, sẽ không nghi ngờ chàng. Nàng thật sự mong muốn không suy ngẫm về điều gì liên tưởng đến nàng và David de Abyndon nữa.

“Chị đây rồi!” Joan chạy đến bên nàng cùng với Andrew.

Christiana nhìn người bạn của mình chăm chăm. Joan trông đỏ mặt và thật xinh đẹp. Một cọng cỏ khô bám trên tóc của cô.

“Ừ, chị ở đây. David đã đi tìm hai người và biểu tôi chờ ở đây như một đứa con nít.” Nàng nhìn cọng cỏ khô và kéo nó ra. “Em đã ở đâu vậy?”

“Oh, mọi nơi,” Joan reo lên. “Ở đây vui hơn nhiều vì Lady Indonia không đi với chúng ta.”

“Chị có thể tưởng tượng được.” Nàng cầm nhánh cỏ khô và nhướn lông mày lên. Andrew cũng đỏ mặt và quay đi chỗ khác.

Joan nhún vai. “Có một xe cỏ khô dưới một cái cây và chúng em trèo lên cây để nhảy xuống. Thiệt là vui lắm!”

“Chị nghĩ là em đang yêu Thomas Holland.”

“Vâng. Chúng em chỉ chơi đùa thôi mà.”

“Joan! Cậu ta là một người học việc!”

“Oh, chị cũng tệ như Indonia. Chúng em chỉ hôn có một lần thôi.”

“Em đã hôn ... ôi vì Chúa!”

Joan nheo nheo mắt. “Đó chỉ là một nụ hôn. Đó không như thể em sắp cưới anh ấy.”

Cô nói rõ ràng, nhưng sự cảnh báo thì không thể làm được. David đã có từng là một người học việc như Andrew, và Christiana sắp cưới anh ta. *Tôi yêu em, giọng nói và ánh mắt ấy, nhưng em không có tư cách để phê phán tôi.*

Một cảm xúc mới lạ và đau buồn dâng lên. Joan thương xót cho nàng. Bọn họ đều thương xót cho nàng, đúng không? Tất cả những đam mê và khoái cảm trên thế giới này đều không thể

bù lại điều đó.

David hiện ra từ đám đông. Anh đưa họ đến những con ngựa một cách im lặng.

“Trông anh ta rất giận dữ,” Joan thì thầm. “Chị đã làm gì vậy?”

Đó còn hơn một vấn đề mà nàng đã không làm, Christiana nghi ngờ. Nàng vẫn cảm thấy bản thân khá hài lòng khi anh ta nổi điên lên. Có thể bởi vì điều này là cảm xúc rõ ràng đầu tiên mà nàng từng thấy ở anh. Đây là lần đầu tiên nàng biết anh đang suy nghĩ.

Họ lấy lại những con ngựa và hướng về Westminster. Joan và Andew lại trụt lại đằng sau và bắt đầu nói chuyện, nhưng David vẫn cố chạy với nước kiệu thật nhanh. Lúc đầu Christiana mặc kệ anh, nhưng sau đó nàng đơn giản làm chậm ngựa lại và cứ để anh kéo đi. Rồi anh cũng chậm lại dần và cười bên cạnh nàng. Nàng thích thưởng thức việc khiến anh phải làm như thế.

Sự im lặng của anh trở nên ngọt ngào, và sau khi lưu ý với một dấu hiệu rằng anh nghiền ngẫm suy nghĩ khi tức giận cũng giống như Morvan, nàng dừng chú ý đến anh. Nàng giữ tâm trí nàng với những suy đoán về gia đình của Stephen ở Northumberland. Nỗi lo lắng mà David gây ra trong nàng khi nói về Stephen nhanh chóng biến mất khi nàng nhận ra nhiều điều bào chữa cho sự chậm trễ của anh trong việc hồi âm hay quay trở lại.

“Em lại đang nghĩ về hắn đó sao?” Giọng anh, thanh thản và lạnh lẽo, thâm nhập vào nàng.

“Cái gì làm anh nói nghĩ thế?” nàng hỏi lại vẻ có lỗi.

“Vẻ mặt của em, cô gái. Nó viết trên mặt em.”

Nàng rất chắc chắn là biểu hiện của nàng chẳng hiển thị điều gì khi nàng nghĩ về Stephen cả. Sự thật là mỗi khi nàng nghĩ về anh ấy, David dường như luôn luôn thấy được và biết được nhiều hơn là nàng muốn.

“Em là một kẻ hèn nhát, Christiana,” anh nói êm ái, nhưng sự giận dữ trong đó là không thể chối cãi. “Có vẻ như tôi quá thực tế với em. Em từ chối nhìn thấy sự thật. Không chỉ về người yêu của em sẽ không đến và cuộc hôn nhân này đang thực sự xảy ra, mà còn về chúng ta nữa.”

“Chẳng có sự thật nào với chúng ta cả.”

“Tôi muốn em và em muốn tôi. Điều đó rất thực tế. Nhưng nó không du dương như bài hát mà em đã mong muốn, đúng không? Em cứ tiếp tục sống với những ca từ mà em viết trong sự ngây thơ với người đàn ông đó và với chính em.”

“Tôi không sống với một bài hát.”

“Dĩ nhiên là em có. Những cuộc đấu tay đôi và bắt cóc là những thứ được nhồi nhét trong những bài hát, không phải trong cuộc sống. Liệu những cây đàn lute có chơi nhạc khi em nghĩ về người đàn ông mà em vẫn thường mong nhớ? Những ký ức của em có rực rỡ sắc màu như

những họa tiết trên những bộ váy áo lòe loẹt và những tấm thảm thêu không?”

Nàng quay đi, run lên với những từ ngữ khắc nghiệt được thốt ra như thể hiểu rõ tâm trí nàng mà không ai nên có. Nàng đột nhiên cảm thấy bất lực trong nỗ lực chống lại nỗi sợ hãi mà những từ ngữ đó gây ra trong nàng. Anh ta thật quá khủng khiếp khi nói rằng Stephen chỉ lợi dụng nàng. Tàn nhẫn. Nàng ghét anh ta.

Giọng anh nén lại và giận dữ khi anh nói lại lần nữa. “Tôi nên mang em đến cho hẳn và để em thấy cái cách mà bài hát của em kết thúc như thế nào.”

“Sao anh không làm vậy đi.” Nàng hét lên.

Anh dừng ngựa của họ lại. Tay anh vươn đến và cầm lấy cẳng của nàng. Nàng chống lại sự bắt buộc đó.

“Nhìn tôi đây,” anh ra lệnh.

Nàng cố tình quay đi. Tay anh lại buộc đầu nàng quay lại anh. Đôi mắt xanh dương của anh ánh lên với điều gì đó thật nguy hiểm.

“Bởi vì hẳn sẽ lại lợi dụng em trước khi hẳn ta chân thành với em. Quá khứ là một chuyện, nhưng giờ em thuộc về tôi. Tôi sẽ không để cho ai khác có được em dễ dàng. Đừng quên điều đó.”

Nàng đột nhiên nhận ra rằng tâm trạng của anh đã khó chịu hơn cả việc nàng từ chối anh. Nó liên quan đến một điều khác lớn hơn. Về nàng và anh ta, và Stephen.

Anh ta đang ghen? Với Stephen? Không giống với anh ta mọi khi, lần này anh ta biểu hiện phản ứng của anh, với ngọn lửa nóng bỏng giận dữ sống động và vô hình. Có phải cảm xúc này chính là cái mà anh ta không quen tự chủ và điều khiển?

Sự tức giận đã giải phóng điều gì đó rất đáng sợ nơi người đàn ông này, và nó làm cho nàng không thể lý giải được rằng trong nỗi hãi lại dường như có một sự căng thẳng xúc động khác luôn tồn tại giữa họ.

Westminster trông giống như một nơi ẩn náu giữa cơn bão khi họ về đến nơi. Nàng phi nhanh con ngựa trước khi ai đó có thể tóm lấy nàng và chạy vào thành phố mà không một lần liếc lui nhìn David de Abyndon.

Chapter 7

Christiana nâng đầu gối lên và ngã đầu lên thành chiếc bồn gỗ. Nước ấm tràn gần đầy bồn, nàng có thể trôi đi trong sức nóng dễ chịu này. Một chiếc lều tròn làm bằng vải lanh bao quanh chiếc bồn trong hơi nước tạo nên một môi trường ẩm ướt, nóng bức có thể làm thả lỏng những thớ cơ căng cứng của nàng.

Tòa lâu đài đã được thu xếp cho vắng người khi nàng gọi cho những người hầu chuẩn bị bồn tắm này. Một tin đồn đang tràn qua Westminster rằng Morvan đã gặp David ở trên cầu London và đã thu hút một đám triều thần nhàm chán như đám ruồi quanh một món ăn thơm ngon. Indonia đã ở lại với nàng, nhưng Isabele và Joan thì bị thu hút đến đó, đi cùng một nhóm bao gồm hoàng tử John và Thomas Holland.

Không phải mọi người đều tán thành cuộc đấu tay đôi này. Một vài vị hiệp sĩ già cho rằng thật không có tinh thần hiệp sĩ khi thách đấu một thương nhân, ngay cả khi họ hiểu được sự bức tức của Morvan. Bởi vì cuộc đấu tay đôi quá nổi tiếng, mọi người đều đoán rằng Morvan chỉ muốn làm nhục David, và điều đó khiến cuộc đấu càng hợp lý hơn. Sau cùng thì, những thương nhân này luôn quên địa vị của họ. Trong sự lấn át David, Morvan sẽ nhắc nhở với toàn bộ London rằng sự giàu có sẽ chẳng bao giờ thay thế huyết thống và sự cao quý.

Nàng nhắm mắt và cố gắng khiến cho những nút thắt ở dạ dày nàng được thả lỏng. Nàng cầu nguyện rằng David đã hoãn lại việc quay trở lại London như nàng đã khuyên anh. Nàng đã cầu nguyện rất nhiều trong suốt mấy ngày qua khi cuộc thách đấu đến gần. Nàng không muốn thấy David bị tổn thương, Anh đã trở thành một người bạn của nàng và nàng đã dồn tin tưởng vào sự hiện diện của anh.

Nàng đã nghĩ về anh thật nhiều từ lúc trở về từ Smithfield. Đôi lúc nàng lắng nghe để nhớ lại giọng nói yên lặng trong hành lang riêng của Đức vua. Nàng càng nghĩ nhiều hơn thì giọng nói ấy lại càng giống với David, người đã ở gần Frans van Horlst ngày đó. Đôi lúc khác tâm trí nàng lại trôi đến nơi mà họ đã ở dưới cây sồi già. Những ký ức đó đều hấp dẫn, bối rối và có xu hướng lãng lặn xuất hiện trong nàng những lúc mà nàng ít mong đợi nhất.

Điều gì sẽ tệ hơn nữa? Nếu David đã trở lại sau hành trình của anh, anh ta sẽ phải đối mặt với anh trai nàng trước hàng trăm người và sẽ như một thẳng ngó ngắn. Nếu anh chưa về, cả thế giới sẽ biết anh chỉ là một tên hèn nhát. Morvan và cả triều đình sẽ thích khả năng thứ hai hơn. Bài học sẽ được dạy dỗ thậm chí không cần phải nâng kiếm lên.

Anh trai nàng làm điều này vì tình yêu của anh cho nàng và mối quan tâm đến danh tiếng của gia đình họ, nhưng nàng thật sự ước rằng anh không dính líu đến việc này. Anh chỉ làm cho tình hình phức tạp hơn thôi, và anh có thể làm phá hỏng hoàn toàn những kế hoạch nàng đã vạch ra. Liệu Morvan có nghĩ việc xúc phạm sẽ làm cho David phải rút lại lời cầu hôn? Trong tất cả những khả năng thì nó sẽ chỉ làm cho anh ta càng thêm ngoan cố. Anh ta thậm chí có thể

từ chối giữ lời hứa để nàng bỏ đi với Stephen.

Dĩ nhiên, Stephen không có ở đây và đám cưới chỉ còn lại 12 ngày nữa. Nàng cố gắng không nghĩ về điều đó, nhưng thật quá khó khăn. *Hoặc là kiên nhẫn chờ đợi, hoặc là nhìn mặt trời lặn đi hàng ngày một cách không mệt mỏi trong những giấc mơ không toại nguyện của bạn.* Cuối cùng nàng đã nhận ra nàng cứ chú ý lắng nghe tiếng những con ngựa bất cứ khi nào nàng đi ra ngoài. Có lẽ chàng đã lên kế hoạch cho một cuộc giải thoát ẩn tượng nào đó. Nàng tưởng tượng chàng đang cưỡi ngựa chạy xuôi dòng, nóng lòng đến kịp lễ cưới, có thể vào ngày trước đám cưới cũng nên. Chàng phải đợi bao lâu? Chàng sẽ đến bên nàng và đưa nàng đi bằng cách nào? Luôn có quá nhiều người quanh nàng trong thời điểm này.

Nàng đột ngột ngồi xuống đáy bồn.

Hầu như không có ai gần đây lúc này.

Morvan đang ở đâu đó sáng nay và phát hiện ra những lời đồn về cuộc đấu tay đôi của anh đã lan truyền khắp London.

Ai đã bắt đầu những lời đồn đó? Morvan sao? Hay một người nào khác muốn Westminster trống trải ngoại trừ những bảo vệ cần thiết?

Một niềm hứng thú mạnh mẽ bóp chặt lấy nàng. Có phải Stephen đã đến hôm nay? Nếu vậy, kế hoạch này quả là táo bạo và thông minh. Nàng không thể chắc chắn, nhưng đột nhiên mọi thứ đều hợp lý. Nếu chàng biết về cuộc đấu tay đôi từ một người bạn của chàng ở đây, chàng có thể lợi dụng nó theo cách này. Nàng đã không nhận ra chàng thông minh như thế.

Cười mỉm một cách hạnh phúc, nàng nhanh chóng tắm rửa. Nàng kết búi tóc cuộn lên đầu và tự hỏi liệu nàng có đủ thời gian gội và làm khô nó hay không.

Cánh tay nàng cứng lại bởi âm thanh của chiếc ủng đang bước vào căn buồng nơi cái bồn đặt trước lò sưởi.

Nàng không thể tin được! Cuối cùng! Nàng hăm hở kéo màn ra để đón tình yêu của nàng.

Ánh mắt nàng rơi trên đôi ủng da tuyệt đẹp và một chiếc áo chên xanh nhạt rõ ràng. Một thanh kiếm đeo một bên đai và gai con dao găm đeo bên còn lại. Đôi mắt xanh nhìn nàng, đọc thấy suy nghĩ của nàng như thể nàng làm từ thủy tinh.

“Em đang mong chờ một người khác sao?” David hỏi. Anh tháo đai kiếm ra và đặt vũ khí trên một trong những cái tủ đặt dọc bức tường của căn buồng.

Nàng thả tấm màn xuống và chìm vào trong làn nước.

“Không. Tôi chỉ không mong chờ anh thôi,” nàng đáp lại qua tấm màn vải.

“Tôi đã nói rằng tôi sẽ đến. Nhưng có lẽ em nghĩ tôi sẽ chết.”

“Ít nhất là bị thương trầm trọng, nếu anh đủ ngốc để gặp anh ấy. Sao anh lại không chứ?” Đó không phải là cách mà nàng đã dự tính, và nàng nhăn mặt. Nghe cứ thể như nàng đang giận dỗi vì anh quá ngốc vậy.

“Edward đã dừng cuộc thách đấu và tôi biết ngài sẽ làm thế. Ngài ấy đang trả một cô dâu cho tôi, cô thấy đấy.”

Nàng nghe anh ta đi đến bức tường cạnh cánh cửa. Anh ta chưa rời đi.

Nếu nàng đoán đúng và Stephen sẽ đến bây giờ thì sao? Chàng sẽ thấy David ở đây. Morvan có thể đã không gây đổ máu, nhưng Stephen thì có thể.

“Anh phải đi, David.”

“Tôi nghĩ là không.”

“Tôi phải kết thúc việc tắm rửa của tôi. Tôi sẽ tiếp anh trong đại sảnh ngay thôi.”

“Tôi sẽ ở lại đây. Ở đây thật ấm áp và quyến rũ.”

Nàng đập nước một cách tức giận.

“Em đã ảo tưởng hấn một cách quá kịch tính và thông minh quá đấy, cô gái. Stephen Percy không ở London hay Westminster. Hấn sẽ không đến đây ngày hôm nay hay bất kỳ ngày nào trong một thời gian dài nữa.”

Nàng chìm đôi vai xuống nước. Anh ta biết điều nàng đang nghĩ. Anh ta biết tên của Stephen. Còn gì mà anh ta không biết nữa không?

“Tôi đã dụ cả triều đình đến Cầu Londo, Christiana. Tôi không muốn ai theo đuôi anh trai cô đến nơi mà chúng tôi thật sự gặp nhau.”

“Tại sao? Để không ai có thể thấy anh ấy đánh bại anh ư?”

“Đúng. Vì nếu anh ta buộc tôi phải giết anh ta, tôi có thể buộc phải nói dối cô và cô sẽ không thể nào biết được sự thật”

Căn phòng trở nên rất nín lặng. Điều đó thật lố bịch, dĩ nhiên. David không bao giờ có thể làm đau được Morvan. Những kỹ năng ở cánh tay anh ấy ... và ...

Bước chân đến gần cái bồn. Tấm màn bị vạch ra và anh đưa cho nàng chiếc khăn tắm qua khe màn. “Đủ rồi. Nước tắm hấn đã nguội. Ra khỏi đó và lau khô đi.”

Nàng giật lấy chiếc khăn và kéo mạnh tấm màn đóng lại. Nàng chờ khi anh bước ra xa.

Nước thật sự đã nguội và hơi ẩm đã biến mất. Trong bồn tắm trở nên rất lạnh.

“Làm ơn gọi người hầu giúp tôi. Cô ấy đang ở trong phòng ngủ.”

“Tôi nói cô ta đi rồi.”

Nàng nhìn xuống thân thể trần truồng của mình. Lắng nghe sự yên ắng của tòa lâu đài trống trải. Nàng nghĩ đến quần áo của nàng đang được chất đống trên một cái hòm cạnh lò sưởi. Bồn tắm đang dần mất sự ấm áp một cách nhanh chóng, cái lạnh làm nàng run rẩy và làn nước chẳng giúp gì được nữa.

“Indonia sẽ sớm trở lại thôi, David. Tôi sẽ rất xấu hổ nếu bà ấy thấy anh ở đây.”

“Indonia đã quyết định đi cưới ngựa dạo mát với Sieg. Sẽ lâu lắm, tôi nghĩ thế.”

Sự tức giận bùng trong nàng lên vì nàng biết trò chơi mà anh đang diễn với nàng. Nàng túm lấy cái khăn và vẫn đứng trong làn nước, lau khô cánh tay và thân thể một cách vội vã.

Nàng sẽ cho gã nhà buôn này biết những phụ nữ quý tộc được làm từ gì.

Nàng quấn cái khăn tắm lớn quanh người, kẹp mép cuối của chiếc khăn dưới cánh tay. Nàng bước ra khỏi chiếc bồn và đá bung tấm màn. Nước từ đôi chân nàng bắt đầu nhỏ giọt trên sàn gỗ.

Anh ngồi trên một cái hòm cạnh lò sưởi, lưng tựa vào tường và một cánh tay đang thả lỏng trên đầu gối bắt chéo. Ánh mắt lạnh lẽo của anh gặp mắt nàng rồi trượt xuống một cách lười biếng. Nàng nhận thấy một tín hiệu nguy hiểm đang dâng lên ngực nàng.

Anh đã bỏ một khúc gỗ khác vào ngọn lửa, và căn phòng nhỏ, chật kín với những cái hòm chứa đầy áo quần và áo lông của Isabele, đủ ấm áp. Nàng ngồi lên một cái hòm cạnh bồn tắm và vỗ nhẹ phần cuối của chiếc khăn tắm dài trên chân nàng để lau khô chúng.

Nàng không nhìn anh nhưng nàng biết anh đang quan sát nàng. Nàng khó khăn để không biểu hiện cho anh ta biết việc đó làm nàng bối rối.

“Làm sao anh biết tên của chàng?” Nàng hỏi, tự hào với sự hững hờ trong giọng nói của mình. Hầu như đủ hững hờ và điềm tĩnh như anh ta vẫn thường biểu hiện với nàng. Ngoại trừ lúc anh ta ghen. Nàng rên lên thầm kín với sự ngu ngốc của bản thân. Có lẽ tốt nhất là phải tránh những cuộc nói chuyện về Stephen Percy trong những trường hợp như thế này.

“Tôi đã biết hắn là ai kể từ lần đầu tiên tôi gặp cô. Đừng có ngạc nhiên như thế. Cô đã không nói gì trừ tên anh ta đêm đó. Tôi cũng biết là cô không phải cô gái ngây thơ đầu tiên mà hắn quyến rũ, cũng như không phải là người cuối cùng. Một vài tên đàn ông đã ném qua những thứ như thế, và hắn ta là một kẻ trong số chúng.”

Những từ ngữ của anh ta thăm dò những suy nghĩ cấm kỵ bị chôn sâu trong trái tim nàng, những suy nghĩ ấy luôn cố thức tỉnh những lúc đêm muộn khi nàng nằm trên chiếc giường,

đếm những ngày đang trôi đi và những ngày đã trôi qua. Nàng đã bịt kín những nỗi lo lắng đó vào trong góc tối, và nàng chống lại sự tiếp cận chúng của người đàn ông này.

Nàng nhìn anh đắm đắm. *Anh ta nài đó với một sự bình tĩnh đáng nguyên rủa*, nàng nghĩ. *Anh ta nhìn mình như thể anh ta có quyền ở đây. Như thể anh ta sở hữu mình.* Nàng vực bản thân chống lại sự yếu đuối và căng thẳng mà cái nhìn đó khơi dậy.

“Tôi ghét anh,” nàng nghiêng răng.

Mi mắt anh nheo lại. “Cẩn thận, cô gái. Tôi có thể quyết định có nên khuyến khích lòng căm ghét của em hơn nữa không. Thực ra, tôi nhận ra là tôi thích sự dũng cảm của em hơn.”

Anh nhồm dậy khỏi chiếc hòm. Sự chuyển động của anh làm nàng căng cứng người.

“Em vẫn còn đợi hử,” anh nói. “Sau tất cả thời gian đó và khi sự thật đã quá rõ ràng. Thật tốt vì Edward đã trao em cho tôi. Không thì em sẽ trải qua cả đời chờ đợi và sống trong một giấc mộng ảo tưởng.”

“Có lẽ tôi vẫn sẽ đợi.” nàng nói những từ ngữ như một lời đe dọa mạnh mẽ.

“Không. Em sẽ phải thức tỉnh hôm nay.”

Anh bước đến phía nàng. Nàng lập tức đứng dậy từ chiếc hòm nàng đang ngồi, bám chặt chiếc khăn tẩm quanh người và lùi dần. Anh ngừng lại.

Nàng không thích cái cách anh nhìn nàng. Thậm chí còn tệ hơn, nàng không thích cái cách mà nàng đang phản ứng với điều đó.

Với tất cả sự tức giận của mình, sự mong đợi nhạy cảm lại tràn quét qua nàng. Những ký ức sắc sảo rõ rệt của sự đam mê mà nàng đã cảm thấy ở Smithfield ép chặt chúng lên suy nghĩ và cơ thể nàng.

“Tôi yêu cầu anh rời khỏi đây,” nàng nói.

Anh lắc đầu. “Anh trai em không có ở đây, và Stephen Percy cũng vậy. Chẳng có cuộc đấu tay đôi nào và cũng sẽ chẳng có cuộc giải thoát nào. Cuối cùng thì chỉ có tôi và em.”

Trái tim nàng nện từng hồi mạnh mẽ. “Anh đang làm tôi sợ, David.”

“Đổi lại ít ra tôi cũng đã có được sự chú ý của em. Bên cạnh đó, tôi đã nói với em trước đây. Không việc gì phải sợ những cảm xúc của em với tôi.”

“Đó là lúc này.” Và nó là như thế. Một sự kết hợp kinh hãi, tuyệt vời của sợ hãi, đề phòng, lôi cuốn và chối từ. Như những đường dây thừng bện vào nhau, chúng xoắn lại và xoắn lại, kéo và duỗi tâm hồn nàng. Nếu anh ta rời đi, nàng chắc rằng sẽ có một thứ sẽ bị đổ vỡ gãy nát.

“Nếu anh không đi, thì tôi sẽ đi.” Bằng một nỗ lực nào đó nàng tìm thấy đủ điềm tĩnh để nói chuyện với anh.

Anh ra dấu chỉ đồng áo xống trên chiếc hòm phía bên phải và cánh cửa phía bên trái anh. “Tôi sẽ không ngăn cản em đâu, Christiana.”

Nàng phải đi ngang qua anh ta để rời khỏi đây. Có phải nàng tưởng tượng rằng đôi mắt xanh của anh ta đang thách thức nàng tiến đến gần? Anh ta đang thưởng thức điều đó, nàng nghĩ, và sự bực bội lại tràn dâng trong nàng, chế ngự những cảm xúc đó một lúc và làm cho nàng can đảm hơn.

Com gái của Hugh Fitzwaryn không cần phải sợ hãi một gã thương nhân, nàng nghĩ một cách quả quyết. Một người phụ nữ quý tộc có thể đi trần truồng xuống Strand và địa vị của nàng sẽ bảo vệ cho nàng, che phủ cho nàng như một màn chắn chắc chắn như thép.

Có bao nhiêu thợ may đo áo quần của một người có địa vị xã hội như David đã thấy cô mặc không gì hơn một miếng vải khi họ chờ lượt của công chúa và bạn của nàng? Cái khăn tắm này còn che phủ nàng nhiều hơn. Người đang ông như thế này không hề tồn tại nếu nàng lựa chọn nghĩ như vậy.

Đúng. Thậm chí cả với David de Abyndon.

Nàng hạ tầm mắt xuống và thu nhặt sự bình tĩnh cho bản thân. Nàng tưởng tượng rằng anh chỉ là một người bán vải đến đây để giới thiệu những hàng hóa của anh ta. Nàng để tâm trí nàng rút khỏi anh và khỏi những cảm giác kỳ lạ mà anh rất dễ dàng khơi gợi trong nàng. Nàng bao phủ bản thân với sự hiểu biết về nàng là ai và anh là *cái gì*.

Nâng tầm mắt lên, nàng nhìn vào lò sưởi hơn là nhìn anh. Nắm chặt tấm khăn tắm quanh mình, nàng bình tĩnh bước đến cái rương và cúi đầu gối xuống để với lấy áo quần.

Những ngón tay trượt vào trong tóc nàng và nắm lại. Áo quần tuột khỏi tay nàng khi anh giật mạnh nàng quay qua anh. .

Thở hổn hển với cú sốc, nàng nhận ra mặt của nàng chỉ cách vài inch với đôi mắt xanh rực lửa của anh.

“Đừng có làm điều đó lại lần nào nữa,” anh cảnh báo. “Đừng bao giờ.”

Nàng nhìn vào gương mặt nguy hiểm ấy và nàng biết. Nàng không nhúc nhích. Thậm chí hầu như không thở.

Một cách chậm rãi, anh ôm nàng và nhìn nàng, ngọn lửa lạnh lẽo và sự cứng rắn rời khỏi đôi mắt và miệng anh.

Nàng có thể thấy anh đã thu lại sự tự chủ và sự giận dữ đã bay khỏi gương mặt hoàn hảo của anh.

Sự biểu hiện được thay thế đó lại nguy hiểm theo một cách khác. Tay anh không rời khỏi tóc nàng, thậm chí nó còn được nắm chặt hơn một chút.

Anh nhìn gương mặt nàng chậm rãi rồi trượt xuống đôi vai và chiếc cổ trần của nàng. Nàng quan sát ánh mắt anh trôi dạt đến chiếc khăn tắm ẩm ướt đang quấn chặt thân thể nàng. Nàng chưa bao giờ bị nhìn xuyên suốt như thế trong đời.

Sự nghiên cứu kỹ lưỡng một cách sở hữu không nôn nóng của anh làm nàng nín thở và ngửa ran như một sự vuốt ve.

Anh kéo nàng đến gần anh hơn. Một cơn rung mình của sự đề phòng đầy hoảng sợ làm nàng run lên. Đôi chân nàng hầu như không còn nghe lời nàng cũng như cơ thể nàng cũng không nghe theo đầu nàng nữa. Anh hạ môi xuống môi nàng.

Nàng thấy những cảm xúc dậy sóng. Nàng chống lại chúng một cách quả quyết với mỗi mảnh nhỏ sức mạnh của nàng. Nhưng sự chống cự của nàng chẳng bao giờ mạnh hơn những nụ hôn của anh, và khi anh hôn sâu hơn và cánh tay kia của anh ôm choàng lấy nàng, nàng tan ra trong anh khi những cảm giác tuyệt vời ấy chiếm lấy nàng.

Miệng của anh di chuyển một cách hài lòng trên mặt, cổ, tai và vai vàng, anh hôn và cắn nhẹ, nướu nhẹ những điểm mạnh đập của nàng. Anh trêu đùa những đường căng cứng đang duỗi lỏng ra xuyên suốt nàng như những sợi dây đàn luyến, cảm dỗ nàng nghênh đón những nụ hôn của anh. Nàng biết cái gì đang xảy ra, nhưng khoái cảm của những cú sốc nóng bỏng xoắn lại liên tục từ mỗi một nụ hôn làm cho nàng càng muốn thêm nữa, những làn sóng dịu dàng chảy qua cơ thể nàng từ những vuốt ve của anh trên lưng nàng hứa hẹn cả một đại dương say mê mù mịt.

Anh giật nhẹ đằng sau chiếc khăn tắm. Nàng nhận ra việc đối mặt với sự khoái cảm nhục dục.

“Không,” nàng thì thầm.

“Có,” anh nói.

Mép chiếc khăn bật ra dưới cánh tay nàng và lỏng ra từ sau lưng nàng. Nỗi sợ hãi đã không còn là tiếng rít sợ hãi nữa và nàng túm chặt lấy mép chiếc khăn vải trước ngực, đôi cánh tay nàng vòng qua bầu ngực mình.

Anh không cố để tháo nó ra. Anh gỡ tay ra khỏi tóc nàng, anh ôm nàng chặt hơn để cánh tay nàng bị giam cầm giữa cơ thể họ. Anh hạ môi xuống làn da phía trên bàn tay đang nắm chặt của nàng trong lúc vòng ôm của anh chuyển xuống lưng nàng.

Cảm giác của bàn tay ấm áp của anh trên làn da trần làm nàng hứng khởi. Ngay cả khi sự nhận thức của nàng với những nụ hôn của anh trở nên lơ mơ thì những giác quan của nàng vẫn tập trung với những làn mơn trớn nóng bỏng. Toàn bộ cơ thể nàng đang chờ đợi, cảm nhận và

thường thức những cái vuốt ve của anh. Dưới thấp hơn và sâu hơn trong cơ thể nàng có một nhịp đập kỳ lạ bắt đầu rộn ràng.

Anh lại chiếm lấy miệng nàng và tay anh đi đến chiếc khăn tắm, trượt xuống hông nàng và xuống thấp hơn phía sau, cuối cùng anh ôm lấy mông nàng. Nàng nấc lên với sự kinh ngạc nhưng bị anh hôn sâu hơn và tay anh vẫn ở đó, mò theo những chỗ phồng lên của thân thể nàng. Sự xung động bí ẩn trở nên nhức nhối và nóng bỏng, và nàng lơ mơ nhận ra rằng nó nằm sâu bên trong bụng gần với đùi của nàng và tay anh thì lại rất gần với nơi đó.

Nhưng cảm giác quá phấn khởi, quá tuyệt vời để ngăn cản anh. Giọng nói trong tâm trí nàng trở nên rất nhỏ và yếu ớt. Sự nhận thức lý trí chỉ có thể quan sát, để ý đến mùi hương của người đàn ông đang ôm nàng và âm thanh hơi thở hỗn hển của nàng. Sự khao khát mà nàng cảm giác lần đầu ở Smithfield xóa sạch bất cứ một suy nghĩ thực tế nào và giờ thì nó đang lớn dần lên trong một thứ gì đó đòi hỏi và hối thúc với nỗi đau đón yếu ớt.

Bàn tay anh lại trượt xuống thấp hơn. Anh khum lấy mông nàng trong sự mơn trớn thân mật. Nàng thở gấp ra khi trung tâm của khoái cảm nhói mạnh và nổ tung với một sức nóng tái nhợt.

Những ngón tay anh đang nằm rất gần với đỉnh giao nhau của đùi nàng. Nàng cảm thấy khi nàng chờ đợi sự vuốt ve của anh trên bầu ngực nàng, chỉ có trạng thái đề phòng có một sự nôn nao điên rồ, tuyệt vọng, sự dồn dập mong đợi chiếm hữu bản năng làm nàng choáng váng.

Đột nhiên nỗi sợ hãi đã luôn ở đó khi anh hôn và chạm vào nàng bỗng vươn lên từ nơi sâu thẳm, nơi mà khoái cảm đã xóa mờ nó đi. Một giọng nói nhỏ của tâm trí nàng biết rằng có gì đó đang xảy ra ở đây mà chưa bao giờ xảy ra với Stephen.

“David...” nàng thì thầm, bắt đầu xác nhận một cách yếu ớt.

Anh nâng đầu lên và nhìn nàng với gương mặt đã biến đổi và đẹp trai hơn bao giờ hết. Sự ấm áp rực rỡ trong mắt anh rút đi những ngôn từ của nàng.

Anh kéo hông nàng gần với anh hơn. Tay nàng vẫn giữ chiếc khăn trên ngực, và nàng không thể tự đứng được lúc này. Những ngón tay gần với đùi nàng đang nâng lên và anh di chuyển gần nàng hơn.

Bầu ngực nàng chạm vào anh. Nàng cảm thấy sự ấm áp và cứng rắn. Nơi bí ẩn của nàng, đầy nhức nhối và khao khát và rất gần với tay anh, phản ứng lại một cách mạnh mẽ.

Mắt nàng mở to ta.

Anh cong người xuống hôn nàng lần nữa. “Đây,” anh nói êm ái.

Một ý nghĩ rất đặc biệt và lạ kỳ quét qua tâm trí và ép vào trong nàng.

Quá mãnh liệt, thật sự.

Không thể nào.

Như thể đọc được những suy nghĩ của nàng, anh lướt tay anh bên trong giữa đùi nàng mà chạm vào nàng một cách dịu dàng.

Một cách dễ dàng, những ngón tay của anh nhận ra sự nhút nhối đói khát của nàng.

Nàng khóc nức lên từ cơn sốc của khoái cảm. Xiết chặt anh một cách mãnh liệt, nàng nhảy ra khỏi vòng tay của anh và nhìn anh.

Anh hầu như không có phản ứng. Nàng nín thở quan sát anh khi sự kinh ngạc làm nàng lúng túng và cuối cùng là giận dữ. Nàng kéo tấm khăn quây lại trên người mình, rồi lùi lại, cố gắng một cách liều mạng để nhận thức được những cảm xúc bối rối trong nàng. Cũng tương tự như thế, nàng không muốn anh chạm vào nàng thêm lần nào nữa, đặc biệt là như thế này, cho đến khi nàng nhận ra chắc chắn rằng nàng đã hiểu lầm mọi thứ một cách thô tục.

Anh chỉ nhìn nàng, nét ấm áp tuyệt đẹp mờ ảo trong mắt anh và biểu hiện điềm tĩnh của anh đang dần được khôi phục. Nàng cảm thấy nàng như một kẻ ngốc nghếch đứng đó trong chiếc khăn tắm, nhưng nàng không biết phải nói gì.

“Tốt lắm, Christiana. Nếu em không muốn trao bản thân em cho tôi tối nay, tôi sẽ đợi,” cuối cùng anh lên tiếng, nhặt thanh kiếm của anh lên.

Tâm trí cô quay cuồng. *Trao bản thân em cho tôi*, Stephen đã nài xin điều đó trên giường ngày ấy. Nàng nghĩ anh ta có ý cầu hôn nàng. Nhưng phải chăng điều đó mang một ý nghĩa khác? Có phải nàng đã hoàn toàn hiểu lầm mọi chuyện?

Nàng cần phải nói chuyện với ai đó. Ngay bây giờ. Ai? Joan. Liệu Joan có biết không?

David bước về phía cánh cửa. *Hôm nay em sẽ thức tỉnh*, anh ta đã nói thế. Chúa ơi, nhưng bây giờ nàng đã thực sự thức tỉnh rồi. Thật kinh khủng.

“Tôi sẽ không quay lại đây, Christiana. Chúng ta sẽ làm điều đó theo cách của em. Hôm nay tôi được biết rằng Edward sẽ tham dự đám cưới của chúng ta. Anh trai em và Đức vua sẽ trao em cho tôi. Thứ Ba tuần tới. Nếu em cần tôi trước lúc đó, em biết tìm tôi ở đâu rồi đó.”

Anh quay ra cửa để chuẩn bị rời đi. Với sự nhầm lẫn rối tung trong tâm trí, một câu hỏi mà nàng đã cân nhắc kỹ nảy ra. Không kịp suy nghĩ, nàng buộc miệng. “Frans van Horlst là thế nào với anh?”

Có lẽ bởi vì không ngờ tới và cũng không liên quan gì đến những gì vừa xảy ra, câu hỏi của nàng làm anh thoáng giật mình. Anh nhanh chóng trấn tĩnh.

“Ông ta là một thương nhân người Flamenxo. Chúng tôi làm ăn với nhau.”

Anh ta đang nói dối. Nàng biết rõ điều đó. *Ôi Chúa ơi, mình chẳng biết gì về anh ta. Chỉ mới mười hai ngày và mình không biết gì về anh ta cả.*

Cú sốc cảm xúc làm nàng trở nên rất cảnh giác, và nhận thức mọi thứ rõ ràng. Những cảm giác mâu thuẫn về David đột nhiên xuất hiện. Trước đây nàng chưa từng để ý đến những điều đó. Nàng chưa từng chú tâm xem xét.

Có rất nhiều mâu thuẫn, và những suy đoán của nàng về Frans van Horlst chỉ càng làm tăng thêm mâu thuẫn về anh. Những chuyến đi của anh ta để làm gì? Làm cách nào anh ta tiếp cận được với Edward? Tại sao anh ta lại cầu hôn nàng và phải trả một khoảng tiền quá lớn cho một cô dâu? Tại sao anh ta có một người hầu trông như là một tên lính đánh thuê? Sao anh ta lại biết rằng Stephen sẽ không đến?

Nàng cảm thấy rằng anh ta biết toàn bộ lý do.

Cuối cùng nàng nói. *“Anh thật sự là ai?” (Tiếng Pháp)*

Câu hỏi này lại làm anh giật mình. Hầu như ngay lập tức, chiếc mặt nạ rớt xuống, và trong đôi mắt màu xanh da trời ấy, nàng thấy từng lớp từng lớp dòng xúc động không lời. Rồi biểu hiện đề phòng cẩn thận quay lại trên mặt anh và anh cười. Một nụ cười nhàn nhạt chẳng tiết lộ điều gì.

Anh mở cửa. *“Tôi biết tôi là ai, thưa quý cô. Tôi là một thương nhân người đã trả cả một gia tài để được quyền đưa em lên giường của tôi.”*

Nàng đứng lặng im với đôi tay bao lấy thân thể trong chiếc khăn tắm và lắng nghe tiếng bước chân của anh xa dần.

Anh đã trả lời câu hỏi cuối bằng một giọng Pháp gốc Paris một cách hoàn hảo.

Christiana chờ cho đến khi đêm tối bao phủ và toà lâu đài trở nên yên ắng trước khi thả mình trên chiếc giường. Cuối phòng, Lady Indonia đang ngủ say. Christiana không ngạc nhiên khi Indonia quay trở về với gương mặt đỏ ửng và ánh mắt lấp lánh ánh sáng sau khi cưỡi ngựa đi dạo với Sieg, trông bà có vẻ rất trẻ trung với độ tuổi ba-mươi-tám của bà. Với chiếc khăn tay rớt xuống và mái tóc rối tung, nàng chỉ có thể lẩm bầm chỉ trích tên đầy tớ táo bạo của David và cả David nữa, người đã ra lệnh cho Sieg mang bà đi khỏi nàng.

Nàng bước nhẹ đến giường của Joan và trượt vào giữa những tấm màn. Nàng ngồi trên giường và lay lay Joan.

Bóng tối hoàn toàn che phủ chiếc giường, và điều này rất thích hợp cho nàng. Nàng cảm thấy mình như một con ngốc và nàng không muốn thấy sự thích chí của Joan trong suốt cuộc nói chuyện.

Nàng cảm nhận Joan thức giấc và nghe thấy cô ấy ngồi dậy.

“Chị đây,” Christiana thì thầm. “Chị cần nói chuyện với em. Điều này rất quan trọng.”

Joan đuổi người ra và ngáp một cái ngái ngủ. Cô dịch người vào trong để có thêm chỗ rộng. Christiana trượt chân vào và kéo góc chăn phủ lên chúng.

“Joan, chị cần em nói cho chị biết cái gì sẽ xảy ra giữa một người đàn ông và một người đàn bà khi họ kết hôn.”

“Ôi chúa ơi,” Joan nói. “Ý chị là ... chưa có ai ... Indonia chưa ...”

“Indonia đã nói cho chị biết. Khi chị chỉ mới 10 tuổi. Nhưng chị nghĩ là mình đã hiểu lắm.” Christiana nhớ rõ những gì Indonia đã nói với nàng. Theo đó, nó khá là thẳng thắn, đúng trọng điểm, và ấn tượng của nàng lúc đó là rất kỳ lạ và không thích thú chút nào. Nàng đoán Indonia đã nghĩ là thời gian trôi qua, thông thường cảm giác sẽ lấp đầy những thiếu hụt thiết yếu, nhưng cho đến chiều nay, tưởng tượng của nàng đã đánh gục nàng.

“Không đầy hai tuần nữa chị sẽ cưới, Christiana.”

“Đó chính là lý do tại sao chị cần biết ngay bây giờ.”

“Chuyện này, thông thường chị phải mất một khoảng thời gian mới có thể quen với những khái niệm.”

“Bao lâu?”

“Với em thì khoảng ba năm.”

Tuyệt.

“Vậy nói cho chị đi.”

Joan thở dài, “Xem nào. Uhm, chị đã bao giờ thấy động vật giao phối chưa?”

“Chị đã sống ở trong cung điện từ khi chị mới bảy tuổi. Trong cái lâu đài đông đúc này thì động vật sẽ giao phối với nhau ở đâu chứ? Trong chuồng? Trong cũi? Sẽ không phải là trong đại sảnh hay trong vườn. Chị không lớn lên ở miền quê như em mà, Joan.”

“Thánh thần ơi.”

“Nói thẳng ra cho chị đi Joan. Giải thích bằng ngôn từ, không phải bằng những tiếng thở dốc như thế.”

Joan hít một hơi thật sâu rồi giải thích một cách nhanh gọn. Christiana cảm thấy còn ngây ngốc hơn với mỗi từ mà nàng nghe. Thăm sâu trong trái tim nàng, nàng đã biết từ lúc David chạm vào nàng, nhưng tâm trí nàng chỉ đơn giản là không chấp nhận cái lập luận đáng kinh sợ đó.

Những câu chế giễu bỗng trở nên hợp lý. Những câu thơ mập mờ trong những bài hát đột nhiên rõ ràng. Tay của Stephen đẩy đùi của nàng ra...

Anh ấy đã không làm điều đó với nàng, nhưng anh ta đã có ý định. Chỉ khi Indonia đến mới có thể cứu nàng khỏi cú choáng váng thú tính đó. Nàng đã không hề biết ý định của anh ta.

David... ôi Chúa tôi.

“Liệu một người đàn ông có thể phát hiện nếu mình đã làm điều đó hay chưa không?” Nàng hỏi một cách thận trọng.

Nàng có thể nhận thấy đôi mắt Joan đầy chán nản qua bóng tối. “Luôn luôn.” Joan giải thích bằng cách nào họ có thể biết được.

Christiana nhăn mặt với sự mô tả về sự đau đớn và máu.

“Chị có định nói là chị đã làm điều đó và không hề nhận biết điều đó hả Christiana? Không thể như vậy được.”

“Không. Chị nghĩ là chị đã ... Chị đã nói với David rằng chị đã làm thế.”

Joan khó khăn nén lại một tiếng cười rúc rích. “Well, đó là một sự đảo ngược hỗn độn. Thông thường các cô gái luôn biện bạch những lý do tại sao họ không có bằng chứng của trinh trắng, còn chị thì, ngược lại ...”

“Đừng có cười chị, Joan. Điều này là nghiêm túc.”

“Đúng. Anh ta có thể nghĩ là chị nói dối để thoát khỏi cuộc hôn nhân, đúng không?”

Đúng là anh ta có nghĩ thế, Christiana lơ mơ nghĩ ngợi.

Tay của Joan chạm vào cánh tay nàng. “Là ai vậy? Em đã không nhận ra có ai đó... Chẳng ngạc nhiên rằng chị đã không vui với cuộc đính hôn này. Thậm chí em còn chưa bao giờ thấy chị nói chuyện với một người đàn ông nào ngoài một hoặc hai người, ngoại trừ có thể ...” Tay của Joan nắm chặt hơn. “Không phải là người đó chứ? Stephen Percy? Ôi, Christiana.”

Nàng vừa không đồng ý vừa đồng ý. Joan biết là cô ấy đã đoán đúng, dù vậy, và theo một cách mà cô ấy thấy rất thú vị.

Thật tốt khi chia sẻ sự căng thẳng trong tâm trí nàng, thậm chí khi nỗi đau đã mờ đi ít nhiều lúc này.

Bàn tay Joan tìm nàng trong bóng tối. Khi cô nói, giọng cô thấp và cảm thông. “Em phải nói cho chị điều này. Chị sẽ biết sớm biết thôi, về những chuyện xảy ra trong cung điện vài ngày tới. Chú của Stephen đã có mặt ở trên cầu, Thomas và em đã nói chuyện với ông ta. Ông ta đã nhận được tin từ Northumberland hôm nay.” Cô siết chặt tay Christiana. “Stephen đã đính hôn

mười ngày trước. Cuộc kết hợp này đã được định trước đó, khi anh ta chỉ là một đứa trẻ.”

Một vết nứt to lớn, sâu hoắm vỡ ra bên trong nàng, xé tan tâm hồn nàng như thể nó được tạo thành bởi thép nóng chảy. Nó chạm xuống tận nơi sâu nhất trong nàng, giải phóng tất cả những nỗi sợ hãi, hồ nghi và do dự. Chúng tràn dâng trong nàng và áp đảo tâm trí nàng.

“Em chắc là anh ta yêu chị,” Joan nói dịu dàng. “Gia đình anh ta chắc chắn buộc anh ta phải làm thế. Những cuộc kết hợp sớm vẫn thường diễn ra đó thôi.”

Đúng, thường thôi. Đàn ông cưới đàn họ không yêu hoặc không muốn và tiêu khiển bản thân ở nơi khác mà họ thoả mãn. Nàng đột nhiên nhận thấy một cách rõ ràng sự tán tỉnh của Stephen với nàng như là một thứ giả dối đê tiện. Một trò chơi quyến rũ để giết thời gian ngay cả khi hắn ta biết người vợ tương lai của hắn đang chờ hắn về nhà. Liệu những lời đe dọa của Morvan có làm cho sự tán tỉnh của hắn càng thêm thú vị, càng thêm kích thích không?

Nàng nghĩ đến những lá thư mà nàng đã gửi cho hắn. Hắn đã cười? Sự ngu dốt của nàng về đàn ông và đàn bà làm cho nàng cảm thấy như một con ngốc tối nay, nhưng chẳng có gì có thể so sánh với nỗi buồn phiền tàn nhẫn, tan nát mà những tin tức về Stephen gây ra. Cơ thể nàng run lên và trái tim nàng trở nên bồng rút và vỡ tan. Nàng gỡ tay Joan ra và nhổm dậy khỏi giường.

“Em rất tiếc, Christiana,” Joan nói.

Kìm chế cảm xúc của mình chỉ bằng một đường tơ, nàng đẩy qua tấm màn và rúc vào giường. Nàng để bản thân rơi tuột xuống dạ dày và, cắn lấy chiếc gối để bóp nghẹt âm thanh, nàng khóc rên lên vì sự xỉ nhục và thất vọng cay đắng.

Chapter 8

Nàng vẫn còn nằm trên giường hai ngày sau đó. Suốt ngày đầu tiên, nàng cứ đắm chìm trong những ký ức đau đớn chua xót. Những từ ngữ và gương mặt của Stephen vẫn vẹn nguyên trong những ký ức ấy, nhưng ý nghĩa của nó lại khác biệt một cách rõ ràng khủng khiếp. Sự thật làm nàng thấy nhục nhã, và đến cuối ngày nàng thiếp đi trong nỗi căm ghét Stephen Percy trong sự lợi dụng và xỉ nhục nàng như thế.

Ngày tiếp theo, nàng nằm đó sự ngẩn ngơ lặng lẽ, những ý nghĩ của nàng trôi nổi mông lung qua thời gian. Sự choáng váng tê dại đã dịu đi và nàng nghĩ mình cứ nằm như thế này mãi mãi.

Vào ngày Chủ nhật, nàng ra khỏi giường và thay đồ. Nàng cố gắng không nghĩ về Stephen nữa, nhưng đôi lúc nàng lại nghĩ về hắn, nỗi đau đớn kinh khủng như những vết thương rướm máu và sự tức giận điên cuồng lại lan tỏa trong nàng trước khi nàng kịp đẩy những ký ức về anh ta ra khỏi tâm trí.

Đến Thứ Ba, nàng cảm thấy tốt hơn và dường như tìm lại chút sức sống. Nàng thậm chí còn cười to những trò đùa nho nhỏ của Isabele trong khi họ thay đồ vào buổi sáng. Cái liếc nhìn thờ phào nhẹ nhõm mà Indonia và Joan trao đổi cho nhau càng làm nàng cười to hơn.

Và rồi, ngay sau bữa tối, người thợ may đến để chỉnh sửa lần cuối cùng cho chiếc váy cưới của nàng, đột ngột gọi nhắc cho nàng rằng chỉ còn đúng một tuần nữa thôi nàng sẽ kết hôn với David de Abyndon.

Sự thật đó hầu như đã bị mờ nhạt lãng quên bởi những cảm xúc kinh khủng làm nàng bị xé tan thành trăm mảnh khi nàng biết những tin tức về Stephen. Nàng đứng bất động trong chiếc váy cưới màu hồng óng ánh bạc của mình, nhưng, nàng biết đây là thời điểm nàng phải đối mặt với cuộc hôn nhân này.

Nó đang diễn ra. Trong một tuần nữa. Morvan thực sự sẽ trao nàng cho anh ta. Nàng sẽ sống trong ngôi nhà mà nàng đã từ chối ghé thăm, và sẽ là một bà chủ của những người hầu mà nàng đã từ chối gặp. Trọng tâm cuộc đời nàng sẽ chuyển từ lâu đài ở Westminster đến khu phố thương nhân ở London. Cuộc đời nàng sẽ bị trói chặt và bị sở hữu bởi người đàn ông này mãi mãi.

Chẳng có điều gì là giống nhau. Nàng nhìn Joan và Isabele. Liệu họ sẽ vẫn là bạn của nàng? Có lẽ, nhưng họ sẽ rời xa khỏi nàng vì cuộc sống của nàng sẽ không còn là ở đây nữa. Nàng nghĩ về tình trạng thù địch giữa Morvan và David. Chồng nàng có để nàng đi gặp anh trai nàng nữa không? Quyền hạn của anh ta có thể sẽ không cho phép nàng điều đó.

Trong suốt những năm nàng ở trong lâu đài, nàng đã luôn luôn như một con thuyền trôi dạt lênh dênh, nhưng anh trai nàng và vài người bạn của nàng giống như một cái neo níu giữ nàng,

giúp nàng yên bình. Sau khi kết hôn, nàng sẽ chỉ còn có David trong suốt cuộc đời còn lại. Không có anh ta, nàng sẽ hoàn toàn cô đơn trong cái cuộc sống mới đang chờ đợi nàng.

Khi nàng quay người theo chỉ dẫn của người thợ may để ông ta có thể xem xét kỹ lưỡng chiếc váy, những suy ngẫm của nàng trôi đến David. Nàng cố hết sức để ghét bỏ anh vì anh đã nói đúng về Stephen, nhưng nàng không thể. Nếu David không làm theo cách đó để khơi ra sự thật, liệu nàng có thể tự nhận ra được không? Viện ra những lý do để bỏ qua cho Stephen thật quá đơn giản như cách mà Joan đã nói với nàng. Chỉ cần nàng viện một cái cớ là nàng đã có thể vững tâm để tránh những đau đớn thực tế và tiếp tục ảo tưởng về một tình yêu không toàn vẹn.

Nàng không biết rõ về David, nhưng nàng đã đi đến rất gần để có thể hiểu hết về anh. Trong sự lãnh đạm với anh và sự chung thủy mù quáng với Stephen, anh đã cố lay tỉnh nàng khỏi những ảo tưởng.

Nàng đã để tuột mất mọi thứ với anh một cách tệ hại. Đúng như những lời anh nói, anh đã không trở lại Westminster. Nàng đã lẳng mạ, đã xỉ nhục anh ngày ấy và nàng hoàn toàn không hiểu điều đó.

Người thợ may ra về, và nàng đi đến cửa sổ nhìn xuống sân vườn. Nàng nhớ lại hình ảnh David cưỡi ngựa đến và tuột xuống, nàng tưởng tượng những bước chân của anh đến phòng nàng. Trong tâm trí nàng, anh hôn cô và làn da nàng rung động nhạy cảm với sự ấm áp của làn môi anh. Nàng cứ để cho những ký ức đó nóng chảy và xuyên suốt nàng, nàng cảm thấy bàn tay rắn chắc của anh trên ngực nàng. Nàng siết chặt răng lại với nỗi khát khao bùng tỉnh bởi những cái chạm của ảo ảnh. Cuối cùng nàng buộc bản thân hình dung sự kết hợp mà Joan đã mô tả.

Sự tưởng tượng ấy làm nàng yếu ớt và những hình ảnh xuất hiện như thể tấm màn bị rút xuống và lộ ra. Đau đớn và máu trong lần đầu tiên, theo như Joan nói. Bị cám dỗ bởi khoái cảm trong nỗi kinh hoàng.

Anh ấy sẽ không đến. *Em biết tìm tôi ở đâu*, anh đã nói như thế. Một sự mời gọi. Cho cái gì? Cùng lên giường với anh ta sao?

Những suy nghĩ đó làm nàng kinh ngạc. Trái tim nàng thổn thức vì khao khát được nhìn thấy anh trong sân vườn bên dưới. Nàng nhớ anh, ý nghĩ biết rằng anh đang đợi nàng còn hơn cả việc làm lắng dịu nỗi đau đớn của những ngày qua. Sự sợ hãi về những thứ anh đang chờ đợi cũng không thể che dấu sự quan tâm dịu dàng của anh cho nàng. Những suy nghĩ về Stephen vẫn mở ra những cái hố sâu hoắm trong tâm hồn, nhưng ký ức về David lại làm dịu đi sự tàn phá đó.

Đó là một lời thì thầm rằng anh muốn nàng rất nhiều, và anh đã trả cả một gia tài để có được nàng. Ý tưởng về chiếc giường tân hôn lấp đầy nàng làm nàng mất hết tinh thần, nhưng ít ra anh cũng đã theo đuổi nàng một cách đáng trân trọng. Anh đã không cố cướp đoạt cái anh muốn ở căn phòng bẩn thỉu trong cái hành lang vắng vẻ như cách Stephen đã làm.

Anh có quyền biết về Stephen. Quan trọng hơn, nàng cần phải giải thích với anh cái sai lầm ngu ngốc mà nàng đã nói. Cả thế giới đều coi trọng sự trinh trắng như một thứ rất quan trọng, và vì thế nàng ngờ rằng điều đó cũng quan trọng với những người đàn ông.

Không dễ dàng gì để đến chỗ anh. Nàng quyết tâm sắt đá rằng nàng có thể. Họ sẽ sống cả cuộc đời với nhau, nàng không thể gặp anh vào ngày cưới với vấn đề chưa được giải quyết thỏa đáng tồn tại giữa họ như thế này.

Ngày mai nàng sẽ đến tìm anh. Nàng sẽ cưới con ngựa đen và mặc chiếc áo choàng màu đỏ. Nàng cũng sẽ phải thẳng thắn với một vấn đề khác nữa.

Tối đó nàng đi xuống đại sảnh trước bữa ăn tối và tìm Morvan. Nàng tìm thấy anh đang ngồi cùng với một góa phụ trẻ vừa từ miền Trung nước Anh đến thăm Philippa. Đôi mắt đen nhánh của anh ánh lên những tia lửa tối tăm. Cô gái tội nghiệp trông như một con thú nhỏ bị kinh hoàng bởi ánh sáng của ngọn đuốc. Christiana đã quá rõ những phản ứng của phái nữ với anh. Ngay lúc này đây, tuy nhiên, nàng hiểu chính xác cái anh đang muốn.

Nàng bước đến gần, cắt ngang quá trình quyền rũ của anh với một lời chào khá to và xua đuổi người phụ nữ một cách lộ liễu.

“Chút nữa, Christiana,” anh nạt.

“Ngay bây giờ, anh trai,” nàng đáp lại. “Trong vườn, nơi chỉ có chúng ta, làm ơn đi mà.”

Tức giận đến bốc khói, anh im lặng bước theo nàng qua hành lang ra vườn, bỏ lại con mồi yếu ớt của anh.

Anh vẫn đang tức điên. Nàng không quan tâm. Những câu chuyện về anh trai nàng đều là những điều như thế này nên cũng chẳng phải kinh ngạc gì lắm. Anh còn tốt hơn một chút so với Stephen, vì anh không cố hủy hoại các trinh nữ.

“Ngày mai em muốn đi gặp David trong thành phố,” nàng giải thích. “Em muốn anh đưa em đi gặp anh ấy.”

“Gởi lời nhắn cho anh ta rồi anh ta sẽ đến đây.”

“Anh ấy sẽ không đến. Em đã khiến mọi thứ thật tệ vào lần cuối cùng chúng em gặp nhau.”

“Thì cứ để anh ta đợi cho đến ngày cưới.”

“Em phải nói chuyện với anh ấy, Morvan. Có vài điều em cần phải thảo luận.”

“Em sẽ có hàng năm trời để nói chuyện, nhờ ơn Đức vua. Anh sẽ không giao em cho anh ta đâu.” Anh quay lại và bỏ đi.

Nàng giậm chân và chộp lấy cánh tay anh. “Anh ấy nghĩ em không phải là một trinh nữ,

Morvan.”

Điều đó làm anh khựng lại. Anh nhìn nàng cẩn trọng. “Tại sao?”

Nàng nhìn anh gan góc. Nàng hiểu anh trai nàng, và sự bảo vệ độc đoán của anh. Cũng giống như David, anh biết rõ về đàn ông. Anh bảo vệ nàng khỏi những người giống như anh.

“Vì em nói với anh ấy rằng em không phải là một trinh nữ.”

“Em đã nói dối về điều như vậy ư? Ngay cả để tránh khỏi cuộc hôn nhân, Christiana, cái loại nói dối ...”

“Em đã nghĩ là thế.”

“Ai?” Anh hỏi im ắng. Quá sức im ắng.

“Em sẽ không nói. Đừng có nghĩ bắt nạt được em, Morvan. Chuyện đó kết thúc rồi và nhờ Indonia, em vẫn còn toàn vẹn. Đó một phần cũng là lỗi của anh, anh trai. Nếu anh không hăm dọa tất cả những đứa con trai, em có thể đã có một vài hiểu biết với ý định của đàn ông. Và vì thế, em đã không chống lại được họ và, cho đến ba ngày trước, thậm chí em còn không biết cái anh ta muốn từ em nữa.”

Anh đứng yên lặng trong thứ ánh sáng xám xịt. “Ơn Chúa,” cuối cùng anh thốt lên.

“Phải rồi. Mười tám tuổi và ngu ngơ như một đứa con nít. Em đã biết mọi thứ theo một cái cách rất khắc nghiệt, phải không? Và em hầu như lên giường tân hôn như một đứa hoàn toàn ngây ngốc.”

“Chết tiệt.”

“Vì vậy, em đã không lừa dối David. Những thứ xảy ra giữa em với người đàn ông đó dường như đúng như sự xếp đặt vì em đã hiểu quá sức ngu ngốc về những điều đó.”

“Và gã thương nhân này, đã biết điều đó, vẫn theo đuổi em ư?”

“Đúng. Em đã nói với anh ấy trước ngày đính hôn. Anh ấy đã nói rằng sự khước từ đó sẽ hủy hoại em.”

Anh lắc đầu vẻ suy ngẫm. “Cuộc hôn nhân chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Đúng, nhưng em không thể lo lắng về điều đó bây giờ. Em phải gặp anh ấy trước đám cưới. Em muốn giải thích.”

Anh vòng tay qua vai nàng và dẫn nàng trở lại cổng lâu đài. “Đúng là em cần phải giải thích. Anh ta có thể còn làm em đau đớn hơn nếu anh ta không biết điều đó.”

Cái cách thẳng thắn mà anh nói làm nàng kinh ngạc. Với loại thông tin nhập nhằng phức

tập như thế. Có lẽ nàng nên nói chuyện với Morvan thay vì Joan. Nàng mỉm cười, hình dung sự khốn khổ của anh trai nàng khi nàng đòi được miêu tả thẳng thừng không được thiếu sót.

“Nếu em đến gặp anh ta, anh ta sẽ hiểu lầm lý do em đến,” anh nói. “Nghĩa là anh ta rất muốn em. Có lẽ đó là lời giải thích cho tất cả mọi thứ này.”

“Vậy em ước là em đã không quá thanh cao thế. Em đã có thể trao đổi thân thể em để lấy sự sự do đêm đó rồi.”

“Không theo cách em nghĩ đâu, Christiana.”

Vậy thì theo cách nào? Nàng muốn hỏi thế. “Well, em sẽ cưới anh ấy chỉ vài ngày nữa thôi. Khi anh ấy nghe thấy những điều em muốn nói, anh ấy sẽ không còn hiểu lầm tại sao em muốn đến đó nữa. Em phải đi, và em muốn anh đưa em đi.”

Ngọn đuốc ở lối cửa vào chiếu lên gương mặt điển trai của anh. “Vậy em sẽ đi gặp anh ta trước đám cưới, và anh sẽ dẫn em đi đến đó? Là ý của riêng em hay là lệnh của Đức vua? Chỉ để biết được anh ta mong đợi gì ở em sao?”

“Em phải đối mặt cả đời với anh ấy, Morvan. Em muốn gặp anh ấy và bắt đầu mọi thứ một cách tốt đẹp. Và em muốn anh ấy biết rằng anh đã chấp nhận đám cưới, vì vậy có lẽ anh ấy sẽ không phải tồn tại giữa chúng ta. Đúng, đó là ý của riêng em và em muốn anh ấy biết những điều em đang cố làm.”

Anh thở dài cam chịu. “Buổi sáng. Mặc dù điều này sẽ giết chết anh mất. Anh chưa bao giờ đưa một món quà quý báu nhường này cho một gã mà anh ghét cay ghét đắng như thế.”

Họ dừng ngựa ở cuối con đường và tìm kiếm cửa hàng của David. Một chiếc xe ngựa rất lớn đang đỗ bên ngoài chất đầy những ống vải thô. Sieg kéo đang kéo hết sức sợ dây thừng cho nó quay theo một cái bánh xe tròn. Một trong những ống vải đang lòng thòng phía cuối đầu dây thừng kia trong khi ông ta lôi mạnh nó dựng đứng lên một bên của toàn nhà, những cơ bắp rắn chắc của ông căng lên khi ông ta kéo mạng chiếc dây thừng từ tay này rồi chuyển qua tay kia.

Cái ống vải đã chạm đến mái của chiếc cửa sổ đang mở. Christiana thấy thấp thoáng mái tóc nâu ánh vàng khi một cánh tay khỏe mạnh với ra và chộp lấy giây thừng, kéo cái ống vào.

Sự dũng cảm của nàng đã rò rỉ một cách chậm rãi từ tối hôm qua, và bây giờ nàng đang cân nhắc chuyện quay về. Nếu David đang bận thì ...

“Anh ta sẽ dừng công việc lại khi em đến,” Morvan nói. Anh thúc ngựa đi tới.

Nàng chạy đến cạnh anh. “Em không biết, Morvan. Có lẽ ...”

“Anh ta muốn em và chẳng có gì là vấn đề nữa. Tin anh đi, em gái. Anh biết anh đang nói gì mà.” Anh nháy mắt khích lệ.

Morvan giúp nàng xuống ngựa. Sieg đang bận rộn buộc một ống vải khác vào sợi dây thừng và không chú ý thấy nàng.

“Anh sẽ trở lại sau vài giờ nữa. Đầu giờ chiều,” Morvan nói.

“Có lẽ ngày mai thì tốt hơn.”

Anh hôn trán nàng. “Em đã quyết định với một cái đầu sáng suốt và một trái tim thân thành, Christiana. Em đã đúng. Cuộc hôn nhân này không thể ngăn chặn được và tốt hơn hết là để em gặp anh ta. Dũng cảm lên nào.”

Nàng gật đầu và bước vào cửa hàng.

Hai người học việc đang phục vụ khách hàng bên trong. Người trẻ tuổi hơn, với mái tóc màu đen, là một cậu bé khoảng mười bốn tuổi, lại gần nàng.

“Tên tôi là Michael, thưa quý cô. Tôi có thể phục vụ cô gì đây?”

“Tôi là Christiana Fitzwaryn. Tôi đến để gặp ông chủ cậu. Anh ấy ở trên gác sao?”

Michael gật đầu, biểu hiện của cậu có vẻ khiếp sợ.

“Ngựa của tôi ở ngoài kia,” nàng nói, trao cho cậu bé cái áo choàng. “Có lẽ khi nào cậu rảnh, cậu có thể dắt ngựa giúp tôi.”

Nàng đi vào hành lang với những bước chân quả quyết. Nàng leo lên những bậc thang dốc đến tầng hai và nàng nghe những âm thanh của những người thợ may đang làm việc ở căn buồng trước mặt. Dọc theo bức tường của hành lang dẫn lên một cầu thang khác, rất dốc là trông rất giống cái thang. Nàng bước đến chân cầu thang, thu thập những mảnh can đảm tởm của mình, nâng váy và trèo lên.

Nàng bám lấy bức tường để lấy thăng bằng. Cái cầu thang rất hẹp và có vẻ không chắc chắn. Sự tập trung của nàng làm nàng không nhận thức rằng nàng hầu như trên đỉnh cầu thang trước khi nàng kịp nhận ra lối đi bị ngăn lại. Một tiếng kêu nhỏ làm nàng chú ý.

Trên bậc thang thứ ba từ đỉnh cầu thang có một chú mèo đen nhỏ. Nó kêu yếu ớt và bất lực khi nó khảo sát cái vị trí bấp bênh của nó. Bằng cách nào đó nó leo lên được lên đây nhưng lại không biết làm cách nào để đi xuống.

Nàng chao đảo trên cầu thang. Nàng không thấy nhiều chú mèo trước đó. Hầu hết mọi người đều sợ chúng. Con mèo này, với tiếng kêu nho nhỏ yếu ớt, rất đáng yêu.

Nàng nhắc chú mèo lên và ôm trong tay. Đầu tiên nó cuộn người trong ngực nàng như thể nó mừng rỡ vì sự bảo vệ. Nhưng khi nàng cố trèo thêm bước nữa, nó kêu to khiếp sợ và dấy dụa, cào vào trong ngực nàng. Nàng thở hổn hển khi những cái móng bé xíu chích vào trong da nàng.

Bước đến gần đầu cầu thang, Andrew, đang cúi trần, nhìn xuống nàng. “David”, anh ta gọi qua vai mình.

David lại gần, cũng giống như Andrew, anh cũng đang cúi trần từ thắt lưng, một lớp mồ hôi mỏng lấp lánh trên vai anh vì lao động trên căn gác mái ấm nóng. Nàng chú ý với một sự kinh ngạc những cơ bắp đang căng ra của cánh tay, khuôn ngực và đôi vai rộng của anh. Trông anh không một chút mỡ thừa, rắn chắc và lực lưỡng.

Nàng không quen nhìn đàn ông cúi trần. Vào mùa hè, những hiệp sĩ và binh lính cũng cúi trần luyện tập trong sân, và một vài cô gái giả vờ đi ngang qua để nhìn, nhưng Lady Indonia đã cấm điều đó và còn thuyết giảng cho họ một bài học về những suy nghĩ không trong sáng. Sự kích thích rõ ràng của David làm nàng choáng ngợp. Nàng nhìn yên lặng trên gương mặt điển trai và cơ thể tuyệt đẹp của anh.

Con mèo cổ giấy dựa để được đi. Nàng rên lên và chao đảo khi những cái móng nhỏ xíu lại đâm trên người nàng cho đến khi cái mình đầy lông lá của con mèo cưỡi trên vai nàng.

“Đứng yên đó,” David nói, anh bước xuống và ngồi trên bậc cấp, với lấy con mèo. Anh gỡ những móng vuốt của nó ra khỏi da nàng, tháo ra một cách cẩn thận để lớp vải trên áo khoác của nàng và cái váy cô mặc không bị thủng. Anh nhắc con mèo đang kêu ré ra.

Nó cuộn mình lại thỏa mãn, mềm mại và đầy lông trên ngực anh. Anh vỗ nó một cách lơ đãng và quay đôi mắt xanh của anh nhìn nàng. Đôi bàn tay tuyệt đẹp đó đang ôm con mèo đen trên khuôn ngực rắn chắc đập vào mắt nàng như một sự cám dỗ không thể ngờ.

“Anh đang bận. Em nên gửi tin nhắn trước,” nàng nói.

Anh cuộn con mèo và đặt nó xuống sàn đằng sau anh. Sự chuyển động làm những cơ bắp của anh căng ra với khúc lượn tinh tế. “Đi tìm mẹ mày đi,” anh nói với con mèo. Cái mặt nhỏ đen đen của mèo nhắm mắt lại và cọ cọ vào chân anh trước khi chạy vụt đi mất.

Anh lại quay sang nhìn nàng và cười. “Tôi không quá bận. Tôi rất vui vì em đến.”

Anh bước lại phía nàng. “Tôi sẽ giúp cô xuống.” Anh ôm chặt nàng và hỗ trợ nàng khi nàng mò mẫm từng bậc cầu thang. Đến nửa cầu thang anh nhảy xuống sàn và nâng nàng lên qua chiếc eo mảnh khảnh của nàng, đặt nàng xuống cạnh anh.

“Xuống dưới và đợi tôi một lát”

Không có sự chào đón nào cả. Không một câu chào lịch sự. Anh đã không hỏi tại sao nàng đến, và chỉ đơn giản hành động như thể anh biết trước rồi. Nàng hồi hải chạy xuống hành lang dưới.

David nhìn nàng hồi hải chạy xuống. Nàng đã làm anh kinh ngạc khi nàng tự mình đến đây. Anh đã đánh giá sai về nàng.

Andrew nhảy xuống các bậc thang, mang theo áo sơ mi của họ. anh nhìn Christiana biến mất ở cầu thang. “Cô ấy đang chạy trốn,” cậu ta nhận xét một cách ngẫu nhiên.

David cầm lấy chiếc áo.

Andrew làm điệu bộ chỉ xuống cái cầu thang. “Trong lúc anh tắm rửa và thay đồ thì cô ấy đã đi rồi.”

“Cậu đang cho tôi lời khuyên về phụ nữ đó à?”

Andrew cười lớn. “Phụ nữ? Hell, không không, tôi không cho là thế. Nhưng mà, cô ấy không phải là phụ nữ mà, đúng không? Cô ấy chỉ là một cô bé thôi. Tôi cá là thế. Tôi đã trải nghiệm với họ nhiều hơn cả anh hiện giờ nữa.” Anh ta kẹp cái áo qua đầu.

“Một phút trước họ rất can đảm, một phút sau thì xấu hổ. Đầu tiên thì đồng ý, sau thì không. Nhớ không? Cô ấy đã dùng toàn bộ lòng can đảm của cô ấy để đến đây, và giờ thì cô ấy đang tự nhủ với bản thân nên bỏ về. Trừ phi, dĩ nhiên rồi, sự chào đón ấm áp của anh làm cô ấy tỉnh tâm. Rồi cô ấy sẽ lắng dịu lại thôi.”

David nhìn vào cái cầu thang trống trải. Lời chế nhạo của Andrew đã đúng. Anh đã không chào đón nàng nhiệt tình và điều đó làm nàng hụt mất nhiều can đảm để tới được đây.

Anh đi vào phòng kế toán và chộp lấy chiếc áo chèn của Andrew rồi ném qua người cậu. “Vậy thì chạy xuống lầu ngay, cậu bé, ngăn cô ấy lại cho đến khi tôi xuống,” anh nói. “Chặn cái cửa chết tiệt đó với một thanh kiếm nếu cậu có.”

Andrew cười toe toét và tròng cái áo vào. “Có. Và tôi sẽ nói với Sieg là chúng ta sẽ nghỉ giải lao một chút. Ông ta và tôi có thể hoàn thành công việc trước bữa tối mà không cần có anh.” Cậu ta nhẹ nhàng đi đến phía cửa. “Tôi đoán điều này có nghĩa là chúng ta sẽ quên luôn vụ đi dạo dưới bầu trời đêm tuyệt đẹp này đúng không?”

“Đi đi!”

Anh bước theo Andrew xuống cầu thang và trông thấy cái đầu cậu ta tìm kiếm Christiana. Anh lẩn ra sau cái giếng và bắt đầu tẩy sạch những vết bẩn trong thời tiết khô lạnh.

Nàng hẳn đã biết về cuộc đính hôn của Percy, dĩ nhiên. Gần cả tuần trước rồi. Nàng đã cảm thấy tệ hại thế nào? Anh không thích ý nghĩ về sự đau đớn của nàng, nhưng anh cũng không muốn nàng viện ra những lý do để bỏ qua cho hắn ta. Một người phụ nữ có thể dùng cả cuộc đời với những lý do để tránh đối mặt với sự thật.

Tâm trí anh chỉ toàn là hình ảnh của nàng từ khi anh xa nàng vào Thứ Ba tuần trước. Anh thường hiếm khi tự đối chất lại bản thân, nhưng suốt mấy ngày liền trong những đêm dài ảo não khi anh nghĩ đến nàng, anh đã nghi ngờ liệu anh có tính toán sai không và làm cách nào anh mới có thể xử lý được vấn đề về nàng đây. Anh thường không nhớ rằng nàng còn quá trẻ, dĩ

nhiên. Đôi lúc anh quên mất vẫn còn điều gì đó rất trẻ con trong nàng. Ngay cả với sự chào đón của anh hôm nay... một Alicia sẽ chào đón sự hoang nghênh thẳng thắn của anh với sự viếng thăm của cô ta. Nhưng nàng không giống như Alicia.

Anh đã đến Westminster vào ngày Thứ Hai và gần như đã đến chỗ nàng. Anh đã tự đấu tranh với bản thân, và một sự cân nhắc dài trong tâm trí anh đã giữ anh lại. Hãy để nàng đến bên ta, anh đã quyết định như thế. Dù là theo ý của nàng, hay dù vì đám cưới. Anh đã kìm chế mình lại trong sự quyết định đó cho đến tối hôm qua, khi Oliver xuất hiện lúc khuya với một vài tin tức mới. Và rồi anh đã nhận ra rằng anh không thể đợi nàng thêm được nữa.

Anh lau khô thân thể khi bước lên lầu để thay quần áo. Nhưng vì một chuyến hàng sớm từ Tây Ban Nha với những cuộn thảm trải, anh sẽ có thể để dành cho nàng như một món quà dành cho cô dâu của anh. Anh đã lên kế hoạch đến Westminster tìm nàng sáng nay, và chỉ vì công việc này đã hoãn lại chuyến đi của anh. Tuy nhiên, nàng đã đến tìm anh trước. Như một món quà nhỏ của Nữ thần may rủi ban tặng cho anh. Anh có thể thấy một thân thể nho nhỏ màu đỏ ở lối vào của cửa hàng. Nàng đã đòi lại chiếc áo choàng. Andrew đuổi mình đến ngưỡng cửa một cách tình cờ, đôi chân cậu ta áng ngang cánh cửa. Cậu ta đã không ngăn nàng lại bằng một thanh kiếm, nhưng chiếc áo choàng đỏ cũng không thể vượt qua được.

Anh đi xuống lầu và Andrew nhìn anh đầy ý nhị. Cậu ta đuổi chân, ném chiếc áo choàng vào trong hành lang, ngay trong vòng tay của David.

“Em chuẩn bị đi sao?” David hỏi.

“Đi?” nàng hỏi lại, ngượng ngùng vì sự hiện diện đột ngột của anh.

“Chúng ta sẽ về nhà. John Constantyn chuẩn bị đến dùng bữa tối nhưng trước tiên, chúng ta cần một ít thuốc cho những vết mèo cào. Chúng có thể làm em ốm nếu em không cẩn thận.”

Nàng mỉm cười yếu ớt. “Nhà anh ... ờ, em muốn thăm một lát.”

Đó có thể là một triển vọng, dù nhỏ nhưng thực tế, rằng nàng đến để hủy bỏ đám cưới. Anh thở ra nặng nhọc với niềm tin rằng yêu cầu đó sẽ không xảy ra và rằng anh sẽ không phải từ chối nó.

“Làm thế nào em đến được đây?”

“Nhà em thuận đường đến đây. Morvan đưa em đến. Anh ấy sẽ trở lại trong 3 tiếng nữa hoặc hơn.”

Thú vị thật. “Chúng ta sẽ đi dạo. Để tôi gọi những cậu bé dắt ngựa cho em.”

Quay đi vào lại trong cửa hàng và giao việc cho những người học việc, rồi anh quay lại với nàng. Anh dẫn nàng đi trên đường với cánh tay anh quàng qua vai nàng, hưởng thụ sự ấm áp của nàng bên cạnh anh và cảm nhận cánh tay nàng bên dưới bàn tay anh.

Chẳng có gì có thể che dấu được dưới ánh sáng mặt trời và anh nghiên cứu gương mặt nàng. Nàng trông xinh đẹp thanh cao hơn bao giờ hết, nhưng có những sự thay đổi phảng phất tinh vi không thể che dấu được. Anh biết rõ khuôn mặt nàng, nhớ những chi tiết và sắc thái trên gương mặt này, và có thể đọc được những thống khổ mà nàng đã trải qua mấy ngày trước.

Nàng quay đầu và nhìn anh với đôi mắt lấp lánh trong trẻo. Anh bắt gặp một sự đổi thay trong đôi kim cương tối đen đó rất rõ ràng. Vẻ rực rỡ của chúng đắm chìm mong manh trong mắt nàng, như thể một khía cạnh của sự thật và ngây thơ đã mờ nhạt đi trong đó. *Tôi sẽ xóa ký ức của em về anh ta.*

Nàng tiếp tục nhìn anh và hơi hé mở đôi môi như muốn nói gì đó. Cuối cùng những từ ngữ cũng được thốt ra. “Anh đã đúng. Về Stephen. Anh ta cũng đã đính hôn. Một sự hứa hôn từ trước. Nhưng anh đã biết điều đó, đúng không? Anh đã biết vào ngày Thứ Ba đó, rằng em sẽ sớm biết thông tin này.”

Từ lúc nào mà nàng có thể đọc được những điều anh nghĩ rõ ràng như anh đọc được nàng? Nàng thật sự quá nhạy cảm và thông minh một cách bản năng. Các cô gái luôn hiểu lắm những thứ cô ta thấy, nhưng phụ nữ thì không.

“Tôi biết.”

“Tại sao anh không nói với tôi?”

“Tôi không phải là người cần nói điều đó.”

“Anh đã biết trước cả triều đình. Thậm chí chú của anh ta chỉ mới được nghe vào sáng hôm đó.”

“Những thương nhân và hành hương đến hàng ngày từ phía bắc Họ mang đến những thông tin và những lời đồn đại.”

“Anh đã hỏi họ sao?”

“Đúng.”

“Tôi thấy mình như một con ngốc,” cô nói một cách giận dữ. “Anh hẳn nghĩ rằng phụ nữ là những sinh vật ngốc nghếch và tôi là một trong số những người ngốc nhất.”

“Tôi không nghĩ thế. Và nếu nó làm cô nghĩ mình như một con ngốc, chúng ta hãy nói về điều đó.”

Họ rẽ vào làn đường dẫn đến nhà anh. Nàng dừng lại, quay mặt nhìn anh. Lòng mày nàng nhướng lên khi nàng nhìn vào mắt anh.

“Anh sẽ nói cho tôi bây giờ chứ? Tại sao anh cưới tôi?”

Anh rời mắt khỏi sự hiếu kỳ bối rối trong mắt nàng. Đau đớn và bị tổn thương, nàng nghĩ là mình chẳng mất gì với những câu hỏi thẳng thừng và những câu trả lời bộc trực. Nàng sẽ phản ứng ra sao nếu anh nói với nàng sự thật?

Sự thật là gì?

Đã nhiều tuần kể từ lúc anh nghĩ tới vụ mua bán kỳ lạ đã mang nàng đến bên anh. Trong tâm trí anh, câu chuyện của Edward đã trở thành sự thật, cùng với quyền lợi và sự dối trá trong thỏa thuận giá cả. Anh đã thật sự gặp nàng, muốn nàng và trả cả một gia tài vì nàng. Tiền bạc là vì nàng và quyền lợi đã trở thành một món quà không thể trả lại. Nếu ngày mai Đức vua có đòi hỏi một ngàn pound nữa để anh có thể giữ lấy nàng, anh sẽ trả ngay mà không cần suy nghĩ thêm lần thứ hai.

Anh muốn nàng. Không chỉ một đêm hay vài tháng. Anh không nghĩ về nàng theo cách đó và chưa bao giờ nghĩ thế. Có lẽ sự bền chặt lâu dài không thể tránh khỏi trong hôn nhân đã thức tỉnh nỗi khao khát sâu thẳm trong anh. Anh muốn thân thể nàng, linh hồn nàng, sự cao quý của nàng và sự vui sướng của nàng. Anh không tự hỏi tại sao anh muốn nàng. Vì lẽ dĩ nhiên nó luôn luôn thế.

“Tôi cưới em vì tôi muốn thế,” anh nói.

Chapter 9

Cánh cổng đến khoảng sân trước nhà mở ra. Nàng dừng lại ở cổng vào và bước ngập ngừng vào khoảng sân đầy nắng với những người phụ nữ đang cười đùa với những lớp áo váy tung bay. Hai cái bồn lớn được xếp cạnh nhau, một cái đang đặt ở trên một bếp lửa xấp xỉ.

Ngày giặt giũ.

David tiếp cận trung tâm sự sôi nổi ấy. Một người phụ nữ lớn tuổi mảnh khảnh với một chiếc khăn trùm trên tóc chen vào hướng đi của họ. Anh ôm lấy bà và hôn lên má bà.

“Họ nói cháu ra ngoài cho một chuyến hàng, và bà không mong được gặp cháu ở đây,” người phụ nữ đó nói, mỉm cười.

“Chậm lại nào, bà sẽ ăn tối với tụi cháu, Meg,” anh nói. “John đang đến.” Anh quay sang và kéo Christiana tới trước. “Đây là Christiana, Meg, vợ cháu.”

Meg quan sát nàng với đôi mắt đùng đục. Cái miệng móm của bà cười toe toét. “Thật là một cô bé xinh đẹp, David.” Bà nháy mắt với Christiana. “Nhìn con xem. Cậu ta chẳng được gì ngoài một đồng rắc rối và trò láu cá từ lúc cậu ta biết đi.”

David đẩy Christiana đi. “Bà và cô ấy sẽ ở lại, Meg. Cháu sẽ nói với Vittorio.”

Christiana theo anh vào đại sảnh. “Bà Meg đã biết anh lâu rồi à,” nàng nói khi nàng bước vào căn buồng đầy những đồ nội thất. Những chiếc ghế bành xinh xắn. Một cái thảm tuyệt đẹp. Những cái chân đèn đẹp để treo trên tường với những ngọn đuốc.

“Mẹ tôi làm việc cho bà khi tôi còn nhỏ.”

Một người phụ nữ trung niên mở cánh cửa từ đằng xa, và những âm thanh hỗn loạn của những nhát đập bang bang cùng lời chửi thề của những người đàn ông bắn về phía họ. Người phụ nữ đẩy đà đang bê trên tay một chồng những chiếc đĩa bạc. Bà nhìn Christiana từ trên xuống dưới. David giới thiệu bà với Christiana, bà là quản gia trong nhà, Geva. Geva mỉm cười, nhưng Christiana bắt gặp sự phán xét trong đôi mắt xám sắc bén của bà.

David đẩy cửa vào nhà bếp thông với một bên của đại sảnh. “Và đây là Vittorio.” Anh ra dấu đến một người đàn ông mập mạp với ánh mắt đảo tròn đang ra lệnh oang oang với cô gái và người đàn ông phụ bếp cho ông.

Cái bàn chất đầy những con dao làm bếp và nguyên liệu thức ăn được xếp thành dãy trong căn phòng, cùng với những cái nồi bằng đồng được treo trong một cái lò sưởi rất lớn. Vittorio cong người xuống xem xét một trong những cái nồi, ngửi ngửi, và nhướn đôi lông mày dày đen lên trong một biểu hiện miễn cưỡng chấp nhận.

“Vittorio,” David gọi to.

Người đàn ông béo mập thẳng người lên và nhìn thấy. “Ah! *La ragazza! La sposa*” ông ta thông báo với những người phụ bếp.

Họ dừng công việc lại và mỉm cười chào đón.

Ông vỗ vỗ đôi tay một cách hào hứng. “*Finalmente!* Signorina Christiana, đúng không? Một cái tên tuyệt đẹp. *Bellissima*, David”. Ông làm một ánh nhìn hài hước của sự chấp thuận.

“Lady Christiana sẽ ăn tối với chúng ta, Vittorio. Cùng với Meg và những người bạn của bà nữa.”

Vittorio gật đầu. “Si, si.” Ông quay lại với công việc bếp núc và ra hiệu cho những người phụ bếp.

David dẫn nàng vào tòa nhà bên kia cánh cổng. Nàng biết tòa nhà này từ lúc nàng đến gặp anh lần trước ở khu nhà kính trên lầu, nhưng anh dẫn nàng bước vào một phòng ngủ đơn giản. “Tôi sẽ nói Geva mang dầu đến,” anh giải thích trước khi rời đi.

Nàng cởi áo choàng. Căn phòng này trang trí một vài thứ có phong cách rất cá nhân. Một chiếc áo choàng đơn giản được treo trên một cái mắc trên tường. Một cái lược bằng bạc nằm trên bàn. Nàng ngồi trên giường và đợi Geva.

Tuy nhiên người trở lại lại là David, không phải là người quản gia. Anh mang một chậu nước và một cái khăn cùng với một cái bình nhỏ. Anh đặt chúng lên bàn.

Những ngón tay dài mảnh khảnh của anh kéo cái áo khoát trên vai nàng ra. Cô nhìn xuống bàn tay mình và nghe những tiếng sột soạt của chiếc áo khoát được cởi ra. Anh quay nàng lại và bắt đầu tháo dây cổ áo đằng sau lưng của chiếc áo không tay của nàng. Nàng nhìn lên anh với ánh mắt sững sốt.

“Cái khăn sẽ làm dơ nó,” anh giải thích, ra hiệu cho nàng đứng dậy và giúp nàng bước ra khỏi cái áo. Những hành động đơn giản thân mật đó làm nàng do dự.

“Đây là phòng của Geva sao?”

Cái cổ áo của chiếc váy nàng mặc rơi xuống, phơi bày những vết cào của con mèo. Anh nhúng chiếc khăn vào trong nước và bắt đầu lau sạch những vết máu nhỏ trên da nàng. “Geva sống trong thành phố với gia đình của bà ấy, bà chỉ đến đây vào ban ngày. Đây là phòng của mẹ tôi. Bà ấy là quản gia của David Constantyn trong mười năm trước khi bà chết. Ông ấy quen bà qua Meg. Bà ấy đã làm công việc giặt giũ ở đây cùng với nhiều người khác, và khi người quản gia của ông chết, ông giao vị trí quản gia cho bà.

“Rồi sau đó nhận anh làm người học việc?”

“Đúng.”

Anh cẩn thận lau sạch những vết cào sau lưng và trên vai nàng. Nàng gắng lờ đi sự gần gũi với anh và chú ý đến sự ân cần chăm sóc của anh hơn. Nàng để ý đến những thứ ở trên bàn. Chúng dường như vẫn còn lưu giữ lại điều gì đó về sự hiện diện của người phụ nữ đã chết.

Anh cầm cái chai lên. “Đừng lo. Em không phải đang xâm phạm nấm mồ linh thiêng đâu. Căn phòng này được dùng cho những người đến chơi.”

Anh thoa nhẹ lớp dầu lên những vết cào, nàng ngồi rất yên lặng với sự ấm áp của đầu ngón tay anh trên làn da nàng và cảm nhận sự đau rát ngứa ngứa của thuốc trên vết thương. Nàng ngược mắt nhìn anh khi anh nhìn xuống nàng. Nàng nghĩ rằng nàng biết cái nhìn đó.

Tối hơn là nàng nên giải thích lý do tại sao nàng đến đây sớm hơn. Họ cần một không gian riêng tư để nói chuyện, nhưng không phải ở đây trong căn phòng này.

“Ở đây có vườn không?” nàng đứng dậy và hỏi anh.

Anh phủ cái áo choàng qua vai nàng. “Lối này.”

Khu vườn trải dài phía sau tòa nhà và căn bếp. Một bức tường cao bao lấy nó. Bức tường trông thật khô khan nếu không có những cây thường xuân và cây leo phủ lên nó, nhưng nàng có thể biết trong mùa xuân trông nó sẽ tươi tốt xum xuê hơn. Những thảm hoa, trái chéo chẳng chịt giữa những lối mòn, dẫn ra một khu vườn cây ăn trái nho nhỏ. Một mảng đất lớn hơn gần với khu bếp trồng đầy rau xanh.

“Có một cái vườn nhỏ hơn sau này.” Anh nói, dẫn nàng đi đến cánh cửa ở bức tường.

Một khu vườn thứ hai nhỏ xíu mê hoặc nàng. Những cây thường xuân mọc khắp nơi, bao lấy những bức tường và mặt đất và phủ thành một cái mái nhỏ trên một lùm cây trong góc vườn. Ánh mặt trời xuyên qua cái mái che thường xuân rậm rạp ấy, chiếu xuống bóng râm thành những đốm sáng màu vàng nhạt.

Nàng cong người xuống và kéo ra một nhánh non từ tấm thảm thường xuân dưới chân nàng. Nàng bồn chồn xé những đỉnh nhọn ra khỏi những chiếc lá. Gần như muốn chìm sâu vào thảm cỏ đó.

“Lúc chúng ta mới gặp nhau, tôi đã nói với anh ... Tôi ám chỉ rằng tôi không ... rằng Stephen và tôi đã ...”

“Bây giờ điều đó chẳng ảnh hưởng gì cả.”

“Nó có, tôi phải phải thích một điều.” Nàng cố gắng nhớ chính xác những từ ngữ mà nàng đã soạn sẵn.

Giọng nói của anh vang lên trầm trầm và nhẹ nhàng. “Em đang muốn nói rằng có những gã

khác sao?”

“Ôi trời ơi, không phải” Tôi không định nói thế. Tôi đang cố nói với anh là không có ai khác, thậm chí cả Stephen. Dường như là tôi đã sai. Tôi đã hiểu lầm.” Nàng nghĩ rằng nàng sẽ ít lúng túng một khi điều đó được nói đến. Nhưng không phải thế.

Anh không nói hay di chuyển một lúc lâu. Nàng tập trung kéo những chiếc lá thường xuân ra khỏi nhánh của nó.

Thánh thần ơi, nàng thấy mình như một kẻ ngớ ngẩn. “Sẽ không nếu cô ấy không biết cô ấy đang nói về điều gì, David.”

Sự im lìm của anh kéo căng thời gian. Nàng chịu đựng một cách đau khổ, rồi lén nhìn anh.

“Anh giận sao?”

“Cô nói ngược rồi. Một người đàn ông được cho là tức giận khi anh ta biết được sự từng trải của người vợ sắp cưới, chứ không phải với sự ngây thơ của cô ấy.”

“Anh có thể đã giận vì anh nghĩ rằng tôi lừa dối anh có mục đích. Để ngăn cản anh, làm cho anh nản lòng.”

“Tôi không nghĩ thế. Thật ra, những điều em đã kể với tôi giải thích được nhiều thứ. Lúc nào thì em nhận ra rằng em đã nhầm?”

Nàng đã cho rằng nàng có thể chỉ cần buộc miệng và mọi chuyện sẽ xong. Nàng đã không mong đợi một cuộc nói chuyện như thế này.

“Tối Thứ Sáu tuần trước.”

Anh lại giữ im lặng và nàng biết rằng anh đang nhớ lại hai người họ trong căn buồng đó. Cơ thể của anh ấn vào nàng. Cái vuốt ve đầy tình dục. Nàng nấc lên vì cơn sốc.

“Tôi đã dọa em sợ rất kinh hãi đúng không.”

Anh nhìn nàng với một biểu hiện ấm áp và quan tâm. Đôi lúc anh có thể là một người đàn ông dịu dàng. Có lẽ anh cũng hiểu rằng điều đó đã đau đớn như thế nào. Có lẽ...

“Không được.” Anh nói với một nụ cười nhẹ.

“Không được gì?”

“Em đang tự hỏi liệu, dưới hoàn cảnh đó, chúng ta có thể hoãn lại cả đám cưới hoặc ít ra cũng một phần của đám cưới. Tôi nghĩ là không được.”

Nàng đỏ hồng từ chân tóc cho tới tận cổ. Quả thực là khó chịu khi anh ta có thể đọc được những suy tính của nàng như thế.

Anh vươn tay chạm nhẹ vào tóc nàng. “Mặc dù vậy, suy xét sự phát hiện choáng váng này, tôi sẽ không quyến rũ em ngày hôm nay như đã lên kế hoạch đâu.”

Nàng gần như bật lộ ra lòng biết ơn và tin tưởng trước khi nàng kịp kìm nén lại. Mặt của nàng càng cháy nóng hơn. Những ngón tay của anh trên tóc nàng thật dịu dàng. Và, thật thoải mái.

“Ai đã nói cho em biết?”

“Em đã hỏi Joan.”

“Cô ấy cũng chưa kết hôn mà. Em có chắc là cô ấy đúng không? Rằng em biết cái tôi muốn từ em?”

“Em cá là Joan đã quá sai về nơi mà đàn ông chú tâm đến.”

Anh cười to. “Đúng, tôi nghĩ là sai.”

Chưa bao giờ trong đời mà nàng cảm thấy ngượng ngùng và xấu hổ như thế. Nàng ước có ai đó đến và thông báo John Constantyn đã tới lúc này.

“Em cùng với hắn mấy lần?”

Ôi thánh thần ơi. Nàng nhìn chăm chăm vạt váy của mình, hiện đang bị phủ bởi những mảnh nhỏ lá và nhánh cây thường xuân. Nàng phải chúng ta khỏi váy nàng.

“Chỉ lần đó thôi. Đừng quá khắt khe với anh ta, David. Anh ta có lý do để tin vào những điều tôi đồng ý. Tôi hoàn toàn hiểu lầm những ý định và hành động của anh ta mà.”

“Em đã cởi đồ ra chưa?”

Miệng nàng há mở to. Nàng tiếp tục nhìn chăm chăm vào vạt váy, và khi nàng lại làm thế, bàn tay anh xuất hiện và đặt một nhánh thường xuân ở đó. Cử chỉ thấu hiểu nỗi xấu hổ của anh làm nàng cảm động. Rồi anh đợi câu trả lời của nàng. Trông có vẻ kỳ cục khi anh cứ nghĩ về những kinh nghiệm mà nàng có, anh đã yêu cầu không cần thông tin chi tiết, nhưng giờ thì anh đã biết nàng không phải vậy, và anh muốn mọi chi tiết về chuyện đó. Nàng đã mở toang cánh cửa và anh dường như xác định phải kiểm tra toàn bộ căn phòng bên trong.

“Một phần. Anh ta cởi một trong những lớp áo ngoài.” Sự bất cẩn của Stephen ngày ấy cũng đã làm sáng tỏ những ý định tượng trưng mấy ngày trước.

Tay của anh vẫn nhẹ nhàng chạm vào đầu nàng, gạt nhẹ một vài sợi tóc khỏi thái dương nàng. “Hắn có chạm vào em không?”

“Chúng tôi ở trên giường với nhau. Anh ta không thể không chạm vào tôi,” nàng nạt lại gay

gắt. “Tôi không muốn nói về điều này nữa. Tại sao anh cứ hỏi tôi những thứ đó chứ?”

“Để tôi có thể biết tôi phải cẩn thận dịu dàng với em như thế nào.”

Nàng thở sâu một hơi, nàng nhận ra rằng những điều xấu hổ như thế này không thể bàn luận sâu hơn và nàng đã đạt được điều đó. Có một ý nghĩa chắc chắn trong sự hiểu biết của nàng rằng nó sẽ không thể tệ hơn được nữa.

“Không phải theo cái cách anh đã làm ... đêm đó. Indonia đến trước khi, chỉ vừa đúng lúc, theo lời của bà nói thế. Anh ta chạm vào ngực tôi. Anh ta làm tôi đau.” Thật tuyệt khi buộc tội Stephen như thế.

“Tôi không thích điều đó,” nàng thêm vào, thành thật với trí nhớ của mình cái cách mà nàng đã phản ứng với cơ thể đang đề lên nàng. Tôi quyết định là tôi là một trong số những người phụ nữ mà ... mà...”

“Bị lãnh cảm?”

“Đúng, một trong số đó.”

“Chúng ta đều biết là không phải thế, Christiana. Dù sao, tôi cũng không nghĩ là có nhiều người phụ nữ lãnh cảm. Tuy nhiên, lại có nhiều gã đàn ông ngu dốt, ích kỷ và nóng nảy. Em sẽ nhận ra rằng tôi không phải một trong số đó.”

Sâu trong trái tim nàng, nàng biết điều đó. Đó chính là thứ giữ cho nàng khỏi hoang mang sợ hãi khi nàng nghĩ về cuộc hôn nhân này, bây giờ lại rất quen thuộc và gần gũi. Đó chính là thứ đã mang đến cho nàng nghị lực để đến đây mặc cho những cảnh báo của Morvan về những thứ mà nó có thể dẫn đến. Và, nàng vẫn rất vui mừng vì anh đã quyết định sẽ không quyến rũ nàng hôm nay.

Nàng chờ đợi câu hỏi tiếp theo của anh khi anh chạm vào nàng dịu dàng, lơ đãng. Da đầu của nàng nhồn nhột bởi những cái vuốt ve nhẹ nhàng của ngón tay anh. Nàng lại nhìn vạt váy của mình và những bằng chứng phá hoại của nàng với nhánh cây thường xuân thứ hai.

Có vài điều khác mà nàng cần phải nói. Nàng muốn nói với anh rằng nàng chấp nhận cuộc hôn nhân này. Anh xứng đáng để nghe điều đó sau tất cả những lần nàng khăng khăng phản đối một cách chảnh chọe. Nàng cần phải hứa rằng nàng sẽ cố gắng là một người vợ tốt của anh, dù theo ý nghĩa nào đi chăng nữa. Nàng muốn cảm ơn anh vì đã quá kiên nhẫn với nàng. Nàng đã mong giải thích mọi điều dễ dàng hơn điều thú nhận đầu tiên, nhưng nàng nhận ra chúng quả thực quá khó, khó hơn nhiều.

Khi nàng đang mò mẫm những ngôn từ và nghị lực để nói ra, bàn tay phải của anh lọt vào tầm nhìn của nàng và đặt lên váy nàng bên cạnh tay nàng. Anh mở lòng bàn tay mình ra.

Nàng mỉm cười với bàn tay tuyệt đẹp đang chờ nàng. Ánh nhìn của nàng bị khóa trên sức mạnh tinh tế của bàn tay ấy.

Không có một người thân họ hàng hay một vị linh mục nào cùng với họ hôm nay, nhưng có một lời đề nghị và tuyên thệ trong cử chỉ của anh còn hơn cả lời thề đính hôn chính thống.

Anh hiểu. Anh đã làm nàng cảm thấy dễ dàng hơn. Hôm nay là ngày khởi đầu sự thật, như bàn tay này đã nói.

Mãi mãi. Ý nghĩa mệnh mông mà nó cố truyền đạt ngay lập tức làm nàng nghệt thở, nhưng nàng đẩy nỗi sợ hãi đi. Đó là lý do tại sao nàng đến đây, không phải sao?

Nàng đặt bàn tay nàng vào tay anh. Với tất cả sự nguyện ý của nàng.

Anh kéo nàng nhẹ nhàng và nâng nàng lên, quay nàng lại sao cho nàng có thể ngồi lên đùi anh. Những mảnh thường xuân bị xé tan rơi sột soạt xuống áo choàng.

Nàng nhìn vào đôi mắt màu xanh đầy quan tâm và ấm áp. Nó xảy ra với nàng mà có lẽ nàng không cần phải nói thêm điều gì nữa.

Ngập ngừng, nàng vòng một tay qua vai anh. Một chút vụng về, nàng vươn tay kia lên và chạm vào gương mặt anh. Đó là lần đầu tiên nàng chạm vào anh thay vì lẩn tránh. Nó thật khác biệt, và nàng lấy làm kinh ngạc với xúc cảm của làn da anh dưới những ngón tay của nàng.

Nàng để những ngón tay mình vuốt ve những điểm trên gương mặt điển trai của anh. Chúng dừng trên đôi môi anh, và nàng vuốt ve sự ấm áp của đôi môi ấy.

Anh không chuyển động. Nàng nâng mắt lên nhìn anh và thu hết can đảm của mình. Sau một thất bại nho nhỏ, nàng vươn mình tới và hôn anh.

Nàng chưa từng làm điều này trước đây, với anh hay bất kỳ người nào khác, và một khi đôi môi nàng trên môi anh, nàng thật sự không biết phải làm gì nữa. Điều này thật hấp dẫn, và nàng ép môi mạnh hơn một chút. Miệng của anh mỉm cười dưới môi nàng. Nàng đẩy ra một cách bẽn lẽn. “Anh đang cười em vì em không biết làm thế nào chứ gì.”

Tay anh nâng lên và ôm lấy đầu nàng. “Không. Anh đang nghĩ đó là một nụ hôn tuyệt vời mà anh chưa từng có.”

Nàng đỏ mặt và lại hôn anh. Lần này anh phản ứng lại trước sự bắt đầu ngây ngô của nàng.

Nàng yêu cách anh hôn nàng. Luôn luôn. Những giác quan anh đánh thức trong nàng luôn thật mạnh mẽ, ngọt ngào và say sưa. Lần này nàng đã không hoàn toàn đánh mất bản thân, nhưng theo sự hướng dẫn của anh, làm theo những gì anh làm, bắt chước theo anh. Cuối cùng, khi anh cắn nhẹ khóe miệng nàng, nàng tách môi ra cho anh.

Anh không chặn lại hơi thở nàng và làm nàng buồn nôn như Stephen, nhưng thay vì thế anh vuốt ve dịu dàng bên trong miệng nàng, truyền những đợt ớn lạnh xuống xương sống của nàng. Sự thân mật làm nàng choáng váng, và khi anh hôn sâu hơn nàng cảm thấy một sự thay đổi

trong anh và càng làm tăng thêm phát vọng kích thích nàng nhiều như hơi ấm của anh, sự đụng chạm của anh. Nàng đã luôn quá chú tâm vào những phản ứng của bản thân mà không để ý đến những phản ứng của anh. Chia sẻ khoái cảm còn kích thích hơn cả việc chỉ nhận lấy nó, và cái cách nụ hôn này kích thích bên trong nàng còn hơn bất cứ điều gì khác mà họ đã làm trước đây.

“Ôi ...” nàng thở dốc khi họ tách ra.

“Chắc hẳn em đã từng được hôn như thế.”

“Nhưng nó không thể tuyệt bằng.”

“Ah, đúng. Có lẽ giờ thì nó sẽ giúp em hiểu là điều này sẽ không làm cho em có con được chứ nhỉ.”

Nàng nhắm mắt lại và lăm bằm phản đối trong sự xấu hổ. Chôn mặt trong vai anh, nàng thì thầm một cách đáng thương, “Làm sao anh biết chứ?”

Anh bắt đầu cười lớn. “Em đã luôn ngậm miệng như thế chúng là cánh cổng dẫn đến thiên đàng ấy, Christiana. Anh nghĩ là em đơn giản là không thích thôi. Nhưng đó là sự hiểu lầm duy nhất khiến cho mọi thứ trở nên hợp lý.”

Nàng cũng cười to. Nàng nhấc đầu lên và chùi nước mắt lấp đầy trong đôi mắt nàng. “Ôi, ơn Chúa. Em đảm bảo với anh, điều đó đã làm nên những cảm xúc hoàn hảo trong ánh sáng mà Indonia đã từng nói với em khi em còn nhỏ. Anh hẳn nghĩ rằng em là một đứa con gái ngốc nghếch nhất mà anh từng gặp chứ.”

Anh lắc đầu. “Anh nghĩ em là người con gái đẹp nhất mà anh từng gặp.”

Anh thật ngọt ngào khi nói điều đó, nhưng anh chắc hẳn đã biết rất nhiều người phụ nữ đẹp. Dầu vậy, thật tuyệt khi được tán tỉnh với những từ ngữ đáng yêu đó. Anh chắc đã làm thế trước đây rồi.

“Em không tin anh sao.”

“Em vừa đủ dễ thương thôi, David. Em biết mà. Nhưng không thật sự đẹp, không như Joan.”

“Lady Joan trông như một tia nắng rực rỡ và là một cô gái đẹp, Christiana. Tuy nhiên, em lại là màn đêm nhưng huyền. Là bầu trời tối đen” – anh vuốt ve tóc nàng – “là ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt” – những ngón tay anh mơn trớn làn da nàng – “là những ngôi sao” – anh hôn lên mắt nàng.

Những giọng nói náo nhiệt xâm nhập vào khu vườn của họ. Nàng liếc nhìn phần uất theo hướng mắt của họ. Nàng muốn ở lại đây bên dưới lùm cây bị khuất này một chút nữa, để cười đùa và nói chuyện với David. Có thể là để lại hôn nhau.

“Chúng ta phải trở lại thôi,” anh nói một cách tiếc rẻ. “John sẽ đến đây bây giờ.”

Họ thấy John đang nói chuyện âm ỹ với Sieg và chăm chú nhòm ngó khu vườn để tìm thân ảnh của cặp tình nhân. Anh ta trao cho David một cái nhìn rất đần ông khi cặp tình nhân hiện ra ở cổng khu vườn và chào mừng anh.

Chapter 10

Christiana cho rằng bữa tối còn phong phú hơn so với bữa ăn trưa như thường lệ trong nhà. Rõ ràng việc đến chơi của John Constantyn đã được tính toán trước cho việc nấu thêm những món ăn, tuy nhiên nàng đoán sự chính sự hiện diện của nàng ở ngôi nhà này mới khiến cho Vittorio làm thêm những món ăn ngon ở phút cuối cùng.

“Tôi dám chắc ông ấy là một trong những đầu bếp giỏi nhất London.” John thổ lộ. “Tôi đã phải vật lộn để có được lời mời được dùng bữa ở đây bất cứ khi nào tôi muốn.” Ông vỗ vỗ cái nịt bụng dày của mình. “Tốt hơn hết là đừng để ông ấy nấu trong đám cưới của cậu, David. Đức vua sẽ cướp ông ấy từ cậu mất.”

Vittorio kiểm tra để chắc rằng mọi thứ trên bàn ăn đều hoàn hảo, rồi kéo ghế ngồi xuống gần với những người học việc và Sieg. Không lâu sau thì cả bàn rộn ràng tiếng Ý.

“Học tiếng Ý trên bàn ăn là dễ nhất,” David giải thích. “Họ cần nó cho việc buôn bán.”

Christiana quan sát những cậu thanh niên. Andrew lớn hơn nàng và Roger chỉ nhỏ hơn nàng có 2 tuổi. Họ dường như không lấy làm phiền khi một đứa con gái chỉ bằng tuổi họ cưới ông chủ của họ. Thật ra, những cô dâu nhỏ là bình thường và nàng cũng khá lớn hơn so với vai trò của nàng.

John đang lấy một vài miếng cá hồi. “Tôi được biết anh nhận được một chuyến hàng hôm nay hả, David.”

“Các tấm thảm từ Castile (1).”

Castile được gọi là Vùng đất của những tòa lâu đài, là vương quốc độc lập nằm phía bắc của Tây Ban Nha, ngôn ngữ chính là tiếng Tây Ban Nha.

“Cậu đã có rất nhiều hàng hóa cho mùa đông.”

“Chúng có khi tới mùa thôi.”

“Quái quỷ thật. Cậu cho rằng việc buôn bán sẽ bị ngưng trệ vào mùa xuân hoặc mùa hè đúng không?” Ông ta thấp giọng.

“Ông ta sắp làm thế phải không? Lại thêm một chiến dịch chết tiệt nữa. Một đoàn quân khác sẽ đến Pháp và rồi mọi chuyến hàng đều bị trưng dụng cho việc đó. Tôi mừng là tôi chỉ buôn bán mặt hàng len. Ông ta sẽ không bao giờ xía vào mặt hàng này cả.”

“Nếu Edward vẫn tiếp tục mượn tiền, sẽ chẳng có các bạc nào trong vương quốc để mua len của ông đâu, John, hãy để yên cho những tấm thảm Tây Ban Nha đi.”

“Cậu luôn bán những xa xỉ phẩm, David. Cậu luôn luôn biết cái họ muốn.” Ông nghiêng nghiêng về phía Christiana.

“Cậu ta có một bản năng vàng, quý cô ạ. Cậu ta đã không đụng đến sự độc quyền của Đức vua trong việc xuất khẩu mặt hàng len thô trong vài năm trở lại đây và cũng đã can ngăn tôi khỏi chuyện đó. Cứu lấy sự ngu ngốc của tôi. Tất cả mọi người liên quan đến đều mất sạch, trắng tay.”

Bữa ăn kéo dài trong không khí thân thiện và thoải mái. David và John tán gẫu với nhau về việc kinh doanh và các chính sách, họ cũng bàn luận về những chính sách của Edward thẳng thắn hơn cả những triều thần. Thỉnh thoảng những ý kiến nào đó thậm chí nghe có vẻ hơi hơi phản động. Các nam tước và hiệp sĩ cũng hay thảo luận những vấn đề đó, nàng biết, nhưng không phải trong đại sảnh của Đức vua.

Nàng quan sát những người trong phòng ngồi ở ba bàn ăn khác. Cộng thêm Sieg, Vittoria, Geva, và những người học việc, bốn người hầu khác cũng đang làm việc ở đây, những người sống trong nhà David là khá đông, tổ chức tốt và hiệu quả. Anh chắc chắn không cần một người vợ để quản lý mọi thứ. Nàng hoài nghi một cách không thoải mái rằng sự có mặt của nàng ở đây sẽ chỉ vô dụng và thậm chí còn cản trở người khác nữa.

Trong suốt bữa ăn, David cho nàng thấy rằng anh đã không quên sự có mặt của nàng. Những cử chỉ và ánh mắt của anh chỉ ra rằng thay vì tập trung vào vị khách của anh, hầu hết tâm trí của anh đều chú tâm vào nàng. Cho đến khi họ kết thúc bữa ăn, bàn tay anh vẫn đặt cố định lên tay nàng, những ngón tay dài của anh lơ đãng vuốt ve lòng bàn tay nàng trong khi anh nói chuyện. Theo những cách rất tinh tế, anh dường như duy trì sự mật thiết mà họ đã chia sẻ với nhau trong khu vườn thường xuân đó.

Nàng trở nên rất nhạy cảm với sự đụng chạm và ánh nhìn của anh khi những món ăn hấp dẫn đi đến kết thúc. Đại sảnh bắt đầu vắng dần, những người học việc trở về cửa hàng và những người hầu quay lại với những nhiệm vụ của họ. Nàng cảm nhận sự nhận thức của anh với sự kích thích tăng lên của nàng mặc dù chẳng có gì thay đổi trong cử chỉ hay động tác của anh.

John Constantyn không nán lại lâu sau khi những bàn ăn khác được dọn sạch sẽ. Họ tiễn ông ra sân.

“Tôi sẽ gặp cô ở đám cưới, quý cô,” John nói. “Có đúng là Đức vua sẽ tham dự không David?”

“Như tôi được nghe thế. Christiana là người được ông ấy bảo trợ.”

“Tôi nghe rằng thị trưởng khuyên cậu chuyển bữa tiệc đến Guildhall.”

Christiana cố gắng không làm cản trở cuộc nói chuyện của David vì nàng chẳng biết gì về những kế hoạch cho đám cưới của nàng cả. Họ chưa bao giờ nói với nhau về chuyện đó. Nàng đã không hỏi, vì nàng đã không muốn cưới.

Nàng không thể trách anh nếu anh đã hiểu thấu đáo và không thích nàng nữa. Có thể anh sẽ ghét nàng. Anh sẽ không bao giờ cho nàng biết. Anh cũng bị mắc kẹt trong mối quan hệ này như nàng, nhưng anh sẽ cố làm cho tình huống này trở nên tốt nhất có thể. Họ sẽ như thế sao? Hai con người sẽ hỗ trợ lẫn nhau trong tình huống không thể tránh được này?

“Đúng. Và thị trưởng đã chắc chắn điều đó nếu gia đình hoàng gia tham dự, tất cả những bô lão nên được mời đến,” David nói. “Chúng tôi sẽ có bữa tiệc tế ngắt cho ngài thị trưởng, một bữa tiệc chính thống, và sau đó sẽ có một bữa tiệc khác ở đây cho những người thân và người trong nhà. Thỏa mãn khẩu vị của ông rồi nhé, John. Vittorio sẽ nấu cho bữa tiệc thứ hai.”

John cười sảng khoái. “Và chú của anh Gilbert thì sao, David? Ông ta sẽ đến chứ?”

“Tôi đã mời rồi. Thật ra tôi đã nhờ một tiểu đồng của hoàng gia gửi tin. Vợ của Gilbert là một người phụ nữ tốt và tôi sẽ không xúc phạm đến bà ta. Bà ta sẽ khiến cho ông ấy tham dự đám cưới thôi.” Mắt anh ánh lên những tia tinh quái. “Quyết định sẽ khiến ông ta phát điên lên. Hạ mình và được gặp Đức vua. Chấp nhận và thể hiện sự kính trọng với tôi.”

“Đúng,” John nói, cười toe toét. “Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan này, ông ta có thể sẽ đến đám cưới nếu lý do tốt hơn không ở phía anh.”

Nàng quyết định không nghĩ về việc làm cách nào mà David có thể sử dụng một tiểu đồng của hoàng gia.

John chào họ ngay sau đó. Khoảng sân bỗng nhiên trở nên thật yên ắng.

Cánh tay của David vòng quanh eo nàng. “Đi nào. Anh sẽ chỉ cho em căn nhà.”

Họ đến chuồng ngựa trước. Con ngựa đen của nàng, được chải chuốt và đứng trong ngăn chuồng của nó bên cạnh hai con ngựa khác của David. Không thấy người giữ ngựa ở quanh đó. Nàng đến gần và vuốt ve con ngựa đen. Nàng nghĩ mình có thể đặt tên nó ngay bây giờ và nàng có thể giữ nó.

Trong toà nhà đối diện với con đường nàng thấy những căn phòng dành cho Michael, Roger và một vài người hầu. Andrew ngủ ở trong cửa hàng, nàng biết. Điều này gây ấn tượng với nàng vì mỗi người đều có một căn phòng nhỏ của riêng họ. Những người hầu của gã bán vải này sở hữu nhiều không gian riêng tư hơn cả những quý tộc được bảo trợ bởi Đức vua.

Im lặng chào đón họ khi họ trở lại đại sảnh. Thậm chí trong bếp cũng không có một âm thanh nào. Vittorio chỉ vừa mới rời đi với một cái giỏ trên tay để đi chợ cho bữa tối. Ông cười hiền hậu rồi lướt đi.

Khi David mở cánh cửa vào toà nhà sau, Chistiana nghĩ hẳn phải có một vài sự lảng xảng rộn ràng của người hầu trong nhà, nhưng nàng đột nhiên nhận ra một cú choáng rằng mọi người đều đã rời đi.

Nàng đi theo David vào một phòng chứa đầy những thùng vải len trên tầng một, qua căn phòng mẹ anh. Mùi thơm của quế và tử đinh hương thoang thoảng. Những tấm thảm, vải lụa, và trầm thơm. Thật xa hoa. Lời nhận xét của John là chính xác. David luôn bán những thứ như thế này. Chúng vạch rõ địa vị và vinh dự, và mọi người sẽ phải chỉ ăn soup để mua được chúng.

Cánh tay anh vòng qua vai nàng khi anh dẫn nàng về phía nhà bếp. Cử chỉ đơn giản của anh đột ngột dường như ít tự nhiên hơn trước. Có phải anh đã giải tán mọi người, hay họ chỉ nhận thức đơn thuần là họ nên quyết định giải tán để ông chủ họ có thể được riêng tư với người phụ nữ của ông ta?

Họ đang ở riêng tư với nhau, đó là điều chắc chắn. Tiếng dội của sự im lặng bao phủ cuộc tham quan đơn giản này với một sự thân mật ngấm dần. Ngay lúc họ quay trở lại những cầu thang dẫn lên tầng trên và vào phòng David, sự cảnh giác của nàng đầy báo động.

David bắt đầu dẫn nàng bước lên. Nàng chùng lại ở bậc cấp thứ hai.

Nụ cười thích thú của anh làm nàng cảm thấy mình thật trẻ con. Anh nắm lấy tay nàng. “Đi nào, cô bé. Em nên nhìn qua nhà em chứ.”

Tâm trí nàng đang kháng cự một cách bản năng. Sau cùng nàng bước vào gian nhà kính trước đây. Họ sẽ kết hôn sớm và, mặc cho những lời cảnh báo của Morvan, anh ấy đã không hiểu lầm nguyên nhân nàng đến đây. Nàng để bản thân mình cứ thế hướng lên.

Trong ánh sáng ban ngày nàng có thể thấy vẻ đẹp của khu nhà kính. Những cửa sổ thơ thẩn nhìn xuống khu vườn, và mùi hương của những bông hoa mùa hè sẽ trôi vào những góc phòng tận trên cao. David đã đốt lửa trong lò sưởi và nàng đi vòng quanh, thán phục đồ nội thất. Mỗi chiếc ghế được chạm khắc, mỗi chiếc thảm được công phu, mỗi một chân đế bạc của đế đựng nến, đều có một vẻ đẹp rất riêng biệt và đặc trưng.

Nàng lướt ngón tay lên những hình chạm cây thường xuân của chiếc ghế mà nàng đã ngồi đêm đó. Anh đã nghĩ về đứa con nít mới lớn mà anh chạm mặt như thế nào, chân cô ta đã run run khi cô ta thông báo rằng cô ta yêu một người đàn ông khác? Stephen. Những ý nghĩ về hắn ta vẫn có thể mở ra trong nàng những nhức nhối trống rỗng.

Nàng ngược lên David đang chăm chú quan sát nàng. “Những món đồ dễ thương này thuộc về anh cùng với căn nhà này sao?” Nàng hỏi.

“Ừ.”

Nàng đã không nghĩ thế. Cũng giống như những đường may tinh xảo trên áo quần anh, theo một cách rất riêng, rất hoàn hảo.

“Anh hẳn phải tốn rất nhiều thời gian để tìm những thứ như thế này.”

“Hiếm khi thôi. Một vài thứ thu hút tôi và tôi mua nó. Điều đó không tốn thời gian chút nào.”

Nàng liếc nhìn một trong những cái thảm thêu treo cạnh những cửa sổ. Thật xuất sắc. Nàng nghĩ về phụ thuộc của Elizabeth với thẩm mỹ của anh. Anh có một con mắt rất tự nhiên về vẻ cái đẹp. Điều này có lẽ đã mang đến cho anh những cuộc thử thách kỳ thú trong việc mua bán của anh.

Tôi nghĩ em là người con gái đẹp nhất mà tôi từng gặp.

Đôi mắt nàng di chuyển chậm rãi theo những họa tiết hoa lá ngoằn ngoèo giúp kết nối những mảnh kính với cửa sổ.

Nàng cảm nhận được anh đang quan sát nàng.

Anh gặp nàng và muốn nàng và trả cả một gia tài cho Đức vua vì nàng.

Một cuốn sách nhỏ đặt trên một chiếc bàn thấp cạnh lò sưởi. Nàng biết nếu nàng mở nó ra, nàng sẽ thấy những hình ảnh được tô màu rực rỡ. Giống như những thứ khác trong căn phòng này, được chế tạo một cách tinh vi và khéo léo.

Một vài thứ thu hút tôi và tôi mua nó. Điều đó không tốn thời gian chút nào.

Có hai cánh cửa bên sườn lò sưởi. Nàng lướt đến cánh cửa bên phải và mở nó ra. Nàng nhận thấy bản thân mình đang đứng trên ngưỡng cửa phòng ngủ của anh. Phốt lờ sự e ngại lo sợ trước cái cách anh quan sát nàng, nàng bước vào trong phòng.

Lò sưởi trong phòng ngủ ngay phía sau nhà kính và những cửa sổ của căn phòng cũng nhìn xuống khu vườn. Căn phòng được trang trí giản đơn, với một chiếc ghế cạnh ngọn lửa và một cái giường lớn ở một bức thấp trung tâm căn phòng. Những chiếc màn trướng dày màu xanh dương bao quanh giường và một bên màn được thắt lên để lộ chiếc khăn phủ giường to đồng màu. Ngọn lửa cháy bùng trong lò sưởi.

Nàng bước dọc theo bức tường nhìn xuống khu vườn và băng qua một cánh cửa ở cuối phòng. Nàng bước vào một căn buồng chứa với rất nhiều rương hòm và mắc quần áo. Nó cũng có một lò sưởi nhỏ và chiếc bồn bằng gỗ như của Isabele, và một cánh cửa cuối buồng dẫn đến một phòng ngủ riêng tư khác. Một cái vòi nơi góc tường, tương tự như những cái vòi khác trong nhà, dẫn nước cho chiếc bồn.

Nàng mở cánh cửa trên tường và thấy mình đang ở trên đỉnh của những cầu thang dẫn xuống khu vườn thường xuân nhỏ. Ngoài nhà kính, đây là lối duy nhất dẫn vào căn phòng này.

Trở vào lại phòng ngủ, nàng nhìn quanh, nàng cố gắng để quen thuộc với không gian trong phòng. David đứng ở ngưỡng cửa, vai của anh tựa trên khung cửa và nàng cười yếu ớt với anh, cảm thấy như một người xâm phạm lãnh địa riêng.

“Phòng của em đâu?”

“Ý em là khuê phòng cho các quý cô sao? Vậy thì không có. Những thương nhân không sống theo cách đó. Chỗ của em là ở đây, với tôi.”

Anh bước đến lò sưởi. Thật sự không cần phải đốt lửa lên. Nó nhảy múa và nổ lạnh tách với những thanh củi mới. Nàng nhìn chăm chăm vào ngọn lửa nóng sáng bùng và đọc được những ý nghĩa bập bùng của nó.

Ai đã chuẩn bị căn phòng này? Geva? Anh đâu có bộc lộ ý định của anh với một người phụ nữ nào đâu. Sieg sao? Người đàn ông Thụy Điển cao lớn ấy là người đầu tiên rời đại sảnh. Nàng nghi là David đã nói gì đó với ông ta. Bởi vậy mọi thứ chỉ đơn giản là được sắp xếp. Nàng xoay sở để không liếc nhìn về cái giường lớn chiếm phần lớn không gian trong căn phòng. Dĩ nhiên, Sieg không biết lời cam đoan của David trong vườn.

Nàng không thể cứ đứng đây mãi được. Nàng tìm kiếm thứ gì đó để nhìn.

Căn nhà kính trải dài rộng khắp tòa nhà và có những cửa sổ trông xuống cả khu vườn và khoảng sân. Căn phòng này không rộng lắm, và những bức tường của nó thì rất vững chắc. Nàng xem xét cánh cửa phía cuối phòng và sải bước về phía nó.

Ngay khi nàng thấy căn phòng bên trong nàng lập tức dừng chân. Đây là một sự xâm nhập. Cô nhanh chóng khảo sát những món đồ chất đầy trong phòng và biết rằng giờ thì nàng đúng là một kẻ xâm phạm phòng người khác. Nàng bắt đầu bước lùi và đâm sầm vào ngực David. Bàn tay anh vòng qua nàng đặt lên cánh cửa và đẩy nó mở rộng hơn.

“Đây là nhà em,” Anh nói. “Chẳng có cánh cửa nào ở đây đóng lại với em cả.”

Nhà. Nàng đã không có một ngôi nhà ngoài Harclow. Không hẳn. Khi những người nhà hoàng gia chuyển từ lâu đài hay thái ấp sang một nơi khác, nàng không bao giờ cảm giác như là nhà, thậm chí cả ở Westminster. Trong mười một năm nàng giống như một vị khách thường trực ở đó.

Căn phòng nhỏ này có thể không đóng với nàng hôm nay, nhưng nó rõ ràng sẽ đóng với những người khác. Không một người dọn phòng nào vào được căn phòng này, và một lớp bụi mỏng bao phủ những món đồ trên những cái kệ bên sườn cửa sổ. Ánh mắt nàng nhìn một chồng sách với một vài cuộn giấy da. Một bức tranh nhỏ được vẽ theo phong cách La Mã và một món đồ điêu khắc màu ngà xinh đẹp được dựng bên cạnh một cây đàn hạc cổ mà khung đàn được khảm bởi những đường uốn lượn phức tạp bằng bạc.

Chỉ có duy nhất một đồ nội thất là chiếc bàn lớn được bao phủ bởi những cuộn giấy da và tài liệu. Một chiếc ghế được đặt nghiêng đằng sau nó, và bên dưới bàn nàng thấy những chiếc hòm nhỏ được khóa.

Nàng để ý thấy bức tường đằng sau cánh cửa cũng có rất nhiều kệ được khoan vào. Nàng quay đầu qua và thở gấp khi gương mặt của một người đàn ông đang nhìn chăm chăm ngang tầm với nàng.

David cười to và bước qua nàng đến cái kệ.

“Thật đáng ngạc nhiên đúng không?”

Nàng tiến lại gần trong sự tò mò. Gương mặt của người đàn ông được chạm khắc trong cẩm thạch và sự sống động của nó làm nàng kinh ngạc.

Dù cho bằng cách nào người điêu khắc tạo ra nó, tác phẩm này cũng sở hữu sự chạm tay của Chúa. Những cái bóng mờ mờ bắt chước làn da quá tinh vi đến nỗi người ta tin là có thể cảm nhận được lớp cơ và xương bên dưới nó.

“Tôi tìm thấy nó ở Rome.” Anh giải thích. “Chỉ nằm ở đó trong đồng tàn tích. Tôi đã nhắc lên một đoạn của một cái cột và cái này nằm bên dưới nó. Có rất nhiều những bức tượng thể này ở đó. Những bức tượng cả cơ thể người trông rất thực, và những hộp tráp nhỏ bằng đá được trang trí bởi những hình vẽ được dùng để chứa nước ở những bể nước. Gần đây tôi đã thấy một vài bức tượng ở nhà thờ Reims, nhưng chẳng có cái nào tương tự như ở phương bắc của dãy An Pơ.”

Reims. Gần Paris. Anh ta làm gì ở đó gần đây chứ? Thật là một câu hỏi ngớ ngẩn. Vì anh là một thương nhân mà.

“Anh tự mang tất cả thứ này về sao?”

“Không, tôi đút lót để Sieg mang về,” anh nói, lại cười lớn.

“Anh có vẻ thích những món đồ điêu khắc và hội họa nhỉ. Tại sao anh không trở thành một họa sĩ hay nhà điêu khắc?”

“Bởi vì David Constantyn là một nhà buôn vải và cũng chính ông đã cho tôi học việc. Lúc là một thằng nhóc, đôi khi tôi cũng hay la cà đến các quầy hàng của các họa sĩ và xem họ làm việc, trộn lẫn màu của họ và vẽ lên những cuốn sách. Ông chủ đã không phản đối tôi, thậm chí còn chỉ cho tôi cách đốn gỗ để làm những dụng cụ vẽ. Tuy nhiên, số phận lại xếp đặt những kế hoạch khác cho tôi, và tôi không tiếc điều đó.”

Nàng bước ra sau cái bàn. Ở những góc bàn có một vài tấm giấy da mới được gấp lại với dấu niêm phong hình ba con rắn bện vào nhau. Rải rác quanh bàn là những tờ giấy được đánh dấu kỳ lạ. Tờ trên cùng đơn giản cho thấy những đường viền lớn chồm được nối bởi những đường cong chung quanh. Những ô vuông và vòng tròn nhỏ xếp dọc theo đường biên uốn lượn. Nàng nhìn một cách cẩn thận. Đó là một cái bản đồ. Tại sao David lại làm những bản đồ?

Không phải hôm nay, nàng nhắc nhở bản thân.

Nàng quay đầu và xem xét những cuốn sách trên kệ cao. “Em có thể xem một cuốn không?”

“Em muốn xem cuốn nào?”

“Cuốn to nhất.”

Anh nhắc cuốn sách khổ lớn xuống, đặt nó lên bàn, bìa của nó được bao phủ với những hình vẽ khó hiểu. Christiana ngồi trên ghế và cẩn thận mở cuốn sách. Nàng nhìn chăm chú một cách kinh ngạc những đường nét và chấm nhỏ trải ra trước mắt mình.

“Đây là Ả-Rập, David.”

“Đúng. Những bức hình rất tuyệt vời đúng không! Lật tiếp đi.”

Cô gõ nhẹ lên tấm giấy da lớn trên đó. “Anh có thể đọc nó không?”

“Một ít thôi. Tôi chưa bao giờ học cách viết ngôn ngữ tốt.”

“Nó có cấm kỵ không?” nàng hỏi ngờ vực. Nàng biết rằng nhà thờ nghiêm cấm những cuốn sách như thế này.

“Chắc chắn rồi.”

Nàng lần tay đến một trong những bức tranh, và nó thật sự đẹp tuyệt và kỳ lạ. Những người đàn ông trong khăn trùm đầu với những loại quần áo kỳ quặc băng qua thế giới được vẽ như một tấm thảm.

“Anh sẽ dạy em đọc nó chứ?”

“Nếu em muốn.”

Anh đứng gần cây đàn hạc và tựa người vào mép bàn cạnh nàng, nhìn xuống cuốn sách trong khi anh gảy gảy những dây đàn một cách lơ đãng. Nhạc cụ đó mang đến những âm thanh đáng yêu. Nàng tiếp tục lật các trang giấy, thỉnh thoảng nhìn lên người đàn ông đang tựa gần bên nàng và những ngón tay đầy hấp dẫn đang tạo nên giai điệu mơ màng ám ảnh.

Cuối cuốn sách, nàng thấy một vài mảnh giấy da mềm được phủ bởi hình vẽ bằng phấn. Những nét vẽ mỏng mô tả những cái lều trên hoang mạc và một thị trấn gần biển. Nàng không cần hỏi cũng biết là David đã vẽ chúng. Bên dưới những hình vẽ đó, trên những tấm giấy da nhỏ hơn, là gương mặt của hai người phụ nữ.

Một trong hai gương mặt đó thu hút sự chú ý của nàng. Gương mặt, xinh đẹp và u sầu, trông mơ hồ quen thuộc. Nàng cảm thấy gương mặt này làm nàng hình dung đến mẹ anh. Một sự rùng mình kỳ quái khi đối diện với một gương mặt đã chết, nhưng nàng vẫn xem xét bức hình kỹ hơn.

“Anh sẽ nói cho em về bà ấy chứ?” nàng hỏi yên lặng.

“Một ngày nào đó.”

Nàng chuyển sự chú ý sang gương mặt kia. “Cô ấy là ai?” Nàng nhìn vào vẻ đẹp kỳ lạ của đôi mắt to đen láy được giữ lại vĩnh viễn với những nét vẽ tinh tế cẩn trọng. Nàng biết là nàng quá tò mò nhưng nàng không thể lờ đi cái cách trần tục kỳ lạ mà gương mặt người phụ nữ này nhìn nàng.

“Một người phụ nữ tôi gặp ở Alexandria.”

Cũng tương tự với mẹ anh, cảm nhận của người họa sĩ quá nhạy cảm theo cái cách tinh tế mà người phụ nữ này được vẽ.

“Anh có yêu cô ta không?” nàng hỏi, một ít choáng váng trong táo bạo nhưng không nhiều lắm. Anh đã trở nên quen thuộc với nàng hơn từ lúc nàng bước vào căn phòng này.

“Không, thật ra cô ta gần như đã giết tôi. Nhưng tôi đã bị mù mị bởi vẻ đẹp của cô ta, như tôi bị em làm mù mị lúc này đây.”

Có thứ gì đó trong giọng nói êm ái của anh làm nàng trầm lặng. Nàng nâng tầm mắt lên và nhìn thấy anh đang quan sát nàng, không phải là cuốn sách hay những hình vẽ của nó. Quan sát và chờ đợi. Có một thứ trong mắt anh và nét cương nghị trên miệng anh nói với nàng rằng anh không có ý định chờ đợi lâu hơn nữa.

Anh gặp nàng và muốn nàng và trả cho nhà vua cả một gia tài để có nàng.

Anh dừng chơi cây đàn hạc. Tim nàng nện từng hồi mạnh hơn trong sự im lặng mới hồi phục này. Hoàn toàn im ắng. Không một âm thanh nào trong cả tòa nhà.

Nàng quay sang cuốn sách và lật qua trang rất cẩn thận, chôn mắt xuống những hình vẽ. Một bức tranh khác hiện ra nhưng thậm chí nàng còn không nhìn thấy nó.

“Em có biết là tôi chỉ mới thấy tóc em xõa xuống một lần, ở buổi lễ đính hôn thôi không?” anh nói. Nàng nhận thấy tay anh với tới nàng ngay trước cả khi những ngón tay anh chạm vào tóc nàng. “Thậm chí trong bồn tắm nó cũng được quấn lên.”

Cái áp lực nhẹ nhàng của sự vuốt ve mang đến một cơn rung mình qua người nàng. Bồn tắm. Căn buồng. Bàn tay anh và những đụng chạm.

“Thả tóc xuống cho tôi đi, Christiana.”

Âm giọng của anh rơi rớt đầu đó mang theo yêu cầu và đòi hỏi. Nàng tựa người lui sau chiếc ghế, xa khỏi anh.

Nàng sẽ cưới người đàn ông này sớm thôi. Nàng không nên sợ anh. Nhưng những mạch máu chảy nhanh và tinh thần thanh cao của nàng đang gào thét rằng nàng nên chạy xa khỏi anh ngay bây giờ.

Nàng nhìn anh, đòi hỏi trong yên lặng cuộc trò chuyện của họ trong vườn để hiểu và cần

chờ lâu một chút nữa thôi. “Morvan chắc chắn đã ở cửa hàng rồi, David. Em nên đi và gặp anh ấy.”

“Tôi đã chuyển lời rằng chúng ta đã đến đây.”

“Vậy thì nghe như anh ấy đang đợi bên ngoài. Anh ấy sẽ không vào đây đâu. Em không nên để anh ấy ở ngoài đó.”

Anh ra hiệu về phía cửa sổ. “Nó nhìn xuống khoảng sân phía trước. Em xem nếu anh ta có đợi em không.”

Nàng nhồm dậy khỏi ghế đi qua anh, và nhón gót nhìn xuống khoảng sân vắng lặng.

Giọng nói êm ả của anh lại lướt qua lưng và vai nàng. “Anh ta sẽ không đến. Anh ta đã chấp nhận rằng em đã thuộc về tôi. Như bây giờ.”

Nàng hạ gót chân và nhìn lên bầu trời buổi chiều trong trẻo. Một phần trong nàng muốn liều mạng bay ra cửa sổ, nhưng sự đụng chạm và những từ ngữ của anh cùng với sự yên tĩnh mong chờ trong ngôi nhà này đã thức tỉnh những cảm giác khác, và trạng đề phòng nhạy cảm liếm qua thân thể nàng.

“Đôi lúc anh làm em sợ,” nàng nói. “Em biết anh không thể và anh cũng đã nói đó không phải nỗi sợ hãi, nhưng một phần của nó thực sự là thế.”

Nàng nhận thấy anh chuyển động. Nàng nhận thấy sự hiện diện của anh đằng sau nàng. Nàng nữa chờ đợi nữa mừng tượng những cái chạm của anh, tinh thần của nàng căng ra với sự căng thẳng như một sợi dây đàn bị kéo căng cứng.

Bàn tay anh dịu dàng nắm lấy eo nàng và nàng thở ra khi cảm nhận mỗi ngón tay anh. Đầu anh cúi xuống hờn vai nàng. Anh hôn những vết cào mông trên vai, và rồi xuống cổ nàng. Nàng nhắm mắt lại, thưởng thức sự gần gũi ngon lành của anh.

“Thả tóc xuống đi, Christiana.”

Nàng nâng hai tay lên và lóng ngóng dò dẫm những chiếc ghim kẹp tóc. Nàng kéo chúng ra khỏi những nút xoắn và bím tóc phức tạp, biết rõ nàng cảm thấy yếu ớt và dễ tổn thương kinh khủng như thế nào, nhận thức một cách tuyệt vời những ngón tay đang trải rộng quanh nàng.

Những làn sóng tóc chảy từng đoạn từng đoạn xuống cổ và lưng nàng, chảy xuống cả tay anh. Nàng lắc lắc đầu để thả rơi hoàn toàn mái tóc, đặt những chiếc ghim tóc trên gờ cửa sổ.

Anh rúc mặt vào mái tóc xõa ra của nàng, hơi thở của anh làm da đầu và cổ nàng ngứa ran qua mái tóc.

Tay tay quay nàng lại với anh và ôm lấy mặt nàng, nâng niu dịu dàng như là một thứ dễ vỡ và quý giá. Anh hôn nàng kỹ lưỡng, dịu dàng và lấp đầy, và nàng rung mình khi miệng anh làm

cho những áp lực và kích thích trở nên mãnh liệt hơn, sâu sắc hơn.

Anh kéo dài nụ hôn, ôm lấy nàng và kéo nàng vào sự ấm áp của anh. Tay nàng rộng mở hai bên hông anh cho một giây lo lắng trước khi nàng chấp nhận anh.

Nàng cảm nhận sự thay đổi của anh sau đó. Nụ hôn của anh sâu hơn, đòi hỏi khát khao của nàng. Bàn tay anh khum lấy ngực nàng. Nàng thở hắt ra và nhắm đôi mắt lại, chờ đợi những cảm xúc ngọt ngào.

Chúng tháo gỡ nàng hoàn toàn. Chân tay nàng trở nên yếu ớt khi ngọn lửa nóng bỏng lan qua cơ thể nàng. Mái tóc mềm mại của anh chải qua mặt nàng khi anh cúi miệng xuống khám phá làn da gần với chiếc cổ áo, hôn lên gò ngực nàng, nơi mà những ngón tay anh đang vuốt ve một cách khao khát cháy bỏng.

Nỗi sợ hãi nói nàng phải ngừng anh lại, nhưng khát vọng lại không để nàng làm thế. Những mạch máu nhỏ của khoái cảm hợp lại thành một dòng sông chảy xiết, và cuộc vật lộn chống lại dòng chảy đó dường như vô vọng, hoàn toàn không thể.

Những ngón tay của anh chơi đùa trên da thịt nàng và những khao khát trở nên điên cuồng. *Mình sắp bị chìm trong đó*, nàng nghĩ ngay khi miệng anh lại đòi hỏi trên miệng nàng lần nữa.

Anh nhắc đầu lên và nhìn xuống nàng, quan sát những biểu hiện của nàng với sự đụng chạm của anh. Nàng liếc nhìn đôi môi hé mở và đôi mắt xanh sâu thẳm của anh, và biết rằng sẽ không thể ngăn anh lại được nữa.

Anh bắt đầu đưa nàng đến cửa phòng ngủ.

Nàng nghĩ về nơi họ sắp đến và điều anh muốn. “Em không...” nàng thì thào ngay cả khi nàng vẫn đang bước.

“Đây là lý do tại sao em đến đây, không phải sao? Để cam đoan rằng cuộc hôn nhân này chẳng có gì đáng sợ cả?”

Nàng đầu hàng ở ngưỡng cửa. Bàn tay anh tại vuốt ve ngực nàng và đôi môi anh hôn lên cổ nàng.

“Anh nói... anh nói rằng hôm nay anh sẽ không...”

“Anh đã nói thế,” anh lầm bầm. “Và anh đã nói dối.”

Anh nâng mặt nàng lên lần nữa. “Cái bóng của hắc tá vẫn tồn tại giữa chúng ta và anh sẽ xua bóng ma đó đi. Hôm nay chúng ta sẽ xóa hết và lật sang một trang mới. Nó cũng là cách dễ dàng với em hơn.”

Nàng đọc được sự cương quyết trong mắt anh.

“Đừng sợ. Anh sẽ đợi cho đến khi em sẵn sàng, cho đến khi em muốn anh. Nó sẽ ổn thôi. Anh hứa.”

Mình không thể chống lại những cảm giác này, nàng nghĩ. Không cần phải chống lại nó. Dù sao thì, đây cũng là điều không thể tránh khỏi. Mình là của anh ấy. Mỗi mãi.

Nàng quay mặt qua và hôn bàn tay anh.

Anh hạ xuống, nhắc nàng lên trên tay và mang nàng vào phòng.

Chapter 11

Hai cánh tay mảnh khảnh của nàng vòng qua cổ anh và thắt chặt khi anh đến gần chiếc giường.

Sẽ ổn thôi. Anh hứa. Những từ ngữ từ một người đàn ông chưa từng ôm một trinh nữ từ khi anh ta mười sáu tuổi thốt ra. Tuy nhiên, anh thật sự sẽ khiến mọi chuyện ổn thôi. Dù cho hôm nay anh đã nói dối nàng điều gì đi nữa, đó chắc chắn không phải là điều này.

Anh đã phải rõ, *cô ấy chỉ là một cô bé*, Andrew đã nói thế. *Một giây trước họ rất can đảm và một giây sau thì họ lại ngượng ngùng. Nhớ không?*

Anh ngồi lên mép giường và đặt nàng ngồi trên đùi anh. Anh hôn nàng cho đến khi cánh tay ôm ghì của nàng trên người anh nói ra một chút.

Thơ ngây và trong trắng. Trong suốt bữa ăn tối điều anh có thể làm là không dăm dăm vào điều ngạc nhiên này. Trong khi anh ăn và nói chuyện, tâm trí anh đã tính toán lại ý nghĩ của sự phát hiện này. Có lẽ nó khiến cho việc hôm nay là không cần thiết và anh nên đợi. Có lẽ nó lại khiến cho việc này cấp thiết hơn. Cuối cùng thì chính khao khát của anh đã lựa chọn điều anh nên làm. Anh sẽ không để nàng đi mà chưa có được nàng. Anh muốn nàng và chắc chắn phải sở hữu nàng.

Nàng chạm vào mặt anh ngập ngừng, và khao khát của anh tràn dâng như sóng lớn. Anh chiếm lấy miệng nàng một cách đói khát và chiến đấu với một cơn đại hồng thủy với sấm sét có thể nổ tung trong anh bất kỳ lúc nào. Chậm rãi và nhẹ nhàng, anh nhắc nhở bản thân lần nữa.

Anh vuốt ve ngực nàng cho đến khi cánh tay thắt chặt quanh cổ anh không phải vì sợ hãi nữa. Cơ thể nàng giãn ra bên dưới anh. Nàng cố gắng bắt chước nụ hôn sâu của anh và thăm dò trong miệng anh một cách tinh tế. Nỗ lực ngây thơ của nàng hầu như tháo gỡ anh hoàn toàn.

Sự hân hoan anh nhận ra trong niềm say mê ngây thơ của nàng làm anh kinh ngạc. Anh đã không bao giờ tìm thấy điều này ở bất kỳ người phụ nữ nào khác. Nó cũng không là vấn đề với Christiana, nhưng nó có. Anh cảm thấy cơ thể nàng phản ứng với sự đụng chạm của anh, và anh lắng nghe hơn thở hổn hển của nàng. Anh đã thắp lên ngọn lửa với cái ôm vụng về của nàng, trong trong hơi thở hoảng hốt của nàng, khi bàn tay anh lại làm thức tỉnh những khao khát mới. Anh cho nàng nhận thức được rằng, dù điều gì đã xảy ra với Percy, không người đàn ông nào ngoài anh từng khuấy động trong nàng.

Anh lại hôn nàng, nhắm nháp hương vị mềm mại ngọt lành của nàng và vuốt theo đường cong trên lưng nàng. Bàn tay anh tìm kiếm những dây buộc của cái váy và bắt đầu cởi áo ra.

Thân thể trong trắng của nàng cứng lên gần như tức khắc khi chiếc áo ngoài rơi lỏng ra,

nhưng sau đó đôi mắt lấp lánh ấy lại nhìn anh tuột chiếc váy nặng nề khỏi tay nàng xuống eo. Miệng của nàng mở ra run run và ánh mắt nàng nhắm chặt khi anh chạm lên ngực nàng qua qua lớp vải lót mỏng manh.

Một bàn tay nhỏ nhắn rời khỏi vai, lướt xuống vuốt ve ngực anh, và cơn sấm sét như muốn nổ bùng trong anh lần nữa. Những ngón tay của nàng trượt dưới vành áo chèn của anh. Anh quan sát biểu hiện tha thiết nhất của nàng khi bàn tay đó mò mẫm xuống ngực anh. Đúng rồi. Lựa chọn để đầu hàng, em gái của Morvan Fitzwaryn sẽ không chơi trò nạn nhân miễn cưỡng.

Anh kéo quai dây áo lót xuống để lộ ra bộ ngực sữa xinh đẹp của nàng. Ánh mắt anh lần theo đường mòn của những ngón tay anh khi anh lần theo đường rãnh và quay tròn quanh gò ngực. Hơi thở của nàng trở nên gấp gáp và nàng chôn gương mặt xấu hổ của mình vào vai anh.

Cơ thể nàng tuyệt đẹp, trắng nhợt và hoàn mỹ. Làn da của nàng không trong suốt và trắng như nhiều phụ nữ Anh quốc khác, nhưng lại có sắc thái của màu trắng ngà mềm mượt. Đó là màu của những bãi biển trắng đầy nắng dọc theo hòn đảo. Anh mơn trớn nàng, trượt qua và xoa nhẹ những núm vú căng cứng, và cả cơ thể nàng trở nên phản ứng. Với một tiếng rên rỉ khe khẽ nàng cong người lên trong cái vuốt ve của anh. Hai núm vú màu nâu sáng cương lên như một lời mời gọi. Anh hạ thấp đầu xuống và hôn một bên một cách dịu dàng trước khi mút nó vào miệng anh.

Nàng hầu như giật nảy ra khỏi vòng tay anh.

Anh ôm chặt nàng lại và nhìn vào sự giật mình hoảng hốt trong đôi mắt nàng. Anh hôn lên má nàng để làm nàng bình tĩnh.

Rồi anh lại hạ dần nụ hôn của mình xuống cho đến khi bộ ngực ngọt ngào ấy lại nằm trong miệng anh lần nữa. Ôi Chúa ơi, đàn ông chưa từng chạm vào nàng. Nếu Indonia mà không phát hiện ra họ, anh hẳn sẽ hung bạo với nàng mất. Một hình ảnh dần hiển hiện trong đầu anh, và thần kinh của anh tràn dâng một sự tức giận che chở nàng bởi sự che chở âu yếm dịu dàng. Anh trêu đùa thân thể nàng với lưỡi và răng của anh cho đến khi bụng dưới của nàng ép lên đùi anh trong một sự tìm kiếm sự giải thoát. Anh lui ra sau và kéo nàng xuống tấm ga trải giường. Chậm rãi và nhẹ nhàng, nhưng trước khi nàng rời khỏi anh anh sẽ cho nàng thấy vẻ rực rỡ huy hoàng của khoái lạc. Nàng sẽ phải luôn khắc sâu thời điểm này.

Anh nâng tay nàng lên, chuyển nàng qua và đè nàng xuống. Đôi mắt đen, với chất lỏng khát khao trong đó, đang nhìn anh cảnh giác. Anh cong người xuống, nửa thân trần truồng với áo váy của nàng còn cuộn lại nơi hông, và anh tháo sự vướng víu đó ra hoàn toàn. Trông nàng thật ngọt ngào, tươi tắn và gợi anh nhớ đến những cô gái thời anh còn trẻ, nằm dài trên những đồng rơm khô hay bãi cỏ. Anh nghĩ đến tấm thảm thường xuyên trong khu vườn bên dưới. Nếu anh vẫn sống cho đến mùa hè, những đêm hè ấm áp với bầu trời sao lấp lánh hứa hẹn một sự sung sướng mê mẩn.

Một cách dịu dàng, anh kéo cái áo lót xuống những đường cong mỏng manh của nàng.

Christiana cắn lấy môi dưới khi cơn sốc và niềm háo hức hòa lẫn vào nhau khi anh cởi đồ của nàng. Nàng nhìn thấy thân thể trần truồng của mình hiện ra trong mắt anh. Lớp áo ngoài và áo lót đã được tuột ra hoàn toàn, anh cởi nịt ở đầu gối nàng và trượt nó ra khỏi chân nàng.

Một cảm giác mong chờ sắc nhọn cuộn xoắn trong nàng. Nỗi sợ hãi không hoàn toàn biến mất. Nó đóng vai trò như một gia vị làm đậm đà cho món hầm của cảm xúc và sự nhạy cảm đang sôi sục sâu bên trong nàng.

Anh lắc mình ra khỏi chiếc áo chên và tháo chiếc áo sơ mi ra trước khi thả xuống bên cạnh nàng. Nàng nhìn cơ thể rắn chắc của anh tiến gần đến nàng và thở dài với một sự khuây khỏa khi anh lại ở trong vòng tay nàng lần nữa.

Nàng để bàn tay mình khám phá vai và lưng anh, và nàng để ý đường rằn của những vết sẹo ở đó. Anh nhúc nhích trong những cái vuốt ve của nàng. Sự ngập tràn của hơi nóng và sự gần gũi lẫn át nàng. Một cú thúc kỳ lạ cần được xuyên qua nàng ngay lúc này, đang làm nàng run rẩy từ vai cho đến gót chân.

Anh hôn nàng thật sâu trong khi tay anh lần theo những cơn run rẩy của nàng, trượt xuống bụng nàng và chỗ phồng ra phía dưới, lướt xuống đùi và chân nàng. Một cách sở hữu, nóng bỏng và dứt khoát, sự mơn trớn của anh điều khiển mỗi một inch trên thân thể nàng. Nàng cong lên vào sự đụng chạm của anh và run lên theo giai điệu rung động trống rỗng. Mọi thứ trở nên xoắn lại trong một sự cấp thiết, bao gồm hơi thở của nàng, máu của nàng, nhận thức của nàng, thậm chí cả những khao khát của nàng nữa.

Anh khum lấy ngực nàng trong tay và cọ sát núm vú bằng ngón cái. “Anh sắp hôn khắp người em đây.” Anh nói. “Đừng xấu hổ. Chẳng có gì cấm kỵ nếu nó mang đến cho chúng ta những khoái cảm.”

Và rồi anh hôn khắp thân thể nàng, miệng của anh ấn lên và cắn và kéo dài xuống thân thể nàng, gọi lên những khao khát bất ngờ, tước lấy hơi thở của nàng. Miệng anh lướt xuống bụng nàng, qua cái gờ nhô cao, xuống cả dưới chân nàng, và cô khóc nức lên khi một phát súng nóng bỏng xuyên qua nàng.

Đôi môi anh khép lại trên một núm vú trong khi anh xoa nắn vú còn lại và sự hứng thú lại tiếp tục nâng lên thành sự điên cuồng. Nàng níu chặt lấy vai và tóc anh. Những thớ cơ của anh căng cứng dưới ngón tay của nàng, và hơi thở của anh nghe thật gầy gò trong tai nàng.

Anh nâng người lên và cởi bỏ những thứ còn lại trên người anh, và nàng vẫn đang cố gắng chạm vào anh khi anh đá văng những thứ vải đó đi.

Nỗi sợ hãi đâm sâu vào sự lãng quên trong khao khát.

Không thể nào...

Anh kéo tay nàng lên vai anh, bàn tay anh trượt xuống bụng, qua đùi nàng. Tách đùi nàng ra,

trượt tay lên bên dưới hông nàng. Cánh tay anh ép nắn hông nàng trong khi lưỡi và môi anh đang khuấy động ngực cô.

Nhịp đập mạnh mẽ như muốn vỡ tung, làm xóa mờ nỗi sợ hãi mới được nhen nhúm. Cả cơ thể nàng muốn được buông thả, đòi hỏi, và nàng kìm chế nó với một sự khó khăn khôn tả. Một lần và một lần, nàng cắn lại những tiếng rên phóng đảng có thể lấp đầy căn phòng một cách đáng sợ.

Dòng nước ấm áp trong giọng nói của anh lọt vào tai nàng. “Đừng kìm chế nó, Christiana. Những âm thanh và chuyển động đầy khát khao của em thật tuyệt vời với anh.”

Một cách nhẹ nhõm, nàng khuất phục sự cuồng nhiệt của bản thân mình. Khi bàn tay anh tiến đến, nàng mở rộng chân ra mà không cần thêm sự kích lệ nào nữa. Nàng không còn cảm thấy ngượng ngùng hay choáng váng khi anh vuốt ve nàng nữa, chỉ còn một sự khao khát giày vò đau đớn chắc chắn sẽ nổ tung thành những ngọn lửa nếu không được lấp đầy.

Những xúc cảm của sự vuốt ve đầy ma thuật của anh đưa nàng đến chỗ điên cuồng. Với những mơn trớn dịu dàng, anh lại gợi nên vệt khoái cảm tập trung. Những cái chạm cố ý kêu gọi một niềm hứng khởi hoang dại và tuyệt vọng.

Giọng nói êm ái của anh xuyên qua nỗi thống khổ tuyệt vời. “Em có muốn anh bây giờ không, Christiana?”

Anh lại chạm vào nàng và nàng nức lên. Cô xoay sở để có thể gật đầu.

“Vậy hãy nói với anh đi. Gọi tên anh và nói với anh điều đó.”

Ở một nơi nào đó xa xôi nàng nghe giọng nói của mình đáp lại anh. Sự điên cuồng cần được lấp đầy khiến cho hông của nàng cứ nâng lên để được gặp phần cơ thể phía trên nàng.

Nàng say sưa với cảm giác cả chiều dài của anh dọc theo thân thể nàng và hoàn toàn sát lại giữa cơ thể họ. Nàng hài lòng trong sự đam mê tập trung khi nhìn lên gương mặt anh đang nhìn xuống nàng.

Anh chiếm lấy nàng một cách chậm rãi và cẩn thận, và nàng kinh ngạc với sự tuyệt diệu của nó. Với một sức ép dịu dàng và những cú đâm thăm dò đều đều, anh cảm dỗ nàng mở ra cho anh. Nỗi đau đớn đáng sợ không thật sự đau đớn lắm nhưng chỉ cần một sự căng cứng kéo dài mất kiểm soát trong sự thả lỏng tuyệt diệu, anh sẽ lấp đầy sự cấp thiết đau đớn đó. Không nghĩ ngợi gì, nàng lắc mình đón nhận sự xâm nhập dịu dàng của anh.

Nàng cứng người lại khi một cú sốc nóng bỏng đâm vào nàng.

Anh hôn nàng mềm mại và kéo ra. “Anh không thể dừng được, em yêu.” Anh đâm mạnh vào và nỗi đau đớn sắc nhọn át hẳn khoái cảm nóng bỏng gần như tức khắc.

Thân thể anh không dừng lại, rồi sự đau đớn và những ký ức về nó nhanh chóng biến mất

khi anh chậm rãi rút ra rồi lại trượt vào lần nữa. Nó thật tuyệt. Một cách bản năng, chân nàng ôm lấy hông anh, níu anh lại gần hơn, tiếp nhận tất cả của anh vào nàng. Nàng nhận thấy sự nhịp nhàng và rung lắc của anh trong một nhịp điệu không lời của sự chấp nhận.

Không có gì, không những bài hát hay cú chạm của anh hay bài thuyết giảng của Joan, có thể chuẩn bị cho nàng những làn sóng thân mật mà nàng đang bị nhấn chìm vào. Da thịt trên da thịt, hơi thở trên hơi thở, chân cuốn lấy nhau và cơ thể hòa vào nhau... sự kết nối tự nhiên tràn ngập trong các giác quan của nàng. Cứ mỗi lần anh rút ra là mỗi lần nó mất đi. Mỗi lần anh lấp đầy, nó lại được tràn ngập. Nó làm nàng sợ hãi và nàng thở dài với sự niềm sung sướng mỗi khi họ dung đưa với nhau.

Anh dừng lại và nàng mở mắt nhìn anh. Chiếc mặt nạ đã được gỡ bỏ và đôi mắt xanh dương của anh cho nàng biết sự sâu sắc mà anh chẳng bao giờ để người khác nhìn thấy. Nàng đưa tay lên, chạm vào gương mặt hoàn hảo ấy, rồi ngón tay nàng vuốt ve xuống cổ và ngực anh.

Anh lại chuyển động và ít dịu dàng hơn lần trước. Anh nhắm mắt lại như thể anh tìm kiếm duy trì thứ gì đó, nhưng nếu anh tìm thấy anh sẽ mất nó. “Đúng rồi,” nàng thì thầm khi anh lại thúc mạnh vào nàng. Nó đau, nhưng sức mạnh của nó lại thức tỉnh điều gì đó trong tâm hồn nàng. Nàng muốn hấp thụ hết sức mạnh và nhu cầu của anh. Nàng muốn hiểu rõ con người anh qua điều đó mà không cần những đề phòng cẩn trọng mà anh tạo ra.

Anh nhìn thẳng vào mắt nàng rồi hôn nàng khi anh đã hoàn toàn đầu hàng. Khao khát của anh càng bốc lên cao trong một chuỗi những cú thúc mạnh, sâu và dục đứng trong sự phóng thích dài mạnh mẽ, nàng cảm thấy như mình đã chạm được đến tận sâu thẳm trong anh cũng như anh chạm đến nơi sâu thẳm nhất trong nàng. Nàng ôm lấy anh, cánh tay nàng trải rộng trên lưng anh và chân nàng cuốn quanh hông anh, rồi nàng như trôi đi trong sự yên lặng nặng nề của sự xúc động, cảm nhận nhịp tim của anh đánh từng hồi trên ngực nàng. Cơ thể nàng cảm thấy buốt rát, sống động và run rẩy nơi họ vẫn giao nhau.

Căn phòng lại chậm rãi hiện hữu quanh nàng. Nàng cảm nhận được sự nặng nề và sức mạnh của cơ thể anh trên nàng, mái tóc mềm của anh trên má nàng.

Một nửa của anh vẫn là một người lạ, nàng nghĩ, tự hỏi liệu điều này có thể liên kết nàng với một người đàn ông mà nàng hầu như không biết gì theo một cách mơ hồ nhất. Thật sửng sốt và sợ hãi để có thể chạm tới tâm hồn anh khi không thể biết được tâm trí mình đang nghĩ điều gì.

Nhận thức của nàng về một nửa người đàn ông lạ lẫm này dần dần thấm vào nàng. Nàng đột nhiên cảm thấy quá ngượng ngùng.

Anh nâng tay lên và hôn nàng dịu dàng. “Em thật đẹp,” anh nói.

Nàng không biết điều đó có nghĩa là gì nhưng nàng vẫn dung sướng vì anh đã hài lòng. “Nó dễ chịu hơn là em nghĩ,” nàng thành thật.

“Cứ cuối cùng anh có làm em đau không?”

“Không, nói thật thì, em hơi tiếc vì nó đã kết thúc.”

Anh lại vuốt ve đùi nàng và hông anh nhích ra, rời khỏi nàng. “Đó là bởi vì em chưa xong thôi.”

Nàng nhớ lại cái cách kết thúc khá mạnh mẽ của anh. “Em có thể nói chúng ta đều đã xong rồi, David.”

Anh lắt đầu và chạm vào ngực nàng. Đôi mắt nàng mở lớn ra với những phản ứng gần như tức khắc. Tay anh vẫn còn đang vờn quanh giữa đùi nàng. Nàng tóm lấy tay anh với một sự hoảng hốt.

“Anh sẽ cho em điều đó sớm thôi, em yêu, nhưng em cần phải thể hiện rằng em cần anh trước,” anh nói khi nổi khát khao điên cuồng lại dội vào nàng lần nữa.

Tay anh lại vuốt ve và đâm vào nàng cho đến khi nàng quặn lên nhạy cảm từ sự lấp đầy của anh, khoái cảm cháy bỏng làm nàng mất phương hướng. Nàng hét lên tên anh, gọi tên anh từng hồi từng hồi khi tâm trí và những xúc giác xoắn vào nhau và rồi nàng bất lực với mọi thứ trừ sự lãng quên trong khoái cảm dâng tràn.

Và rồi, ngay lúc nàng nghĩ rằng mình không thể chịu đựng thêm được nữa, và nàng sẽ chết hoặc ngất đi, sự căng cứng tràn vào nàng theo một cách tuyệt diệu và nàng hét lên trong sự sung sướng của giải thoát chảy dồn qua người nàng.

Cơn xoáy lốc khoái cảm dâng lên như sóng cuộn với sự kinh ngạc đầy choáng váng cho đến khi họ trôi đi theo những cú thúc nhịp chậm rãi.

“Ôi trời,” anh thở dài thỏa mãn, cười to và kéo nàng gần anh hơn. Anh với lấy tấm chăn và trùm qua cả hai người, lăn người qua cạnh nàng. Mặt anh thư giãn trên tóc nàng, môi anh chà nhẹ thái dương nàng. Họ nằm bên nhau trong sự yên bình trầm lắng.

Sự thân mật của cuộc làm tình quá choáng váng và thấm thía. Sự gần gũi yên lặng thật ngọt ngào, thỏa mãn và một chút ngượng nghịu. Trong một giờ đồng hồ, sự liên kết giữa họ đã được kết nối mãi mãi. Anh đã có được nàng theo cách mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Nàng lơ mơ ngủ và thức giấc trong căn phòng tối om, ánh chiều chạng vạng lọt vào phòng qua những cửa sổ. Những âm thanh xa xa của nhiều giọng nói và hoạt động của con người trôi đến tai nàng. Nàng quay đầu lại và thấy David đang chống đầu lên cánh tay anh, nhìn xuống nàng.

Anh thích ngắm nhìn nàng. Như những món đồ điêu khắc và những cuốn sách của anh ư? Ít nhất cũng là một thứ gì khác. Cũng có thể anh là một người đàn ông chẳng thêm quan tâm đến nàng cũng nên.

“Em phải về,” nàng nói.

“Tối nay em sẽ ở lại đây. Anh sẽ đưa em về vào sáng mai.”

“Indonia...”

“Anh đã gửi tin cho bà nói rằng em ở đây với anh. Bà ấy sẽ không lo đâu.”

“Bà ấy sẽ biết.”

“Có lẽ, nhưng chẳng ai khác biết nữa. Anh sẽ đưa em về vào lúc rạng sáng.”

Một tiếng quát tháo của Vittorio vang vọng qua khi vườn vào cửa sổ. Mọi người ở đây chắc hẳn đã biết, hoặc sẽ biết sớm thôi. Nàng nghĩ đến những ánh mắt bóng gió mà nàng sẽ phải đối mặt từ những người hầu và người học việc, từ Indonia và thậm chí cả cung điện nếu họ biết được.

“Em sẽ ở đây với anh,” anh lập lại. Nó không hẳn là một yêu cầu nữa.

Anh nhổm dậy khỏi giường và đi đến lò sưởi. Cơ bắp như tạc của anh chuyển động khi anh kéo một thanh củi cho vào lửa. Trong ánh sáng mờ ảo đột ngột bùng sáng nàng trông thấy cơ thể anh, trần truồng một cách tự nhiên, không ngại ngùng, và nàng để ý những đường cong trên lưng anh nơi những ngón tay nàng đã cảm nhận. Những vết sẹo do roi quất. Làm sao chúng có ở đó? Ông chủ đã chết của anh dường như không giống người đã làm chuyện này. Anh quay lại nàng và nàng quan sát anh đi đến, kinh ngạc bởi những khao khát xúc động mà nàng nhận thấy trong ánh mắt của anh.

Kéo cái chăn xuống, anh nhìn chăm chăm cơ thể nàng. Anh vuốt ve những đường cong của nàng một cách uể oải. Cô rung động với cách bàn tay anh chuyển động trên thân thể nàng.

“Có đau lắm không, em yêu? Anh sẽ lại có em lần nữa, nhưng sẽ không nếu nó sẽ làm đau em.”

Lần nữa? Người ta làm điều đó mấy lần một đêm? Với tất cả bài thuyết giảng thẳng thừng của Joan, có quá nhiều thông tin đã không được tiết lộ.

Sự khao khát thẳng thắn của anh làm nàng run rẩy. Nàng không nghi ngờ sự liên kết của anh với nàng, nhưng nàng biết rằng câu hỏi của anh cũng cho nàng một sự lựa chọn. “Em không đau.” Cô nâng hai cánh tay mình lên để ôm anh.

Suốt cả đêm anh đã rèn nên sợi xích thép vô hình trói buộc nàng với anh. Nàng cảm nhận nó đang xảy ra và tự hỏi đó có phải thứ mà anh điều khiển. Sự liên kết của đam mê và kết hợp nhục dục bằng khoái cảm và âu yếm tháo gỡ nàng hoàn toàn.

Vào lúc khuya, trong khi họ đang hờ mình trong sự ấm áp của lò sưởi, nàng hỏi anh về đám cưới và biết rằng buổi lễ cũng đã được thay đổi. Họ sẽ cưới trong Lễ đường với sự tham dự của

giám mục thay vì trong nhà thờ địa phương.

“Nó thật phức tạp quá,” nàng mơ màng.

“Không thể tránh được. Một khi thị trưởng nhận ra sự tham dự của Edward, y như đổ thêm dầu vào lửa vậy. Anh đã hi vọng không ai biết và Ngài có thể đơn giản tham dự thôi.”

Anh đã nói chuyện về nhà Vua một cách rất tình cờ. Tại sao nàng phải ngại ngần hỏi anh về mối quan hệ đó. Tại sao nàng cảm thấy chủ đề này quá cấm kỵ và tọc mạch như thế?

Nàng thật sự cảm nhận thế, và tối nay nàng sẽ không muốn đóng sầm cánh cửa mà anh có thể không mở ra lại nữa. Nàng chuyển chủ đề. “David, anh còn trông mong em ở điều gì nữa vậy?”

Câu hỏi làm anh thoáng giật mình. “Ý em là gì?”

“Nghĩ xem em đã ngốc nghếch như thế nào về chuyện này đi, anh không ngạc nhiên khi biết rằng em biết rất ít chuyện về đám cưới sao. Em đã không có một bài học thiết thực nào về chuyện này cả.”

“Anh mong em sẽ luôn chung thủy với anh. Sẽ chẳng có gã nào có thể chạm được em từ lúc này cả, ngoài anh.”

Giọng điệu dứt khoát của anh làm nàng chao đảo.

“Em có hiểu không, Christiana?”

“Dĩ nhiên. Em không có ngốc thế, David. Em đã nghĩ đến những việc trong nhà. Mọi thứ ở đây quá trật tự, ngăn nắp.”

“Anh đã không nghĩ về điều này.”

Vậy tại sao anh lại tìm một người vợ mà thậm chí anh chẳng nhận ra là anh cần phải có một người chứ.

“Isabele nghĩ rằng anh sẽ cần em làm việc cho anh,” nàng nói, cười toe toét.

“Cô ấy biết sao? Anh thú thật với em là anh chẳng quan tâm, nhưng đó cũng là một ý hay. Anh sẽ phải cảm ơn công chúa. Một người vợ như là một người lao động không công ha. Chắc chúng ta phải chuẩn bị một khung cử dệt vải cho em thôi.”

“Em đâu có biết dệt.”

“Em có thể học.”

“Anh có thể tiết kiệm được bao nhiêu nếu em biết dệt vải?”

“Ít nhất cũng năm pound một năm, anh đoán vậy.”

“Nghĩa là em cần đến hai trăm năm mới có thể kiếm đủ số tiền cô dâu của em ư”

“Đúng. Một sự mặc cả khôn ngoan đúng không?” (*Ý của David là việc trả tiền để mua vợ của anh không khôn ngoan chút nào.*)

Anh cười một cách sáng khoái rồi thêm vào, “Đúng rồi, cả ngôi nhà là của em. Anh nghĩ là Geva sẽ rất vui nếu em có thể giúp chút ít. Và một lúc nào đó, những cậu bé sẽ cần một người mẹ.”

“Một trong số những cậu bé còn lớn hơn cả em, David.”

“Michael và Roger không ở trong nhà và chúng đôi lúc cũng có thể cần sự thấu hiểu của một người phụ nữ. Và rồi một lúc nào đó em cũng sẽ có những đứa trẻ của mình mà.”

Những đứa trẻ. Mọi thứ anh kể ra có thể được thực hiện bởi một cô con gái nhà buôn, người có thể kèm theo cả đồng của hồi môn giá trị. Những đứa trẻ cũng thế. Nhưng con trai nàg, chúng sẽ là cháu trai của Hugh Fitzwaryn. Morvan cho rằng David muốn lợi dụng dòng máu của họ cho những đứa trẻ của anh với cuộc hôn nhân này. Có đúng vậy không? Nàng hi vọng là không. Điều đó sẽ giải thích được nhiều thứ, và cũng có nghĩa rằng nàng mang đến cho anh một thứ mà không người phụ nữ nào có thể mang đến cho anh.

Nàng đã giật mình thức giấc trong vòng tay của anh đêm qua. An toàn và hiển nhiên một cách kinh ngạc Nàng nằm bất động, nhận sức sự tồn tại và hơi ấm của anh. Thật kỳ lạ khi cảm thấy gần gũi với một người lạ quá nhanh chóng như thế.

Theo đúng kế hoạch của anh, anh đưa nàng về Westminster ngay khi trời hửng sáng. Cô đi qua những hành lang dài của tòa nhà mà nàng cảm thấy một chút lạ lẫm. Nàng rút vào góc riêng tư kín đáo nơi giường nàng nằm đó trong khi Joan và Indonia vẫn còn say sưa trong giấc ngủ.

Một cánh tay kiên quyết lay lay nàng dậy, nàng mở mắt, nhìn lên gương mặt rạng rỡ của Joan. “Chị có định thức dậy để ăn tối không đó? Chị ngủ như chết vậy,” Joan nói.

Christiana nghĩ việc bỏ bữa tối và ngủ tiếp có vẻ là một ý kiến tuyệt vời, nhưng nàng tự kéo bản thân mình dậy, nhờ Joan gọi người hầu vào giúp nàng.

Một tiếng sau, với áo váy tóc tai hoàn chỉnh, nàng ngồi kế bên Joan trên một chiếc ghế dài trong đại sảnh, lấy thức ăn và quan sát khung cảnh quen thuộc giờ lại phẳng phất một chút lạ lẫm. Những giác quan của nàng vừa đang thanh tỉnh, vừa đang mờ mịt cùng một lúc và nàng biết những phút giây bên cạnh David đã gây ra điều đó. Joan hỏi nàng một vài câu hỏi về ngôi nhà của David, và nàng trả lời chỉ một nửa chân thật, không muốn chia sẻ bất cứ điều gì về những ký ức ấy ngay lúc này.

Cho đến cuối bữa ăn, Lady Catherine tiếp cận bàn của họ, đôi mắt mèo của bà ta lóe sáng. Bà ta tán gẫu với Joan một lúc lâu rồi quay gương mặt hòa nhã của mình sang Christiana.

“Cô kết hôn khá sớm nhỉ, cô bé?”

Christiana gật đầu. Joan liếc cái nhìn sắc bén tới Catherine, như thể thật là thô lỗ khi nhắc đến cuộc kết hôn này.

“Tôi có một món quà nhỏ cho cô. Tôi sẽ gửi nó đến phòng cô nhé,” Catherine nói nhỏ trước khi bà rời đi.

Nàng tự hỏi tại sao Lady Catherine lại làm thế. Dù sao, họ cũng không phải là bạn bè tốt. Mặc dù vậy, hành động của bà ta làm nàng hơi xao động và khiến nàng quên mất rằng Morvan, như thường lệ, đã luôn phản ứng rất dữ dội, cảnh báo nàng phải tránh xa Catherine.

Thomas Holland đưa Joan đi mất và để Christiana ngồi lại một mình. Nàng quay lại khu dinh thự vắng vẻ của Isabele, vui mừng vì đã được riêng tư. Thủ tục của cung điện có vẻ thật gò bó khi tâm trí nàng nghĩ về ngày hôm qua và tương lai của mình.

Nàng vào phòng của Isabele. Bốn ngày nữa và mình sẽ rời khỏi đây mãi mãi, nàng nghĩ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Âm thanh của cánh cửa mở ra đập vào tai nàng. Có lẽ Joan hoặc Indonia đang về. Nàng đã không nhìn thấy lính canh từ lúc nàng trở lại. Nàng thắc mắc liệu người phụ nữ nhỏ bé đó sẽ giải thích thế nào với nàng đây.

Tuy nhiên, những bước chân đang tiến vào trong phòng không phải của một người phụ nữ. Morvan đã đến.

Chỉ cần nhìn nàng rồi anh sẽ biết tất cả. Liệu nàng đã đủ dũng cảm để nói. “Đúng, anh đã nghĩ đúng và nó là một điều kỳ diệu và em thích thế?” Sức mạnh của anh đã tồn tại hàng năm trời giữa nàng với tất cả đàn ông trên thế giới này, và giờ thì nàng đã trao thân cho người mà anh ghét nhất.

Bước chân bước đến gần. Dừng lại ở ngưỡng cửa vào phòng ngủ.

“Em yêu,” một giọng nói quen thuộc vang lên.

Sự kinh hoàng xé toang nàng. Nàng lùi lại đằng sau.

Ở đó, nơi cánh cửa, người đang đứng không ai khác, Stephen Percy.

Chapter 12

“Stephen,” nàng thở hắt ra.

Hắn ta cười và bước về phía nàng, cánh tay hắn giang rộng ra mời gọi một cái ôm nhưng nhớ. Nàng quan sát hắn lại gần với một sự pha trộn kỳ quặc của kinh ngạc, thắc mắc và mong nhớ. Nàng để ý những múi cơ dày bên dưới cái áo chèn của hắn. Dõi theo sự diễn trai thô ráp trên gương mặt hắn. Mái tóc vàng óng với làn da trắng bệch của hắn đập vào mắt nàng trở nên tai tái và nhợt nhạt trong sự so sánh với màu vàng đồng của David.

Nàng không chuyển động. Những cảm xúc bối rối, kinh tởm, và yêu thương làm nàng tê liệt. *Không phải bây giờ, tâm trí nàng gào thét. Một tháng trước hoặc một tháng nữa, nhưng không phải lúc này, đặt biệt là hôm nay.*

Cánh tay mạnh mẽ vòng qua người nàng. Cái miệng cứng rắn của hắn chải qua tóc nàng.

Nàng đẩy hắn ra. Đôi mắt xanh lục của hắn biểu hiện sự kinh ngạc và rồi, rất nhanh, bình thản như không có gì khác. Anh ta tức giận ư?

“Em đang giận anh sao, tình yêu của anh,” hắn nói với một cái thở dài. “Anh không thể trách em.”

Nàng quay mặt đi, níu chặt lấy gờ cửa sổ để có thể đứng vững. Chúa ơi, nàng không thể có sự bình yên được sao?

Nàng đã tìm thấy sự chấp nhận và thỏa mãn và thậm chí là hi vọng cho một thứ lớn lao hơn, và giờ thế này đây.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Anh đến để gặp em, đương nhiên.”

“Anh đã trở về Westminster để gặp tôi sao?”

“Đúng vậy, em yêu. Còn gì khác nữa? Anh đã phải viện cớ vì cuộc thi đấu pre-Lenten mới đến được đây đó.”

(Pre-Lenten là lễ hội chuẩn bị cho lễ ăn chay Tháng Ba – truyền thống của những người theo đạo Thiên Chúa)

Lễ hội thi đấu sẽ bắt đầu sau đám cưới của nàng. Stephen yêu thích những cuộc thi đấu như thế. Nàng ngờ rằng đây mới là lý do chính khiến hắn đến đây, nhưng trái tim tan vỡ của nàng, trái tim chưa được hàn gắn hoàn toàn, vẫn chao đảo với ý nghĩ hắn đến đây vì nàng.

Nỗi đau vẫn còn quá nhứt nhối, sự xỉ nhục vẫn còn quá mới với nàng để có thể hoàn toàn chối bỏ hi vọng rằng anh ta thật sự yêu nàng. Một đứa con gái đã luôn chung thủy với một người đàn ông sẽ vẫn liều mạng tin vào tình yêu đó. Và trái tim nàng vẫn còn mong ước sự cam đoan tình yêu của hắn.

Tuy nhiên, tâm trí nàng đã quá rõ nỗi đau đón tinh thần của niềm tin đó. “Anh đến khi nào?”

“Hai ngày trước. Anh không tìm em ngay được vì anh đi cùng với bạn anh, Geoffrey. Hắn bị cảm cúm trên đường tới đây. Hắn đang ở lại nhà của Lady Catherine ở London.”

“Anh là bạn của Catherine sao?”

“Cũng không hẳn. Nhưng Geoffrey thì có.” Hắn lại bước tới gần nàng. “Bà ta đã kể tất cả với anh về cuộc hôn nhân của em với gã nhà buôn đó,” hắn nói về cảm thông. “Nếu Edward không phải là Đức vua của anh, anh sẽ thánh đấu với ngài vì đã hạ thấp phẩm giá em như thế.”

Nàng nhìn trừng trừng vào sự quan tâm trong biểu hiện của hắn. Nó thọc thẳng vào nàng một cách khá cường điệu, như thể một chiếc mặt nạ được đeo trong lễ hội vậy.

Hắn vươn tay ra và vuốt ve gương mặt nàng. Trái tim tan vỡ, lại đau đớn hơn bởi những ảo giác và khát khao mãnh liệt được khơi dậy.

Linh hồn và tâm trí nàng, nhớ lại những đam mê tối qua và những quyền lợi của David, khiến nàng có thể tách xa hắn ta.

“Anh đã biết về đám cưới của tôi rồi, đúng không? Tôi đã viết thư cho anh.”

“Anh biết. Anh đã nhận được thư, em yêu dấu. Nhưng anh không bao giờ có thể tưởng tượng được rằng Đức vua sẽ chấp nhận điều đó. Và Catherine đã kể với anh về sự xúc phạm và đau khổ của em.”

Lady Catherine mới thật tốt bụng làm sao, Christiana nghĩ cay đắng. Tại sao người đàn bà này lại xía vô việc của nàng chứ? Và làm cách nào mà bà ta có thể biết chuyện Stephen với nàng?

Joan. Joan đã ngồi lê đôi mách. Liệu mọi người đều đã biết chưa? Chắc chắn rồi. Tất cả bọn họ sẽ chờ xem thêm vài ngày nữa, có thể vài năm nữa, để thấy vở kịch này được xáo trộn như thế nào.

“Có lẽ anh không nên đến,” Stephen cầu nhàu. “Catherine đã chắc với anh là em sẽ muốn gặp anh.”

“Tôi rất vui khi được gặp anh, Stephen. Ít ra thì tôi cũng có thể chúc mừng cuộc đính hôn của anh chứ.”

Anh ta làm vẻ mặt như thể cam chịu. “Cô ta là do cha và chú anh chọn, em yêu. Cô ta không

hợp với anh, đó là sự thật.”

“Dù sao thì, cô ta cũng là vợ anh, cũng như David là chồng tôi.”

“Đúng, và điều đó như xé anh ra thành trăm mảnh vì chúng ta không thể làm gì được hết, em yêu của anh.”

Cây nến trong nạng vụt tắt, và rồi nạng biết đó là ngọn lửa cuối cùng của sự ảo tưởng và giấc mộng trẻ con của nạng. Nó không đau đớn lắm, nhưng có một thứ trong sáng trong nạng đã chết theo nó, và nạng cảm thấy sự mất mát đó thật đắng cay. Qua tất cả mọi chuyện, nạng cũng đã giữ lại một ít niềm hi vọng, mặc dù đã biết rõ sự thật này. Nếu hăn không trở lại, nó sẽ từ từ biến mất khi nạng sống cả cuộc đời với niềm đam mê của nạng cùng David, như là một vũng nước nhỏ sẽ biến mất trong cái nóng của một chiều mùa hạ.

Còn nếu hăn nói khác thì sao? Nếu hăn trở lại để giải thoát cho nạng, cùng nạng chạy trốn và cầu xin hủy bỏ cả hai cuộc đính hôn của họ thì sao? Dù sao thì khả năng này cũng là điều mà nạng đã hi vọng và mong muốn.

Một tuần trước nạng sẽ chạy theo hăn, dù sự ô nhục và ruồng bỏ sẽ rơi xuống đầu nạng. Thậm chí cho đến cuối tuần trước, chỉ một lời nói của hăn như thế này thôi cũng đủ hàn gắn ngay vết thương của nạng và xóa bỏ mọi sự nghi ngờ của nạng về hăn.

Tuy nhiên, giờ thì, sẽ không bao giờ có thể nữa. Bây giờ...

Nạng bắt đầu nhận thức. Sự có mặt của Stephen bị đẩy lùi khi tâm trí nạng nhận ra những sự dính líu liên quan tới việc này. Không thể được. David đã biết trước điều đó thật sao?

Tối qua họ đã làm việc đó. Sẽ không có sự hủy bỏ nào có thể xảy ra bây giờ được, trừ phi chính David chối bỏ những gì đã xảy ra. Và nạng biết, nạng quá biết, rằng anh ấy sẽ không làm thế, cũng như lời hứa của anh ngay đêm đầu tiên.

Anh mong là em sẽ chung thủy với anh. Sẽ không một gã đàn ông nào có thể chạm vào em kể từ lúc này.

Tất cả những bằng chứng đó ... thậm chí Idonia và anh nạng cũng đã biết.

Một sự ớn lạnh đáng sợ làm nạng run rẩy.

David đã biết là Stephen đang đến. Anh ấy có thể đã hỏi những nhà buôn và những người du hành. Tuy nhiên anh ấy không thể biết được nếu Stephen có đến năn nỉ nạng hay không. Dù sao anh cũng vẫn tiên liệu tình huống đó.

Một cách chu đáo, cẩn thận, anh đã làm mọi thứ để chắc chắn rằng nạng không thể bỏ đi với Stephen. Nếu nạng vẫn làm thế, mặc cho những dây xích ràng buộc vô hình được tạo ra tối qua, mặc cho sự ô nhục và ruồng rẫy, anh vẫn nắm giữ chúng có để khiến nạng phải trở lại.

Sự tàn nhẫn của kế hoạch đó làm nàng choáng váng.

Nàng nhớ những cảm xúc thắm thía mà nàng đã cảm thấy đêm qua. Cả hai lần như một con ngốc. Những ảo tưởng quá đại khờ. Sự tin tưởng ngu ngốc của nàng vào đàn ông hẳn phải làm họ cười cợt lắm.

Hơi ấm gần bên vai cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Stephen lớn vồn gần bên nàng, gương mặt hẳn gần với nàng.

“Chúng ta không thể làm gì được với những đám cưới này cả, em yêu, nhưng cuộc sống thì luôn luôn có những bốn phận, cũng như tình yêu vậy.”

“Anh có ý gì, Stephen?”

“Em không thể yêu người đàn ông đó, Christiana. Sẽ không bao giờ. Địa vị của hắn và mỗi sự đụng chạm của hắn sẽ làm em ghê tởm. Anh có thể không để ý với em chuyện đó nếu anh có thể, nhưng anh không thể làm thế. Nhưng mà anh có thể xoa dịu nỗi đau của em, cô bé. Tình yêu của chúng ta có thể làm điều đó. Hãy trao bốn phận của em cho gã nhà buôn đó, nhưng giữ lại tình yêu trong trái tim em.”

Nàng muốn nói với hắn rằng hắn đã sai, rằng sự đụng chạm của David chẳng bao giờ làm nàng ghê tởm. Nhưng phải dùng ngôn từ nào để nàng có thể giải thích đây? Với lại, nàng cũng không hoàn toàn chắc chắn điều kỳ diệu sẽ trở lại bây giờ vì nàng biết tại sao anh đã quyến rũ nàng. Có lẽ lần tới, trong đêm tân hôn của họ, nàng sẽ thật sự cảm thấy ghê tởm và sử dụng điều đó.

Well, nàng đang mong cái gì vậy chứ? David là một thương nhân và nàng là tài sản của anh. Một tài sản rất đáng giá.

Tình yêu, nàng buồn bã nghĩ. Nàng đã không biết có tình yêu tồn tại trong quan hệ này không. Sự ngờ nghệch của nàng thật tội nghiệp. David đã đúng. Nàng đang sống một cuộc sống mà nàng muốn nó như một bài tình ca êm dịu lãng mạn. Nhưng cuộc đời không như thế. Đàn ông không như thế.

“Tôi là một phụ nữ đã đính hôn, Stephen. Điều anh đang nói là một sự xâm phạm danh dự.”

Hắn ra cười với nàng như thể đó là nụ cười của một đứa trẻ vô tội. “Tình yêu chẳng có gì gọi là danh dự hay xâm phạm danh dự cả. Nó là một cảm giác sống động ngọt ngào. Rồi em sẽ nhận ra điều đó sớm thôi.”

“Tôi hi vọng rằng anh không quá tự cao để muốn hỏi bằng chứng tình yêu của tôi bây giờ chứ. Tôi sẽ cưới trong vài ngày nữa.”

“Không. Anh sẽ không cho gã nhà buôn đó có lý do để quở trách và làm hại em đâu, mặc dù ý nghĩ hắn ta sẽ có được lần đầu tiên của em làm anh tức điên lên. Cứ cưới gã bán vải đó như bốn phận em phải thế, em yêu, nhưng chỉ cần biết rằng giờ thì anh đang ở đây với em.”

“Tôi là một người phụ nữ chân thật, Stephen. Và anh đừng có nghĩ rằng anh yêu tôi. Tôi biết nó chỉ là một trò chơi của anh thôi, và giờ vẫn thế. Một trò chơi mà anh sẽ chẳng mất mát gì nhưng tôi sẽ gặp rủi ro về mọi thứ. Tôi sẽ không chơi trò chơi này với anh nữa đâu, Stephen.”

Hắn bắt đầu bào chữa và bước về phía nàng. Những bước chân ở phòng chờ khiến hắn dừng lại. Nàng quay lại sự hiện mới nơi ngưỡng cửa.

Chúa lòng thành, sao người lại không có sự tốt bụng như thế chứ?

Morvan đứng áng cả khung cửa, liếc nhìn cả hai người bọn họ. Chỉ trong một giây kinh hoàng, sự căng thẳng dữ dội tràn cả căn phòng của họ.

“Percy, thật hân hạnh được gặp anh,” Morvan nói, tiến vào phòng. “Anh đến vì cuộc thi đấu sao?”

“Đúng vậy,” Stephen nói, tách ra khỏi nàng.

Morvan lại nhìn chăm chăm vào họ. “Tôi đoán là hai người đang chúc mừng nhau cho những đám cưới sắp tới hả?”

Nàng điếng người gật đầu. Sẽ chẳng ích gì nếu cứ cố giải thích sự có mặt của Stephen ở đây cả. Nàng thấy được trong mắt anh rằng anh đã được nghe đến chuyện ngồi lê đôi mách của Joan.

“Đám cưới của em gái tôi quả thật kỳ lạ nhỉ, Stephen,” Morvan nói khi anh bước đến gần lò sưởi. “Người ta nói rằng Đức vua đã bán nó vì tiền, và tôi cũng đã tin như thế. Nhưng gần đây tôi tự hỏi liệu có phải vì một lý do khác hay không. Có lẽ ngài đã tìm thấy cái phao để cứu lấy thanh danh của nó và danh dự của gia đình tôi cũng nên, chứ không phải là một điều xỉ nhục hay xúc phạm.”

Nàng quan sát họ thận trọng cân nhắc lẫn nhau. *Không phải lúc này, Morvan, nàng thầm nài nỉ. Chẳng quan trọng nữa.*

“Tôi phải đi rồi, thưa quý cô,” Stephen nói, chuyển thành một điệu cười mỉm dành cho nàng. Nàng gật đầu một cách yếu ớt rồi nhìn hắn rảo bước qua căn phòng.

“Ngài Stephen,” Morvan gọi với theo. “Tiếp tục chuyện này không phải là điều khôn ngoan đâu.”

“Anh đang đe dọa tôi đó ư?” Stephen nghiêng răng.

“Không, tôi chẳng việc gì phải làm thế nữa. Tôi chỉ đơn giản nói với anh như một người bạn rằng nó sẽ thật sai lầm thôi. Chồng của con bé không phải là một thương nhân bình thường, và tôi có lý do để nghĩ là anh ta biết cách sử dụng dao găm của anh ta đó, Stephen.”

Stephen cúi người và cười một cách tự mãn trước khi rời khỏi căn phòng.

Nàng đối mặt với cái nhìn xem xét đen tối của anh trai. Anh nhìn nàng một hồi từ trên xuống dưới, rồi tra khảo ánh mắt nàng.

“Theo lễ thói thông thường, em gái ạ, là phải chờ một khoảng thời gian sau đám cưới để gặp gỡ người tình cũ.”

Nàng không phản ứng trước lời quả trách trầm tĩnh đó.

“Và từ lúc em qua đêm trên giường gã đó, em thực sự coi như đã cưới rồi.”

“David, tên anh ấy là David. Anh cứ luôn gọi anh ấy là “gã đó”, hay “gà nhà buôn” đó hoài. Anh ấy có tên mà.”

Anh nheo mắt nhìn nàng. “Anh nói đúng, đúng không? Em đã ngủ với hắn, với *David*.”

Không thể chối cãi. Nàng biết anh ấy sẽ nói thế. Nàng gật đầu, cảm thấy không thể bào chữa được gì với quyết định của nàng, và nàng đã hiểu động cơ của David.

“Em không được gặp Percy nữa.”

“Em không có sắp đặt để gặp Stephen.”

“Nhưng em vẫn phải cẩn thận. Những vụ như thế này sẽ không việc gì nếu đàn bà biết thận trọng và nếu gã chồng không quan tâm, nhưng em không có kinh nghiệm với trò gian dối như thế và gã nhà buôn của em cũng không bỏ qua cho anh như một thằng chồng sẵn sàng bị cấm sùng đâu.”

“Em đã nói với Stephen rằng em không có thích anh ta nữa.”

“Anh ta không tin em đâu.”

Anh trai đang cố giúp nàng. Lời khuyên của anh nghe chẳng giống như của người đàn ông nào hết. Anh chắc chắn đã ngủ với nhiều người phụ nữ đã kết hôn lắm rồi.

“Anh đang xem thường em.” Nàng thì thầm.

Sự căng thẳng bao phủ gương mặt anh. Anh sai bước qua và ôm nàng vào lòng.

“Không. Nhưng anh không muốn em làm vợ hắn, và càng không muốn em trở thành gái chơi bời của Percy. Em có hiểu không? Anh tự trách bản thân bởi vì anh không thể tìm ra cách nào để đưa em ra khỏi mớ hỗn độn này cả.”

Nàng nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh. Nàng đọc thấy nỗi phiền muộn ở đó và nghĩ rằng nàng hiểu một phần của nó.

“Em không nghĩ việc trở thành vợ của David lại tệ thế đâu, Morvan. Anh ấy có thể rất dễ mến.”

Một nụ cười nhỏ xuất hiện trên môi anh. “Well, ít nhất nó cũng là tin tốt. Anh mừng là hẳn cũng tốt được một thứ ngoài việc kiếm tiền của hẳn.”

Nàng gười khúc khích. Anh ôm chặt nàng hơn rồi buông ra. “Những ngày cuối cùng này phải đi ăn cùng anh đó nhé,” anh nói. “Anh sẽ để dành thời gian này với em.”

Nàng gật đầu rồi nhìn anh đi một cách âu sầu.

Nàng chưa bao giờ nghi ngờ việc anh trai nàng yêu cầu nàng tham dự những bữa ăn vì anh muốn nàng đi cùng. Nàng sẽ sớm rời xa anh, nỗi nhớ nhà vẫn phảng phất lơ lửng giữa họ trong các bữa ăn tối và bữa tiệc, ngay cả khi họ chuyện trò vui vẻ với những người trẻ tuổi khác quanh bàn ăn.

Tuy nhiên sự hiện diện của Morvan bên cạnh nàng hóa ra lại có những lợi ích khác, và nàng ngờ rằng anh cũng đã nghĩ về chúng. Stephen không dám tiếp cận nàng trong đại sảnh trong khi Morvan vẫn còn quanh đó, và ánh nhìn liếc xéo xăm soi của những người trong điện cũng không được thỏa mãn với mong muốn hóng hót bởi móc chuyện tình của họ.

Mọi người đều biết. Stephen chỉ cần nhồm dậy khỏi ghế thôi là những ánh mắt đổ xô về phía đó để có thể quan sát nếu hẳn có nói chuyện được với nàng. Một điều quá rõ ràng mà cả cung điện đang tin là một cuộc ngoại tình sẽ xảy ra ở một thời điểm nào đó là không thể tránh khỏi. Rất nhiều lần nàng nhận được biểu hiện cảm thông mà những cái gật đầu đầy xoa dịu trao cho cô, cứ như thể một cuộc ngoại tình như thế sẽ cứu chuộc nàng vậy. Cuộc hôn nhân với một nhà buôn có thể chỉ là hình thức thôi, rồi sau đó, sẽ dễ dàng hơn để thừa nhận hoặc thậm chí là lờ chuyện đó đi luôn.

Đúng là thế, Joan đã ngồi lê đôi mách. Khi Christiana đối chất với Joan, cô bé đã thừa nhận một cách hối hận và khốc lóc. Chỉ nói với một đứa con gái thôi, cô khẳng khẳng như vậy. Christiana chẳng khó khăn gì để hình dung một khe nước nhỏ có thể trở thành một dòng sông rộng lớn với những lời thì thào bàn tán chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ.

Nàng trải qua những ngày tiếp theo để chuẩn bị đám cưới. Philippa có đến dinh thự để kiểm tra tủ áo quần của nàng và ngay lập tức đặt hàng thêm áo lót và bít tất cho nàng. Một cái áo khoác mới hợp thời trang. Những người bán áo cứ đến liên tục để nàng có thể chọn hai cái váy mới mặc dạ tiệc. Rất nhiều những chiếc rương hòm đựng đầy đồ vải và đồ vật dùng trong nhà để nàng mang về nhà mới của mình.

Nàng dành hầu hết thời giờ trong dinh thự để quản lý mớ hỗn độn này, nhưng tâm trí nàng cứ luôn trôi tuột đến David. Họ đã nhất trí rằng anh sẽ không đến đây trước đám cưới vì họ cần phải chuẩn bị và vì anh cũng có việc buôn bán cần giải quyết gọn gàng. Lúc nào cũng vậy, nàng cứ mong anh sẽ làm nàng ngạc nhiên với một cuộc viếng thăm bất ngờ của anh. Nó sẽ rất lãng mạn, nhưng khi anh đến thì sẽ sẽ không phải vì lý do đó, mặc dù anh có thể cố ý như thế. Nàng

mong là anh sẽ điều tra để biết rằng Stephen đã không thuyết phục nàng bỏ trốn với hắn hay làm bất cứ việc gì ô nhục với nàng. Anh sẽ muốn được bảo đảm rằng kế hoạch của anh đã hiệu quả.

Anh không đến. Ngày thứ Bảy trôi qua nhanh chóng, rồi Chủ nhật cũng trôi đi mờ nhạt để qua thứ Hai. Nàng bắt đầu cảm thấy bức bối. Nàng chắc chắn rằng David đã biết Stephen trở lại. Sao anh có thể để mặc nàng ở đây, tự do tự tại khi một người đàn ông khác cứ lờn vờn xung quanh để cám dỗ nàng? Một người đàn ông, hơn thế nữa, là người mà nàng đã từng yêu nữa chứ? Hay là anh biết chắc và quá tự cao với bản thân? Chắc rằng chỉ một đêm thôi cũng đủ làm lá chắn trong trái tim của một người phụ nữ? Anh có quan tâm liệu sự hiện diện của Stephen có thể ảnh hưởng đến nàng không? Suốt mấy ngày qua, cứ lâu lâu nàng lại suy nghĩ về những điều đó. Đêm tối về nàng nhai lại chúng uất ức hơn. Nhưng trong cái yên ắng của bóng tối nơi chiếc giường được ngăn cách bởi màn ngủ của mình, những lời trách cứ ấy cứ luôn trôi đi bởi sự thay thế của những dòng suy tư khác về David, chúng nhấn chìm nàng như thể một cơn thủy triều dâng tràn không gì ngăn cản nổi. Những hình ảnh tưởng tượng về đôi mắt xanh và đôi vai cơ bắp của anh trên nàng, sức mạnh khát khao của anh át chế sự tự chủ của bản thân anh. Ngực của nàng sẽ trở nên nhạy cảm và đùi của nàng ẩm ướt, rồi những suy nghĩ đó hòa nhập vào những giấc mộng thao thức suốt cả giấc ngủ chập chờn.

Nàng thức dậy vào mỗi buổi sáng, cảm thấy như thể nàng đã bị một bóng ma làm cho dờ dẫn nhưng lại không thể tìm được sự giải thoát nào.

David không đến, nhưng những người khác thì có. Một, hoặc hai, có khi là ba, những người phụ nữ của triều đình tiếp cận nàng nhiều hơn. Quả đúng là Joan đã tung tin, không chỉ những chuyện về Stephen. Dường như mỗi một quý bà ở đây đều cảm thấy mình cần phải khuyên nhủ đứa nhỏ không mẹ, là nàng – một đứa con gái đang bị đồn thổi, rằng chẳng biết tí gì về sự sinh sản.

Một vài người hầu cũng gia nhập đội ngũ đó. Trong khi nàng tắm rửa cho ngày cưới, một cô gái đã táo bạo mô tả cho nàng làm cách nào để khiến một người đàn ông điên lên trong khao khát. Christiana đổ mặt từ chân tóc cho tới gót chân. Nàng thực sự nghi ngờ những người phụ nữ quý tộc hầu như đều làm những thứ đó, nhưng nàng chỉ giấu những ý nghĩ đó trong đầu mình mà không bình luận gì thêm.

Nàng thay áo váy và gia nhập một buổi tiệc mừng nhỏ với tất cả những người bạn của nàng ở đó. Họ trao cho nàng những món quà và tán gẫu khi những người hầu sửa soạn cho nàng. Philippa đến dinh thự để hộ tống nàng xuống đại sảnh. Hoàng Hậu xem xét nàng kỹ lưỡng và sửa lại nếp chiếc áo choàng màu đỏ trên vai nàng. Sau đó, trong sự có mặt của những người con gái của bà, cùng với Indonia, Joan và một vài người phụ nữ khác, Hoàng hậu Philippa đưa nàng xuống đại sảnh. Morvan chờ họ xuống. Anh bận một chiếc áo thụng trang trọng dài đến giữa chiếc ủng. Chiếc thắt lưng bao quanh hông anh nhưng không có thanh kiếm nào dắt trên đó. “Đi nào,” anh nói, nắm lấy tay nàng. “Đức vua đã đợi ngoài đó rồi.”

Cánh cửa mở toang ra, và nàng bước theo anh.

“Cảnh tượng khá chứ hả?” anh nói khẽ một cách khô khan.

Cả khoảng sân đầy những người, ngựa và những chiếc xe ngựa. Nàng thấy Lady Elizabeth đang bước vào một trong những chiếc xe ngựa tô điểm màu sắc, và những cánh tay phụ nữ khác đang đu đưa ngoài những chiếc cửa sổ. Các hiệp sĩ và lãnh chúa thì đang cưỡi trên ngựa của họ tô điểm thêm cho cảnh tượng hoành tráng. Đức vua Edward, chói lọi trong chiếc áo choàng màu đỏ điểm những đường thêu bằng vàng, đang cưỡi nhịp nhịp trên con ngựa chiến của ngài gần cánh cửa. Một hàng dài những hộ vệ hoàng gia đang đứng nghiêm trang chờ đợi.

Sự có mặt của rất nhiều hiệp sĩ và quý tộc làm nàng cảm động. Họ đến để tỏ lòng kính trọng với gia đình nàng và, có lẽ, để đảm bảo nàng không làm điều gì đó không nên. Họ cũng đến vì anh trai nàng, và nàng rất vui mừng vì điều đó.

Một đoàn lớn tùy tùng hoàng gia, và rõ ràng rằng mọi người sẽ đi theo lễ cưới. Tuy nhiên, việc Đức vua cùng điểu hành, lại là một vấn đề khác.

Đức vua ra hiệu và ba chiếc xe ngựa lộng lẫy chạy đến.

“Ôi thánh thần ơi,” nàng thở dốc, quan sát đoàn người long trọng một lần nữa.

“Đúng vậy, một chiếc là của em. Hoàng hậu sẽ cùng đi với em,” Morvan giải thích.

“Đoàn tùy tùng này sẽ trải dài cả mấy con phố. Tất cả những người ở London sẽ thấy nó.”

“Đức vua thể hiện sự kính trọng với em, Christiana.”

Nàng quay mặt khỏi ánh mắt cười của Edward và nói chuyện với qua vai anh trai. “Em không có gốc đâu, Morvan. Đức vua không có kính trọng gì em hết, ông ấy kính trọng London. Ông ấy không phải mang Christiana Fitzwaryn đi cưới David de Abyndon mà là mang một người con gái của gia đình quý tộc cưới một người con trai bình thường của thành phố. Ông ấy biến em trở thành một món quà dành cho London và là một biểu tượng của tính rộng rãi quan tâm của ông đối với cả thành phố.”

Anh níu chặt lấy khuỷa tay của nàng và nhẹ nhàng đưa nàng đi lên phía trước. “Không thể làm gì được nữa. Em phải là đứa con gái kiêu hãnh của mẹ chúng ta trong việc này, rồi em sẽ tự chủ được mọi thứ cũng như mẹ vậy. Anh sẽ cưỡi ngựa cạnh em.”

Nàng để anh dẫn nàng đến trước chiếc xe ngựa và đỡ nàng lên xe. Nàng cúi người xuống và thì thầm vào tai anh. “Em sẽ nghĩ suốt buổi lễ này việc em không phải là trinh nữ sẽ làm thỏa mãn sự mong đợi của họ thế nào đây.”

Đoàn tùy tùng chật kín khoảng sân, dẫn đầu là Đức vua và những hoàng tử. Lúc họ đến Strand, đám đông đã đứng dày đặc bên trong cổng của thành phố làm đoàn diễu hành trở nên chật chội. Những người hộ vệ dùng ngựa của họ đẩy lui đám đông. Một cách chậm chạp, với tình hình đông đúc chật kín, họ cũng mở được đường đến thánh đường St.Paul.

Morvan đỡ nàng ra khỏi chiếc xe ngựa. “Well, anh trai à, anh không có gì nói với em sao?” nàng hỏi anh khi họ tiến đến gần cổng vào nhà thờ. “Không có lời khuyên nào ư? Một bài thuyết giảng về một người vợ ngoan ngoãn và có trách nhiệm chẳng hạn? Không có cha ở đây để khuyên răn cho em, nên chuyện này là trách nhiệm của anh, không phải sao?”

Anh dừng lại tại cổng vòm nhà thờ và nhìn qua cánh cửa đồ sộ mở ra gian giáo đường rộng lớn đầy những tiếng ồn của những quý tộc và đám đông hiếu kỳ của thành phố.

“Ừ thì, anh có một vài từ cho em, nhưng chẳng có bài thuyết giảng nào đâu.” Anh cúi xuống nói vào tai nàng. “Em là một cô gái rất xinh đẹp. Luôn có một quyền năng cho người phụ nữ trong sự đam mê của một người đàn ông, em gái nhỏ của anh. Hãy sử dụng nó thật tốt và em sẽ có được hẳn ta, sở hữu hoàn toàn.”

Nàng cười rộ lên. Anh mỉm cười, nhanh chóng đưa nàng vào giáo đường.

David đang đợi gần bệ thờ. Trái tim nàng chao đảo bởi ánh mắt của anh. Anh trông thật tuyệt vời, hoàn hảo, hoàn toàn sánh ngang với những lãnh chúa tham dự ở đây. Chiếc áo choàng bằng nhung màu xanh có thắt đai với đường cắt nông càng làm nổi bật chiều cao của anh, khiến cho những cánh tay áo được cường điệu bởi độ dài và độ rộng của những người đàn ông khác trông thật buồn cười và chẳng nam tính chút nào. Đường đường chỉ vàng được thêu tô điểm cho đường viền và chính giữa của chiếc áo anh mặc. Cô tự hỏi không biết ai là người khuyến khích anh mặc như thế. Một chuỗi xích bằng vàng rất lớn trải từ vai này sang vai kia của anh.

Morvan trao tay nàng cho anh, Indonia xúc động cởi áo choàng cho nàng rồi biến mất. David nhìn xuống nàng khi sự ồn ào của đám đông vang vọng lên trần đá dày của giáo đường.

“Em là người con gái đẹp nhất mà anh từng thấy,” anh nói, lặp lại những lời mà anh đã từng nói trong khu vườn thường xuân.

Nàng có cả một danh mục dài những thứ quở trách anh, mà đôi điều làm cho trái tim nàng đau nhói, buồn phiền và không thể tha thứ. Nhưng sự ấm áp trong đôi mắt xanh của anh xoa dịu nàng, và giọng nói ngọt ngào tuyệt đẹp của anh khiến nàng mềm đi trong anh. Chẳng có đủ thời giờ để buồn phiền hay đau đớn nữa, đây là đám cưới của nàng và cả thế giới đang dõi theo nó.

Một giờ sau nàng xuất hiện từ Thánh đường, nổi bật quanh ngón tay nàng là chiếc nhẫn vàng và cánh tay của David de Abyndon bao lấy eo nàng. Chiếc xe ngựa đang đợi bên ngoài, nhưng Sieg, trông hoàn toàn lịch sự trong chiếc áo thụng đẹp đẽ màu xám, đang dắt một con ngựa lại.

“Em sẽ cưới ngựa với anh, em yêu. Với đám đông như thế này, những chiếc xe ngựa chẳng thể nào đến được Guildall đâu.”

“Anh phải cảnh báo với em trước mọi điều chứ, David,” nàng nói khi sự huyền não âm ỷ lọt vào khoảng sân trước thánh đường và quanh những con đường. “Nó trông như khúc dạo đầu cho một sự thỏa mãn cổ xưa ấy.”

“Anh đã không biết mà, nhưng có lẽ, anh nên mong chờ điều gì đó như thế này nhỉ. Edward luôn thích những buổi lễ và sự phô trương, không phải sao?”

Nàng không được thuyết phục lắm, anh có vẻ luôn biết hết mọi thứ. Nàng nhìn nghiêng nghiêng gương mặt anh khi anh đỡ nàng lên chiếc yên ngựa rồi nhảy lên đằng sau. Sự chấp nhận nhẹ nhàng trong cách cư xử của Edward làm nàng khó chịu, nhưng dù sao thì ông cũng không phải là một đứa con gái trong sự trình diễn công khai như thế này.

“Đức vua hắc đã đánh giá em rất cao để có thể mang đến cho em đoàn tùy tùng hoàng tráng như thế này,” cô bình luận cộc lốc.

“Anh sẽ là một thằng ngốc khi nghĩ như thế. Chẳng liên quan gì đến em hay là anh hết.”

Họ gia nhập đoàn hiệp sĩ và quý tộc đang cưỡi ngựa dần dần tiến về phía phố Cheap. Cánh tay của David vẫn quàng quanh eo nàng, bàn tay anh đang đặt dưới áo choàng của nàng. Nàng vươn tay chạm vào viên kim cương được gắn trên sợi dây chuyền bạc trên cổ nàng. Nó được mang đến cho nàng khi nàng đang mặc đồ. “Cảm ơn anh về sợi dây chuyền nhé. Nó thật hoàn hảo với chiếc váy của em.”

“Edmund đã đoan chắc với anh rằng nó sẽ hợp. anh rất vui vì em thích nó.”

“Edmund?”

“Là người thợ may chiếc váy cưới của em, Christiana. Và cả chiếc váy đính hôn của em. Hầu hết áo váy và áo khoác ngoài của em được may vài năm trước nữa. Tên ông ấy là Edmund. Ông ấy là một trong những công tiệp phong của thành phố Westminster và là một người rất quan trọng trong thế giới của ông ấy.”

Nàng thấy thật xấu hổ. Nàng biết tên của người thợ may, chỉ là bỗng nhiên lúc này nàng quên mất thôi. Nhưng David nói với nàng điều đó như thể nhắc nàng phải nên biết người phục vụ nàng và đừng nghĩ rằng họ là những kẻ vô danh tiểu tốt vậy.

Sự xấu hổ của nàng nhanh chóng trở nên bức bối. Nàng không thích một trong những điều đầu tiên mà người chồng mới cưới của nàng nói với nàng lại là lời quở trách cạnh khỏe như thế.

Thêm những lý do khác để bức bối lại tràn qua đầu nàng.

“Em đã nghĩ là anh sẽ đến gặp em,” nàng nói.

“Chúng ta đã đồng ý là em sẽ không đến mà.”

“Cũng vậy thôi, em đã nghĩ anh sẽ đến.”

Nàng nhận thấy anh đang nhìn cô, nhưng anh không nói gì cả.

“Anh ta đã về rồi,” nàng thêm vào. “Nhưng, đương nhiên, anh biết rồi đúng không?”

“Anh biết.”

Vậy đó, không hỏi thêm gì nữa. Không thêm.

“Bộ anh không thắc mắc những gì sẽ xảy ra sao?” nàng đỏ mặt giận dữ. “Chẳng lẽ anh cứ tự tin vào bản thân như thế sao?”

“Anh đến chỉ sẽ xỉ nhục em hơn thôi, anh nghĩ là cô con gái của Hugh Fitzwaryn có quá nhiều kiêu hãnh và tự trọng để rời bỏ giường tân hôn của cô ấy để chạy theo một người đàn ông khác, đặt biệt là sau khi cô ấy đã quá rõ sự thật về hắn ta.”

“Cũng vậy thôi...”

“Christiana,” anh cắt ngang một cách êm ái, hạ thấp miệng xuống tai nàng và chà dọc theo rìa tai, “chúng ta sẽ không tranh cãi về chuyện này bây giờ. Anh đã không đến vì cả những ngày đó đều bận rộn để chuẩn bị cho đám cưới của chúng ta. Anh có thể kiên định, làm cho công việc kinh doanh tốt đẹp để anh có thể trải qua ba ngày tiếp theo trên giường với em. Và trong đêm tối, anh cứ luôn nghĩ về những điều mà anh sẽ làm khi anh đã có em ở đó.”

Nàng sẽ thích lờ đi sự run rẩy của niềm thích thú mà đôi môi và những lời nói của anh gợi nên, nhưng cơ thể nàng cũng đã phản bội nàng trong suốt những đêm đó, và giờ thì nó lại phản ứng chống lại ý chí của nàng lần nữa.

Nàng buộc bản thân phải nhớ đến sự quyến rũ có tính toán của anh để yêu sách với tài sản của anh – là nàng. Điều đó khiến cho nàng tự tin hơn để có thể phần nộ với anh.

“Điều gì làm anh nghĩ là em sẽ chọn trải qua ba ngày tiếp theo với cách đó chứ?” nàng hỏi.

“Giờ thì em đã là vợ anh, cô bé. Em chắc đã biết rằng em chỉ có những chọn lựa chỉ khi anh cho em cơ hội thôi, đúng không.” Anh ép đôi môi lên thái dương của nàng và nói với nàng dịu dàng. “Em sẽ nhận ra anh là một ông chủ rất biết điều, em yêu. Anh luôn thích sự tin tưởng hơn là đòi hỏi.”

Bên dưới vạt áo choàng của nàng, anh vói lên và vuốt ve bầu ngực của nàng.

Cơ thể nàng bất chợt giật mình với một sự giải phóng của khoái cảm.

Nàng liếc nhìn xung quanh một cách sợ sệt, những gương mặt đang quay lại nhìn họ trong một nụ cười tò mò.

Anh chà sát núm vú của nàng và hôn má nàng. Nàng cảm thấy một ham muốn mạnh mẽ được quay đầu và cắn vào cổ anh một cái. Rồi nàng quay đầu lại, chấp nhận một nụ hôn sâu đang chờ đợi nàng và những khoái cảm tuyệt vời chảy xuyên suốt qua cơ thể nàng như một hơi thở dài ngọt ngào của sự giải thoát.

Cả London đều đang nhìn họ.

“David, người ta... họ có thể thấy...” nàng thì thầm dứt quãng khi anh nhấc đầu lên nhưng tay anh thì không rời đi. Những ngón tay của anh đang khiến nàng quay cuồng.

“Họ không thể thấy. Một vài người có thể đoán ra, nhưng số còn lại thì không thể biết chắc được,” anh thì thầm. “Nếu em giận anh thì em có thể trừng phạt anh sau buổi tiệc, anh rất sẵn lòng. Anh hứa sẽ lắng nghe em thật nghiêm túc và sẽ chịu mọi sự chỉ trích của em được chưa?” Anh lại hôn lên cổ nàng. “Ngay cả khi anh liếm ngực em và hôn đùi em, anh cũng sẽ thật sự tập trung chú ý lắng nghe sự quở trách của em. Chúng ta có thể thảo luận về những hành vi tồi tệ của anh giữa những tiếng nấc khát khao của em nhé.”

Chính lúc này cô mới thực khó khăn để nhớ những thứ cô muốn trách mắng hay thảo luận với anh. Ngay khi cô cảm thấy một sự khao khát không ngừng dấy lên một cách khó khăn trên yên ngựa thì họ vừa đến Guildhall. Nàng thật sự lo lắng rằng nàng sẽ không thể nào đứng trên đôi chân uể oải của mình được khi anh nhấc nàng xuống đất.

“Thật không công bằng,” nàng rít lên.

Anh cười rồi nắm lấy tay nàng, dẫn nàng vào Guildhall*. “Anh chỉ chơi để chiến thắng, Christiana, và anh sẽ thực hiện một vài luật lệ của anh. Bộ đến giờ em vẫn học được điều đó hả?”

*(*Guildhall là một tòa nhà ở London, trong khu phố giữa đường Bassishaw và phố Cheap. Nó được sử dụng như một trụ sở của thành phố trong hàng trăm năm, và giờ nó vẫn là một trung tâm tổ chức hội nghị và là trung tâm hành chính của thành phố.)*

Chapter 13

David nghiêng bóng lên ngưỡng cửa của đại sảnh, nhìn những vũ công quay cuồng quanh ngọn lửa khổng lồ ở trung tâm khoảng sân. Những cặp đôi nô đùa với nhau trong một vũ điệu xoay tròn xung quanh đám đông nhảy múa, gần trung tâm là một nhóm những người phụ nữ đang trình diễn những vũ điệu mạnh mẽ. Người phụ nữ của Oliver – Anne dẫn đầu nhóm đó, bởi cô nhảy quá chuyên nghiệp, đồng thời đây cũng là dịp để cô phô diễn tài năng. Những người hầu nữ đều đang vây quanh cô. Ngay chính trung tâm của vũ điệu, gương mặt của cô hồng lên với sự vui thích, đôi mắt cô lấp lánh đam mê, nhún nhảy quanh hình dáng thanh nhã của Christiana Fitzwaryn. Ánh sáng của ngọn lửa dường như rực cháy trên người những cô gái trong một tiết tấu kết hợp những nhịp trống. Cả khoảng sân và tòa nhà rực sáng trong những ánh lửa với rất nhiều những ngọn đuốc được gắn trên bức tường và trong khu vườn. Những ánh lửa nhuộm cả bầu trời đêm thành màu cam, và từ xa nó xuất hiện như thể tòa nhà đang bị thiêu cháy. Không nghi ngờ việc các linh mục sẽ khẳng khẳng rằng cảnh tượng này, với cuộc rệu rã chè đờn đám này sẽ rước đến những tai họa chết chóc cho họ, cũng như sẽ mang họ đến địa ngục tăm tối.

Đám đông chật kín khoảng sân, những khu vườn, và tất cả các phòng trong nhà. Đàn ông và phụ nữ ngồi trên cả mái chuồng ngựa. Một vài cặp đôi còn ôm nhau trong những góc tối. Đám đông tách ra một lúc và anh thấy người đàn ông đang cười ngồi gần đống lửa với một người con gái trên mỗi chân.

Một tiếng cười giòn tan bắt lấy sự chú ý của anh và anh nghiêng người quay lại, nhìn vào trong đại sảnh. Sợi chỉ thêu bằng vàng trên chiếc áo thụng màu đỏ chỉ là một bằng chứng nhỏ cho biết đó là Đức Vua, Edward đã bỏ lại phẩm hạnh hoàng gia của ông ngay khi ông lọt qua cánh cổng với hai người hộ vệ sau khi đã tiễn vợ cùng gia đình ông về nhà, ngay sau bữa tiệc tại Guildhall. Giờ thì ông đã hơi quá chén, đã thôi cư xử với anh như thể một quốc chủ và chỉ đơn giản là vui vẻ với anh trong sự mừng vui của họ.

David lại chuyển sự chú ý của mình sang vợ anh. Anh thích thú ngắm nhìn nàng ngay cả khi nàng chẳng di chuyển lấy một chút, nhưng sự tự do và đam mê của nàng với những vũ điệu làm anh bị mê hoặc. Cũng giống như Đức vua của nàng, nàng nhanh chóng không thể kìm nén sự hứng khởi của buổi tiệc thứ hai này, và David đã vui vẻ quan sát sự sôi nổi của nàng khi nàng hân hoan và uống rượu và pha trò với những người hàng xóm của ngôi nhà.

Nàng di chuyển thật đẹp, nhẹ nhàng và nhuần nhuyễn ngay trong điệu nhảy rất đổi bình thường với một phong thái quý tộc trang nhã. Đôi môi nàng hé mở trong một nụ cười gợi cảm khi nàng xoay vòng, tận hưởng sự sung sướng của dự di chuyển êm ái mà nàng đã luôn thích thú trước đây.

Anh quan sát và chờ đợi, kìm nén lại mong muốn bước đến ngọn lửa và lôi nàng đi ngay.

Anh muốn nàng. Rất muốn. Anh đã muốn nàng hàng tuần, và đêm đó họ cùng với nhau chỉ làm cho sự khao khát ấy càng thêm dữ dội. Anh đã trải qua những ngày cuối cùng trong một trạng thái khao khát không ngớt.

Sự ngây thơ của nàng hôm đó đã làm tiêu tan mọi sự nghi ngờ của anh theo một cách thật nguy hiểm. Niềm đam mê của nàng không có một đề phòng nào, nàng hoàn toàn trao cho anh, và anh đã chấp nhận với một sự bùng cháy mãnh liệt. Không giống như những người phụ nữ từng trải mà anh thường làm tình, nàng chẳng biết tí gì để bảo vệ mình khỏi những hành động hôn hít vuốt ve có thể xảy ra trong cuộc làm tình, chẳng biết gì về việc giữ lại bản thân khỏi việc giao hợp, chẳng biết gì về việc kìm lại hành động của khoái cảm cơ thể cơ bản nhất. Nàng đã cảm thấy sự gần gũi của thứ có thể mang đến sức mạnh và cuốn lấy họ. Anh đã thấy sự thắc mắc ấy trong mắt nàng và cảm nhận sự kinh ngạc của nàng trong cái ôm nín chặt của nàng. Anh cũng đã cảnh báo nàng phải cẩn thận, với những mối nguy hiểm và đau đớn có thể xảy ra với nàng, nhưng anh đã không cảnh báo nàng về những hành động vuốt ve thân mật đó sẽ cho nàng biết có một thứ bên trong anh đang nài nỉ khao khát và cuối cùng anh cũng không thể phản kháng lại điều kỳ diệu mà anh đã không cảm nhận được trong rất nhiều năm rồi.

Anh nhìn theo nàng, cơ thể anh phản ứng trước những chuyển động đầy cảm dỗ của vũ điệu nàng đang nhảy. Trong tâm trí anh, nàng đang nhìn lên anh, chạm vào mặt, vào ngực anh, và thở một tiếng “vâng” để đòi hỏi tất cả ở anh.

Một thân ảnh lướt tới trước mặt anh, làm sao lẫn những ý nghĩ nóng bỏng. Morvan uống một chút rượu và bước đi, quan sát những vũ công một cách tự nhiên.

Tiếng trống dồn dập điên cuồng và kết thúc, vũ điệu cũng dừng lại một cách đột ngột. Quanh đồng lửa, những thân thể người đứng lại, phập phồng những hơi thở gấp gáp vì ráng sức nhảy nhót. Christiana và Anne ôm lấy nhau với một tiếng cười giòn tan.

Nàng nghĩ Anne là vợ của Oliver. Anh nghĩ là anh sẽ phải nói cho nàng sự thật.

Morvan bắt lấy ánh mắt của Christiana và ra hiệu cho nàng. Nàng bước đi qua phía anh với một nụ cười rộng mở. Anh cúi xuống nói với nàng điều gì đó, và David nhìn thấy niềm hạnh phúc và thỏa mãn xuất hiện trên gương mặt và cả người nàng như thể người nào đó đã trút bỏ hết phiền muộn của nàng đi.

Nàng choàng cánh tay quanh anh và nói một cách tha thiết, khẩn nài anh ở lại lâu hơn. Morvan lắc đầu vuốt ve gương mặt nàng rồi đẩy nàng ra.

Anh ta bước ra phía cửa. Christiana nhìn theo anh, cả thân thể thẳng đơ của nàng đột nhiên trở lại và cô đọc đủ cho đám đông đang cười nói quanh nàng. David có thể thấy được biểu hiện điềm tĩnh của nàng nhưng anh lại không khó đọc được nỗi buồn man mác trong nàng.

Toàn bộ cuộc đời nàng, toàn bộ gia đình nàng, toàn bộ quá khứ của nàng đã rời khỏi căn nhà này kể từ lúc Morvan đi.

Anh đẩy người rời khỏi ngưỡng cửa và bước về phía nàng, kéo chiếc áo choàng qua vai nàng, và nàng nhìn anh với một nụ cười yếu ớt trước khi ánh mắt nàng lại tập trung lên người đàn ông thon dài đã đi xa.

Anh cười và lắc lắc đầu. Anh sai bước sau Morvan, gọi tên anh ta. Một phần trong anh có thể tin rằng anh đang làm điều đó cho nàng.

Người hiệp sĩ trẻ tuổi dừng bước và quay lại. Anh bước lui và gặp David ở giữa đường. Họ đối diện nhau trong ánh sáng lập lòe của ngọn lửa.

“Anh về sao, Morvan?”

“Ừ. Tốt nhất là tôi nên đi bây giờ.” Anh liếc nhìn em gái của mình.

“Anh phải đến thăm nàng sớm. Nàng sẽ mong gặp anh lắm.”

Morvan nhìn anh với sự kinh ngạc.

“Cuộc sống của nàng rồi sẽ đổi thay khá nhiều và điều đó có thể thật khó khăn với nàng,” David nói tiếp. “Tôi sẽ làm cho nàng hạnh phúc. Hãy đến đây khi anh đã sẵn sàng. Ngôi nhà này luôn rộng mở chào đón anh.”

Morvan lại nhìn anh kinh ngạc hơn. Anh ta gật đầu và cười một chút. “Cám ơn anh về điều đó, David. Vì lợi ích của cả hai chúng ta.”

David quay lui và thấy Christiana. Chiếc áo choàng đã rơi xuống đất và anh bọc lấy nàng trong nó chặt hơn, ôm lấy vai nàng.

“Anh đã nói gì với anh ấy vậy?” nàng hỏi, ánh mắt vẫn dõi theo anh trai.

“Anh nói với anh ấy rằng anh ấy phải đến thăm em bất cứ khi nào anh ấy muốn.”

“Thật sao, David? Thật vậy sao?” Nàng quay qua nhìn anh với một nụ cười rạng rỡ. Sự kinh ngạc chân thật và lòng biết ơn của nàng xốc lên một thứ gì đó trong anh.

“Anh biết anh ta là tất cả mà em có, em yêu. Anh ta chỉ mong muốn bảo vệ em, và anh không thể trách cứ bất cứ người đàn ông nào vì điều đó. Anh sẽ không chen giữa em và anh trai đâu.”

Nàng nép mình vào anh gần hơn, nhìn vào đôi mắt anh với một vẻ ngây thơ trẻ con thuần khiết. “Không phải là tất cả nữa rồi, David. Bây giờ tất cả là anh, không phải sao? Chúng ta đã là của nhau, đúng không?”

Anh ôm lấy nàng và nàng đặt đầu mình lên ngực anh, rồi nàng quay mặt lại nhìn những chiếc bóng nứt chằng thân hình thon dài của anh trai. David cúi mặt xuống mái tóc mây suôn mềm như lụa của nàng.

Tất cả mọi thứ của nàng, tất cả mọi thứ từng thuộc về nàng, đã rời bỏ nàng qua cánh cổng ấy. Cuộc đời mà nàng đã sống và đã được sinh ra để sống, địa vị được vững chắc bởi dòng máu của nàng, đêm nay đã quay trở lại Westminster mà không có nàng. Anh không nghi ngờ nàng đã hiểu điều đó. Nàng biết nàng đã bị tước đoạt những điều gì vì cuộc hôn nhân này.

Anh hôn lên tóc nàng và nhắm mắt lại. Anh có thể lấy lại mọi thứ cho nàng. Tất cả những thứ nàng đang mất đi và hơn thế nữa. Nó nằm trong quyền lực của anh. Sự trả giá đã ngừng lại nhưng sẽ lại tiếp tục, anh chắc chắn điều đó. Anh đã cân nhắc khả năng đó cả mấy tuần nay.

Như thể đọc được suy nghĩ của anh, nàng nghiêng đầu và nhìn lên anh. “Anh rất tốt với em, David. Em biết anh sẽ chăm sóc em và làm mọi thứ có thể vì em mà.”

Anh cúi xuống và hôn nàng, nàng hé miệng để đón nhận anh. Một sự xúc động run rẩy làm nàng giật mình và nàng ép thân mình sát hơn vào anh khi nàng ôm chặt lấy anh. Tâm trí nàng trở nên mờ mịt và sự kìm chế suốt những giờ qua bị gãy vụn. Nàng níu chặt lấy anh một cách mãnh liệt như anh đang níu chặt lấy nàng, miệng nàng mời gọi nụ hôn sâu của anh. Có lẽ là do rượu và điệu nhảy, cũng có lẽ do lòng biết ơn của nàng vì Morvan. Anh không quan tâm. Anh sẽ nhận lấy sự đam mê của nàng dù nó đến với anh theo cách nào đi nữa.

Họ đứng ngay bóng lửa, hai thân thể xếp chồng lên nhau, xua đi những tiếng ồn của cuộc chè chén say sưa xung quanh họ. Anh lại hôn nàng sâu hơn, sâu hơn, như muốn nuốt lấy nàng, hấp thụ lấy nàng trong cơ thể anh.

Anh cố gắng lấy lại tỉnh táo để kéo môi anh ra khỏi môi nàng. “Đi lên lầu với anh ngay,” anh thầm thì, mặt của anh chôn trong cổ nàng, hương thơm của nàng khiến anh chao đảo điên cuồng.

“Vâng,” nàng nói. “Ngay.”

Anh lại ôm cô dưới cánh tay trong khi anh hôn nàng lần nữa. Bằng cách nào đó anh nhận thấy lối đi mù mịt của anh băng qua khoảng sân, vào trong tòa nhà và lên lầu. Một nhóm người đang chè chén thận trọng tản ra khỏi khu nhà kính khi họ đến, và anh đá cánh cửa đóng lại sau lưng họ.

Trong căn phòng của anh, anh vứt những chiếc áo choàng của họ đi, rơi xuống giường cùng nàng, bao lấy nàng bằng cơ thể của anh, cảm nhận những đường cong mềm mại của nàng bên dưới anh. Đầu óc anh trống rỗng với mọi thứ trừ những cảm giác và mùi hương thân thể nàng. Anh cố kiểm soát bản thân, cố gắng kìm nén cơn bão sắp rền đang chi phối anh, nhưng nụ hôn sâu, sục sạo anh trao cho nàng lại càng mãnh liệt và đòi hỏi khi nàng ôm lấy đầu anh và ép anh gần nàng hơn.

Anh xoay sở để cởi chiếc áo ngoài của nàng mà không phải xé toang nó ra, nhưng cái nút buộc của chiếc áo lại thách thức những ngón tay run rẩy của anh. Anh giật mạnh chiếc nút áo khi anh hôn và cắn nhẹ đỉnh ngực nàng. Cuối cùng, trong cơn điên tiết vì sự thất bại, anh nằm sang một bên, tay ôm lấy bụng nàng quay người nàng lại, anh nhìn chăm chăm vào nút thắt

ngoan cổ trên váy áo nàng.

“Năm yên,” anh lăm bắm, lôi con dao găm nhỏ ra và đôi mắt mờ đi vì dục vọng mãnh liệt. Anh nâng người lên trên đầu gối mình, lướt lưỡi dao dưới những dải buộc. “Nó là một chiếc váy cưới kiểu cổ. Những người hầu của em đã thắt những chiếc nút chặt tới nỗi không thể nào cởi ra được.”

Nàng cười một cách xinh đẹp, nhẹ nhàng, và rồi quay lưng lại, thích thú hỗ trợ anh kéo chiếc áo xuống.

Khi đã xong, nàng lê đầu gối trượt đến bên anh như thể sự ngăn cách đã tồn tại rất lâu rồi vậy.

Và rồi anh mất tự chủ. Trong một cơn lốc những nụ hôn và vuốt ve, họ xoay sở để kéo quần áo của anh ra. Với những tiếng nấc và thở gấp và những tiếng cười mê đắm, bàn tay nàng gấp anh trên chiếc đai lưng và áo sơ mi, cuối cùng cũng bị kéo ra một cách nóng nảy khỏi da của anh. Anh đẩy cô vai nàng để nàng nằm xuống, ôm lấy khuôn khực đầy đặn của nàng, và cong người nàng lên để anh có thể say sưa với sự mềm mại ngọt ngào của chúng.

Tiếng rên của nàng giải thoát hoàn toàn sợi chỉ tự chủ mỏng manh của anh. Anh đẩy chiếc váy lên qua hông nàng và cảm nhận sự ẩm ướt của sự khuấy động bên trong nàng.

“Anh hứa anh sẽ mang đến cho em khoái cảm chậm rãi lần sau,” anh nói khi anh ấn nàng xuống. “Cả đêm nếu em muốn. Nhưng lúc này thì anh không thể đợi được nữa.”

Anh trải hai chân của nàng ra và quỳ giữa chúng. Nàng ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt đen của nàng đầy những ánh sao lấp lánh.

Anh liếc nhìn gương mặt đáng yêu và bộ ngực trắng tròn lẳn trắng ngần của nàng. Chiếc váy áo nàng mặc đang cuộn đọng lại ở eo và chiếc bít tất vẫn còn nịt ở đầu gối. Anh kéo viền dưới của chiếc váy lên cao hơn, để lộ ra đôi hông tròn và bụng của nàng. Anh chạm vào miếng thịt nhỏ sưng phồng giữa đùi nàng và quan sát khoái cảm run rẩy qua người nàng.

Những hình ảnh đam mê kỳ lạ ép lên anh một cách mãnh liệt. Bất chấp sự ngây thơ của nàng và nhu cầu của bản thân anh, anh không thể giải thoát chúng bây giờ. Anh cong người xuống chân nàng để nàng có thể nâng lên và mở rộng ra cho anh. Hơi thở gấp gáp của nàng đánh thủng màn sương mờ mịt của anh, và anh nhìn nàng, thấy được ánh lửa bập bùng của sự đề phòng và kinh ngạc trong mắt nàng.

“Đừng sợ,” anh nói khi nâng hông nàng lên. “Anh muốn hôn toàn bộ cơ thể em. Chỉ thế thôi.”

Anh biết anh có thể hưởng thụ nó sau này, nhưng cơ thể của anh không cho phép anh điều đó. Và nó cũng không thể kìm chế lại được nữa, với nàng cũng thế. Nàng quặn người lại và khóc nức lên trong cú sốc và sức mạnh mãnh liệt của khoái cảm mới này, rồi ngay lập tức anh nhận

thấy sự mềm mại đầu tiên của sự giải thoát nơi nàng.

Anh rời khỏi người nàng rồi trườn lên bao lấy nàng, đặt chân nàng lên vai anh. Nàng quẫy đạp trong vô vọng khi anh đưa nàng đến bờ dốc của khoái cảm nhưng không tiến xa thêm nữa.

“Sớm thôi, em yêu. Anh hứa. Khi chúng ta cùng với nhau,” anh nói xoa dịu, và anh nâng người lên, xâm nhập vào nàng với một cú thúc.

Cả người anh giật bắn lên bởi khoái cảm dày vò, nhưng sự run rẩy đó lại mang lại cho anh một ít tự chủ. Nói rộng vòng tay, anh trượt bên trong nàng, sự tỉnh táo của anh lại bị lấp đầy bởi những cảm xúc tuyệt vời khi anh run rẩy trong sự giải thoát của chính anh.

Nàng quan sát anh khi anh chuyển động, bàn tay nàng vẫn đang vuốt ve vai và ngực anh, theo cách chấp nhận của riêng nàng, đôi mắt lấp lánh và những hơi thở dài mỏng manh của nàng cho anh biết anh đã lấp đầy những nhu cầu khác ngoài khoái cảm của cơ thể nàng. Những cảm xúc sung sướng thấm vào nàng, bao quanh anh và bao phủ lấy bọn họ khi những cánh tay của họ bện vào nhau vài giây trước đó.

Anh cảm nhận nàng co thắt mạnh mẽ cho sự lên đỉnh của mình. Sự tự chủ của anh cũng bắt đầu sụp đổ. Anh với xuống cọ sát giữa cơ thể họ để mang đến sự giải thoát cho nàng. Khi khoái cảm chiếm hữu nàng, nàng túm chặt lấy anh một cách dữ dội, cong mông lên theo những cú thúc của anh, kéo anh cùng nàng trầm luân vào sự mê loạn ngọt ngào.

Anh rất hiếm khi tìm thấy một sự giải thoát dùng nhau, thật ra thì anh tránh điều đó. Giờ thì, ngay lúc này, khi khoái cảm của họ lên tới tột đỉnh và cùng tan vỡ với nhau, anh cảm thấy sự sung sướng của nàng ngay cả khi khoái cảm của chính anh đang vỡ vụn qua thân thể anh. Ngay tức khắc, tia chớp trong cơn bão sấm sét làm họ tan chảy trong một sự trọn vẹn không ngờ.

Khi họ đã xong, anh vẫn giữ nguyên tư thế, hôn nàng nhẹ nhàng trong khi anh tháo chân nàng xuống, để bản thân anh nhìn ngắm biểu hiện rạng rỡ trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Anh lăn sang một bên, kéo theo nàng để nàng nằm trên người anh. Anh ôm nàng ở đó, đầu nàng trên ngực anh, đầu gối nàng giăng ra hai bên hông anh, và anh ngắm nhìn bàn tay anh đang vuốt ve lưng và đôi mông trắng ngần của nàng.

Sau một lúc lâu, nàng ngẩng đầu lên, trầm ngâm suy nghĩ. “Em nghe thấy tiếng đàn lút,” nàng nói.

“Em đang tưởng bốc anh đó hả!”

Nàng cười rúc rích và đắm đuối vào vai anh một cách vui đùa. “Không phải, David. Em thật sự nghe thấy mà. Anh nghe đi.”

Anh tập trung lắng nghe và những giai điệu du dương từ đám đông náo nhiệt trong bữa tiệc đàn xa vọng lại. Anh lăn người khỏi nàng, rời giường, và biến mất vào phòng thay đồ.

Christiana chờ đợi, vẫn đang trôi bồng bềnh trong sự kỳ diệu và ma thuật của khoái cảm. Có vẻ như tiếng đàn luyến đang ngày một to hơn.

Anh trở lại, kéo tấm chăn ra khỏi giường. “Họ đàn là dành cho em. Em nên ra xem họ.” Anh quàng tấm chăn ấm áp quanh vai mình, nàng nhồm dậy và rúc vào trong cái kén ấm cúng đó với anh.

Cánh cửa dẫn ra cầu thang xuống khu vườn thường xuân rộng mở, và họ bước ra đứng trên khoảng vườn đầy sỏi. David bồng nàng lên và đặt nàng ngồi trên bức tường thấp bao quanh, tém tém cái chăn bao phủ quanh đôi chân trần của nàng. Bên dưới khu vườn thường xuân, nàng có thể thấy bốn người đàn ông cùng với cây đàn của họ. Họ đang hát những giai điệu như thơ của một bài tình ca. Nàng nhận ra chất giọng trầm sâu lắng của Walter Manny.

“Những người còn lại là ai vậy?” nàng thì thầm.

“Bọn họ đều đến từ Pui. Đây là việc truyền thống khi một người trong số các thành viên của hội kết hôn.”

Họ lại bắt đầu một bài hát khác. Những ngọn đuốc chiếu sáng khu vườn lớn, nhưng ở đây những nghệ sĩ lại chỉ là những hình thù tối đen trong bóng tối. Phía trên họ là bầu trời đêm trong veo lấp lánh với hàng trăm ngôi sao. David ngồi bên cạnh nàng, ôm lấy nàng dưới tấm chăn, hít hà hương thơm trên tóc nàng. Thật lãng mạn kỳ thú khi được ngồi đây cùng anh trong đêm lạnh lẽo với không khí thân mật của sự hòa quyện giữa họ trong người những nghệ sĩ đang chơi đàn.

Walter đơn ca bài hát tiếp theo. Với giai điệu trầm trầm, êm ái mà nàng đã từng nghe một lần trước đây. Đó là bài hát David đã hát trong đại sảnh ngày ấy, bài hát mà nàng đã nghe thật buồn bã sâu lắng. Lúc này đây, nàng lại nhận ra nó thật sự không buồn chút nào, chỉ êm dịu và hay tuyệt vời. Ngày ấy, nó đã khiến cho nàng phải suy nghĩ về Stephen và nàng thật sự đã không chú ý nghe ca từ của nó, nhưng bây giờ nàng đang nghe thật kỹ lưỡng.

Nó không hẳn là một bài tình ca, nhưng nó còn hơn là một bài hát ca ngợi một người phụ nữ và vẻ đẹp của cô ấy. Ca từ nói về những cử chỉ thanh lịch và dòng máu ca quý. Mái tóc của cô ấy được mô tả đen nhánh như màn nhung đêm, làn da cô ấy trắng nhợt như ánh trăng rằm và đôi mắt của cô ấy như những viên kim cương của những ngôi sao...

Nàng trầm tư yên lặng. Nàng lắng nghe hết bài ca ngọt ngào mô tả về nàng. David đã viết bài hát này. Anh đã hát trong đại sảnh cho nàng ngày ấy, mà thậm chí nàng chẳng thèm nghe nó.

Giọng hát của Walter và tiếng đàn kết thúc. Nàng tìm kiếm hình bóng người đàn ông đang ngồi cạnh nàng. Trái tim nàng bùng lên với sự ấm áp và tự hào vì anh đã trân trọng nàng theo cách đó, rất lâu lắm rồi, dù cho nàng đã đối xử với anh vô cùng tồi tệ.

“Cám ơn anh,” nàng thì thầm, đóng người sang để hôn lên mặt anh.

Họ tiếp tục nghe thêm một vài bài hát nữa, rồi bốn người nhạc công bước đến và cúi chào nàng.

“Cám ơn, Walter,” nàng gọi tên anh êm ái.

“Công nương của tôi,” anh đáp lại, và bóng tối lại nuốt chửng lấy anh khi anh rời đi.

“Đúng là một truyền thống tuyệt vời,” nàng nói với David khi họ quay lại giường. “Anh cũng từng làm thế sao?”

“Ừ, anh cũng phải tham gia giữa những đêm đông lạnh cóng trong những khu vườn để hát cho những cô dâu mới nghe. Tội anh phải hát cho đến khi các nàng ấy biết được rằng nàng đã nghe tội anh hát. Thỉnh thoảng chú rể quá mê mải trên giường tân hôn đến nỗi phải mất hàng giờ họ mới nhận thức được. Sau đó tội anh đã khiến cho chàng ta phải hối hận.”

Nàng phá lên cười và ngả đầu mình lên vai anh.

“Đây là một đám cưới tuyệt vời, David”. Tiếng ồn hỗn loạn vẫn lọt qua cửa sổ từ cuộc chè chén say sưa bên ngoài và bên dưới nhà. “Em đã quá vui. Anne nói rằng em nhảy rất tốt với một người nghiệp dư như em. Cô ấy đã hứa sẽ dạy em nhiều hơn nếu em muốn.”

“Nếu em thích thú với nó thì em cứ thử xem.”

“Em thích cô ấy. Em cũng thích Oliver nữa. Anh ấy là một người bạn cũ của anh đúng không?”

“Từ khi tội anh là những thằng nhóc loi chơi cơ.”

“Họ cưới nhau lâu chưa?”

Một biểu hiện kỳ quặc quét qua mặt anh. Anh trông thật quyến rũ và đẹp trai, mái tóc nâu vàng của anh phủ xuống trán, đôi mắt xanh sâu thẳm của anh nhìn nàng.

“Christiana, Oliver kiếm lời trên phụ nữ. Anne sống với anh ta nhưng không phải là vợ anh ta. Cô ta chỉ là một trong số những người phụ nữ của anh ta thôi.”

“Ý anh cô ấy là con điếm của anh ta sao? Anne là gái điếm? Cô ấy làm những điều đó với những kẻ lạ, vì tiền? Anh ta để mặc cô ấy, thậm chí còn mang những người đàn ông khác đến cho cô ấy sao?”

“Ừ”.

“Làm sao...? Anh ta có vẻ rất quan tâm cô ấy, David. Làm sao...”

“Sự thật thì anh cũng không hiểu.”

Cô hình dung về Anne, với mái tóc xoắn màu nâu xinh đẹp, ngọt ngào và gương mặt từng

trải. “Cô ấy phải kinh hoàng lắm.”

“Em nghĩ cô ấy thật sự không hề muốn ở đó với bọn người ấy đâu.”

Sao con người lại làm thế? Hòa hợp như vậy, thậm chí họ còn không quan tâm, không cảm thấy bất kỳ điều gì? Hay là chỉ cần có khoái cảm, chỉ cần nhắm mắt lại và hưởng thụ? Nó đập thẳng vào trong nàng như một ý nghĩ đau buồn và đáng sợ. Nàng quay đầu lại và nhìn lên tấm màn màu xanh trên đầu họ, cảm thấy tiếc cho Anne và không còn thích Oliver nữa vì đã làm những việc đó với cô ấy. Họ thật tội nghiệp, nhưng chắc chắn phải có một cách khác cho họ.

Và lúc này đây, nàng phải thừa nhận chuyện làm tình này rõ ràng cũng đã xảy ra theo quy tắc như thế. Sự thật thì, nàng nghi ngờ rằng tình yêu thường cũng chẳng là gì ngoài chuyện đó, đặt biệt là với đàn ông. Rốt cuộc thì đam mê mà nàng chia sẻ với David cũng chỉ là bản năng thể chất thôi, không phải sao? Với anh, thế là tất cả rồi. Và những người phụ nữ khác có thể cũng đã ở đây, nơi mà nàng đang nằm bây giờ, trải nghiệm những điều tương tự như thế. Anh đã muốn họ và giờ thì anh muốn nàng. Ai sẽ là người anh muốn tiếp theo?

Ma thuật và sự kỳ diệu đột ngột mất hiệu ứng.

Niềm đam mê này sẽ kéo dài được bao lâu? Có lẽ nếu như một người đàn ông đã phải trả cả ngàn pound cho một người phụ nữ thì anh ta sẽ cảm thấy mình buộc phải đam mê cô ta một khoảng thời gian dài. Nhưng khi niềm đam mê này phai nhạt đi, điều gì sẽ xảy ra với nàng? Một ngôi nhà, và có thể có những đứa trẻ con. Không phải nhỏ nhất, nhưng nàng muốn nhiều hơn thế.

Sự thừa nhận đó làm nàng giật mình và nàng không thể hiểu cái cảm giác mà nó khơi dậy trong nàng. Tuy nhiên, nàng nhận ra có gì đó thật nguy hiểm khi ở trên giường với người đàn ông này, và cả sự thất vọng còn tệ hơn lúc nàng cảm thấy với Stephen Percy nữa.

Sự trống rỗng lạ lẫm lan rộng bên trong nàng. Nó giống như một sự vắng vẻ cô độc và bị ruồng bỏ, dù cho người đàn ông này vẫn đang ôm nàng. Nàng đã có một thời gian tuyệt vời ở đây vài giờ trước, cười đùa, nhảy múa và bị tràn ngập bởi đam mê quấn quýt lẫn nhau giữa họ. Nép mình vào anh ở ngoài kia trong khi những bài tình ca được xướng lên ngọt ngào thật lãng mạn. Nàng chán nản khi nhận ra rằng nàng đã thật ngốc nghếch khi lại xây nên một ảo tưởng mới, một giấc mộng mới.

Nàng nhận thấy anh nhồm dậy, và rồi đôi mắt màu xanh ấy lại ở trên nàng, nghiên cứu nàng.

“Em đang nghĩ gì thế?” anh hỏi.

Nàng gặp ánh mắt anh và nhận ra anh biết nàng nghĩ gì. Chỉ ít cũng một phần suy nghĩ của nàng.

“Em nghĩ em không hiểu hơn được gì về điều này cả.” Nàng làm cử chỉ muốn đắp chặn lại. “Anh phải biết là em rất con nít và ít hiểu sự đời hơn những người phụ nữ khác mà anh đã biết chứ.”

Những người phụ nữ xinh đẹp, từng trải và kinh nghiệm. Nàng không bao giờ có thể so sánh được với họ. Nàng thậm chí còn chẳng biết cách so sánh. Tại sao anh có thể kết hôn với nàng chứ?

Bàn tay anh vuốt ve má nàng, quay mặt nàng đối diện với anh. “Anh thỏa mãn nhất khi ở cùng với em, Christiana.”

Nàng cảm thấy đỡ hơn một chút, nhưng không nhiều lắm.

“Alicia là người tình của anh đúng không?” nàng buộc miệng.

“Đúng. Nhưng mối quan hệ đó đã kết thúc.”

“Còn nhiều người khác nữa, những người mà em biết là họ biết về em,” nàng nói dứt khoát.

Anh chỉ nhìn nàng.

“Elizabeth?” nàng hỏi, nghĩ đến người phụ nữ xinh đẹp sắc sảo ấy làm nàng cảm thấy một sự ghen tuông điên tiết đâm vào nàng. Chẳng ai có thể so sánh được với cô ta cả.

“Elizabeth là một người bạn cũ, tụi anh chưa bao giờ là người tình của nhau.”

Sự phẫn nộ ngay lập tức thay thế cảm giác ghen tuông. “Tại sao không phải! Anh là người tốt hơn hết những người đàn ông khác mà bà ta dính líu, và cái ông lãnh chúa mà bà ta kết hôn cùng cũng vừa già vừa xấu nữa.”

Anh cười phá lên. “Giờ thì em đang tức giận với cô ta vì bọn anh không ngủ với nhau sao? Không, chẳng có cái gì gọi là xỉ nhục phẩm giá của ả ở đây hết. Elizabeth thích những người tình trẻ tuổi của cô ta cơ.”

“Anh cũng trẻ tuổi mà.”

“Không đủ. Cô ta thích những thanh niên đang trưởng thành. Cô ta muốn chi phối họ.”

“Trẻ như Morvan ư?”

“Đúng vậy.”

Nàng nghĩ về điều đó, và với những tháng Morvan dính líu đến Elizabeth. Một thời gian dài với anh. Nỗi lo lắng về anh trai làm nàng vui đi sự sầu muộn về bản thân.

“Anh có biết chuyện gì về hai người bọn họ không, đã xảy ra chuyện gì vậy? Một vài người trong cung điện nói rằng họ sẽ kết hôn nhưng cuối cùng thì không. Morvan chẳng bao giờ kể

với em chuyện đó.”

David nhìn xuống chiếc gối một lúc và nàng có thể biết là anh có biết chuyện gì đó.

“Ôi, làm ơn đi mà, David, nói cho em nghe đi,” nàng năn nỉ. “Anh ấy là anh trai em. Em sẽ rất kín miệng, anh biết mà. Em là người phụ nữ duy nhất trong cung điện không ngồi lê đôi mách đó.”

“Anh có một ưu điểm là anh không bị hối lộ đâu.”

“Em luôn luôn *lắng nghe* mà. Em chỉ không bao giờ lặp lại cái em đã nghe thôi.” Nàng nói.

“Elizabeth không kết hôn với anh trai em vì anh ta chưa bao giờ cầu hôn cô ta. Cô ta cũng luôn luôn yêu anh trai em nhưng anh ta không hề muốn cô ta. Không phải theo kiểu cô ta muốn. Elizabeth sẽ không bao giờ trói buộc chính mình với thứ tình yêu khắp khểnh như thế. Với lại sự thật là cô ta bị vô sinh. Cô ta đã biết điều đó từ khi còn nhỏ. Đó chính là lý do tại sao chỉ có những người đàn ông già mới cầu hôn cô ta. Vì họ đã có người thừa kế. Một ngày nào đó anh trai em sẽ lại là lãnh chúa Harclow và anh ta sẽ muốn có một đứa con trai.”

“Không thể, David, em không nghĩ anh ấy sẽ như thế. Đức vua đã thề sẽ làm điều đó cho anh, nhưng ngài đã quên.”

“Đàn ông không bao giờ quên những gì họ đã tuyên thệ.”

Nàng tự hỏi David *không* biết điều gì về những con người mà nàng đã trải qua cuộc đời cùng với họ nữa. Có lẽ, nếu nàng chứng tỏ được nàng là một người kín miệng thì anh sẽ kể với nàng lúc nào đó. Cảm giác ấy thật thoải mái và dễ chịu, nói chuyện như thế trên một chiếc giường ấm cúng. Khi anh kết thúc và nói chuyện vòng vo, anh vẫn làm cho nàng thấy thật kỳ lạ, nhưng sự thân mật ở đây lại tạm thời đẩy lùi điều đó.

“Em rất ngạc nhiên là Đức vua đến đây tối nay,” nàng nói, tự hỏi không biết mình có thể đẩy cái tâm trạng ấy đi được bao xa.

“Thậm chí những vị vua cũng cần có những điều vui nhộn mà. Làm người vương giả có thể rất mệt mỏi, và Edward vẫn là một người đàn ông còn trẻ. Ngài không già hơn anh nhiều lắm.”

“Tuổi chúng em cũng xấp xỉ ngang nhau, và ngài rất thoải mái với em hơn với những quý tộc khác trong thành phố, họ cũng e dè với ngài nữa. Với lại em cũng có hay giúp ngài vài việc nhỏ. Ngài thường nhờ em đưa tin. Hầu hết là gửi lời nhắn cho gia đình nhà Flander. Trong một vài chuyến đi em cũng mang những lá thư đến thống đốc của Ghent nữa.”

“Em vẫn còn làm việc đó chứ? Với những tin nhắn đó?”

“Vâng. Em vẫn thường có một vài chuyến đi cho Edward mà.”

Chính là điều đó. Nàng cười sự ngập ngừng ngớ ngẩn của nàng. Nàng đã nên hỏi sớm hơn.

“Em đã gặp nguy hiểm lần nào chưa? Những chuyến đi đó ấy?”

“Chưa từng.”

Thực sự cũng không hẳn là thế, tuy nhiên nàng quyết định cho qua.

Nàng rúc vào gần anh hơn, tận hưởng cảm giác ấm áp của cánh tay anh bao quanh nàng. Nàng nghĩ về vài người nàng đã gặp ở buổi tiệc tại Guidhall. Đặc biệt, nàng nhớ về người đàn ông với đôi môi mỏng và mái tóc bạc, Gilbert de Abyndon, người đã cố để lơ đi sự hiện diện của David ngay cả khi David đang giới thiệu nàng với ông ta.

“Em thích Margeret, vợ của Gilbert. Em nghĩ bà ấy và em có thể trở thành bạn bè. Anh có nghĩ là ông ấy sẽ cho phép điều đó không?”

Thật ra, nàng muốn biết liệu David có cho phép không. Margaret là một người phụ nữ có mái tóc vàng óc thân thiện và không lớn tuổi hơn nàng nhiều lắm. Họ đã rất thích thú với cuộc gặp gỡ và buổi chuyện trò ngắn ngủi của họ, thậm chí nếu chồng của họ có đưa một bên y như hai người lính canh cứng ngắt lạnh lùng.

“Gần như là thế. Gilbert rất tham vọng. Ông ta sẽ lơ đi cuộc kết hôn giữa em với anh chỉ vì giai cấp quyền quý và những sự liên hệ ở triều đình của em. Giống như hầu hết những thương nhân giàu có khác, ông ta luôn muốn nâng tầm gia đình ông ta trở nên danh giá và có địa vị xã hội cao.”

“Mặc dù vậy, ông ta có thể chấp nhận việc bà ấy đến thăm em chứ. Rõ ràng là anh và ông ta ghét nhau nhiều lắm mà!”

Lời bình luận của nàng làm cho họ im lặng khá lâu. Nàng quay mặt và thấy anh đang nhìn cái màn trướng màu xanh, giống như nàng đã nhìn nãy giờ. Anh liếc nhìn nàng với một tia lấp lánh trong đôi mắt. Có phải việc nhắc đến ông cậu này làm anh bức không? Anh hôn tóc nàng như thể muốn trấn an nàng.

“Anh ghét ông ta vì những gì ông ta đã làm với mẹ anh, ông ta ghét anh vì anh đã sống và vẫn dùng cái tên Abyndon. Ông ta thực sự là con người tệ hại nhất trên đời, em yêu ả. Cứng đầu, bảo thủ, và luôn tự cho mình là đúng. Ông ta đi nhà thờ vào mỗi buổi sáng trước khi ông ta bắt đầu một ngày với những con người đáng nguyên rủa. Nếu em sắp làm bạn với Margaret, em nên biết điều đó, bởi lẽ bà ấy dính chặt với người đàn ông này. Hi vọng là, cho lợi ích của bà ấy thôi, ông chồng già của bà sẽ chết sớm.”

Nàng lắng đi những từ cuối của anh. Mong muốn người nào đó chết sớm là một điều kinh khủng. Cái cách thảo luận mà anh nói càng làm nàng sửng sốt hơn.

“Chúng ta cần tìm một người hầu để giúp em thay quần áo và vài việc vặt,” anh nói thêm. “Geva đã nói là em sẽ muốn tự mình chọn một người hơn. Vài ngày nữa, em hãy đi thăm Margaret và nhờ bà ấy giúp em việc này xem sao. Rồi em sẽ biết Gilbert có đồng ý điều này hay

không.”

Anh vuốt những ngón tay trên tóc nàng, qua vai nàng và cơ thể nàng căng ra khi sự vuốt ve áp áp đầy kích thích của anh trỗi dậy trên làn da của nàng. Nàng nghĩ là anh sẽ muốn làm tình lần nữa. Nàng chờ đợi, và ngạc nhiên vì anh lại bắt đầu nói chuyện, giọng nói êm ả của anh lướt vào tai nàng.

“Hai ông cậu Gilbert và Stephen cũng cùng độ tuổi hai mươi khi mẹ anh vẫn là một cô bé. Khi bà bước sang tuổi mười bốn, đủ lớn để biết người ta muốn gì ở bà. Bà rất đẹp. Hoàn hảo. Thậm chí khi bà chết, bà vẫn đẹp như thế. Anh trai bà muốn lợi dụng cuộc hôn nhân của bà. Họ đã sắp đặt sẵn mọi thứ. Một là một người đàn ông quý tộc. Hai là một thương nhân của Hanseatic* League. Ba là một tiểu thương có địa vị cao trong xã hội. Họ sắp xếp cho bà một món hồi môn hậu hỉ và bắt đầu đẩy bà vào những người đàn ông như thế. Tất cả mọi bữa tiệc, họ đều đưa bà đi cùng, ăn mặc như một quý cô cao sang.”

*(*Hanseatic League là một khối liên minh kinh tế của những thành phố thương mại và những thương nhân liên kết với nhau chi phối việc buôn bán dọc theo bờ biển Bắc Âu. Nó trải dài từ biển Baltic cho tới bờ biển Nam, và tồn tại từ thế kỷ 13 – 17)*

“Rồi có hiệu quả không?”

“Có, rất hiệu quả. John Constantyn đã kể với anh rằng bà không muốn. Những lời cầu hôn như mưa. Gilbert và Stephen đã tranh luận làm sao cuộc hôn nhân sẽ mang lại kết quả tốt nhất cho họ, dĩ nhiên, không phải cho bà. Họ trở nên quá khéo léo và thông minh để khiến những người đàn ông tranh giành đối chọi lẫn nhau.”

“Bà ấy có từ chối những sự lựa chọn đó không? Đó là lý do...”

“Còn tệ hơn thế nữa, anh là minh chứng của điều đó. Họ đã không bao bọc bà cẩn thận. Cha mẹ của họ đã chết, và những người hầu giám sát bà thì lại rất nuông chiều bà. Bà đã yêu. Người đàn ông đó đã bỏ đi ngay khi bà phát hiện mình mang thai.”

“Có phải là một trong những người cầu hôn không?”

“Hình như là không. Dù vậy, những người anh trai của bà vẫn cố tìm cách giải quyết thảm họa đó. Họ đòi được biết tên của hắn ta để họ có thể buộc hắn cưới bà, nhưng bà không cho họ biết. Gilbert đã cố đe dọa đánh đập bà để moi thông tin nhưng bà vẫn không nói. Rồi vì thế họ đã tìm một người chồng khác có thể chấp nhận bà với tình trạng như thế, và tìm cách làm đám cưới một cách nhanh chóng.”

Trong thâm tâm, Christiana nhăn nhó đau đớn. Nàng nhớ cuộc gặp đầu tiên trong nhà kính của David, và anh đã hỏi liệu nàng có thai hay không. Anh hẳn đã nghĩ đây là một câu chuyện tương tự, và anh sẽ là một người đàn ông khác nhanh chóng đám cưới để che dấu lỗi lầm của một cô gái trẻ.

“Bà ấy đã không cho họ làm thế,” anh tiếp tục. “Bà vẫn tin rằng người yêu của bà sẽ trở lại vì

bà. Bà đến gặp linh mục và tuyên bố bà không sẵn lòng đám cưới.”

Dũng cảm hơn mình, Christiana nghĩ. Ôi Chúa ơi, điều gì đã diễn ra trong đầu David vào cái đêm anh đối mặt với mình một cách bình thản trước ngọn lửa như thế?

“Rồi họ đã làm gì?”

“Họ đưa bà đi. Có một vài người họ hàng ở Hastings và bà đến đó. Gilbert đã nói với bà bỏ đứa bé đi khi nó được sinh ra. Nếu bà không làm thế, mọi sự giúp đỡ cho bà sẽ ngưng lại và bà sẽ chết. Không có những điều kiện đó bà cũng sẽ không thể trở lại London.”

“Nhưng bà đã giữ lại anh. Và bà đã trở lại.”

“Bà chắc chắn rằng người yêu của bà sẽ đến, và bà biết ông ta sẽ không biết tìm bà ở đâu nếu bà không ở đấy. Rồi bà nhanh chóng trở lại. Bằng cách nào đó bà gặp được Meg và bắt đầu làm việc với những người giặt ủi. Meg đã như một bà mẹ đỡ đầu khi anh được sinh ra. Những năm đầu, tụi anh sống trong một căn phòng nhỏ sau chuồng ngựa gần dòng sông. Gần bên cạnh là Meg và những người công nhân khác, anh là người duy nhất để bà bầu bạn. Gilbert và Stephen không bao giờ gặp bà, và đúng như những gì họ đe dọa, không cho bà dù chỉ một shilling. Bà có thể bị chết đói vì cái kiểu quan tâm chăm sóc ấy của họ.”

“Còn anh? Anh có biết bà là ai và họ là ai không?”

“Không cho đến khi anh khoảng 7 tuổi. Rồi anh nghe thấy tên của những người đàn ông đó với tên của mẹ và anh bắt đầu hình dung ra một số điều. Stephen bắt đầu nổi lên trong những mưu mô của thành phố. Và từ đó anh cũng biết rằng anh là một đứa con hoang. Những đứa trẻ khác đều biết điều đó. Vài năm sau, bà trở thành quản gia của David Constantyn và mọi thứ xảy đến với bà cũng dần dần tốt hơn. Cảnh túng quẫn nghèo nàn của bà là cái giá cho lầm lỗi của bà vì đã chống lại Chúa và các anh của bà. Tất cả bọn họ.”

Anh kể câu chuyện một cách đơn điệu, đều đều, như kiểu của anh vẫn vậy. Nhưng nàng cảm nhận được nhiều điều khác gắn liền với câu chuyện này, và một vài điều có liên quan đến bản thân nàng.

Nàng nhớ bức tranh gương mặt người phụ nữ mà nàng đã thấy, và nhìn những khung xương hoàn hảo của anh bây giờ, nàng có thể thấy mẹ anh trong anh. Nhưng một gương mặt khác lại được cấu thành và hiện nên bởi những kế hoạch và đôi mắt sâu thăm thẳm. Một gương mặt xa lạ, không tên.

“Tên của bà ấy là gì? Tên của mẹ anh ấy?”

“Joanna.”

“Và cha anh? Anh có biết ông ấy không?”

“Anh chỉ biết một người cha là ông chủ của anh. Ngay lần đầu tiên anh gặp ông, ông đã

mắng anh vì tội ăn cắp một quả táo. Ông đi ra khu vườn thường xuân khi anh đang ngồi dưới tán cây ăn táo trong khi mẹ anh thì đang phụ việc với những người quét dọn trong sân. Anh nói nhanh và khó khăn mong thoát khỏi sự trừng phạt. Dù vậy anh vẫn bị một trận đòn nên thân rồi ông lôi anh về trả cho mẹ. Vài tuần sau ông ấy lại xuất hiện trong khi anh đang ở đây và dẫn anh vào thành phố để xem một kẻ cắp bị treo cổ. Trên đường về nhà, ông nói với anh, có hai cách mà người đàn ông kéo léo có thể làm giàu. Một là làm giàu bằng cách ăn trộm và cách khác là bằng việc buôn bán, nhưng mà những kẻ cắp thì sống ngắn hơn. Tám tuổi, anh đã thực hiện việc ăn cắp, và bài học cho anh đó là không được đánh mất bản thân.”

Nàng nhớ những đứa nhóc thỉnh thoảng nàng thấy trên đường phố đang lén lút nhìn vào những cỗ xe ngựa và cửa sổ, chạy biến với đồng thức ăn và những món hàng. Nàng hình dung một David nhỏ giữa chúng. Và dĩ nhiên là không bao giờ để vị bắt.

“Anh nghĩ là ông đã cầu hôn bà,” anh nói thêm một cách suy tư. “Anh nhớ có điều gì đó giữa họ vào một ngày anh khoảng mười hai tuổi. Họ đang ngồi trong đại sảnh. Có điều gì đó rất quan trọng đang được thảo luận. Anh cảm thấy thế.”

“Anh nghĩ bà từ chối ông ấy sao?”

“Ừ, anh đã đoán là ông cầu hôn bà vì ông muốn anh. Tụi anh đã trở nên thân thiết, còn hơn cả cha và con trai. Bọn anh thậm chí còn có chung tên. Bà đã chọn tên anh từ Kinh thánh, nhưng nó là một cái tên phổ biến ở nước Anh và anh biết từ đầu rằng điều đó làm ông thích thú khi anh có tên như thế. Ngay cả với vị trí của bà ở đây ... anh nghĩ ông ấy đã chấp nhận người mẹ để có đứa con trai. Nhưng giờ thì anh nghĩ, có lẽ vẫn có cách khác mà.”

“Bà đã từ chối ông ấy vì người đàn ông khác, là cha anh?”

“Đúng. Trái tim bà vẫn chờ đợi ông ta suốt thời gian dài sau khi tâm trí bà đã mỗi một từ bỏ. Anh đã khinh bỉ bà vì điều đó khi anh còn nhỏ, nhưng đến khi bà mất đi, anh mới hiểu ra được một chút.”

Nàng nghĩ đến sự thấu hiểu của David trong suốt những ngày đính hôn của họ, cũng như sự dửng dưng của anh, cả những sự khiêu khích đâm chọt gay gắt về Stephen nữa.

Em vẫn chờ hấn, sau chừng ấy thời gian và cả khi sự thật quá rõ ràng như thế. Thật tốt vì Edward đã trao em cho tôi. Nếu không, em sẽ phải trải qua cả đời để chờ đợi và sống trong một giấc mộng ảo tưởng.

Không những không chối bỏ nàng, anh còn xua đi một cơ hội đau đớn khủng khiếp sẽ xảy đến với nàng.

Nàng ép mình vào sự thoải mái ấm áp của cơ thể anh, cảm nhận bề mặt nhẵn mịn của làn da anh trên da nàng. Nàng cảm thấy thật cảm động vì anh đã kể với nàng về Joanna và cuộc sống trước đây của anh. Từng chút, từng chút một, có lẽ anh sẽ không còn là một người lạ với nàng nữa. Nàng cũng biết rằng không phải bản năng anh có thể tạo nên sự tin tưởng ấy, và rằng chỉ

có sự thân mật trong hôn nhân của họ và niềm đam mê cháy bỏng giữa họ mới cho phép điều đó xảy ra.

Không suy nghĩ gì, nàng cọ cọ mặt mình lên ngực anh rồi hôn lên nó. Nàng nhấm nháp làn da anh và lại hôn. Khát khao của nàng muốn trao và nhận sự thoải mái và niềm ham mê trong sự gần gũi mới giữa họ đã làm thay đổi điều gì đó khác khi nàng hôn anh. Một cách vội vàng, nàng lại quay đầu mình và liếm nhẹ vú anh. Anh ôm lấy đầu nàng, khuyến khích nàng tiếp tục. Một niềm khoái lạc chậm chậm chảy xuyên trong cơ thể nàng, và nàng cảm nhận anh cũng có sự thay đổi. Chỉ khi đó nàng mới nhớ điều này là một trong những điều mà người hầu gái của nàng đã nói với nàng trong khi nàng đang tắm sáng hôm đó.

Anh để môi và lưỡi nàng mơn trớn anh lâu hơn, và rồi nhẹ nhàng kéo nàng nằm xuống dưới anh.

“Anh nhớ là anh đã hứa với em về những khoái cảm chậm rãi,” anh nói. “Hãy xem chúng ta làm như thế nào nhé.”

Một lúc thật lâu sau, David đã có thể gọi nên những khoái cảm chậm chậm tại những nơi anh lựa chọn khuấy động nên, họ nằm bên nhau trên chiếc giường chìm trong bóng tối, những tấm màn chặn lại những âm thanh và ánh sáng mờ mờ từ buổi tiệc cưới.

Christiana bắt đầu chìm vào giấc ngủ trong vòng tay anh.

Nàng cảm nhận anh chuyển động, và nhận thấy anh đang nhìn nàng cân nhắc.

“Em có nói chuyện với hắn không?” anh hỏi yên lặng.

Nàng đã quên chuyện đó. Đã quên Stephen Percy và quên luôn sự bức tức đau đớn với David.

Ngày hôm nay đã làm phai nhạt những mối nghi ngờ của nàng về những động cơ của anh với nàng, và nàng thật sự ước là anh đã không nhắc nhở nàng về điều đó lúc này.

Hắn ta sống với thực tế, nàng nghĩ. Em mới chính là người xây nên những giấc mơ và những bản tình ca. Nhưng anh đã viết bài hát về nàng, không phải sao? Mặc dù nó không phải là một bài tình ca. Anh nghĩ nàng xinh đẹp và anh đã viết về nó. Có lẽ anh soạn ra những giai điệu đó cho hoàng hôn và cả những thung lũng trong rừng nữa cũng nên.

“Ừm, em đã nói chuyện với anh ta.”

“Hắn muốn gì?”

“Chẳng có gì hợp phép tắc cả.”

Anh im lặng một lúc.

“Anh không muốn em gặp hẳn,” cuối cùng anh nói.

“Anh ta cứ thường xuyên ở trong cung điện. Có phải anh sắp nói là em không thể trở lại Westminster nữa phải không?”

“Anh không có ý đó. Em biết anh đang nói gì mà.”

“Kết thúc rồi, David. Như chuyện anh với Alicia. Cũng giống vậy thôi.”

“Không giống. Anh chưa từng yêu Alicia.”

Nàng quay đầu nhìn anh. Anh đã mở cánh cửa đó và nàng cảm thấy như có một sự ép buộc phải đi qua nó.

“Anh chưa bao giờ lên kế hoạch cho phép em bỏ đi với anh ta, đúng không?”

“Anh đã không lên kế hoạch gì khi anh nói ra điều đó, nhưng anh chắc nó sẽ không xảy ra.”

“Và nếu có thì sao?”

Những ngón tay anh chạm vào mặt cô trong bóng tối. “Anh sẽ không để em đi. Ngay khi anh biết điều đó.”

Tại sao? Vì lòng kiêu hãnh của anh? Vì món đầu tư của anh? Để cứu lấy em khỏi số mệnh như mẹ anh sao? Nàng không thể hỏi những câu hỏi ấy. Nàng không muốn biết câu trả lời thật sự. Một cô gái nên xuôi theo những ảo tưởng và mơ hồ nếu cô ta phải sống cả đời với một người đàn ông. Đó là một điều thực tế.

“Sao anh biết ngày đó em sẽ đến?”

“Anh đã không mong đợi điều đó. Anh định đi và có được em.”

“Và nếu em sẽ không đến và không chấp nhận sự quyến rũ của anh thì sao?”

“Anh sẽ không cho em nhiều sự lựa chọn thế đâu.”

Nàng suy nghĩ về điều đó.

“Anh rất thông minh, David, em sẽ phải chấp nhận anh. Rất cẩn thận. Rất nhiều những bằng chứng. Tất cả những người làm ở nhà anh. Indonia. Sao anh có thể tính toán kỹ lưỡng như vậy nhỉ? Anh có giấu những tấm khăn trải giường đi không đó? Hay anh cứ để nó thế trên giường cho đến khi Geva thấy nó vào ngày mai lại chứ?” Giọng của nàng tuôn ra hờn giận hơn nàng cảm thấy.

Anh hôn lên thái dương nàng và kéo nàng khớp vào đường cong của cơ thể anh. “Từ lần đầu tiên anh gặp em, và mọi lần em nói với anh rằng em yêu hẳn ta. Christiana. Cho đến tận thứ Tư tuần trước. Dù cho điều gì đã xảy ra giữa chúng ta khi anh hôn em, dù cho hẳn ta có lợi dụng

em đi chẳng nữa. Đúng vậy, em yêu của anh, anh đã rất tỉ mỉ. Tính toán kỹ lưỡng, và khôn khéo. Anh đã thận trọng khiến cuộc hôn nhân này trở thành sự thật và mang em đến với anh. Anh đã không để một cơ hội nào để hấn ta có thể nói những lời lừa dối mà em muốn nghe, để có thể lợi dụng em lần nữa. Em có cho phép anh làm cách khác không? Anh có nên cúi đầu với tên hiệp sĩ này theo kiểu một gã nhà buôn như anh nên làm không? Lời hứa của anh để cho em đi theo hấn có làm hài lòng em, có phải là tôn trọng em không?”

Nàng rùng mình với những lời buộc tội thẳng thừng trong lời nói của anh. Nghe thật khác biệt với cái cách mà anh đã xếp đặt nó như thế, khi nàng nhìn vào mắt anh. Điều đó làm nàng dễ dàng quên nàng đã như thế nào trước cái ngày thứ Tư đó.

“Không,” nàng thì thầm, và đó là sự thật. Nàng sẽ không thật sự hài lòng nếu anh cứ thờ ơ và đơn giản để cho Stephen quyến rũ nàng. Một phản ứng khác mà nàng cũng kinh sợ nếu bị khơi dậy khi gần gũi với anh.

Sự im lặng lại buông xuống họ lần nữa, và sau một lúc lâu, nàng đã thoải mái trong vòng ôm của anh. Giấc ngủ hầu như đã nuốt chửng nàng khi nàng nghe anh cười êm ái bên tai nàng.

“Đúng rồi, cô gái của anh. Anh đã rất kỹ lưỡng và không cho em cơ hội nào cả. Anh đã giấu những tấm trải giường cho em.” (quân tử quá ha ;)))

Chapter 14

David uể oải nhận thức những tấm màn che đã bị kéo ra. Anh quay mặt tránh những tia sáng mặt trời.

“Quý thật,” giọng nói của một người đàn ông vang lên, làm anh thức tỉnh.

Anh nheo nheo mắt. Trừ phi anh vẫn đang mơ, vợ anh đã đi đâu mất rồi và Vua của nước Anh thì lại đang đứng cạnh giường anh lúc này.

“Thật tệ quá đấy, David.”

Không phải là mơ.

“Đức vua?” Anh nhồm dậy trên những cái gối.

Đức vua nhìn chăm chăm xuống anh với một cái cau mày không tán thành. “Anh sẽ vẫn muốn khước từ con bé đó hả? Philippa đã chần chừ với ta là con bé vẫn nguyên vẹn, ta thề là thế. Ta đã nói với bà ấy là chúng ta nên để bà ấy kiểm tra thì hơn, nhưng bà ấy với Indonia cứ...”

David nhìn vào nơi mà Đức vua liếc qua. Tấm ga trải giường và những tấm chăn bị đùn lại thành một đồng tiết lộ một cái giường tân hôn chẳng có dấu hiệu máu trinh nữ nào hết.

Quý thật. Điều cuối cùng mà anh mong đợi là có ai đó muốn xem chứng cứ về sự trinh trắng của Christiana. Với lại, Edward đang làm gì ở đây chứ?

“Đừng để chuyện này làm ngại bện tâm, thưa Đức vua. Sẽ không có một lời từ chối nào cả.”

Cái cau mày của Edward có vẻ nhẹ nhõm. “Một nghĩa cử hào hiệp đáng nguyên rửa đó. David.”

“Thần là một thương nhân và chúng thần còn xa mới được hào hiệp. Điều đó chỉ xứng đáng với những hiệp sĩ của ngài thôi. Dù vậy, thần vẫn chắc chắn với ngài là vợ thần đã đến với thần một cách nguyên vẹn. Nếu thần mà biết sẽ có một người kiểm tra chứng cứ vào sáng nay thì thần đã lấy máu một con gà rồi.”

Edward ngậy ra nhìn anh.

Người đàn ông này vẫn còn đang mờ mịt không hiểu. David lưu ý đến chiếc áo thụng màu đỏ. Đức vua đã ở đây cả đêm. Ở đâu và với ai? David quyết định là anh không muốn biết làm gì.

“Ngài có cần phải nhìn thấy tấm ga và những tấm chăn cũ không? Thần có nó đây,” anh đề nghị với một tiếng cười, nhưng ngay khi anh nói ra điều đó anh nhận thấy tâm trí của Edward đã chuyển sang một vấn đề khác.

“Ta muốn nói chuyện với anh. Điều này sẽ khiến anh khỏi phải đến Westminster nữa.”

David liếc nhìn xung quanh chiếc giường. Áo quần của Christiana và anh vẫn đang rải quanh những cái cột giường và sàn nhà.

“Có lẽ ta nên nói trong nhà kính?”

Edward gật đầu và lướt ra ngoài.

David chớp lấy một cái áo thụng từ chiếc móc áo trong phòng chứa, mặc lên người, và đi theo ra ngoài. Edward đang đứng cạnh cửa sổ của nhà kính với một biểu hiện suy tư kín đáo trên gương mặt. David tiến đến gần ông và nhìn xuống khoảng sân bên dưới. Một người phụ nữ tạp dịch tóc đỏ ở ngôi nhà gần đây đang đi thẩn thờ, bao quanh bởi đồng bừa bãi của cuộc chèn dìm qua.

Edward thở dài. “Ta cho là ta phải cho nàng ấy một thứ, nhỉ? Quái quỷ thật, Ta thậm chí còn không thể nhớ.” Ngài vỗ vỗ cái áp thụng để chứng tỏ ngài có một cái ví hoặc là những đồng tiền.

“Nàng không phải là một gái điếm,” David nói. “Chờ một chút.”

Anh quay trở vào phòng chứa và ra lại với một dải khăn lụa màu tía được thêu bằng chỉ vàng.

Edward xem xét nó. “Thật là tuyệt, David. Anh không có cái gì đơn giản hơn hả? Ta thậm chí còn không biết có nên thưởng thức nó một mình không. Dù vậy, cái này sẽ rất tuyệt cho Philippa. Vải trơn sẽ mang đến...”

David lại quay vào trong phòng chứa một lần nữa và đem ra một chiếc khăn lụa màu xanh không thêu.

“Cái gì chứ, bộ anh giữ cả hộp vải để trao cho người đàn bà của anh đó hả?” Đức Vua trêu anh khi ngài nhét chúng trong chiếc áo thụng của ngài. “Tốt nhất là giấu chúng khỏi vợ anh đi. Phòng chứa của ta sẽ trân trọng chúng lắm đấy.”

David hình dung việc anh đến Westminster mà không có biên lai hay sổ ghi nợ để đòi tiền hai tấm khăn lụa mà Đức vua mới mua cho người tình và người vợ bị lãng quên của ngài.

“Thần xem chúng như những món quà thôi,” anh đáp khô khan. “Ngài muốn nói với thần điều gì đó mà?”

“Đúng. Hội đồng đã họp mặt hai ngày trước. Đã quyết định lên tàu ngay sau ngày Lễ Phục Sinh. Ta sẽ cho triệu những thủ lĩnh ngay thôi.”

David chờ đợi nghe phần còn lại của cuộc nói chuyện một cách kiên nhẫn.

“Chúng ta đã nhận được thông tin rằng Grossmont đã giao chiến với người Pháp và đã đầu tót vùng Gascony,” Đức vua tiếp tục.

David gật đầu. Gascony, ngay bên dưới vùng Aquitaine của nước Anh, nằm trên vùng biển phía Tây của lục địa, là vùng đất được cai trị bởi vua Edward trong lãnh thổ của Đức vua nước Pháp. Trong số rất nhiều điểm bất đồng giữa hai vị vua, vùng đất này trở thành một nơi được kiểm soát chặt chẽ vì nước Pháp đang muốn chiếm lại vùng đất đó. Henry Grossmont đã được phái tới đó để bình ổn tình hình.

“Hơn nữa, hãn còn tiếp tục tiến lên phía Bắc tới tận Poitiers,” Edward nói tiếp. “Cảng Bordeaux đang được bảo vệ an toàn. Chúng ta sẽ tiến hành theo cách đó, tham gia với hãn, tiếp lên phía bắc. Ta sẽ không còn cần đến mẫu thông tin trước của anh nữa.”

“Poitiers là rất xa với Paris. Những cơn mưa xuân sẽ làm cho cuộc hành quân trở nên khó khăn.”

“Hội đồng đã cân nhắc đến chuyện đó. Dù vậy, đội quân của ta và Grossmont sẽ là một lực lượng đáng sợ. Và việc cập bến ở cảng Bordeaux sẽ rất mạo hiểm.”

Có lẽ là Hội đồng biết rõ họ đang làm gì. Họ là những quân nhân lão luyện, nhưng kế hoạch này lại đập vào anh như là một chiến lược thất bại.

Edward quan sát anh với một biểu hiện tò mò. “Anh không đồng ý sao. Nói ra xem nào.”

Anh biết ý kiến của một thương nhân thì không thích đáng lắm, nhưng anh vẫn nói ra.

“Bordeaux là một hành trình mất 7 ngày. Là một chuyến đi dài để đưa đội quân đi thuyền, và ngài sẽ gặp rủi ro bởi những cơn gió lớn tệ hại. Người Pháp đã đợi ngài ở Poitiers. Thậm chí với một chiến thắng dứt khoát đi chẳng nữa thì ngài cũng quá xa với Paris. Nếu vương miện của nước Pháp là mục tiêu của ngài, ngài phải chiếm lấy Paris và cả những đồn điền thuộc về

hoàng gia, không phải sao?”

“Ta sẽ có hai mươi ngàn người đi với ta,” Edward đáp lại một cách vui vẻ. “Chúng ta sẽ cắt ngang nước Pháp như một lưỡi dao nóng cắt qua miếng pho mát vậy.”

Giống việc cả đoàn quân được thanh toán bằng những chiến lợi phẩm, đoàn quân của ngài sẽ đánh qua nước Pháp như một chiếc lông chim quét qua một hũ kem,

David đáp lời trong im lặng.

“Số vũ khí mà anh cung cấp cho ta.” Edward dăm chiêu. “Chúng ở đâu?”

“Đâu đó gần Poitiers. Tôi có một cái ở đây, bên ngoài thành phố. Nếu ngài có phòng trống trên một trong những chiếc tàu thủy của ngài thì nó sẽ là của ngài. Đưa vài người đến đây và tôi sẽ chỉ cho họ cách sử dụng nó.”

“À, một món đồ chơi cũng đủ rồi. Ta sẽ cần những tấm bản đồ mà anh đã vẽ về khu vực đó. Anh làm xong chưa? Chúng ta sẽ cần phải biết tất cả những chặng đường có khả năng và những con đường tốt nhất. Đặc biệt là nơi có thể băng qua sông Loire trong suốt mùa lụt.”

“Tôi đang nghiên cứu chúng.” Đức vua theo anh qua cánh cửa gần lò sưởi vào trong căn buồng nhỏ. Anh lấy mấy tấm giấy da cuộn khỏi cái kệ và đặt chúng lên bàn. “Cái này là vùng phía bắc. Cái này (một cuộn giấy khác) là Brittany, từ Brest đến các cuộc diễu binh ở Normandy. Cái lớn hơn chỉ ra những chặng đường bên ngoài vùng Bordeaux.” Anh tháo cuộn giấy da lớn nhất ra. “Tôi nhớ là tôi đã ở đó vào tháng Mười Một, và việc vượt qua dòng sông đều dựa trên những cuộc nói chuyện mà tôi nói với người trong vùng, không phải dựa trên những gì chính mắt tôi thấy. Tuy nhiên, tình trạng của những con đường thì lại rất rõ ràng vào cuối mùa thu.” Anh chỉ một đường trên tấm bản đồ. “Con đường này dẫn thẳng đến mục tiêu của ngài và nó nằm trên vùng đất cao, do đó nó sẽ có tình trạng tốt hơn với con đường chính. Nó băng qua những cánh đồng, và có một vài thị trấn trên con đường.” Một vài cơ hội để cướp bóc.

Edward rất ngưỡng mộ tấm bản đồ. “Anh đúng là sở trường với loại việc này. Ta đã nói với Hội đồng rằng anh sẽ làm tốt và không một ai trong số họ thông thạo hơn anh.”

“Ngài có muốn tất cả tấm bản đồ không?”

“Anh có thể mang những tấm khác đến sau. Ta sẽ lấy cái này luôn. Chúng ta sắp bắt đầu thực hiện kế hoạch rồi.” Ngài cầm lấy tấm bản đồ rồi kẹp nó dưới cánh tay. “Quả là một ý kiến sáng suốt, để anh vạch ra ba khả năng. Ta biết là anh có thể làm việc này, nhưng nó sẽ chỉ là Bordeaux thôi.”

Chính xác là vậy, David nghĩ. Quân đội sẽ đóng quân và giao chiến. Chiến trường sẽ bùng nổ và các thị trấn sẽ bị bao vây, những hiệp sĩ và quân lính sẽ làm giàu nên nhờ những cuộc càn quét cướp bóc. Và chỉ sau một mùa hè chiến tranh, ngài sẽ trở về mà chẳng có điều gì được giải quyết hết. Trừ phi ngài chiếm được Paris, cuộc chiến tranh này sẽ không thể nào kết thúc.

Quyết định này có ý nghĩ gì với anh và kế hoạch của anh lại là một vấn đề khác, chuyện này anh sẽ cân nhắc một cách cẩn thận sau.

Một tiếng động đằng sau làm họ quay đầu lại. Christiana đứng ở ngưỡng cửa giữa phòng ngủ với một biểu hiện hoảng hốt trên gương mặt. Nàng đang mang một khay thức ăn và bia.

“Thưa ngài,” nàng nói, bước nhanh vào và đặt cái khay lên bàn. “Xin thứ lỗi cho con.”

Họ nhìn nàng rời đi.

“Anh có nghĩ là con bé đã nghe rồi không?” Edward hỏi, cau mày.

“Nếu vậy thì nàng cũng sẽ không nói gì đâu.” Điều đó thật sự không quan trọng. Người ta

khó có thể đưa cả trăm chuyến hàng biển xuống bờ biển vùng Brittany và France mà không bị chú ý. Sẽ khá là kinh ngạc khi mà cuộc xâm chiếm này rốt cuộc cũng xảy ra.

Điều đó có kết thúc không? Anh mỉm cười với Đức vua của anh, nhưng đồng thời tâm trí anh cũng đang tính toán lại.

Vào buổi sáng thứ tư sau ngày đám cưới, David nói với Christiana rằng họ sẽ lên phía bắc của thành phố một thời gian.

“Anh vừa mới thu được một tài sản ở Hampstead,” anh giải thích với nàng khi họ đang tiến đến cổng thành phố, cưỡi ngựa song song với nhau. “Chúng ta sẽ đến đó để em có thể thấy nó. Anh phải nói chuyện với một vài người thợ xây, và cũng có một vài vấn đề cần giải quyết khác.”

“Nó là một trang trại à?”

“Có những cánh đồng kèm theo với nó, nhưng em sẽ thấy nó là một ngôi nhà dễ thương.”

“Có nhiều cánh đồng sao?”

“Mười, theo anh nhớ là thế.”

“Bộ anh không sợ những khoảng thu nhập sẽ khiến anh vượt mức bốn mươi pound ư? Điều đó sẽ buộc anh phải trở thành một hiệp sĩ?” nàng trêu.

“Đúng. Đó là lý do anh đặt tài sản này dưới tên em.”

“Tên em!”

“Tên em. Nó thuộc về em, và cả những lợi tức cho thuê của trang trại.”

Nàng cố gắng hấp thụ những thông tin giật gân này. Một người phụ nữ đã kết hôn hầu như không bao giờ sở hữu những món tài sản của riêng họ nữa. Mọi tài sản đều cùng với nàng trao cho chồng nàng. Chỉ một người phụ nữ mà nàng biết có sở hữu hoàn toàn một vùng đất là Lady Elizabeth. Joan đã kể với nàng rằng Elizabeth luôn đòi hỏi những món tài sản dưới tên của bà ta như một phần của thỏa thuận hôn nhân của bà với người đàn ông già khú đó.

“Và thêm trang viên mà Edward đã cho em như của hồi môn nữa, Christiana.”

“Tại sao, David?”

“Anh muốn cho em biết rằng em được bảo đảm, chứ không phải những vùng đất đai mà em chẳng có cảm giác thoải mái. Anh thật sự thoải mái với sự giàu có dựa trên những món nợ và đồng tiền, nhưng em thì sẽ không bao giờ như thế. Với lại, việc mua bán của anh cũng dễ gặp rủi ro, đôi khi là rủi ro lớn nữa. Anh chắc chắn sự phán đoán của anh là đúng, em sẽ không phải lo lắng khi anh mất trắng.”

Điều này có một ý nghĩa chắc chắn, nhưng nó vẫn làm nàng kinh ngạc.

“Có vài điều em nên biết về ngôi nhà này,” anh nói sau khi họ rẽ khỏi con đường để đi vào một lối đi nhỏ. “Anh có nó nhờ một món cho. Em cũng nên biết là nó từng được sở hữu bởi Lady Catherine. Nếu em không thích điều đó, em có thể bán nó và mua lại nhà ở một nơi khác. Gần với London chẳng hạn. Anh muốn em có một ngôi nhà để đến nghỉ ngơi khi mà cơn sốt mùa hè tràn qua thành phố.”

Một cảm giác tội lỗi nhứt nhối quét qua nàng với những thông tin này ngay khi nàng nhìn thấy ngôi nhà. Rộng rãi và cao ráo, móng của ngôi nhà được dựng trên một tảng đá lớn, tầng trên thì được xây bằng gỗ và vôi vữa, nó nằm một cách tuyệt đẹp bên trong bức tường đá ở cuối con đường nhỏ, bao quanh bởi những ngôi nhà nhỏ hơn và những khu vườn xinh xắn. Một dãy những cửa sổ mơ mộng trên tầng hai của ngôi nhà cho thấy nó chỉ vừa được xây dựng cách đây không lâu.

Những người thợ xây đang lát ngói trên tầng giữa khi họ bước vào, và David bước lên để

nói chuyện với họ. Nàng phát hiện ra những căn buồng khác. Có rất ít đồ nội thất bên trong và tòa nhà vang dội tiếng bước chân của họ. David giải thích rằng anh sẽ mang đến những món đồ nội thất cho nàng sau.

“Chúng ta cần phải ra khỏi đây thôi,” anh nói khi họ tháo dây buộc ngựa của họ. “Có vài người đang đợi anh.”

Những người đang ông đang làm việc cách đó nửa dặm. Ba người rong số họ đang đứng quanh một cái hình trụ kim loại lớn, thu nhỏ ở đầu trụ, được chống đỡ và góc cạnh ở gốc. Một người đàn ông đồ sộ với mái tóc đen đang giải thích thứ gì đó với những người khác khi họ đến gần.

“Đó là cái gì vậy?” nàng hỏi.

“Một thứ đồ chơi. Em sẽ thấy cách nó hoạt động như thế nào.”

Anh thắt những con ngựa vào một cái cây và bước về phía những người đàn ông. Nàng thắt chặt hơn chiếc áo choàng quanh nàng và ngồi xuống một nhúm cỏ khô gần một ngọn lửa nhỏ. David và những người khác xem xét và tra cứu món đồ chơi một lúc lâu, và người đàn ông tóc đen cứ cúi xuống đằng sau đoạn gốc của cái ống, đang tỷ mỉ dõi theo dọc theo chiều dài của nó. Nàng nhìn theo tầm nhìn của người đàn ông, và nàng thấy một ngôi nhà bằng gỗ cũ kỹ xa xa.

David đổ một ít cát vào trong cái ống từ một cái túi da và thọc một cây gậy theo sau đó. Anh nâng một hòn đá lớn đặt trước nó. Rõ ràng là người thợ xây đã làm nó, vì hòn đá quả thực rất tròn. Anh lăn hòn đá vào cái ống hình trụ.

Anh đến đồng lửa và nhắc một ngọn đuốc đang cháy lên.

“Bị mắt em lại,” anh nói. Rồi anh đốt cháy một đường cát rải ngoằn ngoèo dưới đất đến để của món đồ chơi.

Một giây sau, một tiếng sấm vang trời nàng chưa từng nghe nổ ra rất lớn, bắn tung sự yên ả của mùa đông. Đám khói phun ra khỏi cái ống và bản thân nó bị nhảy thụt lại. Băng qua cánh đồng trống trải, một vài giây sau khi món đồ chơi được tung hỏa, cái mái ngôi nhà gỗ xa xa bị bắn tung thành những mảnh nhỏ.

Nàng nhảy dựng lên và bước băng qua đám khói của cái ống trụ. Người đàn ông tóc đen kéo những người khác sang hai bên và bắt đầu giải thích điều gì đó nghe có vẻ rất khoa học.

“Chuyện gì vậy?” nàng hỏi, nhìn sầm xoi vào cái lỗ trống rỗng nóng bừng.

“Trong tương lai. Nó được gọi là một khẩu pháo.”

Cô bước dọc chiều dài của nó, và lưu ý đến đồng đá hình tròn gần đó. “Nó là một cỗ máy chiến tranh đúng không?”

“Ừ, đúng vậy.”

Nàng muốn biết nhiều hơn về những cỗ máy chiến tranh. Từ khi còn nhỏ nàng đã trông thấy hai ngọn tháp và những cái máy bắn đá được dựng bên ngoài Harclow. Nàng đã thấy những sự nguy hiểm kinh khủng mà họ đã chế tạo và đã sống trong nỗi sợ hãi với những mũi tên lửa và những giỏ lửa bay. Nàng nhìn ngôi nhà gỗ. Chỉ còn một phần vỏ ngoài của nó còn giữ lại. Ngôi nhà đã cũ kỹ và được xây bằng gỗ, nhưng món đồ chơi này còn sở hữu một sự mạnh mẽ bắn ra những hòn đá nhỏ của nó, mạnh hơn bất cứ cỗ máy nào mà nàng đã thấy ở Harclow.

“Anh đang có kế hoạch bán chúng hả?”

“Không. Nhưng chúng sẽ được bán bởi những người khác. Điều đó là không thể tránh khỏi. Lần đầu tiên anh thấy chúng là khi anh đang trên đường về nhà trong chuyến đi đầu tiên của anh. Có một cuộc thao diễn gần Pisa. Chúng không hoạt động tốt lắm, và chẳng bao giờ bắn

trúng mục tiêu, nhưng giờ thì nó đã được cải tiến. Chúng thu hút anh, thế thôi. Cái này là cho Edward. Những vị vua khác sẽ có chúng, vì vậy ngài cũng phải có chúng.” Anh đi đến phía những con ngựa. “Anh sắp đi kiểm tra ngôi nhà đây. Em có thể đi cùng anh nếu em muốn.”

Nàng không chắc là nàng có muốn xem không, dù vậy nàng vẫn đi theo.

Nàng nhìn chăm chăm vào đồng tàn tích của ngôi nhà. Không nghi ngờ gì việc David không muốn trở thành một hiệp sĩ. Thứ áo giáp và khiên hiệp sĩ nào có thể đỡ được sức mạnh của cỗ máy thế này chứ?

Có nhiều ngôi nhà khác gần đó, tất cả đều lồi thối lệch thếch. Có thể chúng đã từng là một trại trại nuôi ngựa với nhiều chuồng ngựa.

“Anh nên nói trước với em là vùng đất này không phải của em,” anh giải thích khi xuống ngựa.

Nàng không thấy dấu hiện có người làm công ở đây. Giống như thể David đã giữ lại những phần nghèo nàn cho anh vậy. “Anh có cần một cánh đồng với những ngôi nhà cũ nát để chơi món đồ chơi của anh không vậy?”

“Có chứ. Và để thu nhặt những tàn tích mà nó thực hiện nữa.” Anh đi vào lối dẫn vào trong chuồng ngựa.

Mái nhà không được tu sửa, và những mảng ánh sáng mặt trời chiếu qua những cái lỗ của nó. David đi vào một trong những ngăn chuồng và cúi xuống. Anh cọ cọ ngón tay qua những vết bụi khô và nhấc tay lên. Một chất mịn nhỏ lấp lánh trên tay anh.

“Nó được tìm thấy trong những chuồng ngựa như thế này, đã được sử dụng cách đây lâu rồi, và cả những nơi khác có động vật sinh sống. Người ta nói rằng điều bí mật này được mang về từ Trung quốc ở Đông Phương. Nó không có tên tiếng Anh, dù vậy một vài người cũng phiên dịch ra thành saltpeter. (*Nitrat kali – thuốc súng*)

“Những người đàn ông đó là người của Đức vua sao?”

“Hai người. Những người khác thì mang cỗ máy đến từ Italy.”

“Edward có dùng nó không? Ngài sẽ mang nó theo đến France? Đến Bordeaux sao?”

Anh không trả lời nàng. Họ trèo lên ngựa và quay lại nơi những người đàn ông, những người đã chuẩn bị cỗ máy lại. David nói tiếng Italy với người đàn ông tóc đen rồi dẫn cô đi ra xa.

“Anh biết là em đã nghe cuộc nói chuyện của anh với Edward trong thư phòng, Christiana,” cuối cùng anh nói. “Em biết mà, anh chắc chắn, rằng em không thể nói lại những điều như thế. Thậm chí khi có người khác đoán ra và bàn tán về chuyện đó, em cũng nên làm lơ nó đi.”

Đúng thế. Nàng đã nghe việc Đức vua đề cập đến Bordeaux và đã thấy cuộn giấy da kẹp dưới tay của ngài. Nó là một trong những tấm bản đồ mà nàng đã chú ý đến ngày hôm đó, trong thư phòng của David. Chồng của nàng đã không chỉ chuyển giao những thông tin. Anh còn làm nhiều việc khác cho Edward nữa. Những điều còn nguy hiểm hơn gấp bội. Đủ nguy hiểm và quan trọng để Đức vua nói với anh kế hoạch về Bordeaux.

Nàng cầu nguyện rằng Edward đã chọn được người cố vấn cho ngài, David sẽ thoát khỏi điều này. Anh ấy không phải là một hiệp sĩ hay quý tộc. Thật là không công bằng khi Đức vua lại lợi dụng anh khi anh sẽ chỉ thu được một ít lợi nhuận và sự mất mát thì quá khủng khiếp từ những cuộc chiến tranh như thế này.

Họ tiếp cận ngôi nhà từ đằng sau. Những chiếc xe bò của những người thợ lợp ngói đã rời đi. Một chú ngựa mới được cột lại bên cạnh ngôi nhà, và một người đàn ông đang đứng cạnh nó.

David dừng ngựa. Anh nhìn chăm chú một cách khắt nghiệt với người mới đến.

Người lạ đó là một người đàn ông cao lớn với mái tóc bạc trắng dài và một bộ ria ngắn. Một chiếc áo choàng màu nâu ẩm đậm, không hơn gì một chiếc khăn choàng không hình thù, cụt lủn trên mặt đất. Con ngựa cạnh ông ta trông xơ xác và già khom.

David xuống ngựa và nhắc nàng xuống.

“Chờ anh ngoài ngày trong khi anh nói chuyện với người đàn ông đó nhé.”

“Ngoài này lạnh lắm.”

“Anh xin lỗi, nhưng không được vào trong rõ chưa.”

Họ đã đi ra ngoài gần như cả ngày, và cơn ớn lạnh đã thâm nhập vào áo choàng của nàng từ lâu. “Em sẽ lên nhà kính và anh có thể dùng đại sảnh,” nàng gợi ý.

“Em không được vào nhà trong khi ông ta ở đây,” anh ra lệnh vẻ cay nghiệt. Ánh mắt của anh không rời khỏi người đang ông đang đợi ấy. “Anh phải nhấn mạnh là em sẽ nghe lời anh chuyện này, cô bé của anh.”

Giọng nói của anh làm nàng choáng ngợp. Nàng nhìn sự chú ý đăm đăm của anh với thân ảnh gần ngôi nhà. Nhận thức của anh với nàng về cơ bản đã hoàn toàn biến mất. Sự thu hồi nhận thức của anh đột ngột đến nỗi nàng chưa bao giờ cảm thấy cách biệt với anh hơn lúc lúc này đây, ngay cả trong đêm đầu tiên nàng gặp anh trong khu nhà kính như một người hoàn toàn xa lạ. Sự lãnh đạm này, trái ngược một cách mạnh mẽ với sự chú tâm không ngớt mà anh giành cho nàng từ khi họ đám cưới, làm trái tim nàng đau nhói.

Trao cho người lạ mặt một sự xem xét kỹ lưỡng hơn, nàng rút về phía khu vườn.

David bước chậm rãi đến gần ngôi nhà, với mỗi bước chân, sự im lặng kỳ quái lại càng đậm hơn. Những suy nghĩ phân tán đang vật lộn trong đầu anh, và những cảm xúc lạ thường phun trào trong ngực anh. Những cảm xúc mà anh không thể có khả năng biết và xem xét ngay lúc này.

Và anh cũng không thể cho phép mình thỏa mãn trong sự mê hoặc như thường lệ với âm thanh của bánh xe Vận mệnh đang chuyển động một lần nữa. Anh phá vỡ sự im lặng.

Người đàn ông đang chờ đợi và quan sát anh. Ông ta đứng đó, rất cao lớn và uy nghi làm cho lốt thợ xây của gã có vẻ ngụy trang hiệu quả, nhưng David cá là chẳng ai thêm chú ý nhiều tới điều đó.

Anh đã chờ gặp ông ta, nhưng không phải hôm nay, cũng ko phải ở đây. Oliver chưa nhận được thông báo nào cho việc này. Nó hẳn phải có ý là anh phải đi lên cảng phía bắc, chứ không phải cảng phía nam hay bờ biển phía đông. Một đường vòng dài, để đảm bảo an toàn. Đó là một loại chiến thuật tinh tế và cẩn trọng mà David rất cảm kích. Anh cũng đã đi một mình. Với lại anh cảm thấy rất bản lĩnh và tin tưởng vào bản thân mình. Rõ ràng là thế.

Anh cột dây cương những con ngựa nơi cây cột gần chuồng ngựa, rồi đi về phía người đàn ông. Cái đầu bạc trắng ngẩng lên cao ngang anh. Đôi mắt màu nâu sâu thẳm xem xét anh một cách cẩn trọng.

Họ không chào mừng lẫn nhau nhưng David cho là có một sự thân thuộc kỳ lạ mà anh đã cảm thấy cũng như được cảm nhận nơi người kia.

“Làm cách nào ông tìm ra tôi?” David hỏi.

“Frans đã tìm hiểu từ người sở hữu nó trước đây rằng anh mới có được tài sản này. Tôi nghĩ anh có thể đưa cô dâu mới của anh tới đây. Nhân tiện, cô ta đẹp thật nhỉ! Đáng giá cho dòng máu của cô ta. Đáng giá với anh”

Anh làm lơ lời ca tụng của ông ta, ngoại trừ việc lưu ý rằng đó không phải là việc mà một gã đàn ông như ông thường nói với một thương nhân. “Frans đã kết bằng hữu với Lady Catherine sao? Ắt có phải là một người bạn của ông phải không? Là một người theo dõi à?”

Ông ta ngập ngừng và David có được câu trả lời. Không nghi ngờ gì là Lady Catherine sẽ muốn làm bất cứ điều gì vì tiền. “Đáng lẽ ông phải đợi cho đến khi vợ tôi không ở cùng với tôi đã. Tôi không muốn cô ấy dính líu đến việc này.”

“Tôi không thể cứ đợi hoài được. Tôi ở đây cũng là một rủi ro rất lớn với tôi. Nếu anh để cô ta qua một bên khoảng vài giờ...”

Giọng nói của gã trôi tuột đi và sự im lặng lại lấp đầy. Cứ thế trong một lúc lâu. Họ đối mặt với nhau, cả hai người đều biết bất cứ người nào mở miệng nói lại trước sẽ là một bất lợi.

David bình tĩnh để những phút giây căng thẳng trôi qua. Anh có nhiều kinh nghiệm chờ đợi hơn người khách của anh. Đúng ra là, cả một cuộc đời cho điều đó.

“Anh có biết tôi là ai không?” cuối cùng gã hỏi.

“Tôi biết. Tôi đoán là ông đang tìm thứ mà Frans đã tìm ra, và vì tôi đã nói với hắn rằng tôi sẽ không trợ giúp, nên tôi thắc mắc về nguyên nhân của gặp mặt này đây.”

Gã vớ vào vạt trước của chiếc áo choàng và rút ra một bộ giấy da. “Đây là một trong những thứ của anh. Nó được tìm thấy giữa đồng giấy tờ của Jacques van Artevelde.”

“Người của ông và tôi đã thảo luận về mối quan hệ giữa tôi với Jacques. Những bức thư của tôi gửi cho ông ta là những vấn đề về việc buôn bán, không gì hơn.”

“Mối của hệ của ông ta với anh và những người như anh khiến ông ta bị giết.”

Jacques van Artevelde, một thủ lĩnh của những người dân Anh vùng Ghent, đã trở thành một người bạn của anh. Cái chết của ông nằm ngoái trong tay của đám đông quần chúng còn hơn là một sự mất mát liên quan đến chính trị với David, và anh đã thực sự phẫn nộ với thông tin ấy.

Việc đó chỉ ra mà không cần phải nói, rằng triều đình của Flanders đã đứng sau vụ thảm sát của đám đông quần chúng. Liệu có người nào khác cũng liên quan việc này chăng?

“Chúng tôi chỉ gặp gỡ cho việc kinh doanh, thế thôi,” David nói ôn tồn.

“Hãy để chúng ta bỏ qua trò chơi này thôi, ngài David. Như Frans đã giải thích, chúng tôi biết rõ về anh. Không phải là mọi thứ, tôi chắc chắn như vậy, nhưng đủ biết. Bên cạnh đó, không phải nội dung của bức thư này mang ông ta tới tôi. Nó chỉ là một dấu hiệu thôi.” Những ngón tay dài của ông chơi đùa với tấm giấy da. “Một dấu hiệu không bình thường. Ba con rắn bện chặt với nhau. Làm sao anh có thể sử dụng nó?”

“Nó là một mẫu trang sức của mẹ tôi. Nó còn hữu dụng hơn bất kỳ thứ gì khác.”

“Cái món đồ trang sức này. Có phải là một chiếc nhẫn không? Với một viên đá màu bạc?”

David để sự im lặng co lại khi anh chăm chú vào câu hỏi gây sững sốt này và cái ngụ ý không mong đợi của nó.

“Đúng, là một chiếc nhẫn.”

Ông ta thở dài một hơi. Ông bước đến gần hơn và nghiên cứu cẩn thận gương mặt của David. “Đúng, ta có thể thấy nó. Đôi mắt, nhưng không phải màu của chúng. Đôi mắt của ông ta màu nâu. Cái miệng. Thậm chí cả giọng nói của anh nữa.”

David thấy được ánh mắt sắc bén đó đang xem xét anh. “Tôi, dĩ nhiên, làm sao có thể biết được liệu ông nói thật hay nói dối. Ông muốn một thứ từ tôi. Và đó cũng là sở thích của ông muốn đòi hỏi một điều tương đồng chứ gì?”

“Ta không đến đây để buộc anh tội mưu phản.”

“Chỉ đơn thuần cuộc gặp gỡ với ông thôi cũng có thể giải thích về tội mưu phản rồi. Việc ông có mặt ở đây là để thỏa hiệp với tôi. Ông nên cho tôi một sự lựa chọn chứ.”

“Điều thiết yếu là tôi gặp được anh. Tôi cần phải biết. Chấn chấn là anh hiểu điều đó.”

“Tôi không chắc.”

“Tại sao anh chưa bao giờ đến gặp chúng tôi.”

“Tôi không cần các ông, và các ông cũng không cần tôi.”

“Chúng tôi cần anh bây giờ.”

David xem xét sự nghiêm túc của ông ta, một biểu hiện mong đợi. “Ông phải muốn lắm nhỉ, để yêu cầu khẩn khoản với một người lạ như tôi.”

Đôi mắt sắc bén bắt gặp ánh mắt anh. “Đúng. Tôi rất muốn. Tôi muốn vì đất nước của tôi nhưng tôi cũng muốn cho bản thân tôi. Anh không phải là một người lạ. Tôi đã tìm hiểu anh qua những chuyến buôn bán của tôi. Tài năng trong việc buôn bán của anh sẽ không còn làm

anh thỏa mãn nữa. Những chiến thắng như thể trông có vẻ nhỏ nhoi và nông cạn quá, không phải sao? Đặt biệt là khi so sánh với vấn đề chính trị của nhà nước quân chủ.”

David liếc mắt nhìn nơi khác, ngay cả khi biết rõ làm vậy là một phản xạ báo hiệu một sự đầu hàng chắc chắn.

Anh làm điệu bộ chỉ người đàn ông đi theo anh vào nhà.

Christiana co rúm trong chiếc áo choàng và ngồi trên băng ghế dưới tàng cây trong vườn. Nàng thật sự không hài lòng khi bị kẹt lại ở đây trong khi David thì đang tổ chức một cuộc họp bí mật. Nàng thậm chí còn ít hài lòng hơn nữa với cái cách anh xua đuổi nàng, và cả tông giọng của anh khi anh ra lệnh cho nàng phải tuân theo.

Sự hiện diện của người đàn ông to lớn đó rõ ràng đã làm anh kinh ngạc, và điều đó cũng giải thích được một số việc. Dù vậy, nàng vẫn ngờ rằng cuộc gặp gỡ này chẳng liên quan gì đến việc buôn bán hay tài chính gì hết. Người lạ mặt này không phải là một thương nhân, bất chấp cái áo choàng đơn giản và con ngựa còi cọc của ông ta. Ông ta còn không thể dấu giếm địa vị thật sự của ông ta hơn chiều cao của ông ta là bao. Nàng đã nhận ra. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, tầng lớp quý tộc luôn nhận ra lẫn nhau khi họ gặp mặt.

Họ nói chuyện quá lâu rồi. Bàn tay nàng tê cóng vì giá lạnh thô ráp, và nàng cố gắng phủ ấm chúng dưới mớ vải áo choàng của nàng.

Nếu David không đến đón nàng sớm, nàng sẽ không tuân lời anh nữa và sẽ vào trong nhà. Đó là một bốn phần mà một người vợ nên làm, cũng như phải ngồi đây và tê cóng như một con ngốc mà chẳng biết khi nào mới được vào nhà để thoát khỏi cái lạnh tê người này.

Nàng dậm dậm chân và rúc sâu hơn vào chiếc áo. Nàng cố làm sao lãng chính mình bằng cách nghĩ về món đồ sáng tạo đầy kỳ lạ mà David đã cho nàng xem lúc nãy. Với một người chẳng thích hiệp sĩ hay chiến tranh, sao David lại có một đam mê đặc biệt với những cỗ máy chiến tranh như thế.

Đôi mắt nàng nhìn ngôi nhà, tìm kiếm một dấu hiệu của sự di chuyển. Họ rõ ràng ở trong nhà kính trước mặt nàng. Từ chỗ đứng lợi thế này, nàng có thể thấy thấy móng con ngựa đang bị cột của người lạ mặt ngay cạnh toà nhà.

David đã yêu cầu nàng phải ở bên ngoài. Nhưng anh không nói với nàng phải ở chỗ nào.

Nàng đứng dậy và băng qua khu vườn, tiến đến phía con vật trông có vẻ tội nghiệp đó. Không tốt như là một con ngựa của một nhà quý tộc. Có lẽ ông ta cố gắng hạ thấp mình để tìm kiếm một món vay nếu may mắn.

Một cái túi đang nằm phía sau con vật. Nàng trấn an chú ngựa với đôi tay và giọng nói của nàng, mắt nàng dừng trên cái nắp đang mở của chiếc túi.

Nàng thật sự không nên làm thế. Nó rõ ràng không phải việc của nàng.

Khẩn cầu sự tha thứ, nàng nhắc cái nấp túi lên và nhìn vào bên trong.

Cái túi đựng áo quần. Những món áo quần giàu có, vải vóc đắt tiền. Vỏ bọc bên ngoài của ông ta là con ngựa này với thứ áo choàng đang mặc trên người ông ta thôi. Người đàn ông này đã che dấu bản thân với một bề ngoài nghèo túng.

Những giọng nói làm nàng giật mình. Nàng đặt cái túi xuống rồi vội vàng đi xa khỏi đó.

Nàng chỉ vừa mới rẽ qua góc nhà thì nghe thấy giọng nói của David.

“Chúng ta không được gặp lại nhau ở Nước Anh nữa.”

Điều đó làm nàng đứng lại. Nàng ấn mình vào những tảng đá của ngôi nhà.

“Ngày mai tôi đi. Đừng lo. Tôi biết anh sẽ gặp rủi ro. Tôi thật sự không mong muốn gây nguy hiểm cho anh,” người lạ mặt nói. Ông ta nói tiếng Anh, nhưng trọng âm thì không thể nhầm lẫn được. Người đàn ông này, người quý tộc này, là người Pháp.

“Frans sẽ không quay trở lại Anh cho đến khi chuyện này kết thúc. Gã đó rất bất cần, và việc lưu lại dài ngày của hắn lần trước đã bị chú ý. Người đàn bà bạn của gã là một thứ rắc rối mà tôi không thể chấp nhận được. Phải cắt đứt với bà ta,” David nói.

Frans van Horlst. Một quý tộc Pháp. Thánh thần ơi!

“Hắn sẽ đi cùng với tôi ngày mai và sẽ không quay lại đâu. Người đàn bà đó cũng sẽ tách ra khỏi việc này.”

Chỉ còn những âm thanh do tim nàng đập từng hồi xé toạc sự im lặng.

“Anh không tin tưởng tôi,” cuối cùng người lạ mặt nói. “Tôi cho là tôi không thể buộc tội anh. Làm sao tôi đưa những tài liệu đó cho anh?”

“Ông không đưa. Tôi sẽ đến gặp ông.”

Tâm trí nàng đang khuấy động để có thể nắm bắt được những tuyên bố bí ẩn này. Những tài liệu? Tại sao David lại gặp mặt trong bí mật với một quý tộc Pháp và thảo luận những vấn đề như vậy? Trái tim nàng sôi lên vì một khả năng khủng khiếp bật lên trong trí óc nàng. Những nếu đó là một trường hợp, David sẽ được cung cấp tài liệu, mà không phải theo một cách thông thường.

Âm thanh cọt kẹt của yên ngựa và tiếng ngựa hí vọt vào tai nàng. Nàng bắt đầu lui đi.

“Tôi mong được biết về anh nhiều hơn,” người lạ mặt nói. “Có thể là ở Pháp.”

Con ngựa đi xa. David sẽ đi tìm nàng bây giờ. Nàng lao mình qua khu nhà và chạy vào vườn.

Chapter 15

Ngay khi David trở lại vụ buôn bán của anh, Christiana đi đến nhà của Gilbert de Abyndon.

Không ai có vẻ ngạc nhiên việc nàng đi một mình. Nàng lấy làm lạ với điều này và cả những sự tự nhiên khác, quá trái ngược với sự kiểm soát sát sao ở Westminster. Một niềm hồ hởi trẻ con chảy qua nàng khi nàng bước dọc những con đường trong thành phố, thỉnh thoảng dừng lại để xem một vài hoạt động và mấy món đồ trong cửa sổ của những cửa hàng

Margaret vừa vui mừng vừa bối rối khi gặp nàng. Sự bối rối bao phủ trên gương mặt trắng nhợt xinh đẹp của bà một khắc trước khi một sự kiên quyết rất chín chắn thay thế. “Chồng cháu có biết cháu đến đây không?” bà hỏi nàng sau khi kêu một người hầu mang đến chút rượu.

“Anh ấy biết. Anh ấy nhắc cháu là nên đến đây. Cháu đang cần một người hầu gái và anh ấy nghĩ rằng cô có thể giúp cháu.”

Margaret nghiêng đầu và nhướn đôi lông mày. “Cháu biết là họ ghét nhau mà. Chồng chúng ta ấy.”

“Cháu biết. Và điều đó thường sâu sắc hơn đối với những người là bà con của nhau. Nếu việc thăm viếng của cháu gây ra rắc rối cho cô thì cháu sẽ về ngay.”

Margaret ngồi lên một chiếc ghế lót nệm ngay chỗ cửa sổ và vỗ nhẹ chỗ trống cạnh bên bà. Christiana đến ngồi gần bà. “Ta sẽ lo việc Gilbert. Ta vừa mới phát hiện là ta đang sống với một đứa trẻ. Ta sẽ nói với ông ấy rằng ta cảm thấy thật buồn chán và rằng cuộc đến thăm của cháu đã làm ta khuây khỏa.” Bà cười vẻ bí ẩn. “Đứa trẻ này đã thay đổi khá nhiều và sẽ còn thay đổi nhiều hơn cho mà xem. Ông ấy sẽ như một nắm đất sét trong tay ta ấy.”

Christiana chớp mắt trước sự thừa nhận không che đậy trong lời nói của bà. Margaret cư xử thật tinh tế và ngọt ngào, thật khó tin rằng một cây roi thép của thực tiễn lại có thể giúp bà trụ vững trong cuộc hôn nhân này.

Nàng cảm thấy tiếc cho việc Margaret kết hôn chỉ vì dòng máu của bà là có giá trị. Rồi nàng tự nhắc nhở bản thân rằng điều đó cũng giống với nguyên nhân của nàng trong sự kết hợp này thôi.

Qua vài giờ sau đó giữa họ giường như có một mối liên hệ thân thuộc. Ngày hôm sau, Margaret gọi đến một cô gái trẻ tên Emma để phục vụ nàng. Mặc dù là con gái của một nhà buôn đang gặp khó khăn, Emma vẫn chứng tỏ được mình là một người hầu giỏi giang và có ý chí. Hàng ngày cô gái đến nhà trước bình minh, phụ giúp Vittorio và Geva cho đến khi Christiana gọi cô.

Christiana biết được sự xuống dốc trong gia tài của Emma. Cha cô đã từng là người giàu có hôm nay nhưng hôm sau lại trở thành nghèo túng vì một thảm họa chuyển hàng tàu biển. Nàng băn khoăn không biết sự giàu có của David có bị chao đảo bấp bênh như vậy hay không. Anh đã đề nghị rất nhiều lần trước khi anh nói với nàng việc chuyển những vùng đất dưới tên nàng. Nàng cân nhắc về điều đó và những việc trong nhà mà nàng đang chỉ đạo bây giờ dẫn nàng đến một quyết định dứt khoát. Lúc này là thời điểm để đòi hỏi một sự huấn luyện thiết thực, cho cái ngày có thể đến, ngày mà nàng không có những người giúp việc nữa. Nàng đã sắp xếp việc học nấu ăn từ Vittorio và học may từ những người phụ nữ. Nàng cũng học được từ Geva làm sao để trở thành một quản gia.

Nàng có cũng có những người đến thăm nàng, vào những tuần đầu tiên. Morvan đến vài lần để đưa nàng đi cưới ngựa và để đảm bảo với anh rằng nàng không bị tổn thương nào. Isabele và Indonia cũng đến một lần để Isabele có thể kiểm tra ngôi nhà mới của Christiana. Margaret đến thăm nàng ít nhất một lần một tuần và họ nhanh chóng thân thiết với nhau.

Phía cuối của Lens, những đoàn lính bắt đầu đến tập trung cho chiến dịch nước Pháp của Đức vua. Hầu hết những người đàn ông đều sống trong những trại lính trên những cánh đồng. Trong suốt những ngày đó, họ xuống thành phố đông đúc để giết thời gian trong khi chờ đợi thời điểm nhổ neo. David cũng không cho nàng tự do nhiều, nói rằng nàng không được rời khỏi nhà một mình nữa.

Ngày Thứ Ba trước Lễ Phục Sinh, nàng về nhà sau chuyến đi chợ với Vittorio và nhận thấy Joan đang chờ nàng. Những tuần qua., những người chuyển hàng cho Đức vua quá bận rộn vì lệnh trưng thu lương thực khắp nông thôn để cung cấp cho quân đội, và các sạp hàng bán ở London thì bị cạn kiệt hết thịt và rao bán với mức giá tăng cao.

Nàng bắt đầu nói chuyện với Joan bằng việc phàn nàn về chuyện đó.

Joan cười. “Nghe chị nói như thế chị là vợ của một người làm ủng vẩy, Christiana. May mà em đã đến đây. Chúng ta sẽ vào phòng chị và em sẽ chỉ cho người hầu của chị một kiểu tóc mới mà em mới học được nhé. Chị có thể cho em thấy những món đồ mà người chồng giàu có của chị đã mua cho chị trong khi em kể cho nghị nghe những chuyện đồn đại trong triều đình ha.”

“Thomas Holland thế nào rồi?” Christiana hỏi khi nàng dẫn Joan lên lầu.

“Anh ấy bị chuyển đến Southhampton để hỗ trợ những chuyển hàng ở đó. Chị có bao giờ gặp bất kỳ chuyển nào như thế chưa?”

Phải có cả hai trăm chuyển tại bến cảng ở đây, và người ta nói cũng tương tự như thế ở Cinque Ports và trên bờ biển phía đông nữa. Và không ai có thể biết nơi mà Edward cập bến một khi anh vào tới lục địa.

Bordeaux, Christiana gần như thốt lên. *Anh đến để cứu trợ vùng Grossmont ở Poitiers.* Những chuyển hàng trên những tàu thủy của thương nhân, được trưng dụng bởi Đức vua. Cuộc buôn bán với hải ngoại đã ngừng lại. Nhưng Joan sẽ không muốn nghe những thử thách gay go mà

những chuyến hàng đó mang đến đầu.

“Với sự rời đi của Thomas, thật là cô đơn, nhưng may mắn là William Montagu rất ân cần với em, nên em không cảm thấy quá đau khổ,” Joan cười khúc khích. “Sự thật là, sẽ thật khó khăn cho bất kỳ đứa con gái nào để cảm thấy buồn bã ở trong triều bây giờ ấy. Westminster đang chật kín những hiệp sĩ và thủ lĩnh, tất cả bọn họ đều ở đây mà không có những người phụ nữ của bọn họ. Vài ba người phụ nữ gần đó bị vây quanh bởi đàn ông. Thật là buồn cười.”

“Nếu mà chị vẫn ở đó, thì chuyện đó chẳng có gì buồn cười với chị hết,” Christiana nói, cười to. “Chị sẽ chết vì khát nước trong hồ tràn đầy sự chú ý của đàn ông. Morvan rõ ràng sẽ đứng đó ở những buổi tiệc và rồi đưa ra những lời đe dọa và thách đấu.”

“Nhưng bây giờ anh có nói gì đâu. Chị phải đi đến coi mới biết,” Joan phỉnh phờ khi cô bắt đầu buộc mái tóc dài của Christiana vào một sợi dây vải đăng ten xinh xắn rồi cuốn vòng quanh đầu nàng. “Trước khi đoàn quân rời đi, trong lúc vẫn còn đông đúc và hứng khởi.”

“Chị đã kết hôn rồi, Joan. Chỗ của chị là ở đây.”

“Chị có thể đi vài ngày thôi, được không? Thật sự là không vui gì lắm nếu thiếu chị. Ít nhất cũng đến buổi tiệc trong ngày lễ Phục sinh chứ. Đưa David đi cùng luôn. Anh ấy có thể khiến cho lũ đàn ông tránh xa chị mà.”

Christiana nghĩ đến buổi tiệc được trang hoàng công phu và những cuộc thi đấu được diễn ra để kỷ niệm ngày lễ Phục sinh ở trong triều. Sẽ thật thích nếu được tham dự như một người lớn hơn là một đứa con nít.

Đêm đó nàng kể với David về lời mời của Joan. Họ đang ngồi trong nhà kính trong khi nàng tập đọc những chữ cái Ả Rập mà anh mới dạy nàng.

“Em cứ đi đi nếu em thích,” anh nói.

Nàng nhìn chăm chăm xuống cái hộp cát nông mà nàng mới vạch ra những chữ cái bằng một cây củi nhỏ. Họ đã cưới nhau năm tuần và David chưa bao giờ cùng nàng vào triều, thậm chí cả khi nàng tham dự một bữa tiệc tối.

“Joan nói là cô ấy sẽ sắp xếp cho chúng ta một phòng trong vài đêm nếu chúng ta muốn,” nàng nói. “Anh không nghĩ là những cậu bé sẽ để tâm nếu chúng ta chơi lễ Phục Sinh đó chứ?”

“Những người trong nhà có thể tổ chức mà không cần chúng ta.”

“Vậy là chúng ta sẽ đi hả?”

“Nếu vậy, anh phải rời London.”

“Và nếu không, anh sẽ không đi đúng không?”

“Em đã có một cuộc sống và nơi ở ở đó, và anh sẽ không từ chối em điều đó đâu. Nhưng nó không phải là thế giới của anh. Anh sẽ không bao giờ là một tên nhà buôn kiêu căng bước vào cung điện của Đức vua bằng cách treo trên mặt cái mạng che mặt của vợ hẳn.”

Sự thật rành rành rằng anh sẽ không chia sẻ một phần trong đời sống của nàng làm nàng buồn lòng. Nàng nhớ anh khi nàng ở Westminster. Một phần trong nàng vẫn tách biệt với đám liên hoan vui nhộn, để nghĩ về anh. Đôi lúc nàng sẽ nhận thấy mình quay sang để bình luận một trò giải trí hay một câu nói đùa nào đó và nàng giật mình vì không thấy anh cạnh nàng.

Nàng tham dự cùng những người đến chơi ở cung điện, nhưng nàng luôn trở về thành phố, thiết tha được gặp David, kể lại cho anh nghe những lời đồn và tin tức mà nàng nghe được. Nàng nhận ra rằng không thể có một sự vui thích nào trong bất cứ điều gì trừ phi nàng có thể chia sẻ niềm thích thú với anh.

Nàng nhìn qua người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trong lò sưởi một cách suy tư khi thân hình thon dài của anh nằm uể oải trong chiếc ghế gỗ. Nàng nghĩ đến việc nàng lấp đầy những ngày của nàng với những hoạt động nhưng bằng cách nào đó, qua tất cả những hoạt động đó, một phần trong nàng cứ luôn chờ đợi một điều. Chờ đợi anh, chờ tiếng vó ngựa của anh trong sân trước và chờ những bước chân của anh trong đại sảnh. Nàng cứ luôn thật hạnh phúc vì được thấy anh, không cần suy nghĩ, nàng sẽ chạy đến bên anh và anh sẽ cười rồi ôm nàng xoay một vòng trong một nụ hôn nồng cháy. Nàng nghĩ về việc anh quay trở về nhà dùng bữa tối như thế nào và mỗi đêm lại lấp đầy nàng với sự thoải mái và khuây khỏa như thế, khi anh rời đi, nàng hít một hơi thật sâu và chỉ thở ra khi anh trở về. Anh là trung tâm, là mỗi nhịp đập của căn nhà này. Sự có mặt của anh mang đến bình yên, an toàn, sự sôi nổi và hân hoan. (chị này yêu anh đậm rùi ☺)

“Anh cần nói chuyện với em về chuyến đi này, Christiana.”

“Nó sẽ là một chuyến đi dài à?” nàng hỏi, quay lại với những chữ cái của nàng. Nàng tự hỏi làm sao mà nàng có thể vượt qua những đêm không có anh đây.

“Có thể. Hai tuần, nhiều khi là dài hơn.”

“Anh đi đâu?”

“Phía Tây. Đi Salisbury. Đức vua đã nhận được những bản báo cáo về sự tham nhũng của những người vận chuyển lương thực hoàng gia trong quận này. Ngài yêu cầu anh tìm những thứ anh có thể tìm được trước khi ngài ra lệnh điều tra chính thức.”

Là một lời yêu cầu khác từ Đức vua? Chưa ai từng kiểm soát những chuyến đi bí mật cho Đức vua như thế.

“Đây là lần đầu anh phải đi từ sau đám cưới của chúng ta.”

“Vì vậy chúng ta mới phải nói chuyện. Tất cả hành trình đều có nguy hiểm trong đó. Anh

nên giải thích cho em trước khi anh đi.”

Nàng liếc lên nhìn anh một cách sắc bén. Anh đối mặt với nàng một cách bình thản, nhưng nàng đã biết nhiều hơn về anh qua những tuần vừa rồi, và gương mặt hoàn hảo ấy không thể nào còn hoàn hảo trước mặt nàng nữa. Giờ thì nàng nhận thấy tấm màn mỏng manh của sự quan tâm đang lan tỏa trong đôi mắt ấm áp của anh.

Một sự tê tái lạ lẫm bắt đầu thấm rĩ qua nàng.

“Trước khi anh đi, anh sẽ đưa cho em một cái chìa khóa. Nó là cho cái hộp trong thư phòng của anh. Có tiền trong đó. Anh cũng sẽ chỉ cho em một cái rương trong phòng chứa, nó đựng những thứ giấy tờ về tài sản và những giấy nợ ngân hàng. Những tài khoản về buôn bán tơ lụa thì ở cửa hàng. Andrew rất quen thuộc với chúng. Nếu em cần sự trợ giúp với bất cứ điều gì, John Constanlyn sẽ hướng dẫn cho em.” Anh ngừng lại. “Ông ấy là người thực hiện di chúc của anh.”

Bằng cách nào đó nàng xoay sở viết được một chữ cái khác bất chấp nàng đang bị sốc. “Anh chỉ đi đến Salisbury thôi mà, David.”

“Em nên biết em cần làm gì. Anh đã thấy quá nhiều phụ nữ không chịu biết gì cả.”

“Em không muốn nói chuyện này nữa.”

“Anh cũng vậy, dù vậy chúng ta vẫn phải nói.”

Nàng xiết chặt răng và cố lờ đi sự nhận thức kinh hãi đang bị ép buộc vào đầu nàng. Nàng biết, nàng đã biết, rằng David không đi Salisbury. Anh sắp đi một nơi nào đó rất nguy hiểm để làm một điều rất rủi ro.

Cho Edward sao? Nàng muốn tin là vậy, nhưng những ký ức về Frans van Horlst đang yêu cầu sự giúp đỡ của một người đàn ông trong hành lang bí mật của Đức vua, và về người quý tộc Pháp đã gặp David ở Hampstead lại sôi lên trong tâm trí nàng.

Tôi không muốn gây nguy hiểm cho anh. Ở Pháp chẳng.

Anh quan sát nàng với một ánh nhìn sâu sắc mà anh luôn nhìn nàng như thế. Liệu anh có thể đọc được những suy nghĩ của nàng lúc này như anh có thể đọc được những suy nghĩ khác của nàng không?

Nàng chắc chắn đang hiểu sai. Những quan niệm đó chẳng có tí giá trị nào với nàng. Nhưng anh biết về Bordeaux và anh chơi trò chơi này để chiến thắng và sử dụng theo quy tắc của anh.

Anh không thể làm thế. Anh sẽ không. Vàng và bạc của họ sẽ không thể cám dỗ được anh. Anh không bao giờ bị điều khiển bởi sự thèm muốn ấy.

“Em mong là với sự trợ giúp của John, em sẽ có thể xoay sở được mọi thứ,” nàng nói. “Anh đừng lo.”

“Nếu anh có xảy ra điều gì, cửa hàng có thể bán đi hoặc để trả nợ. Andrew có thể giúp việc đó. Người trông coi tơ lụa sẽ tìm kiếm những ông chủ khác cho mấy cậu bé.”

“Còn em, David? Họ cũng tìm cho em một ông chủ mới hả?”

“Họ không có quyền gì với cuộc sống của em hết. Nhưng họ chắc chắn sẽ cho em lời khuyên và bàn bạc việc tái hôn của em, và kết hợp tài sản cùng công việc kinh doanh của em với một thương nhân khác.”

“Đây có phải là lời khuyên mà anh đã dành cho những người phụ nữ như một người trông nom không?”

“Thường là vậy. Em, dĩ nhiên, không cần phải tìm những thương nhân khác. Em sẽ rất giàu có.”

Anh nói vậy khi anh nghĩ là phải nên đảm bảo cho nàng. Anh đang nói với nàng rằng nếu nàng giàu có, góa chồng, và là một quý tộc, thì nàng có thể có được người chồng mà nàng sinh ra xứng đáng có được. Nàng đau đớn khi anh có thể nói về việc nàng đến với một người đàn ông khác một cách vô tình như thế.

“Anh cho là số tài sản dưới tên em là những tài liệu đảm bảo sao? Và sẽ có đủ tiền để mua nhiều hơn. Vậy thì có lẽ em sẽ không tái hôn gì cả.”

Anh với tay sang và sượt trên má nàng. “Ý nghĩ em phải sống một mình làm anh không vui chút nào.”

“Hãy thẳng thắn với nhau đi, David. Chúng ta đang nói về khả năng anh chết. Do đó cái niềm vui nho nhỏ của anh chẳng quan trọng. Giờ thì, chúng ta đã kết thúc cái chủ đề đáng ghét này chưa? Khi nào thì anh đi?”

“Hai ngày nữa.”

Ngày thứ Sáu linh thiêng. Joan đã nói có những tin đồn rằng hạm đội sẽ tấn công nước Pháp ngay sau lễ Phục Sinh.

Hai ngày nữa và rồi là hai tuần buồn tẻ trong căn phòng trống trải. Nàng biết một phần trong nàng sẽ đơn giản là ngừng tồn tại khi anh đi xa. Có lẽ nó sẽ ngừng lại mãi mãi. Nàng không tin, nàng không thể chấp nhận khả năng đó, nhưng lúc này đây anh đã cảnh báo nàng quá nhiều. Anh sẽ không bao giờ nói về chuyện này trừ phi anh nghĩ rằng sự nguy hiểm của anh là đúng.

Một nỗi đau xé toạc lồng ngực nàng. Dù là ở đâu, anh cũng phải đi vì Edward. Chắc chắn anh sẽ không mạo hiểm để lại cho nàng nỗi đau như thế dù bất cứ chuyện gì xảy ra.

Nàng đặt cái hộp sang một bên và nhìn chăm chăm vào vạt áo của mình. Nàng cố không quan tâm. Nàng tự thuyết phục mình một cách quả quyết rằng nếu anh liên quan đến việc gì mất danh dự một cách nhục nhã, nàng sẽ không muốn gặp lại anh nữa. Nàng tự nói với bản thân nếu điều tệ nhất có xảy ra và nàng sẽ trở thành một góa phụ giàu có, điều đó không quá tệ. Dù sao chẳng điều gì trong số đó có thể giúp nàng nhẹ bớt sự nặng nề trong trái tim nàng.

Họng nàng như bị thiêu cháy và nàng tìm cách giữ lại bình tĩnh.

Đột nhiên anh đứng ngay trước mặt nàng. Anh nhắc nàng lên và ôm trong vòng tay. Trước khi nàng chôn mặt mình vào lồng ngực anh, nàng bắt gặp một tia kinh ngạc trong mắt anh.

“Anh không có ý làm em buồn, cô bé của anh.”

Sự ấm áp trong vòng ôm của anh làm nước mắt nàng rơi xuống. “Anh không ư?” nàng lầm bầm. “Anh nói với em về chuyện chết chóc, chuyện góa bụa như thể anh đang chờ những chuyến hàng len sắp tới của anh vậy.”

“Đó là vì anh không muốn em bị tổn thương. Anh chỉ là chuẩn bị vì lợi ích của em. Anh đã sống sót qua rất nhiều mối nguy hiểm còn tệ hơn, huống chi chỉ đối mặt với một chuyến đi nhỏ nhoi như thế.”

Có nhiều điều ở người đàn ông này vẫn bí ẩn với nàng. Anh không làm thế nhiều nữa, đa số là vì nàng tránh hỏi những loại câu hỏi dẫn anh đến những việc đó. Và những lời nói dối của anh hiếm khi là những lời nói dối thật lòng.

Thông thường thì họ luôn rơi vào những tình huống nhập nhằng như thế này.

Nàng rúc đầu gần hơn và vòng ôm của anh chắc chẽ hơn. “Anh có thể ở lại với em không? Để người khác làm việc đó đi,” nàng thì thầm.

“Không ai khác có thể làm việc đó được,” anh nói một cách êm ả. “Anh có cam kết với bản thân rồi.”

“Vậy thì em chẳng thêm quan tâm anh đi đâu hay khi nào anh đi nữa,” nàng nói. “Anh là một thương nhân, và sẽ có rất nhiều chuyến đi, đôi chuyến còn rất là dài. Cứ đi đâu mà anh muốn, David, miễn là anh hứa phải trở về.”

David và Sieg đi vào sáng thứ Sáu. Christiana ném mình vào việc gói ghém đồ đạc để bản thân mình sao nhãng đi. Nàng chọn lựa rồi lại chọn lựa những áo váy vào cung điện cho đến khi Emma phát điên lên. Nàng cố không nghĩ nhiều đến sự thối tha mà David đã làm tình với nàng một cách ngọt ngào trong hai đêm cuối cùng trước khi anh đi.

Anh đã mượn hai người đàn ông để bảo vệ ngôi nhà khi Sieg vắng mặt, và vào buổi chiều nàng nhờ một người hộ tống nàng đi Westminster.

Nàng giành lại chiếc giường ngủ cũ của nàng vào chiều đó, cố gắng giả vờ như những ngày trước.

Đôi lúc là vậy, nhưng thường thì, khi Joan và nàng nằm ườn trên giường của Isabelle và kể cho nhau nghe những tin đồn và bàn tán, tâm trí nàng đột ngột trôi dạt đi khi nàng tự hỏi giờ anh đang ở đâu và liệu anh có an toàn không.

Những nghi ngờ của nàng có thể anh đang diễn kịch quét qua tâm trí nàng, và hơn một lần nàng buộc mình phải phân tích những dấu hiệu dẫn đến việc mưu phản. Sau cùng thì như thế đó. Tội phản quốc ở mức độ cao nhất, sẽ đặt người mà nàng yêu thương vào vòng nguy hiểm. Nàng tự nói với bản thân rằng chẳng có bằng chứng nào cho thấy David đang bán thông tin cho người Pháp về điểm đến của đoàn hải quân và rằng nàng đã để những điều nhỏ nhặt nàng nghe thấy gây nên những suy nghĩ xui xẻo trong tâm trí nàng.

Tại bữa tiệc ngày Lễ Phục Sinh, đức vua thông báo chính thức về việc nhổ neo đoàn quân đến Pháp, và nâng cốc với cả đại sảnh để chúc tụng như một tin mừng. Thông tin lan truyền rằng đoàn quân sẽ nhổ neo vào thứ Tư.

Đến sáng thứ Ba, Joan lay nàng dậy từ sớm. “Có một cuộc đi săn lớn, và sẽ có rất nhiều những buổi liên hoan riêng tư được tổ chức trong các quán nhậu nhỏ và khách sạn ở Strand trước bữa tiệc lớn tối nay. Một trong số đó là buổi tiệc kỷ niệm cuối cùng trước khi tất cả các hiệp sĩ rời đi,” cô nói khi đang bước đến những cái rương của Christiana và bắt đầu chọn áo váy cho nàng. “Chị phải đi cùng William và em, và chị sẽ là người đi kèm của em để Indonia chẳng thể ngăn cản mình được. Đây sẽ là ngày vui chơi cho đến người cuối cùng trong mùa hè này.”

Christiana đã hưởng thụ chuyến đi chơi ở cung điện, ngay cả khi một phần trong nàng vẫn lo lắng cho David. Joan đã đứng, và Westminster đông đúc những hiệp sĩ thiết tha có được sự chú ý của phái nữ. Họ thực hiện việc tán tỉnh đầy chất thơ thậm chí với cả những phụ nữ không thể với tới được. Họ mong đợi những người phụ nữ ở cung điện sẽ chấp nhận những sự chú ý hòa nhã hơn, và nàng đã như thế, một phần vì họ giúp nàng sao nhãng khỏi mối quan tâm và sự ngờ vực với David.

Cũng giống như hầu hết mọi phụ nữ, nàng chỉ đơn thuần cưới ngựa đến xem cuộc săn bắn và quan sát những người đàn ông chứng tỏ tài năng của họ với mũi tên và giáo mác. Nàng ở gần Joan và William Montagu suốt cả buổi sáng. Vị bá tước trẻ tuổi ra vẻ như bị mê hoặc với Hội chợ Thiếu nữ của Kent. Joan cũng đùa cợt lại anh ta đủ cho hẳn hi vọng nhiều hơn cô muốn. Christiana nghĩ về Thomas Holland đang giám sát những chuyến hàng ở Southampton. Đầu tiên là Andrew, giờ là William, và ai mà biết được có bao nhiêu anh chàng nữa. Sự chung thủy của Joan không kéo dài lâu được.

Những buổi liên quan săn bắn làm họ tới giữa trưa mới về đến Strand, và nhóm của Joan còn ghé qua một nhà nghỉ lớn gần cổng thành của thành phố. Thông thường thì nhà nghỉ không phục vụ thức ăn, nhưng hầu hết bây giờ thì có để phục vụ cho một lượng lớn những vị khách

đến trong vùng. Căn phòng công cộng này trở nên chật chội bởi bàn ghế và con người, thậm chí di chuyển thôi cũng khó khăn, và Christiana nhanh chóng mất dấu Joan. Nàng thấy mình đang đứng dựa vào tường, tìm kiếm trong đám đông nhóm bạn để nhập hội.

“Cô đây rồi,” một giọng nói mềm mỏng vang lên cạnh vai nàng.

Nàng quay sang và thấy Lady Catherine lách đến gần nàng.

Đôi mắt của người đàn bà này lập lòe ánh sáng. “Thật kinh khủng, phải không? Tôi đã thật sự trông đợi có được một căn phòng lớn ở trên lầu. Lại đây nhập hội với nhóm của tôi và cùng ăn tối nào, Christiana.”

Nàng ngập ngừng, nhớ lại điều David và anh trai nàng đã nói với nàng phải tránh xa Catherine.

“Tôi nghĩ là Morvan sẽ dùng bữa với chúng ta,” Lady Catherine nói.

Nàng đã không gặp anh trai nàng những ngày qua. Những hiệp sĩ của Đức vua đang được phân thành những đội kỵ binh điều động bởi thành phố. Có vẻ thật kỳ lạ rằng Morvan sẽ dùng bữa với Catherine, nhưng có lẽ dù điều gì làm anh ngăn cản nàng giờ đã được thu xếp ổn thỏa rồi thì sao.

Đám đông lại ép chặt nàng. Catherine chạm vào cánh tay nàng và đầu ả ra hiệu cho nàng. Christiana cân nhắc đến lời mời đó. Sẽ thật vui nếu được ở cùng với Morvan trước khi anh nhổ neo.

“Cám ơn,” nàng nói, nhanh chóng quyết định. Chẳng gì có thể làm hại nàng với việc này cả, và chắc chắn David cũng sẽ không phiền lòng nếu có Morvan ở đó.

Nàng đi theo Catherine qua những cầu thang dẫn lên tầng hai. Ngay cả ở trên này cũng dày đặc người là người, bởi vì những người khác cũng đã thấy được tầm nhìn xa của Catherine và chiếm lấy những căn phòng. Lady Catherine tiếp tục đi lên, đến khu vực tầng ba khá yên lặng, dẫn nàng đến trước cửa và chỉ nàng vào trong.

Căn phòng đã được chuẩn bị cho một buổi liên quan khoảng mười lăm người. Những chiếc bàn dài làm ép chặt không gian giữa chiếc giường và lò sưởi. Lúc này là tháng Tư ấm áp và những chiếc cửa sổ hẹp đang mở nhìn ra khoảng sân, nhưng những bức tường dày đã làm loãng đi âm thanh bên dưới.

Chỉ có một người đang chờ trong căn phòng. Stephen Percy đứng gần cửa sổ xa nhất.

“Tôi phải đi xuống để gọi những người khác đây,” Lady Catherine nói một cách tươi vui, quay lại và đi mất. “Chúng tôi sẽ lên ngay thôi.”

Christiana nhìn chằm chằm vào Stephen. Hắn ta cười và bước lại một trong những chiếc bàn, đổ rượu vào hai chiếc cốc.

“Một sự trùng hợp ngẫu nhiên, Christiana,” hắn nói khi hắn đưa cho nàng một chiếc cốc. “Anh đã sợ rằng anh sẽ không được gặp em trước khi bọn anh đi.”

Nàng liếc nhìn những chiếc bàn đang chờ đợi những người khách khác cho bữa tối. Bao lâu nữa thì vài người trong bọn họ sẽ đến?

“Anh sẽ đi cùng cha anh hả?” nàng hỏi.

“Ừ. Đức vua đã triệu tập một đoàn quân rất lớn. Điều đó hứa hẹn một cuộc chiến vĩ đại. Lại đây và ngồi với anh một lúc trước khi những người khác đến nào.”

Nàng nghĩ về đòi hỏi của David về việc nàng không nên gặp lại người đàn ông này nữa. Đúng ra nàng nên rời đi ngay. Nhưng họ sẽ không ở một mình chỉ vài phút nữa thôi và chẳng gì có thể làm hại nàng cho việc nàng chúc hắn ta lên đường tốt đẹp. Nàng ngồi xuống một chiếc ghế ngồi đối diện với hắn.

“Tên nhà buôn của em thế nào rồi?” Stephen hỏi.

“David khỏe.”

“Hắn không đi với em. Hắn đã không đi cùng em trong chuyến viếng thăm này và cả những chuyến khác nữa.” Giọng nói của hắn ta rất thiếu tinh tế.

Hắn đang cho rằng nàng trở về cung điện để tránh David. Rằng nàng đang tìm niềm khuây khỏa từ những người bạn của nàng.

“Anh ấy là một người đàn ông bận rộn, Stephen, và lúc này anh không ở trong thành phố.”

“Dù vậy, anh cũng đã mong là hắn chào đón tự tiếp nhận của triều đình mà em đã mang lại cho hắn chứ.”

“Anh ấy không hứng thú lắm với những thứ như thế.”

Stephen nhướn mày lên trong một vẻ kinh ngạc đầy chế giễu. Hắn nghiêng người tới và ánh mắt hắn lướt trên gương mặt nàng.

Sự chăm chú của hắn gợi lên một cảm giác thiếu hụt hoàn toàn. Một cách lạ lùng, nàng cảm thấy như thể nàng đang thấy anh ta lần đầu tiên. Gương mặt mà nàng đã từng nghĩ đến trai góc cạnh giờ trông khá thô lỗ tục tĩu. Có gì đó gian xảo được vạch ra trong gò má và quai hàm của hắn, đặc biệt khi so sánh với nét đứng đắn cương nghị trên nét mặt của David. Mái tóc vàng, mà nàng khá chắc là, sẽ không mềm mại gì lắm nếu nàng chạm vào nó. Hàng lông mày dày đậm đó lại tương phản rất ít với nước da trắng nên trông như thể nó vô hình vậy.

(Đọc tới đoạn này thiết không ưa gì lắm cái bà Christiana này... lúc yêu người này thì cứ so sánh với người kia, đã thế còn ngây thơ quá hóa gà mờ nữa chứ ... hừ hừ... tội nghiệp David đẹp trai của mền.)

“Em thật là đẹp,” hắn ta nói một cách êm ái. “Anh nghĩ cứ mỗi lần anh gặp em thì em lại càng dễ thương hơn.”

Nàng nhắc cốc rượu lên miệng và quan sát hắn qua vành cốc. Tay hắn vươn đến gần mặt nàng.

Ngay lập tức trước lúc hắn chạm vào nàng, nàng đột nhiên hiểu ra vài thứ một cách rõ ràng và chắc chắn. Nàng biết chúng chắc chắn như thể nàng biết ngày sẽ tiếp nối đêm vậy. Mặc dù chúng đến như thể là những phát hiện tình cờ, chúng cũng không gây cho nàng kinh hoảng chút nào. Đúng hơn là, nàng bước một bước đến và chúng đã ở đó, những thực tế mới của cuộc sống đã được tính toán.

Hơn tất cả, nàng biết, rằng sẽ chẳng có người nào khác cùng ăn tối với họ. Sẽ chẳng có ai, cả Morvan, bước qua cánh cửa đó. Stephen đã xếp đặt chuyện này cùng với sự hỗ trợ của Lady Catherine, hoặc có thể, Catherine mới là người sắp xếp. Những bàn ăn, những chiếc cốc, tất cả chỉ là một trò bịp bợm để giữ nàng ở đây, để nàng và Stephen có thể ở một mình với nhau.

Nàng cũng biết, khi nàng nhìn vào gương mặt thành linh trở nên không thân quen trước mắt, rằng nàng chưa bao giờ yêu người đàn ông này.

(Khá khen cho nhà người còn chút thông minh, khả khà)

Mê đắm, choáng ngợp, và hứng khởi, nàng đã từng như thế, nhưng những cảm xúc ấy sẽ dần trôi đi theo thời gian nếu hắn không cố quyến rũ nàng và rồi phá tan cuộc đời nà. Nàng đã quyết định rằng nàng yêu hắn để làm khuây khỏa tội lỗi và sự nhục nhã của nàng sau khi Indonia phát hiện ra bọn họ. Nàng đã bám chặt lấy ảo tưởng ấy trong niềm hi vọng rằng đó là sự giải thoát khỏi những hậu quả của hành vi của nàng.

Và cuối cùng thì nàng cũng đã hiểu, với một sự chấp nhận bình thản làm nàng mỉm cười, rằng đứa con gái của Hugh Fitzwaryn đã yêu một gã thương nhân tầm thường. Sự nhận ra đó như một tiếng nổ tung huy hoàng của sự dịu dàng thanh thản nàng dành cho David.

Nàng nghiêng người ra sau tránh khỏi sự đụng chạm.

“Không.”

Tay của hắn ta rơi thõm xuống và ngồi thẳng dậy, đôi mắt màu xanh lục của hắn xem xét nàng. Nàng để hắn nghiêng cứu nàng như hắn muốn, và hắn ta sẽ chẳng thể tìm thấy điều gì hắn đang kiếm tìm cả. Hắn cười một cách thâm nảo và rót thêm ít rượu.

“Em đã trưởng thành quá nhanh. Giờ thì anh đang nhìn vào gương mặt của một người phụ nữ rồi.”

“Tôi chỉ có ít sự lựa chọn. Có lẽ tôi đã quá già để làm một đứa con nít lâu rồi.”

“Thơ ngây cũng có sự quyến rũ của nó,” hắn nói, và cười to.

“Và tiện lợi của nó nữa chứ.”

Hắn liếc nhìn nàng và nhún vai. “Gã nhà buôn của em là một kẻ rất may mắn đó, cô bé ngọt ngào ạ.”

Nàng cảm giác một tình cảm mơ hồ dành cho Stephen. Hắn ta là một thằng đểu là chắc chắn, nhưng hắn không còn gây nguy hiểm cho trái tim của nàng nữa rồi.

“Tôi biết là không ai trong triều tin chuyện này, Stephen, nhưng bản thân tôi cũng nghĩ mình thật may mắn.”

Cảm giác thật tuyệt khi nói ra điều đó. Thật tuyệt khi về phía chồng mình để chống lại sự coi thường và cả đồng cảm của những con người đó.

Stephen liếc nhìn nàng sắc bén và rồi cười phá lên một cách giả tạo. “VẬY VIỆC ĐIỀU TRA CỦA ANH THẬT SỰ KHÔNG HI VỌNG GÌ RỒI.”

“Đúng. Là vô vọng.”

Hắn thở dài một cách cường điệu hóa. “Đầu tiên là thanh kiếm của anh trai em, và giờ thì là tình yêu của chồng em. Đúng là một bi kịch.”

Không phải, nó luôn là một hài kịch, một trò hề. Được anh sáng tác ra, và được tôi – một kẻ cứ nghĩ nó là một câu chuyện đời thực – trình diễn nên. Nhưng nàng nhận ra rằng nàng không thể lôi chuyện đó để chống lại hắn được nữa. Thật sự chẳng liên quan nữa rồi. Hắn ta chẳng là gì nữa cả.

Những người ăn tối tốt cuộc cũng đến, được dẫn lên bởi hai người hầu, và nàng ở lại cùng dùng bữa với Stephen Percy bởi vì ở cùng với hắn giờ đây không còn là một sự phản bội nữa. Tình yêu của nàng với David như một chiếc áo giáp, và nàng chắc chắn rằng Stephen đã nhận thấy việc cố gắng đâm thủng nó là vô ích. Họ nói chuyện một cách tự nhiên về nhiều thứ, và giờ phút trôi qua cũng dễ chịu.

Tuy nhiên, đến cuối bữa ăn, nàng ngờ là hắn ta lại bắt đầu thử thách nàng trong việc chống lại kỹ năng quyến rũ của hắn. Nụ cười của hắn trở nên ấm áp hơn và sự nịnh hót của hắn thì lờ loẹt hơn. Tay hắn đôi lúc lại tình cờ chạm vào tay nàng.

Nàng bình tĩnh quan sát nỗ lực cuối cùng của hắn với sự ngạc nhiên và tò mò. Nàng đứng lên chuẩn bị rời đi trước khi hắn có thể hành động theo ý định của hắn.

Hắn nhồm dậy thật nhanh và bước đến giữa nàng với cánh cửa. Nụ cười nhẹ bốn đầy bóng gió của hắn làm nàng đột ngột đầy cảnh giác.

“Bữa ăn thật là dễ thương, và cũng thật tuyệt khi được dùng bữa cùng với một người bạn cũ, Stephen. Nhưng tôi phải đi bây giờ.”

Hắn lắc đầu, đôi mắt xanh lục của hắn cháy lên sáng lóa. “Bốn phận khiến em phải đi không phải là sự lựa chọn của em. Trong thế giới này và ngay tại căn phòng này nó không thể ràng buộc em được, tình yêu của anh ạ.”

Nàng tự nguyện rửa bản thân vì đã đối xử với hắn như một người bạn. “Không phải tôi rời đi vì bốn phận, mà là tình yêu của tôi dành cho chồng,” nàng đáp lại, hi vọng sẽ giết chết bất kỳ ảo tưởng nào mà hắn có thể có rằng nàng vẫn mong mỏng đến héo hơn vì hắn.

Một cơn gió nhẹ mùa xuân mơn man, ánh sáng và tự do, thổi qua trái tim nàng với một sự thừa nhận rõ ràng về cảm giác của nàng dành cho David. Nàng đã yêu anh bao lâu rồi? Gần như đã lâu rồi, nàng đoán.

Thật mỉa mai vì người đầu tiên mà nàng thừa nhận tình yêu lại là Stephen Percy. Mỉa mai, thừa thãi và cũng đúng như thế. Giờ thì nàng phải nói với David khi anh trở về. Nếu anh có thể trở về. Thì, một lần nữa, có thể nàng sẽ không cần phải làm thế. Có thể anh sẽ chỉ cần nhìn nàng là đã biết. Với toàn bộ suy nghĩ và cảm xúc mà anh đã đọc được trong nàng, chần chừ điều đó là hiển nhiên.

Stephen không hề di tránh khỏi lối đi của nàng, và hắn đang đứng rất gần với nàng, như thể hắn đang phán xét sự xác định của nàng. Nàng nhìn lại hắn một cách quả quyết. Phản ứng của nàng không gọi nên tác dụng mà nàng mong muốn. Thay vì thất vọng mà tránh ra, một sự hung ác xảo quyệt lại nhá lên trong mắt hắn và làm miệng hắn vặn lại.

Hắn thành công với lấy nàng. Nàng cố tránh né sự níu giữ của hắn, nhưng hắn bắt được vai nàng, kéo nàng về phía hắn. Kinh hoàng bởi sự công kích hung hăng của hắn, nàng quẩn quại để thoát ra. Hắn giam cầm nàng trong vòng tay của hắn.

“Một phụ nữ như em không thể yêu người đàn ông như hắn. Cũng giống như không thể trộn lẫn dầu với nước vậy. Em hắn đã tự nói với bản thân rằng em phải làm thế để khỏi phải gục ngã, tình yêu của anh. Đó là tất cả đúng không?”

“Anh sai rồi,” nàng rít lên, nheo mắt lại nhìn hắn. “Tôi yêu David, và tôi không hề yêu anh. Giờ thì *thả* tôi ra mau.”

“Em có thể nghĩ là em không yêu anh, nhưng em sẽ thấy được sự thật của điều này.” Mặt và môi hắn tiến đến nàng. Nàng nghiêng người lui cho đến khi nàng không thể nghiêng thêm được nữa. Nàng cố liều mạng quay mặt đi, nhưng miệng của hắn lại chải qua má và cổ nàng. Hắn xiết chặt tóc nàng để cố định cái đầu quẩn quại của nàng và đè nghiêng một nụ hôn lên môi nàng. Tay kia của hắn trượt xuống chộp lấy hông nàng. Bụng của nàng quặn lại. Tưởng như nàng đã khóc rên lên với sự thô lỗ của hắn! Nàng bắt đầu dùng tất cả sức mạnh của mình để thoát ra.

Stephen cười phá lên. “Em thật kiên cường nhỉ! Điều đó sẽ xoa dịu sự hối tiếc của anh rằng em không còn trong trắng nữa. Ký ức về sự đam mê mà anh đã khuấy động trong em lần trước

đã thấp đầy trí nhớ của anh từ đó, mong mỗi được hoàn thành tất cả.”

“Đam mê? Tôi chẳng thấy đam mê nào với anh, anh là kẻ ngu dân tự phụ! Anh làm tôi đau đớn và xỉ nhục tôi cái ngày đó và anh sẽ không thể làm lại nữa đâu! Thả tôi ra hoặc là tôi sẽ hét lên để cả cung điện biết rằng anh cưỡng bức một người phụ nữ không sẵn lòng.”

“Em không phải không sẵn lòng, chỉ là sợ thôi,” hần lẩm bẩm, ép nàng vào hơi nóng của hần, và vuốt ve một cách ép buộc xuống lưng nàng. “Anh sẽ cho em thấy đam mê mà tình yêu có thể đem lại khi em cùng với một người đàn ông chân chính. Khi em hét lên, nó là do khát vọng của em và sẽ chẳng ai nghe được em hết. Những bức tường rất dày và tòa nhà thì quá ồn ào, đừng ngại ngừng cô bé.”

(Ta nôn, ta ói vào cái thẳng cha Stephen mặt dày này, thấy gớm ko chịu được)

Ôi trời ơi, sự ngạo mạn của hần không hề biết ranh giới. Chẳng trách vì sao Indonia không bao giờ muốn họ cùng một mình với đàn ông.

Bàn tay hần lại bắt đầu khám phá một cách tự do trên thân thể nàng. Nàng nghiêng chặt hàm răng để nén lại sự ghê tởm mà nàng cảm thấy, rồi lợi dụng sự nơi lỏng trong vòng ôm của hần. Một cách điên cuồng, nàng mò mẫm trên chiếc bàn sau lưng, tìm kiếm một thứ vũ khí nào đó. Tay nàng với tới một cái bình bằng sành.

Cũng lúc đó, hơi thở của Stephen trở nên rối loạn và nặng nề. Hần bắt đầu ấn nàng xuống chiếc bàn, cố làm cho nàng nằm xuống. Tay hần bắt đầu với tới để nâng váy nàng lên.

Nàng ngưng sự chống cự và sử dụng tính đòn bẩy giữa hông nàng với mép bàn. Nàng cười với hần. Stephen ngưng lại, nhìn nàng với một vẻ chiến thắng, rồi điều chỉnh lại tư thế của hần. Với một tiếng gừ, nàng nhấc đầu gối lên với tất cả sức mạnh của mình thọc vào giữa hai chân hần. Rồi nàng đánh vỡ chiếc bình xuống đầu hần.

Gương mặt hần nhăn lại vì đau đớn và kinh hoàng trong khi hần cong người xuống. Nàng đẩy hần ra một cách mạnh bạo.

“Tôi là một phụ nữ chung thủy và tôi yêu chồng tôi,” nàng điếng người vì tức giận sôi sục. “Đừng bao giờ chạm vào tôi nữa.”

Nàng sai bước đến cánh cửa. Khi nàng đi nàng liếc nhìn lui gã đàn ông mà nàng đã từng tin tưởng trong suốt thời ấu thơ của nàng. Đây lối đi qua đám đông rượu chè, nàng nhanh chóng bước vào căn phòng chung tầng dưới.

Nàng chú ý thấy Lady Catherine trong đám đông, và đôi mắt ả liếc nhìn nàng tự mãn. Stephen đã nói rằng hần không phải là bạn với Catherine, và dù vậy ả đàn bà này vẫn lôi kéo nàng để trợ giúp hần ta. Nàng tự hỏi tại sao.

“Ít ra em cũng có thể trả cho en một lời chào chia tay chứ, cô gái ngọt ngào của anh,” Stephen nói chậm rãi bên tai nàng. Sự kìm chế trong giọng nói nhẹ nhàng của hần không thể che

đẩy sự tức giận điên cuồng dưới tông giọng ấy.

Nàng quay qua hắn, điên tiết với sự đeo bám của hắn. Trước khi nàng có thể nói, hắn cúi người xuống và hôn nàng, rồi mỉm cười và hòa vào đám đông.

Chapter 16

Đoàn hải quân đã nhổ neo. Westminster và London, trống trải không chỉ những người lính mà còn rất nhiều những công nhân, trở nên yên lặng kỳ lạ. Christiana về nhà, sốt ruột đếm từng ngày David trở về.

Những cơn bão mùa xuân tràn đến và nhiều tin tức tràn lan rằng đoàn hải quân đang quay về. Rất lâu trước khi những cây cột buồm tái xuất hiện trên sông Thames năm ngày sau khi nhổ neo, mọi người đều biết rằng những cơn gió mùa bệnh tật đã buộc Đức vua Edward hủy bỏ chuyến xâm lược của ngài.

Thành phố lại tràn ngập những người lính, quãng thời gian này kéo dài khi họ bắt đầu quay trở lại những thị trấn, nông trại và các lâu đài trong đất liền. Edward không thể cứ giữ quân đội khi đang sửa chữa tàu thuyền nên đã phân tán họ ra.

Christiana choáng váng với một sự nhẹ lòng khi nàng nghe tin chiến dịch bị hủy bỏ. Nàng nghĩ nàng đã thuyết phục được bản thân rằng thật sự thì David đã đi Salisbury, nhưng phản ứng của nàng thì nói dối với ảo tưởng đó. Giờ thì nàng chỉ cảm thấy biết ơn vì kế hoạch của Edward đã thay đổi và khiến cho khả năng phản bội của David trở nên không thích đáng. Sự hồ thẹn có khả năng này khiến nàng cảm phẫn. Nhưng tất cả mà nàng quan tâm bây giờ là sự an toàn của anh và sự thật rằng việc thay đổi của những sự kiện này sẽ bảo vệ anh khỏi hậu quả kinh khủng nếu bị phát hiện ra.

Đã lâu lắm rồi nàng không được gặp anh. Những ký ức về anh cứ treo lơ lửng trên đầu nàng mỗi một phút giây trong ngày, và được lấp đầy trong những đêm dài thao thức. Nàng nhận ra nàng rõ ràng đã yêu anh từ lâu rồi. Nàng đã cự tuyệt việc nhận ra điều đó vì nghĩa vụ trung thành của nàng với Stephen. Và, nàng phải thừa nhận, nàng đã chối từ cảm xúc của nàng lâu nay vì David là một nhà buôn. Phụ nữ quý tộc không được đồng tình để yêu đàn ông như thế. Nàng đã được dạy dỗ để nghĩ một điều như vậy là trái với lẽ tự nhiên.

Liệu anh có yêu nàng chút nào không? Niềm hân hoan của anh cũng như của nàng vào những lúc anh về nhà mỗi ngày, và anh đã có vẻ như buồn bã vì phải rời xa nàng cho chuyến đi của anh. Trong suốt cuộc làm tình của họ, nàng thấy nhiều thứ trong mắt anh hơn là sự đam mê đơn thuần, nhưng sự thật là nàng không biết điều anh thực sự cảm thấy. Nàng đã trải nghiệm những điều như thế, và anh vẫn duy trì một bí ẩn trong rất nhiều cách.

Điều đó không còn quan trọng nữa. Khi những ngày dài chậm chạp trôi đi, nàng biết rằng không thể có hi vọng gì trong việc che giấu cảm xúc của nàng. Chắc chắn khi nàng trao cho anh một đứa con, một kiểu tình yêu thật sự sẽ lớn lên dành cho nàng. Trong khoảng thời gian ngắn đó, nàng cảm thấy tự tin hơn rằng anh sẽ chấp nhận tình yêu của nàng một cách nhẹ nhàng tốt đẹp. Nàng không lên kế hoạch khi nàng nói với anh. Nó sẽ chỉ đơn giản là xảy ra trong sự sum họp đầm ấm của họ.

Anh cưới nàng vào sân nhà trước một ngày. Nàng nghe thấy những âm thanh sự trở về của anh trong khi nàng đang khâu vá trong nhà kính. Nàng ném kim khâu sang một bên và chạy xuống cầu thang. Bật tung cánh cửa, và chạy như bay đến bên anh, nhảy vào trong vòng tay của anh.

Anh bắt được nàng như anh vẫn thường làm thế, quay tròn nàng khi anh ôm và hôn nàng. Nàng bám chặt lấy anh trong khi mùi vị của anh chạm đến tâm hồn đang sống lại của nàng.

Máu của nàng chạy đua trong niềm hứng khởi. “Em rất vui vì anh đã trở về và an toàn. Có một điều em phải nói với anh...”

Biểu hiện trong mắt anh khiến nàng dừng nửa chừng. Anh đang xem xét nàng với một ánh nhìn chăm chú kỹ lưỡng. Không một yêu thương nào dành cho nàng, dù cho anh đang ôm nàng. Thật ra, những cánh tay gần gũi nàng trong một giới hạn như thể anh tìm cách ôm nàng trong khoảng không khi anh đang nghiên cứu nàng.

Nàng chú ý với những nghi ngờ trong đường mí mắt môi cứng ngắt trên miệng anh. Có điều gì đó rất tối tăm và ghê tởm tỏa ra từ anh. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện và tâm trạng này. Thật ra, gần như ngay lập tức, một cách kinh hoàng, nàng cảm thấy như thể nàng chưa từng gặp người đàn ông này bao giờ.

“Chuyện gì vậy?” Liệu anh đã bị phát hiện ra chưa? Liệu anh có đang bị nguy hiểm không?

Anh quay nàng lại trong cánh tay anh và đưa nàng vào đại sảnh. Sự kìm kẹp của anh bao quanh vai nàng thật cứng rắn và uy quyền. “Tôi đã có một chuyến đi tồi tệ và cần phải tắm rửa và một ít thức ăn, Christiana. Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Gọi người hầu lên cho tôi.”

Cánh tay của anh rời khỏi nàng và anh băng qua đại sảnh đi lên phòng họ. Những từ ngữ và hành vi của anh rõ ràng là anh không muốn nàng đi theo.

Bối rối và đau đớn, nàng tập trung chăm lo những nhu cầu của anh. Nàng gọi Emma và một người hầu nam đi chuẩn bị bồn tắm và báo với Vittorio phục vụ bữa ăn tối nhanh nhất có thể. Rồi nàng bước nhanh vào đại sảnh, bị thu hút bởi mối quan tâm về sự thay đổi nơi anh.

Có thể đó là phản ứng của anh vì kế hoạch bị cản trở? Nếu anh đã đến Pháp, và không may gặp rủi ro, liệu sự chuyển biến của những sự kiện này làm anh tức giận? Với sự điên tiết trong đôi mắt màu xanh biển ấy, và khoảng cách lạnh lùng đó nữa, làm nàng thấy ớn lạnh.

Anh tham dự cùng mọi người trong bữa tối. Anh ngồi cạnh nàng và nhận những báo cáo từ Andrew khi anh đang ăn. Không có điều gì đặc biệt truyền đạt sự khó chịu của anh, nhưng nàng có thể cảm nhận nó một cách rõ rệt. Ở cuối bàn, Sieg ăn đồ ăn của ông ta với một sự im lặng cẩn trọng có thể thấy ít ra ông ta cũng nhận ra tâm trạng của David bây giờ.

Nàng đã nghĩ là họ sẽ bỏ nàng vào giường ngay khi có cơ hội khi anh trở về, nhưng dưới tình trạng như hiện giờ, nàng không quan tâm lắm tới chuyện đó khi anh dịch chiếc ghế đến lò

sưởi sau bữa ăn. Những người khác đã rời đi và nàng ngồi phía bên kia bàn, quan sát anh nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

Một sự im lặng rất kỳ lạ buông xuống. Nàng phát ngán lên với nó một lúc lâu và cố gắng lấp đầy với cuộc nói chuyện. Nàng miêu tả những sự kiện nhỏ trong nhà khi anh đi vắng, và phản ứng khi đoàn quân quay trở về.

Lúu rúu trong sự lo âu, nàng kể với anh về cuộc nói chuyện tiễn đưa buồn bã với Morvan và rồi nàng nhẹ người khi hay anh trở về.

Anh quay đôi mắt như có ma ấy qua nàng khi nàng đang nói. Sự lãnh đạm khi anh nhìn nàng làm nàng không thoải mái. Nàng đã hình dung sự trở về của anh rất nhiều lần, và nó đã được lấp đầy với sự hân hoan, vui sướng khi nàng phát hiện ra tình yêu của mình. Nàng nhận ra rất cả những cảm xúc ấy đang rút dần từ sự hiện diện u ám ngồi cạnh nàng.

Nàng bắt đầu kể cho anh về bữa tiệc lễ Phục sinh, nhưng anh thô lỗ cắt ngang nàng cho thấy anh đã không hề nghe bất cứ điều gì trước đó.

“Cô đã bị bắt gặp,” anh nói.

Nàng điếng người trong bối rối. Sự nhận thức đáng sợ đập thẳng vào nàng rằng sự thay đổi trong anh là do điều gì đó từ nàng.

“Bắt gặp? Anh có ý gì?” Theo bản năng nàng cảm nhận sự đề phòng của chính mình.

Anh nhੌm người đứng dậy, tóm lấy cánh tay nàng, nhắc nàng lên và bắt đầu kéo nàng đứng trước anh rồi băng qua đại sảnh.

“Anh đang nói về cái gì vậy?” Nàng nhìn lại người lạ mặt đang ép buộc nàng bước đi.

Anh lôi nàng vào phòng ngủ và đóng sầm cánh cửa đằng sau họ. Nàng cảm nhận sự giận dữ của anh đâm vào nàng một cách nguy hiểm. Một sự tức giận của nàng cũng trỗi dậy, phản ứng lại, trộn lẫn giữa sự lo âu và sợ hãi.

Nàng lắc khỏi sự kìm kẹp của anh, bước giật lùi về phía cửa sổ.

Anh đối mặt với nàng với hai bàn tay căng cứng trên hông anh. “Cô đã bị bắt gặp, cô bé. Với người tình của cô.”

“Có nhiều người đàn ông ở cung điện lôi kéo sự chú ý của em, David, nhưng nó vô hại. Em cá là có nhiều người gặp em, nhưng không với bất cứ người tình nào cả.”

Sự phản ứng nhẹ nhàng của nàng chỉ làm cho tình hình tệ hơn. Nỗi điên cuồng của anh trào ra. “Những gã đàn ông lôi kéo sự chú ý của cô là không thể tránh khỏi. Stephen Percy, có vẻ như, cũng không tránh khỏi nhỉ, bất chấp lời thề của cô và lời cam đoan cô nói với tôi. Không

mất nhiều thời gian cho cô để tìm đường trở lại giường của gã hiệp sĩ đó phải không.”

Những từ ngữ nhanh gọn dứt khoát của anh làm nàng choáng ngợp. Nàng thật sự đã quên mất buổi ăn tối với Stephen mấy ngày trước. Stephen Percy đã ngừng tồn tại trong đầu nàng khi nàng say sưa trong tình yêu với David. Nàng nhìn anh chăm chú một cách yên lặng và biết được sự thật, rằng nàng đã gặp Stephen, được viết ngay trên mặt nàng.

“Chuyện đó cũng vô hại,” nàng nói, biết rằng sự chối biến của nàng không có kết quả gì cả. Chỉ cuộc gặp gỡ đó thôi cũng là phản bội và anh sẽ đoán điều tệ nhất.

“Em chẳng giỏi gì trong việc ngoại tình cả, em yêu. Cô thậm chí còn không biết khi nào thì nói dối và làm thế nào để nói dối. Vô hại? Người ta thấy Lady Catherine đi cùng cô lên một căn phòng trong nhà nghỉ và trở lại mà không có cô. Một giờ sau cô lại thình lình xuất hiện với Stephen. Tôi được kể lại là nụ hôn tạm biệt của các người đủ trình bạch, nhưng hẳn có khả năng kìm chế và thận trọng trong việc đó đúng không?”

“Điều anh được nghe là sự thật, nhưng em không làm gì sai trái trong căn phòng đó,” nàng giải thích với một sự điềm tĩnh mà nàng chẳng hề cảm thấy gì hết. Nàng chỉ có thể nói thế để chống lại cái chứng cứ chết tiệt đó. “Ai kể với anh chuyện này, David? Em chắc là có nhiều người bắt gặp, và em xin lỗi vì em không nghĩ đến việc nó hiển hiện trước mắt họ như thế nào và nó có thể tổn hại đến tự tôn của anh. Nhưng ai mới cảm thấy cần kể cho anh chứ? Có phải là Catherine không? Bà ta đã giúp Stephen với âm mưu đưa em đến gặp hẳn ta mà em không hề biết gì cả.”

“Không nghi ngờ gì việc Lady Catherine rất mong chờ được cho tôi biết,” anh nói một cách cay đắng.

“Vậy thì ai?” nhưng ngay cả khi nàng hỏi, nàng cũng đã biết câu trả lời. Anh chỉ vừa mới về London, bất cứ người nào đã nói với anh cũng là một người mà anh tin tưởng. Sự căm phẫn của nàng với khả năng đó giúp nàng đánh bại sự tuyệt vọng.

“Oliver,” nàng thở hắt ra. “Anh cho người theo dõi em. Thánh thần ời! Mọi lúc? Khi em vào thành phố, anh ta có luôn ở đó không? Có phải anh ta ẩn nấp trong những cái bóng của Westminster và theo dõi bọn em vào trong rừng buổi đi săn không? Chẳng lẽ anh lại ít tin tưởng em ...”

“Anh ta theo dõi cô để bảo vệ cô, và không bắt kịp cô chuyện đó. Trong một khắc tôi thực sự đã tin tưởng cô, hoặc tôi sẽ không để cô trở lại cung điện nơi mà anh ta không thể dõi theo cô được.”

“Vậy anh ta đã ở đó? Ở nhà nghỉ đúng không?”

Anh tiến về phía cô, nguy hiểm và căng thẳng, và cô giật lùi cho đến khi cô va vào cửa sổ đằng sau.

“Anh ta cố gắng dấu tôi sự thật, nhưng tôi đã đọc thấy ở anh ta như tôi đã đọc được ở cô, và tôi ép anh ta phải nói ra.” Anh vói tay tới và đặt bàn tay lên mặt cô. Không có gì êm dịu trong giọng nói êm ả hay cái chạm nhẹ nhàng của anh. “Vậy rốt cuộc thì cô cũng đã có vị hiệp sĩ của cô rồi, công nương của tôi. Đó có phải là tất cả mà cô mong muốn không? Như những bài hát và vần thơ của những hiệp sĩ mà cô được dạy dỗ từ đó? Có phải bàn tay của gã hiệp sĩ đó cho cô sự thoải mái mà cô sinh ra để có được không? Rằng cô không bị hạ thấp phẩm giá dù phải trả nợ trên giường của một nhà buôn đúng không?”

Không phải, nàng muốn nói rằng, *không phải như thế*. Nhưng sự thừa nhận việc Stephen đã đụng chạm vào nàng không chỉ giống như ném dầu vào ngọn lửa.

Anh không những không nhỗi nhét nàng, cũng không tìm chế vớ nàng, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng bất lực. Một cảm xúc kỳ quặc trong tông giọng mềm mại của anh làm nàng cảnh giác.

“Em không làm gì sai cả...” Nàng lập lại, tìm kiếm sự tin tưởng và thấu hiểu trong mắt anh. Nhưng nàng chỉ nhìn thấy bóng tối và ánh lửa và điều gì đó làm nàng hoảng sợ.

Khi anh cúi đầu xuống, nàng cố quay mặt đi. Tay anh rít chặt tóc nàng và cố định đầu nàng khi miệng anh đòi hỏi nàng.

Nàng yêu anh, nhớ anh và cần anh, và lúc đầu cả cơ thể và tinh thần của nàng đều chấp nhận anh với một vẻ biết ơn. Nhưng khi nàng cảm nhận khát vọng của anh dâng lên với những nụ hôn thật sâu, nàng biết đó không phải là tình yêu hay thích thú đang điều khiển anh mà là lòng tự tôn và sự giận dữ. Điều này nhắc nàng nhớ đến sự cưỡng ép của Stephen nhiều hơn. Nàng giật mạnh đầu mình ra và vững vẫy khi anh kéo nàng vào vòng tay của anh.

“Không. Đừng ...”

“Có, cô gái của ta. Tôi đã có hai tuần không đàn bà. Đây là điều tuyệt nhất trong hôn nhân. Một người không cần phải tán tỉnh và quyến rũ khi vẫn có người chờ đợi ở nhà.” Anh giam giữ nàng với vòng ôm của anh và kẹp đầu nàng vững vàng với một sự kìm kẹp đầy hung bạo. “Đây là vấn đề với tội ngoại tình, và em cũng có thể học được điều này hôm nay. Đàn ông có thể né tránh vợ anh ta nếu anh ta muốn, nhưng đàn bà thì phải quay trở lại với một người chồng, người vẫn có quyền với cô ta.”

Anh ôm nàng một cách dứt khoát và lại hôn nàng. Nàng tuyệt vọng quẩn quại trong cánh tay mạnh mẽ của anh. Sự choáng váng của nàng át hẳn những cảm xúc khác. Anh có thể là một người hoàn toàn xa lạ với nàng.

“Tôi sợ là em sẽ cự tuyệt tôi, biết về nơi em đã ở và những điều em đã làm lần đầu tiên tôi rời thành phố,” anh nói khi tay anh di chuyển trên thân thể nàng.

Anh cười một cách yếu ớt nhưng nàng có thể biết rằng sự tức giận của anh chẳng bớt đi một chút nào. “Thật mỉa mai, phải không? Để trả tất cả số bạc cho cái tài sản này và rồi phát hiện ra

rằng tôi không còn muốn sử dụng nó nữa.”

Đầu óc nàng mờ mịt với sự sợ hãi khi nghe anh nói về cuộc hôn nhân của họ thật lạnh lẽo. Đó rõ ràng là bằng chứng rằng anh nghĩ về nàng như thế và thậm chí còn quyến rũ nàng để đòi những thứ thuộc về anh, nhưng khi nghe những từ ấy một cách thẳng thừng và có được sự xác nhận trong gương mặt mà nàng yêu tha thiết làm nàng kinh tởm.

“Tài sản...” nàng thở dốc.

“Đúng. Được mua về và phải trả tiền.”

Đôi mắt nàng lơ mờ và nàng nghĩ rằng trái tim nàng sẽ bị vỡ tan. Nhưng những lời nói của anh cũng sỉ nhục lòng kiêu hãnh của nàng và làm sự tức giận của nàng bùng cháy.

“Tôi không lựa chọn trở thành tài sản của anh, để được sử dụng cho thỏa mãn của anh,” nàng thét lên, cuộn mình lại và dấm đá để thoát ra. “Anh sẽ không làm thế trong sự tức giận và trừng phạt này được.”

Sự vùng vẫy của nàng chỉ càng làm anh tức điên thêm. Với hai cử động thô lỗ, anh ghim chặt nàng bất động lên chiếc cửa sổ.

“Em là vợ tôi. Em không có sự lựa chọn nào hết.”

Nàng hét lên khi anh nhắc nàng lên và mang nàng đến chiếc giường như thể nàng chỉ là một tấm thảm. Khi anh ném nàng xuống, nàng cuộn người lại và cố gắng bò đi để thoát thân. Anh túm được nàng và kéo nàng trở lại, ấn ngực anh xuống lưng nàng và vắt một chân qua đôi chân nàng.

Anh giữ lấy nàng cho đến khi sự quấy đạp của nàng dừng lại. Nàng lại nảy lên từ sự điên cuồng của cuộc chống cự của mình. Anh vuốt ve tóc và lưng nàng như thể nàng là một con thú bất kham.

Sự sụp đổ chảy tràn trong nàng. Nàng cắn môi dưới của mình và kìm lại những giọt nước mắt. Nàng nghĩ về sự ngu ngốc và sự sung sướng đầy tin tưởng mà nàng đã cảm nhận ở anh chỉ một vài giờ trước đó. Tình yêu, vẫn còn đây nhưng lại bị méo mó đi, đang tìm nơi ẩn náu đâu đó trong nàng.

Anh nâng dậy khỏi người nàng và bàn tay anh chạy dọc xuống lưng nàng. Những ngón tay anh cạy gỡ nút thắt của cái buộc nơ trên váy nàng.

“Tôi rất tiếc vì làm em sợ hãi, nhưng tôi không muốn chia sẻ em với bất kỳ người đàn ông nào khác, ít nhất cũng là một trong số họ,” Giọng của anh đến tai nàng thật êm dịu và nhẹ nhàng, nhưng sự tức giận vẫn lan tỏa từ anh, trộn lẫn với đam mê của cơ thể anh. “Em không bao giờ được gặp hẳn nữa. Nếu em vẫn đi gặp, tôi sẽ giết hẳn.”

Anh nói một cách đơn giản và thực tế, trong cái giọng của David mà nàng vẫn biết. Đôi bàn

tay mà nàng yêu thích trượt trên lưng nàng qua lớp áo váy đang được nói lỏng, sự ấm áp của chúng xuyên qua lớp vải mỏng manh của chiếc áo lót. Tình yêu ngốc nghếch của nàng lại bùng lên trong sự phản ứng. Niềm kiêu hãnh đầy thất vọng của nàng đẩy nó lùi vào góc khuất.

Nàng quay lưng lại. Tâm trạng của anh không hề được cải thiện cho dù anh đã cố dấu nó đi. Nàng liếc nhìn vào gương mặt điển trai của anh, gương mặt có thể dễ dàng làm trái tim nàng mềm yếu. Biểu hiện của anh mềm đi, và anh vuốt ve ngực và bụng nàng. Một sự khao khát đầy đam mê làm nàng kích động và điều đó làm nàng hoảng sợ rằng nàng có thể phản ứng với anh dưới những tình huống như hiện giờ. Tình yêu của nàng bắt đầu căng tơ dệt sợi trong nàng, đòi hỏi được đan kết một ảo tưởng cho sự trốn thoát.

Những lời lẽ thẳng thừng của anh lập lại trong đầu nàng. Nàng nắm chặt cổ tay anh và dừng anh lại. Yêu hay không yêu, nàng không thể đánh lừa bản thân về điều đã xảy ra và tại sao anh lại làm thế và anh làm thế vì ý nghĩa gì.

“Vậy là, cuối cùng thì chúng ta đã rơi xuống đáy sự tin tưởng,” nàng nói, nheo mắt lại. “Thật mệt mỏi khi phải cứ giả vờ là một người khác với đứa trẻ mà anh kết hôn.”

Anh nhìn nàng chằm chằm. Việc không phản ứng và chối từ của anh làm sự thống khổ trong nàng trở thành một nỗi thù hận đáng ghét. “Thương nhân cần tài sản, cũng giống như anh ta cưới con ngựa thích hợp với anh ta sao? Vậy thì, tiếp tục đi, chồng ạ. Đòi lại quyền lợi của anh đi. Cho tôi thấy rằng anh ngang bằng với bất kỳ bá tước nào bằng cách lợi dụng những đứa con gái của họ chống lại ý chí của họ đi. Anh cũng sẽ làm tôi đau đớn đúng không? Để đảm bảo rằng bài học về sự sở hữu của anh đã được dạy một cách thích đáng chứ gì?”

Dù vậy anh vẫn không phản ứng. Trái tim nàng tan vỡ với một nỗi đau đến nghẹt thở và đổi lại nàng ném ra bất cứ thứ gì có thể làm anh đau đớn. “Đừng làm phiền tôi với sự quyến rũ và đam mê nữa, ông chủ ạ. Sỏi đá không thể cảm nhận nó bị cày xới, cũng như vải vóc không thể cảm nhận khi nó bị cắt xén. Tôi sẽ nghĩ về việc tôi là ai và anh là cái gì, rồi cũng không cảm nhận được gì hết. Nhưng làm nhanh lên để tôi có thể đi tẩy rửa thân thể của tôi.” Và rồi nàng nhìn anh và thấu hiểu anh theo cách mà nàng đã nghĩ vào cái ngày sau khi nàng tắm ấy.

Nàng nghĩ anh sắp đánh nàng. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi của sự tức giận mới của anh, khi anh cứng đờ và đôi mắt anh thăm lại, nàng lăn khỏi chiếc giường một cách điên cuồng, nửa như bỏ chạy, nửa như bò lê đến cánh cửa phòng chứa.

Nàng đóng sầm cánh cửa và cài then nó lại ngay khi anh bắt kịp nàng. Một cú đá hần học làm chấn động cánh cửa và cái then kêu ken két. Nàng đẩy một cái rương nặng chần sau cánh cửa và đứng lui sau một cách sợ hãi khi anh lại đá vào cánh cửa lần nữa.

Rồi sự im lặng kéo đến. Nàng chạy đến cánh cửa dẫn ra cầu thang bên ngoài và cũng cài then nó lại. Nàng chờ đợi một lúc lâu trong sự căng thẳng nhưng vẫn hoàn toàn im lặng và anh không cố gắng để vào phòng.

Những hơi thở nặng nề của sự nhẹ nhõm thoát ra, nàng chìm mình xuống một chiếc ghế và

cuối cùng cũng để những giọt nước mắt rơi xuống. Nàng khóc thật lâu và thật tức tưởi, bập bênh trong đau khổ và choáng váng, những lời lẽ tàn nhẫn của anh vẫn vang vọng trong tai nàng. Tình yêu thống thiết của nàng run rẩy trong sự dẫu kín và thêm vào nỗi đau tinh thần không thể nào diễn tả nổi.

Cuối cùng thì một trạng thái sững sờ chết nặng vây lấy nàng. Chỉ một suy nghĩ trở nên rõ ràng, lập đi lập lại. Nàng phải rời khỏi đây, rời xa ngôi nhà này và người đàn ông này. Nàng sẽ không, không thể, sống với sự thật rằng anh đã ép buộc nàng hôm nay. Không phải bây giờ. Không phải một thời gian nữa. Có lẽ mãi mãi cũng không.

Cơn mưa trút xuống một cách gay gắt, những giọt mưa bắn tung tóe đâm vào mặt David. Anh đứng trên một bến tàu nhỏ và quan sát những hình thù mà những giọt mưa hình thành nên trên dòng sông Thames xám xịt. Những mảng nước bắn tóe lên xinh đẹp, theo giai điệu, đầy những vệt sáng chói mờ nhạt của sự tinh khiết, tồn tại trong một chốc rồi tan rã trước khi dòng nước đục ngầu nuốt chửng chúng.

Anh để cơn mưa tẩy rửa anh. Nó thấm thấu vào áo quần anh và trát kín tóc anh cho đến da đầu anh. Một lúc lâu sau nó tẩy sạch cả sự tức giận đen tối ra khỏi đầu anh.

Và rồi, với sự điên cuồng đã được rửa sạch, anh đối diện với ký ức đã xảy ra. Ký ức đó sẽ không bao giờ được rửa sạch và anh nhớ lại tất cả lần nữa. Những từ ngữ đầy hận thù của anh. Sự xỉ nhục tàn nhẫn của nàng. Sự chà đạp khắc nghiệt của anh với nàng. Ôn Chúa là nàng đã trốn thoát.

Họ quá hiểu nhau đủ để nói những lời cay độc với nhau một cách thành thạo và rút máu từ điểm yếu của nhau. Anh sẽ không bao giờ quên những gì mà nàng đã nói, nhưng anh không thể trách nàng việc thừa nhận những cảm xúc và suy nghĩ đó. Từ lúc nàng bước vào cuộc đời anh, nàng đã cố gắng một cách quả quyết lờ đi ý nghĩa hôn nhân với cuộc đời nàng.

Anh chưa bao giờ tàn nhẫn và cứng rắn như thế với một người phụ nữ như anh đối với Christiana hôm nay. Oliver và Sieg đã đúng. Anh không nên trở về nhà và đương đầu với nàng trong khi vẫn biết lòng chung thủy ở nàng vẫn bùng cháy như một thanh gỗ tươi bập bùng trong ngọn lửa. Anh đã biết họ đúng thậm chí khi anh lờ đi lời khuyên và nài xin của bọn họ.

Anh nhớ lại cảnh Oliver đang ngồi đối diện với anh và Sieg qua chiếc bàn trong quán rượu, lắng nghe với sự say mê nghiên cứu những câu chuyện của họ về sự chờ đợi ở bờ biển Normandy cho tín hiệu di chuyển của đoàn hải quân. David mô tả những ngày sáng chuyển thành đen ngòm với những cơn bão như thế nào và anh đã nhận ra ít ra anh sẽ có thời gian trong tháng để quyết định chờ anh ta ở Pháp ra sao.

Trong tất cả thời gian Oliver lắng nghe cẩn trọng và kéo dài thêm câu chuyện với những câu hỏi, anh đã quan sát những dấu hiệu về sự không thoải mái trên gương mặt của bạn anh. Họ còn phản bội anh tệ hơn khi David hỏi chuyện về Christiana. Tội nghiệp Oliver. Anh ta đã cố nói dối và rồi lập lờ khi anh thăm dò chi tiết hơn. David biết biểu hiện của anh đã trở nên nguy hiểm khi anh nhận thấy bàn tay của Sieg đặt trên vai anh và giọng nói nhip nhàng ấy nài nỉ anh

tránh xa ngôi nhà một vài ngày.

Không thể, dĩ nhiên. Anh đã đi gặp nàng ngay và nhìn vào trong đôi kim cương ấy để tìm ra những điều anh muốn biết.

Anh muốn, anh mong mỗi những cảm xúc của anh với nàng chết đi, để được giải thoát với thứ tình yêu làm phức tạp cuộc đời anh và bất ngờ khiến anh do dự.

Cho đến lúc anh bước ra khỏi con thuyền Albin sáng nay sau hai ngày bị phản bội trên biển, anh đã biết anh yêu nàng. Anh đã nhận ra cảm xúc này lâu lắm rồi, nhưng ở Normandy anh mới có thể đặt tên cho nó. Anh đã đi tìm Oliver trước khi về nhà, vì anh biết rằng khi anh bước vào ngôi nhà ấy anh sẽ không muốn ra đi lần nữa trong một thời gian dài.

Trong tâm trí anh, anh thấy nàng chạy đến bên anh, gương mặt đỏ lựng và ánh mắt sáng ngời. Anh đã quan sát sự chào đón hồ hởi của nàng với sự mê hoặc đen tối. Anh đã không trông đợi nàng quá khéo léo với trò dối trá. Và pha trộn với những phản ứng ban đầu đã đưa ra một sự nhận định kinh hoàng rằng anh vẫn muốn nàng.

Một sự thật pha lẫn nguy hiểm, giờ thì anh đang suy nghĩ khi anh ngẩng mặt lên nghênh đón cơn mưa. Sự tức giận và khát vọng và ghen tuông. Tại sao anh lại để nàng biểu diễn trong trò chơi này? Sao anh lại cho phép những giờ phút trôi qua khi nàng cứ giả vờ rằng chẳng có gì đã thay đổi và sự thù hằn của anh thì càng nâng cao hơn? Anh đau đớn nhăn mặt và vuốt nước mưa khỏi mặt anh. Anh đã quan sát và chờ đợi và, đúng, và hi vọng. Chờ đợi một lời thú tội và hi vọng trong đó bao gồm cả sự thú nhận rằng sự phản bội của nàng đã bị vỡ mộng, tan nát ảo tưởng. Chờ đợi nàng cầu xin sự tha thứ và nói rằng giờ thì nàng đã biết nàng không còn yêu Percy nữa.

Thật ngớ ngẩn. Những người vợ ngoại tình không bao giờ làm như thế. Thậm chí khi họ bị bao vây với những chứng cứ rành rành, bài học cần trọng vẫn là nói dối. Sự thú nhận là quá nguy hiểm. Đàn ông sẽ phản ứng rất bạo lực. Anh chắc chắn là minh chứng của điều đó hôm nay, đúng không? Anh đã ép buộc nàng trong những lời nói dối sinh ra từ nỗi sợ hãi của nàng.

Anh nhớ lại ký ức về cú sốc và sự khiếp sợ của nàng.

Nàng đã chối bỏ nó, nhưng anh đã không tin nàng. Nàng yêu gã Stephen và chàng hiệp sĩ của nàng đang rời đi vì chiến tranh. Sự chứng nhận của chính nàng rằng Stephen đã không có kỹ năng như một người tình, nhưng điều đó thậm chí không một chút đảm bảo cho anh. Một người phụ nữ khi yêu tìm thấy nhiều đam mê hơn trên giường và sẽ bỏ qua bất kỳ sự vụng về nào.

Anh suy ngẫm về sự chối bỏ đó khi anh bước về nhà. Một phần vang lên sự thật. *Lady Catherine đưa em đến gặp Stephen mà em không hề biết gì*, nàng đã nói thế. Anh tin điều đó, ít nhất đó cũng là một sự thật. Christiana không hề xếp đặt cuộc gặp gỡ, nhưng lại bị quyến rũ ở đó. Việc cân nhắc đến cảm xúc của nàng với Stephen, có lẽ phần còn lại là không tránh khỏi và trên thực tế thì nàng vô tội.

Và còn Lady Catherine và vai trò của ả trong chuyện này ... Well, khi anh sắp xếp nó trong món nợ mới, anh sẽ cho phép mình thỏa mãn sự trả thù mà không chỉ là công lý không thôi.

Anh không thể cứ rời xa căn nhà mãi được, và vì thế anh cưới ngựa về, không biết anh sẽ phải nói gì với Christiana khi anh về đến nhà đây. Nỗi căm dỗ giả vờ rằng cả ngày hôm nay chưa từng xảy ra, rằng anh chưa từng đương đầu với nàng trong cơn thịnh nộ của anh.

Liệu nàng có chấp nhận những hành vi của họ như một cuộc mua bán hiệu quả không? Một sự bội tín và phản bội vì một nỗ lực cưỡng bức? Nếu là như thế, mọi sự tính toán của anh đều bị xóa sạch, nhưng những lời nói và hành động của anh đã xúc phạm nàng còn hơn bất kỳ một sự hành hung vũ lực nào có thể. Để làm nàng đau đớn, anh đã nói với nàng rằng nàng chỉ là một con ngựa giống quý tộc mà anh đã mua về. Nàng sẽ không tha thứ nhanh chóng cho anh vì điều đó.

Anh cưới ngựa vào khoảng sân ẩm ướt và trao dây cương cho người giữ ngựa. Ngay khi anh bước vào đại sảnh, một góc tối trong tâm hồn anh hoài nghi.

Căn nhà như thể trước khi họ cưới. Nó đã là nhà anh nhiều năm nay và anh đã tìm thấy sự mãn nguyện ở đây và vì vậy anh đã không lưu ý đến những khoảng trống mà nó chứa đựng sau cái chết của mẹ và ông chủ của anh. Chỉ sau khi Christiana lấp đầy những khoảng trống đó với những nụ cười và niềm hân hoan của nàng, mới khiến anh nhận thấy sự trống trải của chúng trước đây. Giờ thì anh nghe thấy tiếng bước chân của mình vang vọng trong căn buồng rộng lớn như thể tất cả đồ nội thất đã biến mất. Anh bước như chạy đến lò sưởi, tránh phải xác nhận sự nghi ngờ của anh.

Geva bước vào phòng từ nhà bếp với những chiếc đĩa bằng sành trong cánh tay. Bà liếc nhìn anh và lắc đầu. “Cậu đang bị ướt, David. Tốt nhất là cởi cái đồng áo quần đó ra mau,” bà mắng mỏ.

Anh quay lưng lại với ngọn lửa. Geva cứ ngậm nga khi bà xếp những cái đĩa cho bữa tối. Bà hành động như thể không có gì không thích hợp ở đây hết, và linh tính của anh dần rút lui. Với một ánh nhìn cuối cùng liếc qua anh, bóng lưng bà biến mất vào trong nhà bếp.

Anh nhìn những chiếc bàn, đếm những chiếc đĩa. Thiếu một cái. Linh tính của anh lại trở dậy.

Anh bước chậm rãi qua đại sảnh và lên phòng anh, biết rõ anh sẽ tìm kiếm điều gì.

Trong phòng chứa, những chiếc móc vẫn đang treo và những chiếc rương thì gấp lại, là tất cả những áo váy mà anh tặng cho nàng, bao gồm cả chiếc áo choàng màu đỏ. Anh phải nhẹ chúng, chú ý thấy những món đồ khác của nàng, những món đồ cũ khác, hầu như đã biến mất. Tuy nhiên không phải là tất cả. Một chiếc rương vẫn chứa một vài món đồ len cho mùa đông. Anh cầm chúng lên mặt mình ngửi lấy hương thơm của nàng, và một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim anh.

Anh rời phòng chứa và băng thật nhanh qua phòng ngủ, không hề muốn nhìn khoảng không vẫn còn giữ lại những hình ảnh sinh động của những tổn thương mà họ đã gây ra cho nhau.

Sieg ngồi xổm trong nhà kính, đang nhóm lên ngọn lửa trong lò sưởi. Ông ta nhướn lông mày lên với bộ quần áo ướt mem của anh.

“Cậu mới ném mình xuống sông đó à?”

David lờ ông ta.

“Cậu có đánh cô ta không?”

Anh lắc đầu.

Sieg kết thúc với ngọn lửa và đứng dậy. “Tôi đã nói với cậu nên chờ đợi, David. Tâm trạng của cậu còn đen tối hơn cả màn đêm. Tôi chưa từng thấy cậu như thế, ngay cả khi gia đình nhà Mamluks ném cậu vào địa ngục lần đầu tiên với tôi sau khi mẹ đàn bà dâm dăng đó bán cậu cho họ. Thậm chí trong suốt cuộc đào tẩu của chúng ta khi cậu giết chết một trong số những gã hành hạ mình, cậu cũng không như thế.”

“Lẽ ra tôi nên nghe ông.”

“*Ja*, well, cậu chưa từng trải qua những chuyện như thế với cô gái này, cho nên chuyện này cũng khác.”

David ngáp ngừng. Anh sẽ không hỏi bất kỳ người đàn ông nào khác, nhưng Sieg đã từng thấy anh yếu đuối như thế nào.

“Nàng ở đâu?”

Đôi mắt Sieg lóe lên và tư thế ông bậc thẳng dậy. “Quái quỷ thật! Cậu không biết sao? Tôi thề là cô ấy đã nói với tôi rằng cậu đã đồng ý nếu không thì tôi đã không đưa cô ấy đi...”

“Đi đâu?”

“Về Westminster.” Ông quay qua cánh cửa. “Tôi sẽ đi và đưa cô ta về ngay đây. Chết tiệt!”

“Đừng. Hãy để nàng ở đó một thời gian.”

“Ý cậu không phải là bỏ qua cho gã hiệp sĩ ngu xuẩn đã cướp vợ của cậu chứ? Cậu sẽ cho phép điều đó sao hả?”

“Nếu chuyện đó là vậy, tôi đã sẵn sàng đuổi nàng rồi,” anh nói. “Anh có nghĩ là nàng lên kế hoạch để lưu lại ở cung điện không? Bộ anh không hề cảm nhận rằng nàng có ý định tiếp tục chuyện này ở nơi nào khác à?”

“Cô ta hứa là sẽ lưu lại ở đó, tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, vì cô ta không giải thích gì hết.”

“Gã Stephen đã đi Northumberland vài ngày trước. Oliver đã nói với tôi vậy. Nàng biết là tôi sẽ biết chuyện đó, hoặc cũng sẽ tìm ra chuyện đó. Lời hứa của nàng là để đảm bảo với tôi rằng nàng sẽ không đi tìm hắn.” Nụ cười của anh nhợt nhạt. “Tôi đã nói rằng tôi sẽ giết hắn nếu nàng đi gặp hắn. Hành vi của tôi là nguyên nhân nàng tin tôi sẽ làm thế.”

Sieg vung tay. “Điều đó chẳng có nghĩa gì cả, David. Nếu gã đàn ông này đã đi lên phía Bắc, vậy tại sao cô ta chỉ đến Westminster? Nếu cô ta không đi theo hắn, tại sao lại phải bỏ đi?”

David không trả lời, mặc dù câu trả lời đã quá rõ ràng. *Nàng không bỏ chạy theo Percy, anh nghĩ. Nàng bỏ chạy khỏi anh.*

Christiana ngồi trong vườn sức nức mùi hoa cuối tháng Năm. Nàng nhìn chăm chăm vào những nụ hoa màu lam nhàn nhạt và mỉm cười. Là một người phụ nữ thay vì một đứa trẻ cũng không phải hoàn toàn tệ hại. Giả dụ là năm ngoái thì nàng sẽ bẻ ngay vẻ đẹp của những bông hoa. Hôm nay nàng lại cẩn thận chiêm ngưỡng sự thánh khiết tươi mới của chúng.

David đã dạy nàng điều đó. Để chú ý đến những vẻ đẹp phù du trên thế giới. Chứ không phải là một món quà tặng nho nhỏ nào đó.

Nàng thở dài trong yên lặng. Khu vườn thật trống trải dù cho không khí ấm áp bởi cả cung điện đang dùng bữa tối trong đại sảnh. Nàng đã trốn tránh bữa ăn đông đúc như thế và tất cả những sự kiện khác nữa mà nàng sẽ bị yêu cầu tán gẫu hay chúc tụng nhau. Nàng đã bỏ trốn đến Westminster để ẩn náu, để hàn gắn trái tim và tâm hồn nàng.

Nàng đã nhận được sự chào đón và cảm thông khi nàng đến. Lady Indonia chỉ nhìn nàng một lần là đã biết lý do cuộc thăm viếng của nàng. Người phụ nữ bé nhỏ ấy đã không hỏi nàng lấy một lời và sắp xếp cho nàng ở đây như thể họ đã mong chờ nàng đến vậy. Joan và Isabele, được cảnh báo bởi Indonia, chắc chắn cũng đã biết được nguyên nhân mà không cần giải thích gì hết.

Họ là gia đình duy nhất mà nàng biết trong nhiều năm, và họ bao quanh nàng, bảo vệ nàng trong nỗi đau của nàng. Thậm chí Philippa, nghe thấy việc nàng gia tăng ngày ở lại, đã đến gặp nàng. Ngồi một mình với bà trong căn phòng nhỏ, Hoàng hậu đã cố gắng như một người mẹ với nàng khi bà giải thích những khó khăn trong hôn nhân. Khi bà rời đi, bà đã đề nghị với nàng rằng bà sẽ viết thư cho David và nói rằng bà yêu cầu vợ anh tiếp tục ở lại đây chơi. Anh sẽ không dám đến đón nàng, và Christiana sẽ có thêm nhiều thời gian.

Thêm nhiều thời gian. Cho cái gì đây? Để làm cho bản thân thích ứng với việc sống cả đời với một người đàn ông cứ luôn muốn nàng sẵn sàng thỏa mãn nhu cầu của anh ta sao? Với người mua một con giống tốt và một bạn tình dễ nhìn, giống như thể anh ta lựa chọn con ngựa của anh ta một cách cẩn thận hả? Một người đàn ông không hề tin tưởng nàng sau những gì nàng đã luôn chân thật với anh để nhận được sự tàn nhẫn này sao? Một người đàn ông không hề quan tâm đến nàng, nhưng lại là người nàng yêu bất kể mọi thứ?

Dĩ nhiên, thời gian phơi bày những vấn đề thực tế. Phần còn lại nàng có thể xoay sở và chấp nhận nếu nàng thật sự không yêu anh. Hầu hết phụ nữ đều yêu, và nàng thậm chí đã trôi nổi trong đám cưới của mình cho rằng tình yêu rồi cũng sẽ là của nàng.

Việc lãnh đạm thờ ơ với nhau khiến điều đó có thể chấp nhận được. Không phải Margaret vẫn đang sống tốt đó sao?

Đúng vậy, nàng cần thời gian, thời gian để dừng yêu anh.

Nàng đã chăm chỉ làm việc vài tuần nay. Nàng để ký ức về sự thờ ơ cay nghiệt và hành động cố ý cưỡng chế bạo lực của anh buốt nhói trong não của nàng. Nàng kiểm soát lại chứng cứ cho thấy anh liên quan đến những âm mưu phản nghịch. Điều đó cũng chẳng hiện quả và nàng lại rơi vào sự khó xử. Tình yêu sẽ không chết đi và anh còn cướp đi cơ hội xây nên những ảo tưởng khỏi những mơ hồ nhập nhằng.

Nàng ngược lên khỏi những bông hoa. Thêm nhiều thời gian? Sẽ là bao lâu? Bao lâu trước khi nàng có thể trở về căn nhà và chiếc giường đó trong sự lãnh cảm với anh như anh đối với nàng? Bao lâu trước khi anh có thể chạm vào nàng và nàng sẽ không cảm thấy gì hơn ngoài những đam mê đơn điệu, hoặc là, nếu không như thế, cũng là tách biệt được bản thân nàng khỏi những chuyện mà nàng đã trải qua? Chẳng phải David đã nói rằng Anna đã xoay sở việc làm điểm của cô ta theo cách đó sao? Vậy thì cô ta là gì ngoài những trải nghiệm làm điểm không ngờ như thế?

Chắc chắn việc tránh xa khỏi anh cuối cùng cũng sẽ giết chết những cảm giác này thôi.

Cánh cửa tòa lâu đài bật mở. Morvan dừng lại ở ngưỡng cửa. Anh nhìn nàng một lúc trước khi bước đến. Anh ngồi xuống ở đó trong im lặng với cánh tay anh choàng qua lưng nàng. Nàng để đầu mình tựa trên vai anh.

Nàng đã không nói chuyện với anh suốt khoảng thời gian này và đã thật sự tránh mặt anh. Khi họ nhìn thấy nhau chỉ một chút xíu, nàng quay đi khỏi ánh mắt dò xét của anh. Giờ thì anh đã thận trọng tìm kiếm nàng và nàng cảm thấy biết ơn về điều đó. Anh sở hữu quá nhiều sức mạnh đến nỗi có vẻ còn nhiều dư thừa để dành cho nàng vậy.

Nàng quay lại, nhìn vào gương mặt anh và thấy được sự quan tâm trong anh. Nàng cũng thấy một điều nữa và suy đoán với một sự cam chịu chết lặng rằng thời gian của nàng đã kết thúc.

“Tại sao em lại ở đây, Christiana?” cuối cùng anh cũng hỏi, yêu cầu được biết những thông tin mà không một ai khác đòi hỏi ở nàng.

“Em không thể ở đó được nữa.”

“Sao không?”

Bởi vì chồng em không hề yêu em. Nàng có thể nói thế. Nghe có vẻ quá trẻ con. Cũng giống như hầu hết các cô gái quý tộc khác, Morvan rõ ràng sẽ nghĩ về tình yêu không thích đáng trong những cuộc hôn nhân.

“Anh la làm em đau sao? Chửi rửa em sao?”

“Không,” nàng thầm thì.

“Anh ta đã bỏ đi với người phụ nữ khác à? Nếu là điều đó, Christiana, anh phải nói với em là với đàn ông...”

“Với sự hiểu biết của em thì anh ấy không làm thế, Morvan. Anh ấy nghĩ là em đến với một người đàn ông khác. Đến với Stephen. Anh ấy không tin em khi em chối bỏ điều đó. Anh ấy phát điên lên vì giận dữ và ghen tuông. Chúng em đã cãi nhau và nói những thứ ... xấu xa.”

“Tất cả các cặp đôi đều cãi nhau. Cha mẹ chúng ta cũng từng tranh cãi rất quyết liệt đó thôi.”

“Nhưng đây thì khác.”

“Có lẽ không.”

“Cha có yêu mẹ không?”

Câu hỏi này làm anh kinh ngạc. “Đó là một sự kết hợp tình yêu. Anh nghĩ họ vẫn yêu nhau cho đến cuối đời.”

“Vậy thì điều này khác hẳn.”

“Đó là một điều hiếm hoi, Christiana. Những thứ mà họ đã có. Anh không nghĩ rằng nó mang lại tất cả cho họ. Không hẳn.”

“Anh cũng không sao?”

“Đúng, anh không. Cũng như hầu hết đàn ông, anh ổn định cuộc sống với một sự vờ vịt ngăn gọn của nó thôi.”

Nàng nghĩ điều đó thật đáng buồn. Nàng nhớ David đã nói rằng Elizabeth sẽ không cưới Morvan vì tình yêu gập ghềnh của họ. Giờ thì nàng hiểu Elizabeth và biết tại sao Elizabeth lại chọn lựa lão bá tước già nua mà cô ta không hề cảm thấy gì. Kết hôn với Morvan sẽ xé toạc trái tim cô ta mỗi ngày.

“Em không thể ở lại đây,” Morvan nói dịu dàng. “Philippa đã nói chuyện với anh. Edward đã biết sự có mặt của em và đã hỏi bà về chuyện này. Bà không nghĩ là David đã nói gì đó, nhưng Đức vua thì có những ảnh hưởng với chồng em, có vẻ như vậy, và đã can thiệp vào chuyện này.”

“Em không thể trở lại đó.”

“Vậy thì không có nơi nào khác để đi nữa cả.”

Nàng nhắm mắt lại.

“Vì Chúa, Christiana, ngày đó sẽ đến và em sẽ có một ngôi nhà. Nếu em vẫn cần rời đi, anh sẽ chăm sóc em mãi mãi và ngăn cản anh ta không thể đưa em trở về. Nhưng giờ thì, không có sự chọn lựa nào cả.” Anh dừng lại và nói thêm một cách cẩn trọng, “Trừ phi em muốn đi lên phía Bắc với Percy. Stephen đã yêu cầu được giữ em rồi hả?”

Nàng bật ra một tiếng cười ngắn. “Không có gì quá hình thức hay lâu dài gì ở đây hết, anh trai ơi. Thậm chí nếu hẳn có yêu cầu, em cũng sẽ không đi, vì em không còn quan tâm hẳn nữa và sẽ không làm anh mất mặt vì điều đó đâu. Với lại em cũng sẽ không đi vì David đã nói là anh ấy sẽ giết Stephen nếu em làm thế, và em tin anh ấy sẽ làm.” Nàng cười một cách tinh quái.

“Anh sẽ không để em đi chứ?”

“Chắc chắn là không.”

“Em không nghĩ thế đâu.”

Anh cười nhẹ nhàng với nàng. “Anh đã yêu cầu Indonia đóng gói mọi thứ cho em. Những con ngựa đang đợi. Anh sắp đưa em về nhà đây bây giờ đây.”

Dạ dày nàng quặn lại. “Sao lại sớm thế chứ?”

“Dù đã xảy ra chuyện gì giữa em với David thì điều đó cũng chỉ là một ngày tệ hơn vào ngày mai thôi.”

Anh nhắc tay lên và giơ tay ra.

“Em không biết liệu em có chịu đựng nổi điều này không, Morvan. Lần cuối cùng em thấy anh ấy ...”

Lần cuối cùng nàng thấy anh, anh gần như đánh nàng vì nàng đã nói với anh như một quý tộc nói với dân thường và ngụ ý rằng sự đụng chạm của anh sẽ làm làm vấy bẩn và hạ thấp giá trị của nàng. Những âm thanh cuối cùng mà nàng nghe được là anh đang đá vào cánh cửa cố gắng phá tan cánh cửa phòng chứa.

“Anh ta chắc chắn sẽ sung sướng và nhẹ nhõm khi thấy em về,” Morvan nói khi anh nhắc nàng khỏi mặt đất. “Đây là lần thứ ba xảy ra với anh việc anh phải đưa em đến với anh ta. Người đàn ông đó phải nên cảm ơn sự ảnh hưởng to lớn của anh bây giờ nhỉ.”

Nàng buộc ra một tiếng cười với tính khinh bạc cố ý của anh trai nàng, nhưng trong một khắc nàng không nghĩ David sẽ nhẹ nhõm khi gặp lại nàng.

David nghe thấy tiếng những con ngựa đi vào khoảng sân ngay khi bữa tối kết thúc. Andrew đã rời khỏi đại sảnh và anh nhìn ra sân một cách chăm chú, xác nhận danh tính của người cưỡi ngựa đến.

Michael, ùn lại đằng sau Andrew ở trước cửa, thông báo một cách sung sướng với những người hầu rằng bà chủ của họ đã trở về.

David ra hiệu cho mọi người đi làm việc của họ. Anh bước đến cánh cửa và bước ra ngoài. Những cậu bé học việc chào đón Christiana khi họ băng đến bên nàng trên đường ra cổng. Nàng cưỡi ngựa vào một cách chậm rãi bên cạnh anh trai nàng.

Nàng đã rời đi gần ba tuần nay. Không một tin nhắn và ghi chú nào qua lại giữa họ, và sự chọn lựa của anh trong việc cám dỗ nàng trở lại đã bị cắt ngang bởi sự can thiệp của Hoàng hậu. Ba tuần và trước đó thêm hai tuần nữa. Anh chỉ có một buổi chiều khủng khiếp với nàng trong cả khoảng thời gian ấy.

Họ dừng ngựa lại ngay trước anh. Christiana nhìn xuống anh một cách dửng dưng. Morvan cố xuất hiện một cách tự nhiên và hòa nhã. Anh ta nhảy xuống ngựa rồi đi vòng qua để nhắc nàng xuống.

“Christiana yêu cầu tôi hộ tống nó về nhà,” anh ta nói khi bắt đầu tháo những chiếc rương nhỏ khỏi yên ngựa.

“Con bé đã nhận ra là Westminster rất nhàm chán.”

David chờ đợi. Christiana bước vài bước đến đối diện với anh.

“Anh ấy nói dối đó,” nàng nói êm ái. “Anh ấy bắt tôi phải về.”

“Cũng như nhau thôi, thật tốt khi có em trở về.”

Nàng liếc nhìn anh ngờ vực. “Anh có giữ lại Emma đó không?”

“Cô ta ở bên trong.”

“Tôi sẽ đi nghỉ ngơi đây,” nàng thông báo. “Tôi nhận ra rằng tôi bị đau đầu và tôi hơi choáng váng.”

Anh để nàng bước qua, gật đầu một cách hiểu biết với cái lý do cũ rích của nàng để tránh mặt anh.

Morvan đặt những chiếc rương xuống gần cửa.

“Cám ơn anh, Morvan.”

Gương mặt Morvan đanh lại. “Đừng cám ơn tôi. Con bé đang đau đớn vì điều gì đó, mặc dù

tôi không biết là điều gì. Nếu còn có nơi nào khác để đưa nó đi, tôi đã làm thế rồi.”

Anh ta trèo lên con ngựa. “Ít ngày nữa tôi sẽ đến gặp nó,” anh nhấn mạnh.

“Tôi sẽ không làm nàng đau đớn vì chuyện này đâu.”

Anh ta quay ngựa lại. “Cũng vậy thôi, tôi sẽ đến.”

David băng qua khoảng sân và bước vào nhà. Khi anh tiến đến cầu thang anh thấy Emma xuất hiện từ căn phòng cũ của mẹ anh. Cô nhẹ nhàng khép cửa và bước nhanh đến gần anh.

“Tôi nghĩ là cô ấy rất khó ở. Cô ấy nói rằng cô ấy không thể bước được bước nào lên cầu thang.”

Anh liếc nhìn cánh cửa đằng sau nơi cô vợ trẻ của anh đang trốn tránh khỏi anh. Nàng sẽ không bao giờ mở nó ra lần nữa với ý muốn của chính nàng, hay anh cuối cùng anh phải mở toang nó ra? Anh sẽ chờ đợi và xem xem, anh là một người chờ đợi kiên nhẫn mà.

“Nàng sẽ sử dụng phòng này cho đến khi nàng thấy khỏe hơn. Hãy làm cho nàng thấy thoải mái nhất mà cô có thể, Emma.”

Chapter 17

Chiếc giường có một chút lạ lẫm. Christiana rúc dưới những lớp chăn mặc dù đêm tháng Sáu đủ ấm áp để mở cửa sổ. Nàng nhìn chăm chăm lên những xếp nếp của tấm màn màu xanh dương.

Nàng không cần phải ở đây, nàng tự nhắc nhở bản thân, và nàng vẫn còn thời gian để thay đổi ý kiến. Anh ấy sẽ không trở về trong vài đêm nữa. Chẳng ai biết là bà chủ đau ốm của họ đã lên lên lầu và vào căn phòng này trong khi những người trong nhà đều đang ngủ. Nàng có thể trở lại phòng của Joanna trước bình minh và tiếp tục trò lừa bịp của nàng.

Nàng hồ nghi là mọi người có tiếp tục bị lừa với trò giả bệnh này của nàng nữa không, ngoại trừ có Emma đáng tin cậy. Mọi quan tâm tới điều mà nàng được đối xử trong những ngày đầu đã bị tan biến vào sự tò mò im lặng từ lâu rồi. Cánh tay nàng trải rộng ra và trượt trên lớp ga lạnh lạnh nơi David vẫn thường nằm ngủ ở đó. Có lẽ việc nàng đến đây tối nay là một sai lầm. Thậm chí nếu nàng rời đi ngay bây giờ và không bao giờ quay lại nữa, anh cũng có thể cảm nhận chắc chắn rằng nàng đã từng ở đây. Rõ ràng là ngớ ngẩn khi lên lên giường của anh và cố gắng mượn tượng cảnh nàng có thể trở lại bên anh mà không bị một tổn thương nào.

Anh cũng đã ủng hộ sự bệnh tật của nàng. Trong ba tuần nay anh đã đối xử nàng với lòng quan tâm trước mặt mọi người. Anh chào đón nàng một cách ấm áp khi nàng trở về nhà và đặt bàn tay anh lên tay nàng trong khi mọi người vẫn tiếp tục nói chuyện sau bữa ăn.

Khi họ chỉ còn một mình, nàng đã trông thấy những điều khác trong đôi mắt màu xanh dương ấy. Anh biết là nàng đang cố ý tránh anh. Một sự kiên nhẫn nhưng không phải là nhẫn nại mãi mãi. Đôi lúc, có lẽ là, một tâm trí đàn ông thông minh đang tính toán cơ hội của anh với nàng.

Vì nàng ra vẻ như không thể leo lên được những bậc thang, nàng đã làm những việc khâu vá trong đại sảnh sau những bữa ăn tối. Sau mấy ngày đầu, anh bắt đầu ngồi cùng nàng ở đó. Một sự căng thẳng phảng phất cứ lơ lửng trong những cuộc nói chuyện không tự nhiên mà họ nói trước lò sưởi, nhưng gần đây nhịp điệu run rẩy của nó đã trở nên tệ hơn trong suốt những lần im lặng dài. Nàng sẽ tìm kiếm đồ khâu vá của nàng và nhận thấy anh đang quan sát nàng, cái nhìn trong mắt anh sẽ gợi ra rằng sự lo sợ trước đây không còn lo sợ nữa. Nàng sẽ tự nguyện rửa bản thân và cầu nguyện anh sẽ để nàng lại một mình trong yên bình và không muốn gợi nhắc mình với sự hiện diện của anh, ánh nhìn chăm chú của anh, rằng nàng vẫn còn yêu anh và muốn anh nhiều như thế nào.

Điều đó đã rất cần trọng. Mỗi sự đụng chạm, mỗi nụ hôn chúc ngủ ngon dịu dàng khi nàng rời phòng sưởi trở về căn phòng của Joanna, đã cố ý gợi nhắc nàng về nỗi khát khao nàng cảm thấy với anh. Anh đã chơi một giai điệu chậm rãi, du dương trên những sợi dây đàn đam mê của nàng.

Nó thật sự đã thành công. Tuần trước, khi nàng nằm một mình trên giường, nàng đã bắt đầu suy nghĩ rằng có lẽ nàng có thể sống cuộc đời mà nàng bị cầm tù. Nàng có thể có được đam mê của nó. Tại sao phải chối từ bản thân chứ? Nó trở nên rõ ràng với sự đói khát đặc biệt này, một khi được khơi dậy, nó sẽ không ngu yên một cách dễ dàng nữa.

Từ ngày nàng trở về, nàng đã nằm dài trên chiếc giường này hàng đêm, không thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ được, lắng nghe từng bước chân bên ngoài phòng nàng cảnh báo chồng nàng cuối cùng cũng đến để đòi hỏi quyền lợi của anh cũng như bốn phận của nàng.

Đêm qua nàng hầu như không ngủ được chút nào. Anh đã có ý định rời đi vào buổi sáng để tham dự một hội chợ buôn bán miền trong. Lần này nàng đã không nghi ngờ sự thật về điểm đến của anh, bởi vì John Constantyn cũng sẽ đi cùng anh. Chuyến đi này sẽ không dài lắm, nhưng sự im lặng của họ hàng đêm bên lò sưởi vẫn cứ nặng nề với sự khởi hành sắp đến của anh. Liệu ký ức của anh có trở lại như nàng với cuộc nói chuyện chia tay đầy xúc động và điều đã xảy ra khi anh trở về không?

Nụ hôn của anh khi nàng cuối cùng cũng xa anh là một nụ hôn dài và đam mê, bàn tay anh vuốt ve nàng trong khi anh ôm nàng. Những cảm xúc đói khát, đau đớn đã ngập chìm nàng trước khi anh buông nàng ra. Nếu anh nâng nàng lên và mang nàng vào giường anh thì, nàng không thể ngăn anh lại được.

Dù vậy, anh đã không làm thế. Anh để nàng rời khỏi anh như anh vẫn luôn làm thế mấy tuần trước. Nàng trở lại căn phòng ngủ nhỏ đã trở thành nhà nàng. Nàng chờ đợi, cầu nguyện rằng lần này anh thật sự sẽ đến và kết thúc điều đó ngay cả khi nàng khiếp sợ rằng anh sẽ đến. Nhu cầu của nàng với sự gần gũi của anh áp đảo lấy nàng. Lòng tự trọng bị chà đạp của nàng không còn phản kháng nàng nhiều nữa. Bằng cách nào đó nàng sẽ xử lý những cảm giác đó.

Anh đã đến, nhưng không phải trong đêm. Những tia sáng đầu tiên lọt vào khi cánh cửa của nàng mở ra và nàng đã quay lại để thấy anh đang đứng đó, nhìn xuống nàng. Nàng nhồm dậy trên chiếc gối và kéo tấm chăn bao quanh đôi vai trần của nàng.

Anh ngồi cạnh nàng và nàng thấy dấu hiệu mỗi một trên gương mặt anh cho thấy anh cũng không ngủ được nhiều.

“Anh sắp đi đó à?” nàng hỏi.

“Ừ, John đang đợi ở ngoài. Sieg sẽ ở lại. Có những tin đồn rằng Edward đã tập trung quân đội lại rồi, Christiana. Nếu đàn ông bắt đầu vào thành phố, đừng rời nhà mà không có Sieg hay Vittorio hộ tống.”

Nàng đã không biết Edward đã thiết lập lại kế hoạch của ngài với nước Pháp, nhưng rồi nàng đã không rời khỏi nhà trong nhiều tuần cũng vì nàng đang bệnh. Margaret có đến thăm nàng mấy lần, nhưng Margaret không thích thú vì với những lời đồn đại hay chính sách của cung điện và cũng không nói gì với nàng cả. David cũng chẳng nói gì cho đến lúc này.

Có lẽ cũng chẳng có tin đồn nào hết. Có lẽ David biết chỉ vì Đức vua đã nói với anh.

Anh ấy chỉ đi đến một hội chợ buôn bán thôï, nàng nói với mình một cách khẳng định. John Constantyn cùng đi với anh, chứ không phải là Sieg.

Anh đặt bàn tay lên đầu gối nàng. Nàng nhìn xuống gối, say mê những ngón tay tinh tế, đầy ấm áp bất kể tấm chắn ngăn cách với chúng. Sự mạnh mẽ run rẩy luôn tỏa ra từ anh dường như rõ ràng một cách đặc biệt sáng nay.

“Chuyện này không thể tiếp diễn nữa,” anh nói. “Em không thể ở lại đây.”

Họ chưa bao giờ nói chuyện ngày đó hay tại sao nàng lại giả vờ bị ốm. Một phần trong nàng đã hi vọng họ sẽ không bao giờ nói về chuyện này.

“Đó là điều Morvan đã nói. Anh ấy đến gặp em ở Westminster và nói rằng em không thể ở đó. Rồi giờ thì anh lại nói về căn nhà này.”

“Không phải. Anh nói về căn phòng này. Anh sẽ không muốn thấy một phụ nữ chôn vùi sự sống của nàng trong đây.”

“Vậy thì đưa cho em ít tiền để trả cho những người hầu rồi em sẽ đến sống ở Hampstead. Em sẽ hoàn trả cho anh từ số tiền cho thuê nông trại.”

Một tia tức giận xẹt trong đôi mắt xanh dương ấy trước khi kìm nén nó lại. Anh chậm chậm lắc đầu.

Bàn tay anh vẫn đặt lên đầu gối nàng, vỗ vỗ lên nàng với sự ấm áp của nó, mang lại cho nàng những khao khát của nó. Sẽ tốt hơn nếu anh chỉ cần đem nàng lên lầu tối qua. Sẽ tốt hơn nếu anh không cần nói lời nào về những việc đang xảy ra.

“Anh nói gì cơ, David? Anh đang ra lệnh cho em về bốn phận của em đó à?”

“Anh đang yêu cầu em trở lại với cuộc hôn nhân và cái giường của chúng mình.”

“Vậy còn Stephen Percy?”

“Chúng ta sẽ đẩy lùi chuyện đó ra đằng sau.”

“Anh vẫn không tin em đúng không? Nhưng anh lại rất tốt đẹp vì tha thứ cho em. Đó là điều rộng lượng nhất của anh nhỉ, nhưng em cũng không muốn hay không thêm sự tha thứ của anh.”

“Có lẽ vì anh muốn và anh cần em.”

“Em không biết liệu em có thể cho điều anh muốn không,” nàng thì thầm, khi những ký ức của ngày ấy lại tràn vào khoảng cách giữa họ. “Ngay cả lúc này đây, khi anh yêu cầu em trở lại bên anh, em biết rằng anh chỉ nhận thấy rằng anh cần tài sản của anh và bực bội vì phải từ chối

nó. Có lẽ đó là cách mà những tài sản luôn thế, nhưng em không nghĩ có nhiều phụ nữ phải nghe điều đó một cách thẳng thừng như thế và rồi phải sống với sự thật một cách trần trụi. Có lẽ đó là lý do cho của hồi môn nhỏ. Cho phụ nữ một giá trị khác trong hôn nhân để phẩm giá của họ được bảo đảm.”

Bàn tay đầy kích thích của anh xích lên từ đầu gối nàng và trải rộng trên má nàng ngay phía trên tấm chăn bị bó chụm lại như một tấm chăn nàng sử dụng để bảo vệ mình. Bàn tay anh vẫn đặt ở đó, sự ấm áp của nó thấm vào trong nàng, xuống cổ nàng. “Chúng ta đều nói những điều cay nghiệt với nhau. Anh nghĩ rằng không ai là tài sản của ai hết, Christiana. Chỉ ít trong số đó là em.”

Anh cong người tới nàng. Nàng biết đó sẽ không phải là một nụ hôn đơn thuần và rằng nàng nên quay mặt tránh đi, nhưng nàng thậm chí còn không thể nghĩ đến sự kết nối sẽ mang đến nỗi thống khổ cho nàng. Sự đụng chạm ấm áp, giọng nói êm ái, đôi mắt xanh đầy chủ ý của anh làm cho nàng không còn một đề phòng nào nữa. Những ký ức về khoái cảm trong suốt đêm dài đã khiến cơ thể mệt mỏi của nàng gần như bị khuấy động. Nụ hôn của anh nấn ná và sâu và nàng không thể chống cự lại nó bởi có một thứ trong nàng, tách rời khỏi những lý lẽ và nỗi đau của nàng, thêm muốn anh.

Anh hôn nàng như thể trái đất ngừng tồn tại. Dịu dàng, gần như biếng nhác, anh cẩn nhẹ dọc theo làn môi nàng. Những cái cắn và sự ấm áp của nó làm nàng run rẩy. Anh dò dẫm cạy lưỡi anh vào trong nàng và nàng hé miệng ra một cách khó khăn, chấp nhận anh với một sự ngập ngừng của cơ thể run rẩy, nóng lòng của nàng. Sự thân mật hung hăng của cuộc xâm nhập nhỏ ấy cuốn trôi nàng và áp đảo sự oán giận đau đớn bên trong nàng.

Một tiếng vọng từ bên trong rên rỉ cảnh báo, nhưng sự kinh hãi của nàng, sự khao khát mãnh liệt của nàng tâng lờ nó đi. Nàng thoát một bàn tay đang được dẫu dưới chân ra và ngượng ngùng ôm lấy đôi vai đang cong xuống gần nàng.

Họ lại hôn nhau một cách thăm dò, như những người yêu nhau lần đầu đang tìm kiếm cách hôn của họ. Rồi một cách chậm rãi, cẩn trọng, như thế mỗi cái chạm đều giải phóng điều gì đó thật quý báu, anh ấn môi mình lên cổ và vai nàng. Cả thân thể nàng run lên với sự khuây khỏa nhẹ nhõm với sự tiếp xúc đầy ấm áp lặp đi lặp lại của làn môi ấy.

Nàng hé mở đôi mắt và thấy anh đang nhìn nàng, nàng đoán rằng anh có thể, luôn luôn như thế, thấy được mọi thứ và biết rõ cơ thể bội bạc của nàng đã đánh bại ý chí kiên quyết của nàng. Nàng vừa lặng lẽ cầu xin anh ở lại cũng vừa cầu nguyện anh sẽ không.

“Lại đây nào,” anh nói, với đến nàng. Anh nâng nàng lên và quay nàng lại để nàng có thể ngồi lên đùi anh, để đầu và vai nàng trong vòng tay một tay của anh trong khi tay còn lại thì ôm nàng vào lòng mình. Nàng vẫn giữ chặt tấm chăn và cái chăn cũng trượt theo nàng, trải dài trên người nàng và bị xoắn khỏi chiếc giường. Mặc dù với tấm chăn và áo quần của anh, nàng vẫn cảm thấy độ ấm và sức mạnh của thân thể anh, nàng thả nhẹ với sự gắn gũi đó. Mông nàng ấn xuống những cơ bắp căng cứng trên đùi anh và nàng cảm nhận vật nhọn nóng bỏng của anh

đang bị khuấy động. Đã nhiều tháng kể từ khi anh ôm nàng, và nàng đã đánh mất bản thân trong tâm trí mù mịt đầy sương mù của sự ấm áp kết nối đó.

Anh bế ẵm nàng trong vòng tay, nâng nàng lên đón nhận nụ hôn đầy đói khát và tìm kiếm. Nàng cảm thấy khao khát trong anh lẫn át tất cả sự kìm chế của anh suốt những tuần qua. Nàng cũng không thể kìm chế khát vọng đang đánh tan sự kìm giữ mong manh của nàng. Suy nghĩ cuối cùng còn sáng suốt của nàng là một nhận thức lãnh đạm mà nàng sẽ trả cho khao khát này với nỗi đau âm ỷ.

Với bàn tay kia, nàng ôm lấy cổ anh và ép anh vào gần nàng hơn, đòi hỏi nhiều hơn, khuyến khích anh hơn. Sự kiên khem quá lâu khiến nàng không còn xấu hổ nữa, và nàng sẽ không để anh kết thúc nụ hôn sâu điên cuồng này. Cánh tay đang ôm nàng của anh nói lỏng ra và nàng rên rỉ trong anh khi bàn tay tuyệt vời của anh mơn trớn đôi vai và chiếc hông trần của nàng.

Anh kết thúc nụ hôn và nhìn xuống sâu trong mắt nàng. Ánh nhìn của anh thấp dần và những ngón tay anh trượt xuống nơi nàng níu chặt tấm chăn.

“Nó đã không giúp em nhieu vào cái ngày đó trong phòng tắm, em yêu ạ,” anh nói êm ái. “Thả nó ra đi nào.”

Anh đang nói về tấm chăn, nhưng anh còn ám chỉ nhiều hơn thế. Anh vuốt ve bàn tay đang nắm chặt của nàng một cách dịu dàng cho đến khi những ngón tay nàng thả ra bên dưới những cái vuốt ve đầy cảm dỗ của anh. Nàng quay mặt vào vai anh khi anh tháo tấm chăn ra khỏi sự cầm chặt của nàng rồi trượt nó ra xa. Không khí lạnh lẽo đánh thức làn da cơ thể nàng.

Nàng biết anh luôn nhìn nàng khi anh thường làm thế, chỉ lúc này đây nàng đột ngột thấy ngượng ngùng và choáng váng với một sự đề phòng giận dữ. Nàng nghiêng chặt răng và càng chôn mặt mình sâu hơn vào hõm vai anh.

Anh hôn cổ nàng và giọng nói êm ái cũng hơi thở của anh bay vào tai nàng. “Đừng che dấu mặt em khỏi anh, Christiana. Đam mê mà chúng cảm nhận ở nhau là một thứ tuyệt diệu. Anh muốn em nhìn anh khi anh trao cho em khoái cảm tuyệt nhất.”

Một cách dịu dàng, anh quay gương mặt nàng và buộc nàng đối diện với ánh mắt của anh. Anh thậm chí còn chưa chạm đến nàng, nhưng nhu cầu đau đớn đã căng lên trong bụng nàng và một thỉnh cầu cứ nài nỉ rộn ràng giữa hai chân của nàng.

Nàng quan sát sự đòi hỏi của anh. Thấy anh bế ẵm nàng, hôn lên ngực nàng, nhấp nháp những đầu vú căng cứng với lưỡi của anh. Thấy những ngón tay của anh chạm rãi lướt dọc xương ức của nàng và trêu đùa bằng những vòng tròn anh vẽ trên đó. Ngực nàng sưng phồng lên dưới những vuốt ve kinh ngạc đó, nóng lòng khắc khoải, nài nỉ, và ý thức của nàng chẳng tập trung được điều gì ngoài một sự hồi thúc nghệt thở im lặng của chính nàng. Những ngón tay của anh trượt đến một núm vú ẩm ướt. Nàng thấy cơ thể nàng uốn cong lên với cái chạm tàn phá đó, và rồi nàng thấy một điều khác nữa. Những cảm xúc kỳ diệu không thể tin nổi và sự chuyên tâm vào đam mê phá hủy tất cả những suy nghĩ còn lại.

Anh khuấy động nàng như thể thời gian không còn là vấn đề nữa, nhưng thể không có ai đang đợi anh trong khoảng sân trước và không có hành trình nào cần thực hiện. Đôi vú của nàng chưa từng nhạy cảm đến thế, và những cái vuốt ve thông thả của anh càng làm cho những khoái cảm dâng lên một cách đau đớn. Khi cánh tay mạnh mẽ của anh nâng đôi vai của nàng lên và miệng của anh thay thế cho dàn tay anh, một nhu cầu cấp thiết đầy ngọt ngào mà anh tạo ra từ làn môi và răng anh trở nên ám ảnh và đau đớn.

Anh nhắc đầu lên và nhìn xuống thân thể nàng. Đôi mắt mờ đục của nàng cũng theo ánh nhìn của anh. Bàn tay anh đang mở rộng trên chỗ nhô lên của nàng, làn da vàng đồng nhàn nhạt của anh tương phản một cách hấp dẫn với làn da trắng kem của nàng. Anh ấn xuống, làm lắng dịu sự căng cứng của hông nàng. Anh vuốt ve đùi nàng và họ quan sát sự dịch chuyển đi lên của bàn tay ấy. Hơi thở của nàng nông dần với một loạt những tiếng thở thấp.

“Anh đang nghĩ một trong những mối quan tâm của anh là cứ để em bệnh vậy và bằng lòng với nó,” anh nói nhẹ nhàng khi bàn tay anh chu du trên cơ thể nàng. “Sự kiên khem luôn làm đam mê tăng lên một cách mạnh mẽ. Anh không nghĩ là em cứ mãi bệnh hoài sau khi anh trở lại.”

Nàng hầu như không thể nghe được câu hàm ý bộc trực về tình trạng và lòng quyết tâm của nàng. Nàng thấy và cảm nhận bàn tay anh mân mê dọc theo đường rãnh nơi giao nhau giữa hai chân nàng. Những nhát đâm cuồng nhiệt làm nàng rối bời sao lãng.

“Nhưng anh nhận ra rằng anh không thể,” anh nói, “Anh cứ luôn nhớ đến những đam mê của em và ít nhất cũng phải có được nó hôm nay.”

Ánh mắt anh đòi hỏi sự chú tâm của nàng, và những từ ngữ của anh đâm thủng sự ngần ngại của nàng. Anh lại hôn nàng một cách khao khát. “Mở ra cho anh nào em yêu,” anh nói khi những ngón tay anh chạm nhẹ lên nhúm lông mềm mại của nàng.

Nàng đã đợi anh nâng nàng lên, quay nàng qua và đặt nàng nằm xuống. Nàng đã đợi sự tiếp xúc thân mật của cả cơ thể anh trải dài trên người nàng và sự lãng quên trong những sự lựa chọn của nàng. Nàng nhận ra rằng anh chưa từng có ý định sử dụng khao khát của nàng để chống lại nàng như thể lúc này đây.

Nàng ngập ngừng, và gần như nói ra, giống như anh đã từng làm nàng phải thốt lên lần đầu tiên, rằng nàng muốn anh.

“Mở ra nào” anh ra lệnh dịu dàng. Những ngón tay anh mơn trớn quá gần với sự cấp thiết của nàng đến nỗi hơi thở của nàng phải ngừng lại và khát khao nhục dục dấu kín trong nàng trở nên co thắt mãnh liệt. “Chẳng có sự thất bại nào trong việc nhận lấy khoái cảm từ anh trong chuyện này hết.”

Nàng không có lối thoát. Nàng nhắm mắt lại và tách đùi ra, nhận thấy sự thỏa mãn mà anh trao cho nàng. Không hề mất nhiều thời gian. Anh vuốt ve nàng một cách chậm rãi và dịu dàng

như muốn kéo dài sự sung sướng, nhưng cơ thể nàng đã nẩy lên cho sự giải thoát và mỗi cú chạm của anh lại càng đẩy lên những làn sóng của xúc cảm điên cuồng qua cơ thể nàng cho đến khi nàng cảm thấy một làn gió tuyệt diệu đến khó tin căng lên tận sâu bên trong và nàng quấy đạp, cứng người lại và thốt ra những âm thanh của khoái cảm dâng tràn. Anh kéo vai nàng sát vào anh và giữ lấy nàng một cách cố định, hôn nàng hung bạo khi anh đẩy nàng qua đường biên trong sự lấp đầy, nuốt lấy tiếng la hét của nàng vào trong anh khi khoái cảm cao trào đầy dữ dội của anh cuối cùng cũng đâm xuyên qua nàng.

Anh giữ lấy nàng trong một cái ôm ghì chặt suốt một lúc lâu, mặt anh chôn vào hõm cổ và vai nàng. Nàng thức tỉnh từ cơn cuồng nhiệt và thấy đôi bàn tay nàng đang bám lấy lớp áo vải trên ngực anh. Nàng cá là anh đã tìm thấy sự thỏa mãn trong chuyện này rồi.

Anh nói lỏng vòng tay và nhìn xuống nàng. Nàng chú ý thấy một vết móng nhỏ trên môi anh, hẳn là nàng đã cắn anh ở đó.

Một cách lặng im, anh nâng nàng lên và đặt nàng nằm xuống giường. Anh vuốt ve gương mặt nàng và nhìn sâu vào mắt nàng. “Anh phải đi đây.”

Anh đã làm nàng toại nguyện, nhưng đam mê tận sâu hơn trong nàng vẫn đang bùng cháy. Nàng gần như nài nỉ anh ở lại thêm chút nữa để kết thúc thứ mà anh đã bắt đầu. Dù vậy sự lựa chọn sẽ không thật sự là của nàng.

Anh rời đi. Rồi nàng đi với sự kiểm chứng rằng anh vẫn sở hữu sức mạnh để cám dỗ nàng. Sự ép buộc sẽ không bao giờ cần thiết nữa, cuộc thăm hỏi chia tay này đã nói lên điều đó, bởi lẽ sự thu hút giới tính này đã luôn sẵn sàng cho anh và sẽ như thế cả sau này nữa. Dù vậy, trong một thời gian dài nữa quyền chọn lựa dứt khoát sẽ là của nàng. Anh đã rời nàng đi để quyết định nếu nàng có thể sống với cuộc hôn nhân này và đến bên anh, một lần nữa, với chính ý muốn của nàng.

Nàng nhìn chăm chăm lên những nếp gấp màu xanh dương cuộn cuộn phía trên. Đúng, có lẽ nàng có thể. Suốt khoảng thời gian chìm đắm trong khoái cảm ngăn ngủi nàng đã không thể nghĩ về điều gì khác, thậm chí cả việc nàng có ý nghĩ với anh như thế nào. Chỉ sau đó, khi anh rời đi, để nỗi đau mà những nghi ngờ tiếp cận. Thời gian dường như ngừng lại để dày vò nàng. Trong vài năm nữa, có thể tình yêu của nàng sẽ chỉ tồn tại như một ký ức kỳ diệu mà thôi.

Nàng nên rời khỏi chiếc giường này thôi, trước khi nàng ngủ mất. Nếu Emma mà phát hiện ra nàng ở trên lầu vào buổi sáng thì cả nhà sẽ cho rằng bệnh của nàng đã hết và căn phòng của Joan sẽ không còn là một sự lựa chọn của nàng nữa. Vì vậy nên cũng không có sự lựa chọn nào hết. Nàng cười với cái cách mà nàng cứ khao khát níu giữ khả năng được lừa đảo của mình như thế. *Cứ ở lại đây, cứ ngủ, và thế là xong. Coi như một tai nạn tình cờ đi, còn hơn phải quyết định.*

Chiếc giường đã không còn lạ lẫm và một sự thoái mái ngọt ngào tràn dâng trong nàng. Ngay cả khi nàng tự cảnh báo bản thân phải đi ngay, mi mắt nàng cũng cứ hạ dần. Nàng đầu hàng trước tình yêu mềm yếu của nàng, thứ tình yêu sẽ chấp nhận bất kỳ nỗi đau nào để được gần bên anh và sẽ chấp nhận một cách hào hứng từng phần nhỏ của anh mà anh chọn để trao

cho nàng.

Nàng không biết nàng đã ngủ được bao lâu, nhưng đột nhiên mắt nàng bật mở. Một tiếng động đã lọt vào giấc mơ của nàng, đẩy nàng ra khỏi sự yên bình. Nàng nhồm người dậy trên một chiếc gối.

Một bóng đen to lớn nhảy qua cửa sổ gần với cửa phòng chứa.

“David?” nàng lẩm bẩm, dụi dụi đôi mắt.

Sự hiện diện của kẻ lạ mặt lấp đầy căn phòng. Nàng nghe thấy những bước chân nhè nhẹ, xô đẩy. Cái bóng chuyển động, và hai cái bóng khác nhảy vào.

Báo động đột ngột với sự sốc, nàng bắt đầu hét lên. Một chiếc bóng to lớn lướt đến phía nàng. Những cánh tay mạnh mẽ ghim nàng xuống trong khi bàn tay thô ráp cạy miệng nàng ra và nhét một miếng vải vào.

Nàng quẫy đạp một cách hung bạo chống lại cái bịt miệng nghẹt thở. Nhiều bàn tay hơn lại ấn lên nàng cho đến khi nàng không thể vùng vẫy nữa. Nàng nhìn chòng chọc lên những gương mặt lạ hầu như không thể nhìn thấy trong ánh trắng trong khi tim nàng thì đập thành thịch một cách hoang dại trong sự im lặng mới hồi phục.

“Giờ thì cô em có thể yên lặng, công nương à, và sẽ không có đau đớn nào đến với cô em đâu,” tiếng của một người đàn ông cất lên nhẹ nhàng, chỉ cách vài inch bên tai nàng. Không phải giọng của người Anh, nàng nghĩ thế khi nàng giật giật cơ thể một cách bất động chống lại những bàn tay đang kim chặt nàng. Người Scotland.

Một bàn tay rời khỏi nàng và một tia lóe sáng của cây dao thép xuất hiện trên bàn tay đó, lấp phát trước mắt nàng. “Nghe cho kỹ đây. Bọn tao sẽ để cô em ngồi dậy, nhưng có ba gã ở đây và sẽ khóa ngay cô em lại, vì vậy hãy làm như tao nói. Cô em sẽ đi vào phòng chứa đồ, mặc áo quần vào và đóng gói mọi thứ cho bản thân.”

Đóng gói? Máy gã này định đưa nàng đi đâu đó. Đi đâu và cho mục đích gì?

Tâm trí nàng điên cuồng ước lượng sự nguy hiểm của bản thân. Làm sao bọn chúng có thể đột nhập vào căn nhà này với những bức tường bao quanh đây? Sieg đang ở đâu chứ?

“Cô em có hiểu không? Đừng động tay vào cái nhét mồm đó.”

Nàng im lặng gật đầu. Từng cánh tay một rời khỏi người nàng và gã đang nói chuyện cũng ngừng lại. Run rẩy với sự khiếp sợ, nàng trượt ra khỏi giường, mừng rỡ vì nàng không đốt nến và mấy gã đó không thể thấy cơ thể trần truồng của nàng rõ ràng trong ánh trắng được.

Nàng loạng choạng trên đôi chân nghiêng ngả đi đến căn buồng chứa, cố kiểm soát sự hoảng loạn đe dọa làm mờ mịt tâm trí khiến nàng không thể cảm nhận hay suy nghĩ gì được nữa. Bất kể lời cảnh cáo của chúng, nàng vẫn muốn bỏ chạy và để nỗi khiếp sợ tàn phá nàng.

Quyết định hấp tấp của nàng trong bóng tối của căn buồng chứa là nàng sẽ gỡ miếng giẻ bịt miệng ra và hét lên cầu cứu.

Ngay khi nàng vừa vào căn phòng, nàng thấy cánh cửa dẫn ra vườn mở toang. Những mảng sáng vừa đủ chảy qua cánh cửa đủ để vạch nên những đường bóng vô hình và khiến cho những hành động của nàng trở nên rõ ràng.

Chúng quan sát khi nàng dò dẫm một chiếc áo choàng rộng thùng thình và kéo nó qua đầu. Một trong số chúng tìm thấy một chiếc rương nhỏ dành cho đi đường, và nàng nhồi nhét áo quần vào nó, chẳng cần biết nàng chộp được thứ gì.

Thọt chân vào đôi giày, nàng quay sang bọn chúng. Nàng cố giữ bình tĩnh mặc dù nỗi sợ hãi đầy chết chóc cứ muốn làm nàng rối trí. Chỉ một hi vọng là giữ được sự cảnh giác bén nhọn. Nếu Sieg vẫn còn sống, ông ta sẽ cứu nàng khi bọn chúng cố thoát khỏi đây. Nàng sẽ gây nên nhiều tiếng động nhất có thể trên khoảng sân đá sỏi với hi vọng cảnh báo ông ta và những người khác.

“Giờ thì chúng ta sẽ đi xuống bậc thang này ra ngoài kia và đi lui vào vườn,” một gã nói.

Trái tim nàng chìm xuống. Chúng đã vào đây qua bức tường, không phải qua cánh cổng. Sieg đang ngủ và chẳng biết gì trước nhà. Ông ta và những người khác sẽ không bao giờ nghe thấy gì hết.

Chúng bao quanh nàng như một tù nhân được dẫn đi và hướng nàng đi xuống cầu thang đi ra cánh cổng của khu vườn lớn. Ở phía tường bên kia, hai gã trong bọn chúng biến mất sau khi leo lên một cái thang thô thiển.

“Giờ tới lượt cô em. Có một cái thang khác bên kia. Cẩn thận đó, công nương à. Rớt xuống có thể làm cô em đau đó,” gã Scot nói.

Nàng chập chững leo lên, nhắm mắt quay người lại, và cảm nhận những thanh gỗ phía bên kia bức tường. Những bàn tay gỡ nàng xuống khi nàng đang leo giữa chừng rồi đặt nàng xuống đất. Chúng đi men lên lối đi nơi những con ngựa đang đợi ở đó.

Một gã nào đó trói tay nàng trước khi nhấc nàng lên yên ngựa. Bị trói buộc khiến nàng cảm thấy còn bất lực hơn nữa. Chúng len lỏi qua những ngõ hẻm của thành phố, kéo nàng theo.

Nàng quan sát những con đường một cách lo âu, hy vọng có ánh lửa của những ngọn đuốc cho thấy có những khách bộ hành ban đêm khác nữa hoặc có thể là cảnh vệ. Nếu họ bị ngăn lại, liệu những cảnh vệ có lưu ý đến miếng giẻ bịt miệng của nàng không? Liệu những gã này có sử dụng gươm thép của chúng nếu chúng bị chặn lại không?

Không có cuộc chặn nào cả. Nỗi sợ hãi của nàng càng tăng cao hơn khi nàng chú ý thấy bọn chúng tiếp cận cổng thành. Với sự mất tinh thần đau khổ của nàng, người canh cổng để chúng qua cổng.

Gã dẫn đầu tiếp tục đi thẳng sau khi họ băng qua bức tường thành. Nàng thẳng người dậy không cơn hoảng hốt. Chúng đi lên phía bắc.

Phía bắc. Northumberland. *Stephen?*

Gia đình Percy nắm giữ những vùng đất ở Scotland và trên biên giới nước Anh ở Northumberland. Có phải gã Scot này là một trong những nô bộc của họ?

Stephen đang bắt cóc nàng? Ngay lúc này sao? Thật điên rồ. Không, không phải Stephen. Trừ phi lòng tự trọng của hắn đã bị xúc phạm bởi lẽ hắn đã thua trò chơi của hắn với một tên buôn vải. Trong suốt những cuộc đấu, Stephen chưa bao giờ đặt biệt tử tể trong thất bại nào hết. Và nếu không phải là Stephen, thì là ai? Nàng không thể nghĩ đến khả năng có người nào khác. Khi họ cưỡi ngựa một cách im ắng qua màn đêm, nàng tự nói với bản thân rằng Stephen sẽ không bao giờ làm điều ngu xuẩn như vậy, nhưng một phần trong nàng lại lo lắng với sự thật là hắn có thể làm thế. Hắn thậm chí còn có thể nghĩ đó là việc hào hiệp và lãng mạng và là một hành động vĩ đại của sự giải thoát.

Những thỏa thuận và sự bắt cóc là nguyên liệu cho những bài ca, không phải cuộc sống thực tế. Trừ khi anh thỏa mãn một con bé con và một gã hiệp sĩ ngớ ngẩn. Stephen, nàng đoán, có thể rất ngớ ngẩn.

Hắn ta đã gần như cuối cùng cũng chấp nhận hành động từ chối của nàng trong bữa tối đó. Chẳng lẽ sau đó anh ta lại cân nhắc quyết tâm của nàng sao? Chẳng lẽ tính tự cao tự đại của hắn khiến hắn kết luận rằng nàng tìm cách chống lại những khao khát thực sự trong tim nàng sao?

Thánh thần ơi. David sẽ giết tất cả bọn chúng.

Những lo âu bùng của nàng bùng lên khi, cách một vài dặm phía bắc London, nàng quan sát những chiếc bóng trên con đường trước mặt. Nhóm nhỏ của nàng tiếp cận hai thân ảnh khác trên những con ngựa và dừng lại.

“Các anh thực hiện chuyện này nhanh chóng quá nhỉ,” giọng của một người phụ nữ nói.

Đôi mắt Christiana mở lớn và nàng nàng nhìn xăm soi vào bóng tối phía trước để nhìn chiếc áo choàng trùm đầu. Nàng biết giọng nói này. Đúng là Stephen làm việc này. Và một lần nữa hắn lại tranh thủ sự trợ giúp của Lady Catherine.

Cánh tay Catherine vươn ra. “Đây là số tiền mà các anh sẽ cần. Dùng nó chúng xác như những gì ta nói, và đừng có chậm trễ. Gã đó sẽ trả phí cho các anh. Và nhớ là, cô ta không bị tổn hại gì hết.”

Christiana gây ra những âm thanh to từ sau miếng giẻ bịt miệng. Lady Catherine quay qua nàng. “Cô muốn nói chuyện sao, cô bé? Tháo miếng giẻ ra đi.”

Những ngón tay bắn thủ cạy miếng giẻ ra khỏi miệng nàng. Nàng thở những hơi sâu gấp

gấp trước khi nói.

“Bà đưa tôi đi đâu?” nàng hỏi.

“Cô sẽ biết sớm thôi.”

“Nếu bà bắt tôi đòi tiền chuộc thì nói ngay với tôi đi. Ra giá và đưa tôi về nhà. Tôi sẽ trả.”

“Một đề nghị rộng rãi nhỉ, nhưng sẽ không có món tiền chuộc nào hết,” Catherine nói.

“Vậy thì tại sao? Ai xướng bà làm thế? Stephen Percy sao?”

Catherine cười cợt một cách mờ nhạt. “Tất cả sẽ được giải thích vào lúc thích hợp, cô bé ới. Cuối cùng cô sẽ phải cảm ơn tôi về điều này.”

Có phải Catherine cho rằng, cũng giống với rất nhiều người khác trong cung điện, rằng nàng phải chào đón sự cứu chuộc trong vòng tay của Stephen sao?

“Chồng tôi sẽ giết hết mấy người vì chuyện này,” nàng rít lên với những gã đàn ông. Nàng nhận ra đây là lần đầu tiên nàng mong muốn sự bảo vệ của David thay vì Morvan. Nhưng David sẽ giết chúng. Vấn đề về tài sản là người ta không hề thích chúng bị đánh cắp thế này.

“Lúc anh ta tìm thấy cô, có lẽ không quan trọng nhiều lắm với anh ta nữa,” Catherine nói. “Anh ta sẽ có hai mối quan tâm lớn hơn nhiều. Đưa cô ta đi ngay đi, và nhớ là cô ta không bị gạ gẫm hay bị sờ mó. Đừng cố chạy trốn, Christiana, để họ thực hiện mệnh lệnh đưa cô đi và trói cô với con ngựa nếu họ buộc phải làm thế.

“Việc điên rồ này...” nàng bắt đầu kháng cự, nhưng miếng giẻ lại thành linh chèn vào miệng nàng và những từ ngữ của nàng bị tắt lại.

Lady Catherine và người đi kèm yên lặng của ả quay về phía nam trong khi những gã bắt cóc giật mạnh dây cương bắt đầu lên phía bắc. Christiana bị giữ chặt trước yên ngựa với đôi tay bị trói và lắc lư trên những bước đi nhanh hơn của con ngựa.

Phía bắc. Qua chùng ấy thời gian dài, Stephen đã quyết định không thềm tiền chuộc sao!

Liệu hẳn có nhớ là mọi cái chết tàn bạo và những kẻ giết người ghen tuông luôn là sự kết thúc của những bài tình ca dai dẳng này không?

Chapter 18

David để cho dòng máu của cha anh chảy dồn trong anh. Anh đã mở khóa cho nó từ những nơi sâu kín và những vết thương nứt nẻ mà anh che dấu một cách nguyên rửa và kiểm soát. Anh cho phép tất cả sức mạnh tăm tối của nó chảy tràn qua anh.

Sieg đi bên cạnh anh khi anh cưỡi ngựa băng qua khoảng sân. Anh nhìn xuống đôi lông mày nhăn lại của người đàn ông Thụy Điển. Sieg đổ lỗi cho sự sơ suất của bản thân trước sự biến mất của Christiana và sẽ không bao giờ bằng lòng nghỉ ngơi cho đến khi anh được trợ giúp để đưa nàng trở về. David sẽ hoan nghênh sự giúp đỡ của ông bạn sau này, nhưng không phải bây giờ.

“Những thanh gươm, Sieg. Đừng quên mang chúng theo,” anh nói. Sieg gật đầu và David đi qua cánh cửa. Có thể anh sẽ cần những sự chuẩn bị mà anh đang nhờ Sieg làm. Có thể anh sẽ tìm thấy nàng ở nơi khác. Tuy nhiên, anh không chắc. Dù vậy anh sẽ phải kiểm tra.

Anh dừng lại mà nhìn lui những căn nhà nơi anh đã sống cả thời ấu thơ và trưởng thành. Nếu mọi chuyện chuyển biến như anh nghĩ, anh sẽ không bao giờ thấy lại ngôi nhà này nữa.

Dòng máu của cha anh không mang lại một thứ chết tiệt nào. Anh cười nhạt. Không có sự ủy mị nào ở đây hết. Không ngay cả khi phải đối diện với một cuộc truy lùng hay một kết quả nào. Hoặc là sự trả thù cũng không.

Anh đã biết nhiều năm nay rằng nó ở trong anh và nó có thể làm thế. Khi còn nhỏ anh đã bị xem xét gương mặt và tâm hồn để biết cái gì có được từ gia đình Abyndons và cái gì có được từ người kia. Anh đã cố tái hiện thân ảnh của người cha vắng mặt của anh từ những mảnh nhỏ rời rạc không liên quan đến sự kế thừa của nhà Abyndons. Tình yêu với cái đẹp, sự kìm chế xúc động, những sự tính toán đen tối, khả năng giết người. Thậm chí cả sự tự mãn tàn ác của Gilbert cũng không thể khiến anh nghiêng về độ nhẵn tâm máu lạnh của chính anh như thế. Đó là một cá tính riêng biệt luôn tồn tại trong anh, một sức mạnh luôn được sử dụng và một sự mềm yếu luôn sợ hãi, và nó còn vượt xa qua những phân tích sắc nhọn mà anh đã được dạy như là một phần thương trường buôn bán. Dòng máu của mẹ anh đã làm dịu nó đi một ít, nhưng những bài học thực tế trong sự kiểm soát mới là những món quà to lớn nhất mà David Constantyn đã trao tặng anh.

Cũng chính một nửa của cha anh đã làm tổn thương Christiana.

Để chắc ăn, anh sẽ kiểm tra London và Westminster trước tiên.

Chỉ một lúc ngắn ngủi sau anh đã cưỡi ngựa vào khoảng sân trước nhà Gilbert de Abyndon, lần đầu tiên trong đời anh. Một người giữ ngựa tiếp cận con ngựa nhưng anh tảng lờ gã và cột dây cương vào một cây cột.

Những người trong nhà đang dùng bữa tối khi anh tiến vào đại sảnh. Anh đã lên kế hoạch như thế. Anh không muốn Margaret phải đương đầu với sự phẫn nộ của chồng bà nếu anh đến đây khi Gilbert không có ở nhà, và anh muốn một vài người quay đây để có thể anh sẽ đâm vỡ mặt Gilbert khi ông chú của anh xúc phạm anh, vì người đàn ông này chắc chắn sẽ làm như thế.

Gilbert ngược lên từ cuộc trò chuyện của ông ta khi David đến gần cái bàn ăn, và ông ta hẳn nghĩ rằng mình đang thấy một con quỷ, rồi kết thúc với một cái giật mình. Margaret trắng bệch ra.

David gật đầu đơn điệu với sự nhận thức của ông chú rồi chuyển sự chú ý của anh sang Margaret.

“Tôi đang tìm Christiana, Margaret.”

Bà nhướn lông mày. “Tìm?”

“Nàng đã rời khỏi nhà.”

“Vậy thì ở đâu mới được?”

Vậy là Christiana đã không kể cho người bạn mới của nàng. “Đúng vậy. Nhưng nàng đã đi hai ngày nay rồi, Margaret. Nàng không đến gặp bà sao?”

Một nhận thức nhá lên, nhưng Margaret che dấu sau biểu hiện của bà. Gilbert đang chứng tỏ ông ta có rất ít dè dặt.

“Vậy là cô vợ quý tộc của cậu đã bỏ cậu sớm quá nhỉ?” ông ta chế giễu một cách êm ái.

“Nàng có ở đây không, Margaret?”

Bà lắc đầu.

“Cậu chưa bao giờ nhận thức nơi chốn của cậu, cậu bé,” Gilbert hăm hè. “Sự kiêu ngạo của việc cưới người phụ nữ như thế! Dĩ nhiên là giờ thì cô ta đã bỏ đi. Thật ngạc nhiên vì cô ta ở lại cũng lâu thế.”

David xoay sở để tảng lờ ông ta. “Bà có biết nàng ở đâu không, Margaret?”

Margaret tội nghiệp lạ lắc đầu. Đôi mắt mệt mỏi rung rinh nhìn lên anh. Bàn tay bà đặt lên khuôn ngực yếu ớt phồng lên một cách bảo vệ.

Gilbert cười phá lên. “Thật thỏa mãn khi thấy lòng kiêu hãnh bị hạ thấp như thế này. Thử hậu quả của tội lỗi. Hãy xem cái cách mà cậu lục tung giường trong những tòa lâu đài của vương quốc này để tìm cô ta đi, cháu trai. Đàn bà như thế không có phẩm hạnh gì đâu.”

Bàn tay anh bắn ta và anh tóm lấy cổ của ông chú. Gilbert thét lên và bay trở lại cái ghế của

ông ta. David để tay anh theo cho đến khi anh khiến người đàn ông bị ghim chặt trên chiếc ghế gỗ. Cả đại sảnh rơi vào im lặng và một tá đôi mắt quan sát họ.

“Ông sẽ không nói gì thêm nữa, Ông cậu ạ, hoặc là tôi sẽ giải thoát cho người vợ trẻ của ông khỏi cuộc hôn nhân bất hạnh này đây,” anh nói. “Giờ thì, ông sẽ cho phép Margaret đi cùng tôi ra cửa và ông sẽ không đi theo. Ông có đồng ý không?”

Gilbert nhìn trừng trừng vào anh. David siết chặt. Gilbert gật đầu.

Margaret nhẹ nhàng nhổm khỏi băng ghế và đi vòng qua chiếc bàn. David thả tay ra.

“Tôi rất tiếc,” anh nói khi họ băng qua đại sảnh. “Sẽ chẳng có gì xảy ra nếu tôi không đến đây.”

“Tôi hiểu. Dừng lo. Ông ta sẽ phun phì phì trong vài ngày rồi cáo ốm với anh trong tất cả buổi gặp, nếu không có gì mới, đúng không?”

David dừng lại ở cửa. “Nàng có từng nói về Stephen Percy cho bà không?”

Sự kinh ngạc và hốt hoảng của bà rất chân thực. “Không, David. Con bé không nói với tôi về người đàn ông nào ngoài cậu và anh trai con bé. Thậm chí khi con bé kể về một sự kiện vui vẻ ở trong cung điện, những người tham gia cũng không có ý nghĩ gì hết.”

Anh gật đầu và quay đi. “Giữ gìn sức khỏe nhé, Margaret.”

Bà ngăn anh lại, bước ra khoảng sân để nàng có thể nói riêng với anh. “Tại sao cậu lại hỏi tôi điều này? David? Cậu không nghĩ Christiana đã bỏ đi đó chứ?”

“Có thể.”

“Với người đàn ông đó ư?” Bà nhìn anh ngờ vực. “Tôi đã luôn nghĩ cậu là một ngoại lệ với quy luật là đàn ông là những kẻ ngốc, David. Nếu con bé có giữ hình bóng người đàn ông nào khác trong trái tim nó, thì tôi thực sự không hề quen biết con bé. Nó chỉ nói về cậu, với sự ấm áp, yêu thương và tôn trọng. Nếu con bé bỏ đi, thì đó không phải là ý định của nó, tôi chắc chắn như thế.”

Bà nhăn đôi mày một cách lo âu. “Con bé đang gặp nguy hiểm, phải không? Ôi Chúa ơi...”

“Tôi không nghĩ nàng đang gặp nguy hiểm đâu,” anh nỏ về xoa dịu. “Hãy vào lại với chồng bà đi. Nói với ông ta rằng tôi đã không để bà đi cho đến khi bà đã trả lời hết mọi câu hỏi của tôi.”

“Cậu phải tìm thấy con bé...”

“Tôi sẽ tìm thấy nàng.”

David đứng dựa vào tường của khoảng sân tập và quan sát Morvan Fitzwaryn vọt cây rìu chiến và đặt trên cái khiên của anh. Một giọt mồ hôi sáng rực lấp lánh trên khuôn ngực và đôi vai trần của anh ta.

David nhận thấy một sự chuyển động đằng sau anh và quay lại để thấy hai người phụ nữ đang lộ mặt ra từ bức tường khi họ đi tản bộ qua. Họ lia mắt đến người hiệp sĩ cao ráo, ngưỡng mộ và cười khúc khích với những câu bình luận đằng sau những cánh tay nâng lên trước khi họ đi tiếp tục đi.

Anh chờ đợi. Morvan đã thấy anh. Rốt cuộc buổi luyện tập cũng kết thúc.

Ngay sau đó. Đối thủ của Morvan ra hiệu dừng lại. Hai người hiệp sĩ bước đến máng xối và xối ào lên người họ. Morvan đi về phía anh khi anh ta lắc nước khỏi đầu mình.

“Anh cần gặp tôi à?” anh ta nói, giọng nói hơi hỗn hển vì sự gắng sức lúc này.

“Đúng vậy. Ba đêm trước Christiana đã rời khỏi nhà. Không ai thấy nàng và nàng cũng không nói với ai nơi nàng sẽ đến.”

Morvan đang giữa chừng quẹt nước khỏi lông mày. Bàn tay anh ta đông cứng ở đó.

“Nàng có đến đây không, Morvan?”

“Không.”

“Anh đã nói là anh sẽ đưa nàng đi đến chỗ khác nếu có thể mà. Anh đã làm vậy rồi à?”

Morvan nhìn anh trừng trừng. “Nếu tôi đưa con bé đi khỏi anh, anh sẽ để anh thấy tôi làm việc đó.”

David bắt đầu bước đi.

“Con bé không đến với hấn đâu,” Morvan gọi đằng sau anh.

Anh xoay người lại. “Sao anh biết?”

“Bởi vì con bé đã nói với tôi là con bé sẽ không làm thế.”

“Vậy thì anh đã nhận được nhiều sự đảm bảo ở nàng hơn tôi rồi.”

“Tại sao phải trao những bảo đảm cho một gã không hề tin tưởng họ chứ?” Morvan hỏi lại cay nghiệt khi anh ta bước lên gần anh.

“Tôi sẽ biết sự thật sớm thôi, tôi cho là thế.”

Morvan nhìn chằm chằm xuống đất một cách suy tư. “Lần trước con bé rời khỏi đó và đến đây, nó đã cho anh biết nó ở đâu.”

“Ừ.”

“Nhưng lần này thì không. Và con bé đã nói với tôi rằng nó không còn quan tâm hẳn nữa. Nếu nó đi với Percy, David, tôi không nghĩ đó là sự lựa chọn của nó đâu.”

“Tôi đã nghĩ như thế. Anh biết hẳn nhiều hơn tôi. Có phải bản năng khiến hẳn làm thế không? Để bắt cóc nàng?”

Morvan nhìn trừng trừng quanh khoảng sân tập. “Chết tiệt nếu tôi mà biết. Hẳn là một kẻ rỗng tuếch, huênh hoang, và, tôi luôn nghĩ, hẳn là một tên ngốc ngu đần trong những câu nói dí dỏm của hẳn. Phụ nữ nói rằng hẳn không thích sự cự tuyệt. Đàn ông thì biết rằng hẳn sẽ rất nhanh trong một cuộc thách đấu nếu hẳn nghĩ hẳn gầy hơn người ta.”

David chăm chú nghe. Anh nên gặp mặt Stephen hay ít ra cũng nên tìm hiểu hơn về hẳn. Lòng kiêu hãnh đã ngăn anh lại, nhưng đó quả thật là một sai lầm. Một người phải luôn biết rõ điểm mạnh và điểm yếu của đối thủ. Thậm chí một người học việc còn non cũng biết điều đó.

“Tôi sẽ cho anh biết khi nào tôi tìm thấy nàng.”

“Anh sẽ cưới ngựa lên phương bắc phải không?” Morvan hỏi vẻ cảnh báo.

“Đúng.”

“Tôi sẽ đi với anh.”

“Tôi sẽ đi một mình. Vì một điều, Đức vua sẽ cần có anh ở đây khi quân đội tập hợp. Vì một điều khác, tôi không có kế hoạch làm việc này theo cách của một hiệp sĩ đâu.”

Anh quay người lại để rời đi, nhưng Morvan đã níu chặt cánh tay anh. Anh nhìn vào đôi mắt lấp lánh, đầy âu lo rất giống với đôi mắt kia.

“Anh phải hứa với tôi, nếu anh tìm thấy con bé ở đó, anh sẽ cho con bé một cơ hội để nói. Nếu có một lời giải thích, anh phải nghe nó,” Morvan nói.

David nhìn trừng trừng trên bàn tay đang cầm giữ anh, và nhìn lên đôi mắt ánh lên những tia mạnh mẽ đang nghiên cứu gương mặt anh. Trông anh có nguy hiểm như Morvan nghĩ không?

“Tôi sẽ lắng nghe nàng, anh trai ạ.”

Rồi anh rời đi, để gặp Sieg cùng Oliver và bắt đầu hành trình đi Northumberland. Tuy nhiên, trước hết anh trải bước lên những bậc cấp bằng đá dẫn lên phòng riêng của Edward.

David và Oliver đuổi mình dọc theo máng rãnh dẫn nước của một nhà nghỉ, lưng họ dựa lên mái nhà dốc. Phía dưới họ là con đường nhỏ vắng vẻ dẫn vào khu nhà nghỉ này, trừ chiếc bóng

rộng của một người đàn ông đang dựa lưng nghỉ ngơi thong dong trước một chấn song của hàng rào. Đầu chiếc bóng ngoái lên nhìn để xem xét hành động của họ.

Không cần phải giải thích việc Sieg không thể cùng họ leo lên đây. Cân nặng của ông ta sẽ làm vỡ những thanh ngói mất. Ông ấy sẽ đợi bên dưới và đi vào quán một cách bình thường, giải quyết nhanh gọn bất kỳ tên gác cổng hay người đi theo nào phiền phức cố gắng ngăn đường ông ta.

“Việc này làm tôi nhớ đến những ngày trước,” Oliver thì thầm một cách phấn khởi khi họ cẩn thận bước những bước vào cái máng dẫn nước. “Có nhớ lúc chúng ta còn nhỏ đã bị mắc kẹt trong gác xép của gã bán tạp hóa qua mái nhà không? Rồi lấy đầy túi với toàn muối là muối ấy.”

“VẬY mà chẳng thiết thực chút nào hết, Oliver. Nó là quế vàng, và còn giá trị hơn vàng nữa. Họ sẽ treo cổ chúng ta nếu họ bắt được chúng ta, những đứa trẻ hoặc không ai khác.”

“Dù vậy, đó là một cuộc phiêu lưu vĩ đại đấy nhỉ.”

“Ít ra thì mẹ cậu cũng dùng thứ cậu chôm được. Còn mẹ tôi thì biết rõ đó là đồ ăn cắp, bà vứt nó đi, và kìm cặp tôi như một thầy tu vậy.”

“Tính nhạy cảm của bà trong những chuyện như vậy là điều chắc chắn khiến cuộc đời cậu có khuynh hướng tệ hơn khi cậu lớn hơn đó thôi,” Oliver nói. “Trường học và mọi thứ.”

“Chắc chắn rồi.”

Oliver bị trượt chân và một mảng ngói vỡ tung dưới đất. Cả hai người đàn ông đều bất động và chờ đợi những âm thanh chỉ ra rằng có ai đó đã nghe thấy.

“Tôi đã có một ý nghĩ tốt là xé toạt cái họng của gã hiệp sĩ này ra chỉ để bày tỏ sự khó chịu của tôi rằng hãn quả khó tìm thật.” Oliver càu nhàu trong im lặng.

David cười nhạt. Percy gần đây quả là khó phát hiện, và phạm vi tìm kiếm rộng của họ chẳng làm cho tâm trạng của anh khá khẩm chút nào. Gã này dường như đang ẩn náu. Không có lấy một dấu hiệu nào.

Đầu tiên họ đã chạy lên khu đất của cha hãn, rồi chú hãn, và cuối cùng là toàn bộ khu đất mà hãn quản lý. Không cần thiết phải tiếp cận những toàn lâu đài và thái ấp. Một vài giờ trong thị trấn hay khu làng gần đó đã cho họ thông tin mà họ tìm kiếm. Stephen trẻ đã không ở đây ở đây ít nhất một tuần rồi. Cuối cùng thì, trên con đường về phương nam, một cuộc nói chuyện ngẫu nhiên với một người hát rong đã tiết lộ rằng Percy đã tạm trú lại khá lâu ở một nhà nghỉ cách vài dặm theo hướng bắc của Newcastle.

David khảo sát mặt đất bên dưới anh, một ánh sáng mập mờ từ một ngọn đuốc. Sieg liếc nhìn lên và gật đầu. Bọn họ ở ngay phía trên cửa sổ của phòng Stephen ngay tầng trên cùng của nhà nghỉ. Buổi đêm ẩm áp tháng Sáu là nguyên nhân họ mở cửa sổ.

Đây là một đêm chết chóc và không một âm thanh nào có thể lọt ra từ nhà nghỉ hay căn phòng bên dưới. David quay qua mái nhà, cuối người xuống, và nắm chặt mái hiên. Anh đu người xuống, duỗi thẳng những cánh tay một cách chậm chạp. Chân anh tìm thấy cửa sổ đang mở và nghiêng người chui vào, rớt xuống với một tiếng thịch nhẹ nhất trên sàn căn phòng.

Anh quan sát xung quanh nơi những chiếc bóng mập mờ được chiếu bởi một cây đèn cầy. Những tấm màn thường bao quanh hững chiếc giường trong căn nhà nghỉ đắt tiền, nhưng ở đây chúng lại được để mở ra. Anh thấy cái lưng trần truồng và mái tóc vàng của một người đàn ông, và một cánh tay khỏe mạnh quàng qua cơ thể một người nữa. Những lọn tóc đen dài chảy tràn trên chiếc gối.

Bụng anh siết lại. Một cơn điên tiết tàn bạo làm mờ mịt tầm nhìn của anh. Anh rút con dao găm trên hông anh ra khỏi vỏ.

Oliver nhảy vào phòng và đứng cạnh anh. Anh ta ra hiệu cho David bình tĩnh lại, và rồi đi nhẹ đến cánh cửa. Sieg đang đợi phía bên kia.

Với sự có mặt của Sieg ở đó sẽ càng có ít hi vọng giữ bí mật sự hiện diện của bọn họ. Người đàn ông Thụy Điển đi vào với những bước chân nặng nề, tháo gươm ra khỏi vỏ. Đầu của Stephen Percy thình lình giật mạnh lên.

Sieg chồm lấy hấn trước khi hấn hoàn toàn lật lại. Ông ta đặt một ngón tay chỉ im lặng lên môi của Percy và thanh gươm thì nằm trên cổ họng hấn. Stephen bất động, người phụ nữ vẫn đang ngủ.

David tìm thấy một sợi dây nện gần lò sưởi và thả nó vào sáp cây nến. Anh bước lại và xem xét kỹ gã đã khiến cho anh gặp quá nhiều rắc rối.

Đôi mắt màu xanh lục sáng nhìn lại anh chằm chằm một cách cảnh giác qua lưỡi dao sắt bén. Stephen có một gương mặt gồ ghề và làn da hấn rất trắng bệch, đặc biệt khi tất cả máu đã bị cuốn trôi đi mất như bây giờ. David miễn cưỡng thừa nhận rằng phụ nữ có thể tìm thấy sự hấp dẫn ở gã đàn ông này.

“Mày là ai?” Stephen hỏi với một giọng khàn khàn cố nghe như đang phẫn nộ.

David cong người xuống để nhìn rõ hơn. “Tao là chồng của Christiana. Một thương nhân.”

Ánh mắt Stephen trượt trên người David, rồi di chuyển đến Sieg và cuối cùng là Oliver. “Ờn Chúa,” hấn ta thở dài với sự nhẹ nhõm.

Sieg nhần nhần mày với David. David ra hiệu của Oliver. Người đàn ông rần rỏi di chuyển qua phía kia của chiếc giường. Oliver đẩy những lọn tóc đang đổ tràn trên một chiếc lưng mảnh khảnh. Cô gái nảy mình lên thức giấc và quay mặt lui. Á xoay sở để phát ra một tiếng kêu nhỏ trước khi bàn tay của Oliver kẹp chặt xuống miệng ả.

Oliver nhìn chăm chăm anh. “Cái quái quỷ gì đây, David, không phải cô ấy.”

“Không. Tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ sẽ là nàng. Nàng sẽ không đi một mình, và hẳn không bao giờ đủ bận tâm để bắt cóc nàng. Nhưng tôi cần phải chắc chắn.”

Cô ả đã chú ý thấy thanh gươm trên cổ họng Percy, lưỡi gươm không xa lắm với cổ cô ả. Ắ co người lại thành một đồng tròn và nhìn trừng trừng xung quanh với ánh mắt hoang dại.

David cười nhạt xuống mặt Stephen. “Mày nghĩ là bọn tao có thể là bà con của cô ta à?”

Stephen nhún vai.

“Lại là một trinh nữ khác thỏa mãn sự phù phiếm của mày nhỉ, Ngài Stephen?”

Đôi mắt Stephen nheo lại. “Mày mất thứ gì sao, gã nhà buôn? Mày có thể thấy cô ta không ở đây, vậy cắt đi được rồi đó.”

“Mày đưa nàng đi nơi khác rồi à?”

Stephen phá lên cười. “Cô ta quả thực rất ngọt ngào, nhưng không đáng cho nhiều rắc rối thế.”

Sự tức giận nguy hiểm thấm vào trí não David. “Ngọt ngào sao?”

Một biểu hiện chế nhạo trên gương mặt Stephen. Sieg lướt lưỡi gươm lên một chút, buột cái cầm của Percy phải nâng lên theo nó. Stephen nhìn trừng xuống thanh gươm và ngập ngừng, nhưng tính cao ngạo của hắn thì không chịu đầu hàng.

“Đúng thế,” hắn cười tự mãn. “Rất ngọt ngào. Xứng đáng cho sự chờ đợi.”

“Tôi sẽ giết hắn, David,” Sieg nói đơn giản.

“Không. Nếu hắn phải chết, đó là việc của tôi.”

Cô gái bắt đầu khóc rấm rức trong đầu gối. Oliver ngồi xuống cạnh cô ả và vỗ về vai ả. Ắ lăm lăm điều gì đó giữa những cơn nước mắt.

“Hãy cân nhắc tình thế của mày đi, mày quả rất dũng cảm hoặc rất ngu ngốc khi trêu tức tao chuyện này,” David nói.

Stephen lại cười. “Mày chẳng làm tao sợ đâu, gã buôn vải à. Chỉ cần đụng đến một sợi tóc trên đầu tao thì tốt hơn hết mày nên bỏ chạy khỏi vương quốc này đi. Nếu tòa án không treo cổ mày, gia đình tao sẽ làm thế.”

“Một ý hay đấy. Ngoại trừ chuyện tao đã lên kế hoạch rời khỏi vương quốc này rồi, và vì vậy có vẻ như tao chẳng còn gì để mất.”

Nụ cười tự mãn rút khỏi mặt Stephen.

“David,” Oliver nói, “cô ả nàng còn nhỏ hơn một đứa trẻ nữa. Nhìn cô ta đi. Cô bao nhiêu tuổi, cô bé?”

“Tới hè này là mười bốn,” cô bé nức nở một cách khốn khổ. Cô ta nhìn chăm chăm Stephen. “Anh ta sẽ đưa tôi đi London, phải không?”

Stephen đảo tròn con mắt. “Chúng ta sẽ đi, em yêu. Sau khi đủ an toàn...”

“Không, cô sẽ không đi,” Oliver nói với cô gái. “Hắn sẽ bỏ cô lại với cơn thịnh nộ của những người bà con của cô, và cô sẽ may mắn kết thúc cuộc đời trong tu viện. Cô là ai? Một tiểu quý tộc à? Đúng rồi, chà, họ sẽ không thể ép buộc một người nhà Percy được, đúng không? Không, cô bé, tôi e là sẽ có một tu viện cho cô hoặc cô sẽ phải trở thành gái điếm.”

Cô gái khóc thét lên. Percy chửi thề.

“Vậy chúng ta giết hắn luôn chứ?” Sieg hỏi.

Nhanh gọn, dễ dàng. Quá liều lĩnh. David nhìn trừng trừng một cách khắc nghiệt vào gương mặt góc cạnh đang cố duy trì kiên cường và lãnh đạm.

“Tôi nghĩ là không,” cuối cùng anh nói.

Đôi mắt Stephen nhắm lại thở phào nhẹ nhõm khi Sieg nguyên rửa và bỏ thanh gươm vào vỏ.

“Đưa con dao găm cho tôi, David,” Sieg nói, giơ tay ra. “Con dao Mamluk.”
(Dao găm Mamluk là loại dao găm cong cong dắt lưng của người Ai Cập)

“Để làm gì?”

Sieg khịt mũi. “Với lòng tôn kính cho tình yêu đất nước này và để bảo trợ những cô gái bị mất trinh trắng, tôi sẽ xử lý tên này.”

Stephen cau mày trong sự bối rối.

“Có nhớ tên bác sĩ trong tù không, David? Gã đã từng làm việc này một lần trong tòa lâu đài ấy? Chà, gã đã nói với tôi cách thiến. Nó đơn giản thôi, thật đó. Chỉ cần một cú chặt nhanh ...”

Đôi mắt Stephen mở lớn trong kinh hoàng.

“Sieg...” David bắt đầu.

“Con dao găm, David. Anh luôn giữ có nó sắc bén. Chúng ta sẽ ra khỏi đây nhanh như một cú cắt.”

David nhìn đôi lông mày đầy mồ hôi lạnh của Stephen. Anh lướt sang cô gái khóc lóc và sự an ủi dịu dàng của Oliver.

Anh nghĩ đến nỗi đau của Christiana với người đàn ông này.

“Nếu ông khẳng khẳng như vậy,” anh nói cộc lốc.

“Ừ. Oliver, giúp tôi đè hấn xuống.”

Cô gái thấy con dao găm tiến tới và bắt đầu một loạt những tiếng kêu hét khàn khàn. Stephen gần như giật nảy mình vì sợ hãi. Hấn trườn lui vào giường, nhìn trừng trừng lên thân thể to lù lù không kiên nhẫn của Sieg. Hấn quay mặt qua David. “Chúa ơi, mày không thể nghiêm túc được!”

“Như tao đã nói, tao chẳng còn gì để mất hết.”

Stephen cười điên một cách sợ hãi và đưa một tay lên như đỡ lấy cao dao. “Nghe này. Nghiêm túc. Chuyện khi nãy tao nói về Christiana... Tao nói dối. Tao chưa bao giờ có cô ta. Đó là sự thật, tao chưa từng làm thế.”

“Cũng giống như bây giờ mày đang nói dối thôi.”

“Tao thề, tao chưa bao giờ... Tao chỉ mới chạm vào cô ta thôi! Tao đã cố, tao sẽ thừa nhận, nhưng, chó chết thật, chúng ta đều cố đúng không?” Hấn quay sang Sieg và Oliver một cách hoảng loạn, tìm kiếm sự xác nhận.

“Xem nào. Quỳ lên chân hấn, David. Oliver, trèo lên đây và đè lên ngực hấn,” Sieg nói khi ông ta với lấy tấm chăn.

“Jesus!” Stephen hét lên. “Tao thề với tâm hồn tao, tao không có được cô ta.”

David cười. “Tao biết rồi.”

Sieg bước thêm bước nữa. Stephen trông như muốn xỉu.

“Sao mày biết?” Stephen rên rỉ khi hấn nhìn chăm chăm thanh thép lạnh lẽo xấu xí.

“Nàng nói với tao.” Anh đặt một bàn tay lên vai Sieg. “Đi thôi, Sieg. Kệ hấn.”

“Chết tiệt, David, hấn là một kẻ kinh tởm...”

“Đi thôi.”

Oliver nhồm dậy khỏi giường và rút vài tấm áo từ chiếc ghế gần đó. “Các anh ra ngoài đợi chút, chúng tôi sẽ xuống ngay.”

“Chúng tôi?”

“Chúng ta không thể để cô ta ở đây được, đúng không? Hắn sẽ tàn phá cô ta nếu cô ta bị phát hiện. Tôi đã nói với cô ta rằng chúng ta sẽ đưa cô ta đến Newcastle và để cô ta lại một tu viện ở đó. Cô ta sẽ nói rằng cô ta bị đập vào đầu và mất hết trí nhớ và đã tha thẩn nhiều ngày cho đến khi một người hảo tâm nào đó đưa cô ta đến thành phố.”

“À. Lời giải thích bị-đập-đầu-và-tha-thẩn-nhiều-ngày. Hơi lạm dụng, cậu không nghĩ thế à?”

“Gia đình cô ta sẽ tin điều đó vì họ sẽ muốn vậy. Trên đường đi, tôi sẽ nói với cô ta cách làm giả chứng cứ khi cô ta kết hôn.”

“Oliver...”

“Cô ta chỉ là một đứa trẻ, David. Rất dễ tin người, thế thôi.”

“Cậu là một người dốt gái, Oliver. Cậu tuyển mộ những đứa con gái làm điếm, chứ không phải cứu vớt họ.” Anh nhìn cô gái không nhỏ hơn Joanna mấy lúc bấy giờ. Anh thở dài và đi ra cửa với Sieg.

Khỉ thật. Cứ tốc độ này, anh sẽ chẳng bao giờ ra khỏi nước Anh nổi.

Nhưng rồi, nó trở thành trọng điểm buộc anh phải tìm kiếm ở nơi đó đầu tiên.

Chapter 19

Christiana kéo căng những nút thắt giữa mấy tấm chăn và khăn tắm để đảm bảo chúng liên kết chắc chắn với nhau. Nàng trượt tay qua vòng dây thừng được làm từ những mảnh áo quần rồi lấy chiếc áo choàng màu sáng của nàng phủ lên chúng.

Sẽ được mà, nàng quyết tâm. Phải được.

Rời khỏi căn phòng và tòa nhà, nàng đi băng qua sân đến đại sảnh. Nàng tìm thấy Heloise đang khâu vá với những người hầu trong nhà cùng ba cô con gái của bà. Heloise xinh đẹp với mái tóc vàng óng ngược lên tử tế khi nàng đến gần họ.

“Cuộc họp chợ tối à.” Christiana nói với tông giọng xa cách mà nàng đã duy trì từ lúc nàng đến đây.

“Tôi nghĩ là tôi sẽ ngồi ngoài vườn một lúc.”

“Gió bên ngoài lạnh lắm,” Heloise nói.

“Tôi có mang áo khoác phòng khi tôi cần.”

Người phụ nữ gật đầu rồi quay lại cuộc nói chuyện của bà.

Christiana chú ý bước những bước chân chậm rãi hờ hững. Nàng men theo bức tường phía bên ngoài bao quanh khu vườn đằng sau đại sảnh.

Nàng đi loăn ngoăn qua những cành cây để trông nàng như đi tình cò. Chầm chậm và thận trọng, nàng đi về phía cây cao nhất trong góc phía sau khu vườn.

Năm ngày. Nàng đã bị giam cầm được năm ngày, và nàng vẫn không biết tại sao chúng lại mang nàng tới đây. Nàng ngờ Heloise cũng không biết. Có lẽ chồng bà, thị trưởng của Caen*, chủ nhân tòa nhà nguy nga này có câu trả lời, tuy nhiên ông ta không hề giải thích gì cả. Từ cái ngày nàng chập choạng bước chân vào căn sảnh đó, với cả người trần truồng và mái tóc rối bù do hành trình trên ngựa và băng qua đại dương, cảm phần dữ dội và sẵn sàng giết người hoặc bị giết, không ai nói với nàng điều gì. Tuy nhiên họ lại chào đón nàng như một khách quý và thể hiện sự quý trọng cùng lòng mến khách với nàng.

(Caen là một thị trấn vùng Tây Bắc nước Pháp, tiếp giáp với miền Nam nước Anh, cách nước Anh 15km.)*

Ngoại trừ một điều. Nàng không thể rời khỏi đây.

Well, nàng sẽ bỏ đi sớm thôi. Hôm qua nàng đã nhìn thấy cái cây này. Nó cao hơn bức tường, và nàng đã háo hức trèo lên nó, cầu nguyện có một cành cây mà nàng sẽ có thể nhảy qua

để bu bám vào bức tường bên kia. Lơ lững giữa những cành lá che khuất, nàng đã nhìn xuống khoảng rơi hai mươi foot (khoảng 6m) thẳng đứng phía dưới đang đợi chờ nàng. Tuy nhiên, thậm chí khi sự chán nản nhấn chìm nàng, nàng vẫn đánh cược với những kế hoạch của mình.

Nàng nhìn xung quanh một cách cảnh giác trong khi đi giật lùi vào bóng tối của cái cây. Ít nhất hai giờ nữa màn đêm mới buông xuống. Đủ thời gian để rời khỏi thành phố này và tìm thấy một nơi ẩn náu đầu đó.

Nàng mắc sợi dây vải lên cánh tay rồi trèo lên cây. Nàng tìm thấy một nhánh cây vững chắc vắt qua đỉnh tường và ẩn nấp trên đó. Nới lỏng sợi dây, nàng cột một đầu dây vào nhánh cây và ném đầu còn lại qua bức tường.

Nàng nhói người qua vách tường và nhìn xuống. Sợi dây lỏng thong xuống đất với độ cao mười feet (khoảng 3m). Nếu nàng leo đến gần phần cuối của nhánh cây và nhảy xuống, nàng có thể đủ an toàn.

Nàng nhìn những mảnh vải và những nút thắt. Nếu chúng không thể đỡ nổi sức nặng của nàng, nàng có thể bị tàn tật. Nàng cầu nguyện rằng thị trưởng Caen đã mua những thứ vải với chất lượng tốt nhất cho những giường ngủ của ông ta.

Hạ chân xuống đỉnh tường, nàng bám chặt lấy nút thắt đầu tiên của sợi dây vải. Rồi nàng bước giật lùi.

Nàng đã hi vọng nàng có thể bước xuống bức tường đơn giản hơn, nhưng không hiệu quả theo cách đó. Nàng nhận thấy bản thân đang đu đưa trên sợi dây, bàn tay nàng móc vào sợi dây trắng đang níu nàng. Cơ bắp trên tay và vai nàng ngay lập tức căng lên chống đối.

Chỉ còn một cách để đi bây giờ. Níu chặt sợi dây với tất cả sức mạnh của mình, nàng bắt đầu xoắn mạnh thân mình xuống, trượt xuống từ tay này đến tay kia. Mới được nửa đường xuống đất, nàng bắt đầu nghe thấy một tiếng rung chuyển từ đằng xa. Nó to dần và tiến về phía nàng. Tiếng ồn và những giọng nói vang dội qua bức tường đá. Rất nhiều người trong vườn, đang gây gổ nhau. Nàng tiếp tục leo xuống trong đau đớn và nhìn chăm chú lên cành cây một cách sợ hãi, chờ đợi một gương mặt sẽ phát hiện ra nàng. Những tán lá cây có lẽ đã che dấu đầu kia của sợi dây, bởi vì những tiếng ồn dần rút lui.

Nàng đã cột vài chiếc khăn ở cuối chiều dài sợi dây, và nàng đã chạm tới chúng. Chiếc nút thắt căng lên bởi sức nặng của nàng. Ngay khi nàng định thả tay ra, nàng nghe thấy tiếng rách toạc và nàng rơi sầm xuống đất.

Chỉ là một cú rớt 8 feet (2,5m), nhưng cũng đủ khiến nàng choáng váng. Nàng nâng bước chân cảnh giác và liếc nhìn xung quanh.

Một bức tường khác, của một căn nhà khác, trải ra trước mắt nàng. Giữa hai bức tường là một con hẻm rất hẹp mà nàng đang đứng. Cuối một bức tường nàng thấy một mớ lộn xộn những mái ngói lúm xụp cho thấy đây là một hẻm nhỏ đi ra con đường thành phố. Đầu kia bức

tường quang cảnh có vẻ rõ ràng hơn.

Trong cái bóng của bức tường, nàng nhanh chóng chạy lên con hẻm với một niềm phấn khởi chiến thắng đập dồn suốt người nàng. Dù thị trưởng Caen đã xếp đặt cho nàng điều gì, ông ta cũng có thể tìm thấy một phụ nữ Anh khác cho vai diễn đó.

Nàng sẽ băng qua con sông và men theo con đường đến những bờ biển và một thành phố cảng. Có lẽ nàng sẽ tìm thấy một ngư dân hay thương nhân nước Anh có thể giúp nàng.

Nàng dừng lại gần cuối bức tường và đóng tai nghe những âm thanh của những người truy lùng. Hoàn toàn yên ắng. Nàng lại bắt đầu tiến lên phía trước.

Thình lình một gã đàn ông bước lại từ phía cuối bức tường. Gã đứng cách nàng hai mươi yard phía trước nàng với hai cánh tay khoanh trước ngực. Nàng ngừng lại và nhìn trừng trừng vào gã trong bóng tối đen kịt. Nàng cẩn trọng bước lên phía trước, hị vọng sự có mặt của gã ở đây không liên quan gì đến nàng, bất kể cái cách chú tâm mà gã nhìn nàng đến gần.

Nàng chỉ vừa mới quyết định mỉm cười với gã và làm ra vẻ mình biết con hẻm và hàng xóm ở đây khi nàng đủ gần để nhìn mặt gã.

Nàng đã nhận ra ông ta và, nàng biết, ông ta cũng nhận ra nàng. Trái tim nàng chìm xuống khi bước chân của nàng vẫn tiếp tục đưa nàng đến gần người quý tộc Pháp đã cải trang để gặp David ở Hampstead.

Nàng đã đứng gần ông ta ngày hôm đó, nhưng giờ thì nàng chỉ cách ông ta vài bước chân và đối mặt với ông một cách trực tiếp. Nàng nhớ rõ hình dáng ông ta nhiều hơn nàng nghĩ, và vì vậy ông ta trông có vẻ thân quen với nàng theo một cách không rõ ràng nào đó. Đôi mắt màu nâu nhìn xuống xem xét nàng. Giữa ria mép bạc trắng và bộ râu quai nón ngắn ngủn, một nụ cười chậm chạp xuất hiện.

“Cô thật can đảm,” ông ta nói. “Một dấu hiệu tốt.” Ông nhìn xuống con hẻm đến sợi dây vải màu trắng đang đung đưa. “Cô có thể làm bản thân mình bị thương.”

“Có quan trọng sao?”

“Quan trọng với một thỏa thuận lớn.”

“Well, ít ra đó cũng là những tin tức tốt.”

Gã bước qua một bên. Với một cử chỉ vung tay bay bướm, ông ta chỉ nàng trở lại nơi nàng bị giam cầm.

Christiana đang làm việc với cây kim của nàng trong ánh chạng vạng lấp đầy cửa sổ mở rộng. Một ngọn lửa xấp xỉ trong lò sưởi, nhưng trong một buổi chiều tốt tháng Bảy như thế này thì rất ấm nóng và ngọn lửa sẽ không được thắp lên khi ánh sáng buổi ngày chỉ mới lờ mờ đi.

Nàng liếc nhìn người phụ nữ và những cô bé ngồi quanh nàng, nói chuyện chậm rãi với nhau khi họ cúi xuống với việc may vá của họ. Thỉnh thoảng một người sẽ liếc nhìn nàng một cách tò mò. Họ vẫn không biết tại sao nàng bị ép gia nhập với họ để kết bạn và để giải trí, và không có gì phát triển trong bảy ngày từ khi nàng cố gắng trốn thoát ngoài sự xã giao lịch thiệp trước đó.

Nàng nhìn xuống đại sảnh đến chiếc lò sưởi phía bên kia, nơi có 4 gã đàn ông tụ tập quanh đó. Hai trong số chúng là những thủ lĩnh địa phương trong vùng, chúng đã đến đây vài ngày trước cùng đoàn tùy tùng như mệnh lệnh của đức vua nước Pháp. Hai gã còn lại đến trước chúng. Thành phố chật kín những hiệp sĩ và quân lính. Một vài người cắm trại dọc theo con sông trông như một hàng rào tự nhiên cho thành phố Normandy này. Một vài người thì ở lại trong lâu đài, nhưng hầu hết đều đến đây, căn nhà của ngài thị trưởng, và bàn bạc với người đàn ông tóc trắng cao gầy đang ngồi gần lò sưởi bên kia.

(Mormandy là một thành phố nằm ở phía bắc nước Pháp)

Giờ thì nàng đã biết tên của ông ta. Theobald, Bá tước của Senlis. Không chỉ là một quý tộc như nàng đã phỏng đoán hôm đó ở Hampstead, mà còn là một thủ lĩnh quan trọng ngang hàng với tước vị bá tước nước Anh, và là một cố vấn cho vua Pháp. Ông ta chỉ nói chuyện với nàng vừa đủ để nàng xác định nàng đã không bị đe dọa hay quấy nhiễu. Ông ta cũng làm lơ với những câu hỏi của nàng. Tuy nhiên, nàng cho rằng mình bị đưa đến đây bởi ý kiến và mệnh lệnh của ông ta, chứ không phải của ngài thị trưởng.

Một tù nhân có chủ ý. Tù nhân của gã. Cho mục đích gì chứ? Những người phụ nữ ở đây đều không biết. Gã Comte cũng sẽ không nói. Nàng ngồi trong nhà ngày này qua ngày khác, trông chừng bản thân, từ chối mọi thứ ngoại trừ lòng mến khách chân thành nhất của họ, và quan sát sự thăm viếng của những lãnh chúa và những cuộc tham vấn hàng ngày phía đầu kia của đại sảnh.

Ánh sáng đã mờ nhạt. Nàng nhồm người dậy và bước đến một băng ghế bên dưới một cửa sổ trên bức tường dài của đại sảnh. Nàng sẽ ngồi đó một mình một lúc để cho những quý cô đó có thời gian để bàn tán và suy đoán về nàng. Sự không tự nhiên và hoàn cảnh xã hội căng thẳng của nàng chẳng làm gì để dịu bớt nỗi sợ hãi ớn lạnh mà nàng mang trong mình kể từ khi bọn chúng kéo nàng ra khỏi ngôi nhà của nàng. Nàng thừa nhận rằng sự ớn lạnh đó còn trở nên lạnh lẽo hơn từ lúc nàng đối mặt với vị Bá tước ở cuối con hẻm ấy.

Nàng đã tưởng tượng suốt những ngày đầu nàng ở đây rằng David sẽ đến cứu nàng. Có lẽ anh sẽ đưa Morvan và Walter Manny cùng với một vài người hiệp sĩ khác trợ giúp. Họ sẽ chạy lên thượng nguồn con sông, băng qua cây cầu và vào thành phố đòi thả nàng ra. Giống một thứ nhảy ra từ một bài hát vậy.

Nàng nhăn nhó với sự ngốc nghếch của mình. Nếu David đang đến đây, anh đã phải ở đây rồi. Thật ra, anh có thể đến đây trước cả nàng. Quay về nhà và nhận thấy nàng đã bỏ đi, anh có thể đi thuyền từ London và đến Pháp trước cả con thuyền của nàng. Những kẻ giam cầm nàng

đã kéo lê nàng lên phía bắc, gần như đến Scotland, trước khi rẽ hướng ở một bến cảng nào đó. Một sự lãng phí thời gian không vô nghĩa.

Nàng đã nhắm mắt lại khi suy ngẫm về tình thế hiện tại của nàng, và đại sảnh như lùi xa dần khỏi sự nhận thức của nàng. Lúc này một sự rung động nhẹ nhàng đang thâm nhập vào trạng thái mơ màng của nàng.

Ở lò sưởi đằng xa, vị Bá tước đã nhổm dậy khỏi chiếc ghế của ông ta và cong người lắng nghe một người kỵ binh đang ra hiệu. Một nụ cười phóng khoáng hiện lên trên mặt ông. Ông ta quay lại và nói gì đó với ngài thị trưởng. Một trong những thủ lĩnh vỗ tay một vui vẻ lên vai người kia.

Lối vào đại sảnh mở ra và nàng thấy một căn phòng chờ bên đó. Nhìn qua ngưỡng cửa bước ra sân ngoài, nàng thấy một người đàn ông đang tiến vào. Ánh sáng ngọn đuốc phản chiếu lên chiếc áo giáp trước khi bóng tối của căn phòng chờ nuốt chửng hắn ta.

Một gã thủ lĩnh khác. Họ đến đây để chuẩn bị đối phó cuộc xâm lược của Vua Edward. Chắc chắn những hội đồng và những cuộc tụ họp tương tự nữa cũng được diễn ra trên toàn bộ lãnh thổ nước Pháp.

Một trong những cận vệ của gã Comte bước vào phòng chờ phía trước, mang theo nón giáp và khiên. Nàng nhìn chăm chăm vào huy hiệu mới được sơn, màu xanh dương và vàng đồng không hề bị trầy xước. Năm cái đĩa vàng đồng phía trên ba con rắn bện vào nhau, và một đường kẻ mang điềm xấu của một đứa con hoang.

Ba con rắn bện vào nhau... sự báo động giạt mình làm nàng sửng sốt. Nàng ngồi thẳng lên và nhìn trừng trừng.

Gã hiệp sĩ bước vào căn phòng. Cao gầy, hắn nhìn xung quanh một cách điềm tĩnh khi hắn cởi bỏ găng tay. Thân hình hắn di chuyển nhẹ nhàng trong chiếc áo giáp cồng kềnh như thể hắn mang một lớp da thứ hai. Hắn đứng yên một cách kiêu hãnh với một vẻ ngạo mạn. Mái tóc màu nâu rối bời quanh gương mặt hoàn hảo của hắn, một gương mặt màu đồng. Đôi mắt xanh dương chăm chú nhìn vào mắt nàng.

Nàng nhìn hắn, không thể thốt nên lời. Bên phải nàng, những người phụ nữ quay qua để bàn tán người đàn ông mạnh mẽ và điển trai mới xuất hiện. Bên trái nàng, vị Bá tước sải bước về phía hắn, mỉm cười, đôi tay gã mở rộng.

“Chào mừng đến Pháp, cháu trai của ta.”

David de Abyndon, David của nàng, gã thương nhân của nàng, quay sang vị Bá tước vùng Senlis

(Senlis là một thị trấn thuộc tỉnh Oise trong vùng Picardie phía bắc nước Pháp)

Cháu trai! Choáng váng, nàng nhìn từ anh sang vị bá tước và rồi nhìn lại anh. Nàng chột

hiếu sự thân quen kỳ lạ mà nàng đã cảm thấy khi nàng nhìn gương mặt của người đàn ông già ấy.

Nàng nhìn trừng trừng vào David, đứng đó một cách rất tự nhiên trong bộ áo giáp chết tiệt của anh, nhìn thế giới với con mắt của một hiệp sĩ, chấp nhận sự chào đón của người bà con từ người thủ lĩnh nước Pháp.

Dĩ nhiên. Dĩ nhiên rồi. Tại sao nàng không nhận thấy sớm hơn chứ? Chiều cao. Sức mạnh. Không có sự tôn kính với bất kỳ điều gì.

Anh đã không nói với nàng. Anh thậm chí còn không nói bóng gió cái gì hết. Nỗi ham muốn được siết cổ chồng nàng đột ngột bùng nổ trong nàng.

Vị bá tước nói chuyện một cách êm ái và ra hiệu cho David tiến về phía lò sưởi.

“Cháu sẽ gặp vợ cháu trước,” David nói, xua đuổi sự hào hứng của ông chú anh, anh băng qua khoảng cách giữa anh với nàng. Nàng liếc mắt nhìn lên những chiếc đĩa kim loại đúc rồi nhìn thẳng vào mắt anh một cách tổ cáo. Anh cũng nhìn thẳng vào mắt nàng. Điềm tĩnh. Bí hiểm. Lạnh lẽo.

“Em khỏe và bình yên vô sự chứ?”

“Bỏ qua việc cảm thấy như một kẻ dốt nát đần độn vì đã kết hôn với một kẻ lạ mặt đối trá thì, tôi khỏe.”

Anh cong người để hôn nàng. “Anh sẽ giải thích tất cả khi chúng ta ở một mình,” anh nói êm ái. “Đi nào, và ngồi với anh. Đừng có để tâm suy nghĩ những điều mà anh nói với ông ấy nhé, em yêu. Anh sẽ để Bá tước nghĩ là chúng ta không hài lòng với nhau gì hết.”

“Tôi có thể trợ giúp anh chuyện đó.”

Vị Bá tước muốn nói chuyện riêng với David. Ông giải tán những người thủ lĩnh cùng ngài thị trưởng, và nhướng mày lên giận dữ khi David dẫn theo Christiana đến lò sưởi.

“Cám ơn chú. Giờ thì cháu đang đánh cược với cuộc sống của nàng như cuộc đời cháu vậy,” David nói. “Nàng có quyền được biết sự thật về cháu.”

Nàng ngồi trong một chiếc ghế bành. David đứng gần lò sưởi và nàng quan sát anh với sự bối rối và sững sốt và tức giận. Tuy nhiên, theo một cách lạ lẫm, một phần trong nàng lại gật đầu với sự thấu hiểu. Có điều gì đó có vẻ *hợp lý* một cách kinh hãi khi trông anh như vậy, như thể một chiếc bóng cứ luôn lơ lửng đằng sau anh đột ngột có được hình hài vật chất. *Thật ra anh là ai?*

Nàng liếc nhìn ánh mắt chấp thuận của vị Bá tước và có thể nói rằng ông đang thấy những gì nàng đang thấy.

David quay qua ông chú của anh và để sự nổi giận của anh cháy bùng lên. “Cháu đã nói là nàng không hề dính líu đến chuyện này.”

Vị Bá tước giơ tay lên. “Cháu đã không đến đây khi tháng Tư. Ta chỉ tìm cách để thúc đẩy cháu thôi.”

“Cháu không đến do những cơn bão nổi lên ngay khi cháu cập bến Normandy. Tại sao mà việc chuyển giao tin tức lại không có giá trị gì hết như thế? Đoàn hải quân gần như không thể trở về nước Anh.”

Vì vậy mà anh đã đi Pháp vào lễ Phục Sinh. Nhưng mà, chuyện đó nàng đã biết ngay khi nàng thấy anh đi vào đại sảnh.

“Ta đã cho người đợi cháu ở Calais và St.Malo. Cháu đã không đến đó.”

“Chú nghĩ là cháu có dần không khi đắm đầu vào một cảng thương mại lớn, nơi mà cháu có thể bị nhận diện không chứ? Chú có bắt cần không đó?”

Vị Bá tước cân nhắc điều đó và ngập ngừng chấp nhận. “Dù vậy, cháu vẫn trẻ. Ta đã mong cháu cả mấy tuần trước. Đoàn quân đã sẵn sàng di chuyển rồi.”

“Cháu đến trẻ vì vợ cháu biến mất và cháu phải đi tìm nàng.”

“Cháu biết con bé ở đâu mà.”

“Cháu không hề biết. Cháu khó có thể rời khỏi nước Anh mà không biết số phận nàng ra sao.”

Vị Bá tước đỏ mặt. “Họ đã để lại...”

“Không có ghi chú hay lời nhắn nào để lại hết.” David nhìn trừng trừng vị Bá tước một cách khắc nghiệt. “Chú nói Frans làm chuyện này đúng không? Để chống lại thỏa thuận của chúng ta?”

“Ông ta biết người ở đó. Anh ta biết sở thích của cháu.”

“Đúng rồi. Nhưng ông ta lại nhờ cậy Lady Catherine, người không thể yêu thích con chút nào. Cũng chống lại thỏa thuận của chúng ta. Và ả còn lên những kế hoạch cho cháu. Cháu đã may mắn sống sót rời khỏi nước Anh đó chứ.”

Vị Bá tước đỏ ửng lên. “Ả gây nguy hiểm cho cháu ư?”

“Chú phải chắc chắn là cháu sẽ biết, dù có ghi chú hay không, rằng chú đã đưa Christiana đi. Còn lời giải thích nào khác có thể có đây? Điều mà chú không biết là vợ cháu có một người tình sống ở miền bắc nước Anh.”

Vị Bá tước liếc nhìn nàng với một sự thất vọng nghiêm khắc. Nàng đối diện với ông. Đáng lẽ David phải có một lý do hay ho chết tiệt khác để nói cho ông chú anh nghe mới đúng.

“Tuy nhiên, Lady Catherine đã biết điều này,” David tiếp tục. “Và vì vậy ả đã nói những gã đàn ông mà ả và Frans đã thuê làm điều đó và không để lại lời nhắn hay dấu hiệu gì hết, như thế sẽ khiến cháu nghi ngờ liệu Chistiana có bỏ đi theo gã đàn ông này không. Chúng thậm chí còn đưa nàng ra khỏi nước bằng cách đi từ một bến cảng phía bắc, vì vậy mà cháu có thể theo dấu nàng đến gặp người tình của nàng. Cùng lúc đó, thời gian trôi đi và cháu vẫn còn mắc kẹt ở nước Anh.” Anh dừng lại và mỉm cười khó chịu. “Và trong suốt thời gian đó, Catherine đã đến gặp Vua Edward tố cáo cháu. ả đã có nhiều thứ để kể, bởi vì Frans đã để ả biết mối quan hệ của cháu với chú.”

Một biểu hiện gay gắt bao phủ gương mặt vị Bá tước. Christiana giật lùi trong cảnh giác. Nàng đã thấy biểu hiện này trước đây, nhưng không phải trên gương mặt người đàn ông Pháp này.

“Ta sẽ làm việc với bọn chúng. Cả người đàn bà đó và Frans.”

“Cháu đã làm việc với chúng rồi.”

“Nếu ả bán đứng cháu với Edward, những thứ cháu biết có thể trở nên vô dụng. Ông ta có thể thay đổi bến cảng.”

Nghi ngờ của nàng đã đúng. David dự định giao địa điểm của bến cảng cho vị Bá tước này và người Pháp. Nhưng không phải để đổi lấy vàng bạc. Và, như là một đứa con của Senlis, chứ không phải trong sự phản quốc. Mọi quý tộc đều biết rõ và kính trọng lòng trung thành của sự ràng buộc máu mủ. Một lời tuyên thệ về lòng trung thành liên kết vững chắc thành một khối mạnh mẽ, nhưng một vị vua hay lãnh chúa sáng suốt thì không bao giờ đòi hỏi chư hầu của họ phải lựa chọn một trong hai bốn phận của họ.

“Cháu cũng nghĩ về chuyện này,” David nói. “Điều đó có thể xảy ra. Nhưng trước khi cháu lên đi, cháu đã biết, thậm chí là đã hai tuần sau khi nghe câu chuyện của Catherine, ông ta cũng không thay đổi kế hoạch. Ông ta đã truyền lệnh đến lực lượng quân đội Anh quốc trong lục địa, và đã không có thời gian để rút lại. Nhưng ông ta có thể hi vọng rằng chú muốn ông ta làm thế, để chú phải kháng lại lời cam kết tất cả lực lượng quân sự tập trung một địa điểm. Cháu cũng thắc mắc việc ông ta đã không để cháu trốn thoát với những tin tức từ sự phản bội của Lady Catherine có phải là để loại bỏ nghi ngờ về giá trị thông tin quân sự mà cháu đã xoay sở để gửi cho chú trước đó hay không.”

Mọi sự chú tâm của David đều tập trung vào chú anh, và đôi mắt màu xanh dương ấy không hề dao động trong cái nhìn kỹ lưỡng trên gương mặt người đàn ông già. Đôi mắt của vị Bá tước, với màu nâu đậm hơn là xanh dương, nhưng lại rất giống mắt anh, hiện lên những tia sắc nhọn mỗi khi ông nghiên cứu David một cách thận trọng.

Thật ra anh là ai? Well, giờ thì nàng đã viết. Nàng quá tê liệt và bối rối để có thể giải mã cảm

giác của nàng về sự phát hiện sảng sốt này. Đáng lẽ nàng nên nhẹ lòng. Chồng nàng không hề tầm thường. Dòng máu của cha anh, dòng máu trọng yếu, là dòng máu quý tộc.

Vậy tại sao sự điên tiết không thể giải thích được này lại làm nàng rối trí như thế?

Vị Bá tước đi đi lại lại và tự gật đầu. “Ta nghĩ cháu nói đúng. Mùa hè trôi qua quá nhanh. Nếu ông ta đến đây, thì ông ta phải thực hiện chuyện đó ngay. Quân đội của ông ta đã được triệu tập. Đã quá trễ để thay đổi tiến trình.” Ông đứng lại và quay qua David. “Vậy là, cháu có thông tin chưa?”

“Cháu có rồi. Nhiều hơn những gì ông ta nghĩ là cháu biết. Những con đường mà ông ta sẽ chọn và cả hướng đi nữa. Quy mô lực lượng quân sự. Cháu có hết.”

Vị Bá tước chờ đợi một cách hi vọng.

David cười yếu ớt. “Chú đã có những tài liệu đó chưa?”

Vị Bá tước thở dài đầy bức tức. “Những tài liệu của ta đang ở đây và đã được đối chứng. Tên đốc quân mang chúng đến từ Đức vua khi anh ta đến đây. Nhưng chúng ta đã phí thời giờ...”

“Chú đã phá vỡ hầu hết những giao ước của chúng ta. Và vì thế, cháu đã phải bỏ đi mà không còn lựa chọn nào khác. Cháu không thể trở lại Anh được nữa, và mặc dù một ngày nào đó Edward sẽ biết Christiana vô tội và có thể chào đón nàng trở về, thì nàng cũng không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc bị buộc chặt với một tương lai ở đây. Cháu không hề có kế hoạch bắt đầu cuộc sống dựa vào số vàng ít ỏi cháu mang đi cùng. Cháu cũng không đi xa hơn mà không có những tài liệu đó.”

Một sự căng thẳng thù địch dường như làm tê liệt cả hai người đàn ông, và có một thứ gì đó thật đáng sợ và tăm tối phun ra từ vị Bá tước. Christiana hít thở khó khăn. Nàng cũng đã từng nhận thấy sự hiện diện nguy hiểm thế này trước đây. Nàng tự hỏi không biết Bá tước đang suy ngẫm điều gì. Ông cũng là một người không thể đọc được ý nghĩ như David.

Ngoại trừ với David.

“Cháu đã từng bị tra tấn một lần ở Ai Cập.” David nói một cách bình tĩnh. “Đầu óc của người Pháp không thể đối chọi với sự khôn ngoan của những người Hồi giáo trong chuyện này được. Chú sẽ không để mất thời gian theo cách đó đâu, và cũng sẽ không có người thừa kế chờ đợi cái chết của chú nữa.”

Bên dưới những mi mắt sụp xuống, đôi mắt màu nâu trượt vào ánh mắt nàng một cách tinh vi. Một cơn ớn lạnh kinh hoàng làm nhói cổ nàng.

David nheo nheo đôi mắt. “Đừng có làm xấu hổ tên tuổi và dòng máu trong chú bằng ý nghĩ như thế. Nàng rõ ràng chẳng biết gì hết, cũng giống như vợ chú cũng không hề biết nếu bà ở trong tình trạng như vậy.”

Nhưng tôi có biết, nàng nghĩ điên rồ. Nàng đã cho rằng ông chú này cũng có thể đọc được con người như David. Nàng sụp mắt khỏi sự thanh tra của ông và cầu nguyện rằng ông sẽ không thấy gì ngoài nỗi sợ rõ ràng trên gương mặt nàng.

Bá tước xem xét nàng một hồi rồi cười nhẹ nhàng.

“Chú nghĩ tên đốc quân khi nào sẽ đến?” David hỏi.

“Sáng sớm mai.”

“Chú quá mạnh động, và cân nhắc việc ô nhục quá nhanh. Có bất kỳ thắc mắc nào nếu cháu yêu cầu những cam đoan bằng văn bản không?”

Đó là một lời quả trách nguy hiểm cho một thương nhân khi anh ta nói với một bá tước, dù có phải là bà con hay không. Lời quả trách nặng nề với sự không tin tưởng và xúc phạm. Nhưng vị Bá tước lại có vẻ bị ấn tượng hơn là tức giận.

“Đàn ông thường do dự những việc họ chưa hề làm, cháu ạ. Ghi nhận ý kiến của người khác không có nghĩa là cháu chọn nó”

David nhăn mày vẻ suy ngẫm rồi gật đầu, như thể anh hoàn toàn hiểu rõ sự giải thích của Bá tước và có một lý do để chấp nhận điều đó.

Sự căng thẳng chậm chậm tháo dần.

“Cháu hứa với chú là sẽ có đủ thời gian di chuyển lực lượng. Những con tàu thậm chí còn chưa sẵn sàng một nửa để ra khơi khi cháu rời đi.” David nói.

Điều đó có vẻ làm không khí thấy nhẹ nhàng hơn. Vị Bá tước mỉm cười dễ chịu, thậm chí ảm áp hơn.

David đi đến và cầm lấy tay nàng. “Chỉ cho anh phòng chúng ta nào, Christiana. Anh muốn thoát khỏi thứ sắt thép này ngay, chúng đã nướng người anh dưới ánh mắt trời thiêu nóng cả ngày nay rồi.”

“Ta sẽ gọi những hộ vệ của ta giúp cháu,” Bá tước nói, “và nói với bà chủ kêu một vài người hầu chuẩn bị bồn tắm cho cháu luôn.”

Christiana không nói gì và dẫn David ra khỏi đại sảnh, hướng đến tòa nhà cao dài sát bên với những căn phòng trong đó.

“Ông ấy làm anh kiệt quệ hết sức,” David lầm bầm khi họ đi trong màn đêm ảm áp. “Cứ như thể anh đàm phán với chính hình ảnh của mình trong gương vậy.”

Chapter 20

Hai người hộ vệ cởi chiếc áo giáp giúp David. Họ cứ gọi anh là “ngài”. Christiana liếc nhìn cơ thể thon dài của chồng nàng với sự giận dữ khi anh đứng căng chân trong lúc chiếc áo giáp được cởi ra. Người ta sẽ nghĩ là anh đã làm thế hàng ngàn lần rồi.

Cạnh ngọn lửa lò sưởi đang cháy sầm sập, những người hầu đang đổ nước vào một cái bồn gỗ sâu. Một cô gái cứ nhìn David và cười mỉm ngọt ngào bất cứ khi nào cô nàng bắt được ánh mắt anh. Christiana tóm lấy cần cổ cô nàng ngay khi xô nước cuối cùng đã được đổ vào.

“Đi ra ngoài. Tôi sẽ chăm sóc cho chồng tôi.”

Những người hầu hối hả chạy ra ngoài. Hai người hộ vệ cũng kết thúc việc vật lê thê của họ, nói những lời chào tạm biệt vui vẻ rồi đi ra.

David cởi bộ đồ thấm ướt ra và bước vào bồn.

Cái nhìn trên hình thể anh làm nàng bị kích thích hơn nàng thừa nhận. Nàng nguyên rửa trong im lặng về sự yếu đuối và sự phản bội của trái tim nàng thoát khỏi sự chế ngự bởi ý muốn và tâm trí nàng. *Cuộc đời chúng ta là một sự ảo tưởng dai dẳng*, nàng cáu kỉnh. *Thật sai lầm khi nghĩ rằng mình có thể tìm thấy sự mãn nguyện trong khoái lạc một mình. Anh ta sẽ luôn là một người lạ. Mình sẽ luôn là một món đồ chơi chia sẻ giường ngủ chứ không phải cuộc sống với anh ta. Một khi mình tổng được điều đó ra với anh ta, mình sẽ tổng được mọi thứ, và rồi mình sẽ yêu cầu anh ta một căn phòng khác.*

Nàng kéo lại một chiếc ghế đầu, ngồi xuống, và đối mặt với anh.

“Không phải em định phục vụ cho anh à?” anh hỏi.

“Tắm rửa đi,” nàng ra lệnh một cách nguy hiểm, ném cho anh một bánh xà bông. “Và nói chuyện.”

“À,” anh nói vẻ suy ngẫm.

“Và không có ‘à’ gì hết, David. Chỉ thêm một từ ‘à’ nữa thôi là tôi sẽ dìm anh cho coi.”

“Anh hiểu là em đang tức giận, em yêu. Tin anh đi, anh đã trải qua một rắc rối rất lớn để không lôi kéo em vào chuyện này. Anh định sẽ không cho em biết gì hết. Edward sẽ không bao giờ có thể trách tội em về những tội lỗi của anh. Bá tước đã làm anh kinh ngạc với cuộc bắc cóc này. Anh thật sự thất vọng về ông ấy, thật sự điên cuồng lên.”

“Thật sao?”

“Thật. Anh đã nghĩ ông ấy có tinh thần thượng võ hơn. Việc bắt cóc và gây nguy hiểm cho một cô gái vô tội ... quả thật rất hạ đẳng.”

“Ông ấy muốn biết tên của bến cảng, David. Ông ấy rõ ràng sẽ giết em nếu ông ấy nghĩ là điều đó có thể khiến anh đưa tên bến cảng cho ông chỉ một phút trước đó thôi.”

“Chính vì vậy anh mới muốn ông ấy nghĩ là chúng ta không hề bằng lòng với nhau. Anh không muốn ông ấy cứ tranh cãi với anh việc ông ấy có lợi dụng em để chống lại anh hay không. Một khi viên đốc quân d’Eu đến đây, anh sẽ bắt ông ấy đảm bảo sự an toàn của em trước khi anh nói chuyện với họ. Viên đốc quân được đồn là rất xứng đáng với quan điểm đàn độn.”

Nàng đảo tròn mắt. “Hãy để chúng ta bắt đầu nào. Có phải vị Bá tước đó thật ra là bà con của anh không?”

“Có vẻ vậy.”

“Anh biết lâu chưa?”

“Hầu như cả cuộc đời anh. Mẹ anh đã kể với anh về cha anh khi anh còn nhỏ. Vì vậy anh mới biết anh không phải là một đứa con hoang bình thường.”

“Sao anh không nói với em.”

“Đó là một đòi hỏi có vẻ đơn giản nhưng thực hiện thì lại rất khó khăn, Christiana. Và trừ phi một đứa con hoang bị nhận diện, thì điều đó không hề có giá trị gì hết.” Anh nhìn mình xoa xà phòng lên một cánh tay. “Liệu điều đó có giúp ích được gì không, em yêu?”

Nàng phải thực sự ước nguyện thật nghiêm túc để có thể nói không. “Nếu anh nói ngay từ đầu thì có thể.”

“Vậy thì anh xin lỗi vì anh đã không nói với em.”

“Không, anh không cần phải thế. Niềm kiêu hãnh của anh muốn em chấp nhận anh như là một thương nhân, không phải là con trai của một Senlis. Anh có thể rất kỳ quặc, David. Không có nhiều người đàn ông cho rằng dòng máu quý tộc sẽ khiến họ kém giá trị hơn thay vì khiến họ có nhiều giá trị hơn đâu.”

Anh liếc nhìn nàng một cách sắc bén. Nàng cứ để anh thấy sự giận dữ của nàng.

“Anh lừa dối em.” Nàng nói. “Hết lần này đến lần khác,”

“Chỉ vì anh muốn bảo vệ em thôi. Chuyện này bắt đầu rất lâu trước khi ta gặp nhau. Anh đã tìm cách để giữ em xa khỏi chuyện này, không hề biết gì về nó, để em có thể được tự do nếu có gì đó không hay xảy ra.”

“Em là vợ anh. Không ai tin là em không hề biết chuyện gì hết.”

“Em là con gái của Hugh Fitzwaryn và được bảo hộ bởi Đức vua. Tất cả mọi người sẽ tin điều đó. Cả Edward và những người thủ lĩnh của ông ta sẽ không buộc tội em với những việc làm của ông chồng thương nhân của em được.”

Những cái cớ ôn tồn của anh làm nàng tức điên lên. Nàng nhấc hai bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm của nàng lên và dội xuống đầu nàng. “Em là *vợ anh*! Nếu có gì không hay xảy ra, em sẽ là người phải nhìn họ xé anh ra thành trăm mảnh thậm chí nếu em được tự do đi chẳng nữa. Em vẫn phải nhìn, cho tất cả những gì mà em biết. Nhưng điều tệ hơn, anh che dấu bản thân với em, che dấu nguồn gốc thật sự của anh, che dấu việc anh là ai.”

Sự khắc nghiệt lơ lửng quanh miệng và mắt anh. “Em không phải là vợ anh cả hàng tháng nay rồi. Liệu anh có nên tin tưởng vào cô gái sống trong nhà anh như một vị khách hay một cô em họ không nhỉ?”

“Một vị khách còn tốt hơn một tác phẩm nghệ thuật quý báu nào đó. Một cô em họ còn tốt hơn là một phần của thứ tài sản quý tộc được mua về để xoa dịu lòng kiêu hãnh bị xúc phạm của một đứa con trai bị quên lãng.”

Đôi mắt anh lóe sáng. “Nếu em thực sự tin như thế, vậy thì chẳng cần giải thích thêm điều gì cho em nữa. Dù ngày đó anh đã nói gì đi nữa, em cũng biết rõ về anh hơn.”

“Biết rõ về anh hơn? Ngay lúc này đây em không nghĩ là em biết tý gì về anh hết, cái người đáng nguyên rủa như anh. Và đừng có ám chỉ là mọi chuyện đã xong, dù cho em phải nghe lời anh thế nào đi nữa. Rồi sao nào? Anh sẽ ở lại Pháp và gửi tin cho em à? Viết cho em lá thư ra lệnh em phải đến đây trùng phùng với anh hả?”

“Đúng, nhưng anh vẫn có ý định cho em một sự lựa chọn.”

“Thật sao? Well, chú anh đã đóng cánh cửa đó lại rồi!”

“Nó vẫn còn thấy được.”

Nàng quay mặt đi chỗ khác cho đến khi nàng thu lại sự tự chủ. Nàng vượt thẳng vạt váy. “Em muốn anh nói tất cả cho em. Ngay bây giờ. Em phải biết tình trạng của em và những sự lựa chọn của em. Bắt đầu đi.”

Anh kể chuyện trong khi cạo rửa. “Chuyện bắt đầu khá đơn giản. Edward yêu cầu anh vẽ những tấm bản đồ. Đã đến lúc chuyện đó xảy đến với anh, anh có thể biết ông ấy chọn bến cảng nào qua những câu hỏi mà ông ấy hỏi anh về chúng. Anh thật sự không bao giờ tha thứ cho cha anh với những điều ông đã gây ra cho Joanna. Ông ta đã phá hủy bà, vứt bỏ bà và phó mặc cho thế giới định đoạt. Có lẽ anh cũng phần nộ về việc ông ta hầu như không biết gì và bỏ mặc anh. Dù sao thì, việc đó cũng chẳng ích gì, anh bắt đầu gây ra một vài chuyện không hay ở Pháp đủ để bất cứ ai chú ý nghi ngờ những việc anh làm. Rồi anh sử dụng dấu hiệu ba con rắn như là

một tín hiệu về sự có mặt của anh. Chúng được khắc trên chiếc nhẫn mà cha anh lại cho mẹ. Bà cứ nghĩ nó như một chiếc nhẫn cưới, nhưng anh lại nghĩ ông ta có ý đền trả cho bà vì tình yêu của bà mà thôi.”

Anh ngừng lại và đập xà bông giữa hai bàn tay. Hành động đó làm anh bị sao lãng. Christiana nhìn anh quan sát bọt xà phòng trắng xóa rồi đến bánh xà bông. Nàng buồn cười. Vợ của gã thương nhân này cũng đã từng bị phân tâm giống anh khi nàng tắm ở đây lần đầu.

“Nó được mua từ thành phố Loire,” nàng nói.

David ngửi ngửi bọt xà bông. “Nó tốt hơn hẳn, đúng không? Anh tự hỏi...”

“Hai mươi bánh lớn cho một đồng.”

Anh nhướn lông mày. Nàng quan sát anh bắt đầu im lặng tính toán giá nhập khẩu và khoảng lợi nhuận tiềm năng của nó.

“David,” nàng nhắc, kéo anh trở lại câu chuyện.

“À, đúng rồi. Kế hoạch của anh là để cho vị Bá tước biết về anh, nhận ra sự liên kết giữa bọn anh, và tiếp cận anh vì bên cạnh. Anh sẽ chống cự lại và để ông ấy thuyết phục anh bằng cách chơi trò ràng buộc máu mủ. Anh sẽ mủi lòng, chấp nhận mà không tính toán gì hết để ông ấy nghĩ rằng anh làm thế vì dòng máu của anh, rồi từ đó ông ấy sẽ tin tưởng anh. Nhưng anh sẽ cho ông ấy bên cạnh không đúng. Quân đội Pháp sẽ đi một hướng, và quân đội Edward sẽ đi từ hướng khác, rồi cách đó sẽ khiến chiến thắng của người Anh là quá rõ ràng.”

Nàng nhìn biểu hiện trên mặt anh. Thực tế. Sắc sảo. Như thể đàn ông tính toán những âm mưu tỉ mỉ cả hàng năm trời, thao túng điều khiển những mảng nhỏ nhất.

Nàng nhận ra anh rất thích thú với điều này. Anh đã đi đến Lục Địa Đen và vắng qua dãy Anpes mỗi năm. Anh cần những hành trình, những kế hoạch, những thách thức như thế.

“Và anh sẽ trừng phạt gia đình đó vì số phận của mẹ anh,” nàng thêm vào.

“Đúng. Anh ngờ là Bá tước Senlis vẫn sẽ duy trì hội đồng của Đức vua sau khi đưa ra ý kiến tệ hại như thế. Một sự suy sụp địa vị và danh dự, nhưng không có hại gì hết. Không giống sự suy sụp của Joanna. Dù vậy, vẫn phải có một phán quyết.”

“Vậy có gì đã không đi đúng kế hoạch?”

“Không gì cả. Mọi chuyện diễn ra như kế hoạch. Ngoại trừ một vài điều ngạc nhiên. Rất sớm, Honore, vị Bá tước trước, qua đời, và em trai của ông ta – Theobald có được vị trí của ông ta. Theobald, một người đàn ông thậm chí còn nguy hiểm hơn gấp bội.”

Nàng đứng dậy và bước chầm chậm quanh căn phòng. Nàng chờ nghe phần còn lại. David còn chờ lâu hơn.

“Anh có ý gì khi nói về chuyện người thừa kế của ông ấy muốn ông ấy chết?” nàng nói buột ra.

“Đó là một điều ngạc nhiên khác. Điều ngạc nhiên rất lớn là đàng khác. Ông ấy không hề đề nghị cho anh tiền bạc. Ông ấy đề nghị công nhận anh và trao cho anh Senlis. Những đứa con khác của Honore và Theobald đều đã chết. Ông ấy thề rằng anh trai ông đã từng có một lời tuyên thệ bí mật với mẹ anh. Ông ấy sẽ làm thế, nhưng điều đó sẽ bảo vệ quyền thừa kế của anh.”

Nàng nhìn anh chăm chú.

David. Gã thương nhân của nàng. Một Bá tước Senlis.

“Đàn ông đã bị xúi dục làm phản bởi những thứ còn ít hơn thế, cô bé của anh.”

“Anh nói là anh không thích thú gì việc trở thành một hiệp sĩ mà.”

Anh cười sảng khoái. “Em yêu ơi, một hiệp sĩ là một chuyện, một bá tước và một thủ lĩnh của Vua nước Pháp lại là một chuyện khác.”

“Vậy là anh định làm thế thật sao?”

“Anh chưa quyết định. Em sẽ muốn anh làm thế nào?”

“Không, David. Anh đã bắt đầu chuyện này quá lâu rồi. Anh không thể nhồi nhét việc chọn lựa lên em bây giờ được.”

Nàng lại bắt đầu đi tới đi lui, nói to suy nghĩ của mình. “Có quá nhiều người mắc nợ lòng trung thành với cả hai nhà vua hay lãnh chúa. Rất nhiều thủ lĩnh người Anh cũng có những vùng đất trên nước Pháp. Ai ai cũng hiểu rằng lòng trung thành đôi lúc lại xung đột với nhau.”

Anh vớ tay ra và bắt lấy cánh tay nàng khi nàng đi ngang qua. Anh giữ chặt lấy nàng và nhìn lên nàng, lắc lắc đầu. “Đừng ra vẻ như anh đang đối mặt với những điều khác nữa. Những điều em nói đều đúng, nhưng có những quy tắc quyết định cách mà một người đàn ông sẽ phải giải quyết trong những trường đó. Điều này thì khác. Nếu anh trợ giúp Bá tước và nước Pháp, nếu anh làm điều này, anh sẽ phải bỏn một sự tin tưởng, một tình bạn và cả đất nước của anh nữa. Với cái giá được đưa ra, anh cũng không ngoại lệ, nhưng anh sẽ không giả vờ như chuyện này dễ thương hơn thực tế của nó đâu.”

Chết tiệt. *Chết tiệt*. Có quá đủ sự nhập nhằng ở đây để có thể hợp lý hóa hành động của anh. Ít nhất anh cũng có thể để nàng cảm thấy một sự xoa dịu từ chúng.

“Pháp là đất nước của anh, David,” nàng chỉ ra. “Cha anh là một người Pháp.”

“Sự thật thì, anh nhận ra rằng không phải nước anh làm anh băn khoăn. Hay thậm chí cả

Edward cũng thế. Ông ấy đã có những thủ lĩnh làm những điều tệ hơn cho ông, và ông ấy còn sở hữu một khả năng phi thường để hiểu và thậm chí tha thứ cho những thứ như thế. Không. Đó là London trong tâm trí anh. Nếu không phải vì thành phố của anh, anh cũng không nghĩ rằng anh sẽ ngập ngừng đâu.”

Anh cầm bánh xà bông lên. “Vì em đuổi mấy người hầu đi, ít nhất em cũng có thể chà lưng cho anh chứ.”

Nàng quỳ xuống đằng sau anh và xoa nhẹ miếng bọt biển lên cơ bắp của anh. Bất kể sự xáo động thăm sâu trong nàng, nàng không thể kìm lại việc chú ý rằng đây là lần đầu tiên nàng chạm vào thân thể anh sau nhiều tháng trời rỗng rã. Một sự căng cứng nhẹ bên dưới lòng bàn tay nàng cho nàng biết anh cũng nhận thức điều đó.

“Anh đã nói dối em vào tháng Tư vừa rồi. Anh đến Pháp chứ không phải đến Salisbury.”

“Anh không thể lôi kéo em vào chuyện này được.” Anh liếc qua vai và nói. “Cái ngày trong phòng chứa. Những câu hỏi của em. Em đã đoán được bao nhiêu phần?”

“Gần hết, nhưng không phải chuyện về cha anh. Đầu tiên em nghe lỏm được cuộc nói chuyện của anh với Frans. Em nấp trong lối đi bí mật. Nhưng em không chắc đó có phải là anh không. Em biết anh là một điệp viên cho người Pháp. Em đã thấy anh gặp ông ta một lần nữa ở Westminster. Khi Bá tước đến Hamstead, em nghe giọng nói của ông ấy trước khi ông ấy rời đi. Em biết ông ấy là người Pháp, và là một quý tộc.”

“Và em nghĩ rằng anh có thể bán những kế hoạch của Edward vì tiền sao?”

“Không hề có một sự giải thích nào cho những chuyện đó. Thật ra, tiền bạc không có ý nghĩ gì hết. Anh hưởng thụ sự giàu có của anh, nhưng anh quá giàu để là một gã sẽ làm bất cứ điều gì vì tham lam.”

Anh quay người ra đằng sau và nhìn xuống nàng. “Nếu em đã biết quá nhiều như vậy, anh thật ngạc nhiên vì em không bỏ đi sớm hơn, trong khi anh đi xa, vì sự an toàn của em và danh dự cho gia đình em nữa. Em có chạy đến Edward để nói những sự nghi ngờ của em. Tại sao em không làm thế?”

Nàng tránh ánh mắt xem xét của anh. Nàng không muốn trả lời vì nàng biết mình sẽ bị tổn thương. Với lại, đây là lượt nàng đặt câu hỏi mà.

“Anh đã nói anh sẽ về vào tháng Tư và em tin anh. Anh không nói dối em về việc đó luôn chứ?”

Anh lắc đầu. “Anh đã không quyết định liệu anh có về không một khi anh đến đó, nhưng anh mong được trở về trong một hoàn cảnh khác. Nếu anh trao cho Bá tước vị trí bến cảng ở Bordeaux, và ông ấy đã đến đó, Edward sẽ không bao giờ đoán được là anh hay ai khác hay thậm chí cả nước Pháp đang chờ đợi ông ta ở đó. Một nửa lực lượng của họ đã ở phương nam

và đang thương thảo với Grossmont. Phần còn lại của lực lượng có thể đã nhận được báo cáo về việc nổ neo của những con tàu xuôi theo bờ biển, hoặc đã đi cứu viện cho việc vây hãm vùng Angiullon dưới đó. Anh thật sự mong muốn được trở về, giả bộ như Theobald sẽ cho phép anh làm thế.”

Ánh mắt vững vàng, giọng nói êm ái và gương mặt anh rất gần với nàng, làm nàng luống cuống. Ý chí quyết tâm của nàng bắt đầu mất đi. Nàng đẩy vai anh ra để nàng có thể dội rửa xà phòng, và anh quay mặt đi.

“Nhưng giờ thì Lady Catherine đã nói với Edward về anh rồi, anh không thể trở lại được nữa. Tại sao bà ta lại làm thế? Có phải bà ta điên lên về về tài sản ở Hampstead không?”

Anh không hề phản ứng trong một vài giây. Nàng đoán là anh đang cân nhắc câu trả lời. Nàng chuẩn bị tinh thần cho những lời nói dối khác.

“Lady Catherine và anh có một chuyện cũ dài. Tài sản chỉ là một phần nhỏ và gần đây của chuyện đó thôi. Ắ đã làm anh đau đớn hồi anh còn trẻ tuổi. Chứng cứ của việc đó ngay bên dưới những ngón tay em đó. Một vài tháng trước anh đã đáp trả lại ả nhẹ nhàng thôi.”

Nàng lắc lư trên gót giày bởi cú sốc. Nàng nhìn xuống chiếc lưng mạnh mẽ của anh và những vết sẹo ngang dọc trên đó. Bất kể quyết tâm của nàng phải đối xử với anh lãnh đạm như anh đối xử với nàng, trái tim nàng vẫn bị xé toạc.

Nàng không cần nghe chuyện đó, vì nàng có thể tưởng tượng được. Những đầu ngón tay nàng lần theo những vết hằn mảnh mai mãi mãi tồn tại ở đó. Nàng thấy anh ở đó, một cậu bé đang bị quất roi tàn bạo. Nàng thấy Lady Catherine, an toàn trong sự miễn tội mà địa vị của ả trao cho ả, ra lệnh hành hạ những thanh niên để thỏa mãn tính coi khinh hay tàn độc của ả. Dĩ nhiên không phải ở London. Thậm chí là một người học việc, anh cũng sẽ được bảo vệ ở đó.

Anh đã đáp trả lại ả trong sự nhẹ nhàng. Có phải nghĩa là trả lại ả những vết sẹo ngay trên da của ả không? Nàng hi vọng thế.

Nàng cảm nhận một làn sóng mỏng manh của chàng trai trẻ đã bị ngược đãi khắc nghiệt. Nàng hầu như không thể kháng cự lại thôi thúc muốn hôn lên những vết hằn đó.

Điều này thật điên rồ, nàng tự quở trách bản thân. *Anh không hề muốn sự cảm thông hay âu yếm nào từ mình hết. Mình không phải là một phần trong quá khứ hay sự trả thù của anh. Mình không có vai trò gì trong việc hé lộ những chuyện đó bây giờ. Mình bây giờ là sự phiền phức mà Bá tước làm cho những kế hoạch của anh trở nên rắc rối.*

“Anh nói là anh chưa quyết định làm gì mà, David. Nếu ngày mai anh không giao địa điểm bến cảng cho họ thì điều gì sẽ xảy ra?”

Nàng mừng vì nàng không thể thấy mặt anh. Nếu anh nói dối nàng, nàng thật sự không muốn biết tí nào.

“Bá tước đã làm tất cả những gì có thể để đảm bảo rằng không còn nhiều lựa chọn nữa. Catherine đã đến nói với Edward như anh đã nói, nhưng sự ngạc nhiên của Bá tước với những tin tức đó thì đã thất bại. Ông ấy gửi bà ta đến để phản bội anh, để buộc anh vào tình thế này. Tuy nhiên, kế hoạch của bà ta là giữ chân anh ở Anh quốc để Edward có thể bắt anh. Dù vậy, ông ta đã tìm cách buộc anh phải chạy khỏi Anh quốc, và ông ta bắt cóc em để anh phải đến đây. Với cuộc sống nguy hiểm ở Anh, ông ấy biết là lời đề nghị của ông ấy sẽ trở nên hấp dẫn hơn.” Anh ngừng lại. “Tuy nhiên, dù có quan hệ họ hàng hay không, anh cũng không nghĩ là ông ấy sẽ để anh sống sót rời khỏi đây nếu anh từ chối ông ấy.”

Nàng thật sự ước rằng anh sẽ nói dối nàng. “Vậy là anh không có lựa chọn nào hết.”

“Dĩ nhiên anh có.”

Nàng như muốn bệnh. Nói một cách khác, địa vị và sự giàu có đang chờ đợi. Còn hơn cả những gì anh từng mong đợi trên cuộc đời này. Senlis là quyền thừa kế của anh và anh xứng đáng có nó, anh nên nhận lấy nó. Nhưng, Chúa ơi, những người nàng biết và yêu thương sẽ lái những con tàu đến Pháp. Anh trai nàng, Đức vua của nàng, Thomas và những người khác... và giờ anh lại nói rằng Theobald sẽ giết anh nếu anh không chịu hợp tác.

Không liên quan đến nàng. Anh không liên quan đến nàng.

Nàng gần như ôm lấy anh và cầu xin anh chọn cả hai lựa chọn hoặc đừng chọn điều nào hết.

Nàng quay lại chiếc ghế đầu. “Anh hầu như đã bị bắt ở Anh à?”

“Không có ai chặn đường hay thẩm vấn anh. Chiếc áo giáp là một vỏ bọc nguy trang hoàn hảo, vì có rất nhiều hiệp sĩ ở khắp nơi trên nước Anh, thậm chí ở đây cũng thế, nó giúp anh đi đến đây mà không có nghi ngờ nào cả.”

“Còn huy hiệu trên khiên của anh thì sao?”

“Em thích nó à? Anh không thể đánh lạc hướng người khác bằng hình ảnh một hiệp sĩ với cái khiên trơn láng được. Rất may là anh không gặp phải viên quan kiểm soát huy hiệu nào biết nó là huy hiệu mới và không được đăng ký.”

“Vậy là anh đã đuổi theo em lên phía bắc ư?”

“Ừ.” Anh bắn sang nàng một cái nhìn xuyên thấu. “Đừng lo. Hẳn ko bị tổn hại gì hết. Mặc dù khi Sieg đe dọa thiến hẳn, anh đã nghĩ là hẳn có thể sẽ chết vì kinh hoàng. Vì anh đã cứu hẳn khỏi điều đó nên giờ hẳn rõ ràng sẽ vui vẻ bỏ mạng vì anh luôn ấy.”

Nàng nhìn lơ lửng trong phòng, nàng chẳng quan tâm lắm nếu Sieg có thiến Stephen hay không, hay dù có làm gì khác với hẳn đi nữa.

“Tội anh còn bị chậm trễ hơn khi Oliver cứ khẳng khẳng dẫn theo và bao bọc cho cô gái của Stephen khỏi sự phẫn nộ của gia đình cô ta.”

Nàng không nghe thấy anh nói. Nàng đi đến lò sưởi. Có một nồi nước ấm ở đó và nàng nhắc nó lên, mang đến chiếc bồn tắm của anh.

Nàng chú ý anh đang nhìn nàng.

“Gì cơ?” nàng hỏi.

“Em có nghe anh nói gì không đó? Em không ghen à? Anh nói là hẳn có một cô gái ở với hẳn.”

Nàng nhúu mắt. “So với một người thông minh, anh quả là một kẻ ngốc!” nàng rít lên, đổ nước lên đầu anh. Nàng lộn ngược cái nồi, ném phịch xuống, rồi hùng hổ bước đi.

Nàng nhìn trừng trừng bức tường, mờ đi vì tức giận. Nàng nghe anh rời khỏi cái bồn và lau khô người. Một vài giây sau anh bước đến đằng sau nàng.

Anh chạm nhẹ lên vai nàng.

“Anh vẫn không tin em,” nàng nhún vai hất tay anh ta. “Sau anh ta, đến lượt anh lừa dối em, trong khi em thì cứ luôn trao cho anh những gì chân thật nhất ngay từ đầu. Anh nghĩ là ai cũng sống kiểu lừa dối như anh sao?”

“Anh tin em. Nhưng anh cứ tự hỏi liệu em có còn yêu hẳn không. Em chưa bao giờ nói em không còn yêu hẳn.”

“Mấy chuyện đó không giống nhau. Nếu anh thắc mắc thế thì anh phải hỏi em chứ!”

Anh bước đến gần hơn và nói lạnh lẽ. “Anh không hỏi em, chỉ vì em cũng không hỏi anh về chuyện nước Pháp, và cũng với những lý do tương tự như em thôi. Chúng ta đã không nói chuyện với nhau về những thứ có thể làm chúng ta đau đớn. Anh không bao giờ hỏi em, bởi lẽ anh sợ câu trả lời của em. Anh đã hi vọng lần đó chúng ta có thể bàn về chuyện này. Nhưng chúng ta đã bỏ lỡ chừng ấy thời gian và giờ thì anh đang hỏi em đây. Em còn yêu hẳn không?”

Nàng nhắm chặt đôi mắt và tận hưởng âm thanh trong giọng nói tuyệt vời của anh, ước rằng tông giọng êm ái đó đừng hỏi những câu hỏi dẫn đến lối mòn này. Nàng sợ nơi mà lối mòn ấy dẫn đến.

Dù vậy, anh đã đúng. Cuối cùng thì, hôm nay đây, anh đã chân thật với nàng. Nàng không nên bắt đầu những sự dối gạt với lòng nàng nữa. Nhưng chân thành mà nói, cả hai người bọn họ, có thể đã tước mất niềm tin của nàng với mọi thứ, thậm chí nó còn phá hủy lòng quyết tâm mỏng manh về đam mê và tình yêu của nàng nữa.

“Em đã không còn quan tâm tới hẳn và em nghĩ là mình cũng chưa từng yêu hẳn.”

“Tại sao em nghĩ thế?”

Bởi vì giờ thì em biết tình yêu là gì rồi, nàng hầu như đã thốt ra.

Sự im lặng đập dồn khi anh chờ đợi câu trả lời của nàng. Nàng đột nhiên cảm thấy yếu ớt khủng khiếp. Đây là câu hỏi thứ hai mà nếu nàng trả lời thật thà thì nó sẽ đòi hỏi một sự thừa nhận về tình yêu của nàng.

Tại sao không nói cho anh biết? Thừa nhận sự thật, và rồi đi bỏ ra ngoài. Nàng nhả mặt. Một hành động vĩ đại của anh sẽ hoàn toàn rút mất niềm hi vọng về tình tiết xúc động và ảnh hưởng của chuyện đó. Anh đơn giản sẽ để nàng đi, rồi cứ tiếp tục sống với cuộc đời mà anh đã chọn cho mình. Anh sẽ không đủ bản tâm để bị xúc động bởi sự thừa nhận hay chối từ nào hết.

“Tại sao giờ thì anh lại tin em, sau cuộc gặp đó, David? Stephen đã nói cho anh sự thật à? Bộ anh tin những thứ vớ vẩn đó khi anh chẳng thèm tin em sao?”

“Hắn đã nói với anh, nhưng hắn đã thề với sự trong sạch nhất dưới hoàn cảnh thư thế. Mà cũng không quan trọng vì anh đã tin em. Bất cứ khi nào anh nghĩ về ngày hôm đó, anh đều nhìn thấy một cô gái xinh đẹp chạy nhào vào vòng tay anh, Đầy sự hứng khởi, không một chút tội lỗi hay e sợ.” Hai bàn tay anh lại nhẹ nhàng đặt trên vai nàng. “Và khi đó em đã muốn nói với anh gì nhỉ?”

Lại là một câu hỏi thăm dò nữa.

Anh đã đoán ra, nàng nhận ra với một cú sốc. Tâm trí anh vẫn thấy những thứ mà sự tức giận điên cuồng của anh không thể thấy.

Nàng trở nên ý thức một cách sâu sắc với hơi ấm và mùi hương của anh sau lưng nàng. Sự im lặng bị thắt chặt khi một điều gì đó khác trở dậy trong anh. Một thứ mong mỏi và không thể kiên nhẫn.

Nàng nhúc nhối với mong muốn được nói ra, nhưng nàng lại nghĩ về những điều mà nàng đã ném vào anh chiều hôm đó trong căn phòng của họ. Nàng nhớ nàng đã lẩn tránh anh thế nào và sự yêu mến của anh suốt thời gian đính hôn của họ. Nàng mừng tượng đến cậu bé học việc bị tra tấn bởi sự chủ tâm của mẹ quý tộc Lady Catherine.

Nàng chắc chắn có thể nói với anh ngay bây giờ. Thậm chí anh có thể sẽ đặt một vài quyền hạn nhỏ lên những cảm xúc của nàng dành cho anh, anh sẽ nghĩ là sự thay đổi vận mệnh của anh từ một thương nhân đến người thừa kế bá tước khiến nàng nhận ra tình yêu đột ngột như thế.

“Em không nhớ,” nàng lẩm bẩm.

Anh đứng đó trong yên lặng, nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh tay nàng. Nàng nhắm mắt lại và mê mải theo sự đụng chạm và gần gũi từ anh. Niềm hăng say của anh mãnh liệt bao quanh nàng một cách cảm dỗ đầy quyến rũ. Mặc cho những nút thắt trói buộc cảm xúc của nàng từ lúc nàng khám phá ra sự thật, mặc do quyết định của nàng là phải rời xa kẻ lạ mặt này, nàng cũng bị hấp

dẫn bởi sự thoải mái tuyệt diệu từ sự vuốt ve êm dịu của anh.

“Anh cần biết một số thứ từ em ngay bây giờ,” cuối cùng anh nói.

“Em chẳng có câu chuyện gì thú vị như của anh cả.”

“Em có bị tổn thương gì không?”

“Không. Không hẳn. Bọn họ bắt em cưỡi ngựa nhiều ngày liền, móng em đau nhứt vì ngồi trên yên ngựa và da của em thì đỏ ửng lên vì mặt trời mùa hạ, nhưng đó là tất cả. Ban đêm em phải cùng họ ở trong những nhà nghỉ hơi hám với những căn phòng nóng sôi lên, nhưng những người đàn ông đó không có làm phiền em, mặc dù có một người nhìn em hơi trơ tráo. Thức ăn thì kinh khủng và chuyến đi biển quả đáng sợ, và em tới đây trông như một kẻ nhà quê nghèo nàn nhất, còn mùi thì quá sức tẻ nhạt, nhưng tóm lại là em không có bị tổn thương gì hết.”

Anh quay người nàng lại. Anh đã mặc trên người một chiếc áo choàng rộng lưng thùng và dài như một thứ áo choàng mà một người Hồi Giáo hay mặc. Nàng nhìn lên mặt anh và thấy có nhiều thứ ẩn dấu bên dưới biểu hiện bình thản mà nàng chưa bao giờ chứng kiến nơi anh trước đây. Âu lo. Do dự. Nghi ngờ. Trông anh còn ít kìm chế hơn khi anh ở trong bồn tắm.

Anh chạm nhẹ lên mặt nàng. “Nếu anh làm điều này, em không cần phải ở lại đây. Rồi Edward sẽ chấp nhận rằng em không liên quan đến chuyện này sớm thôi. Em có thể trở về nhà.

Nàng nhìn anh chăm chú, tình yêu của nàng làm quặn trái tim nàng. Sự tiếp xúc nhỏ bé của làn da anh trên da nàng là quá đủ để thức tỉnh tất cả những xúc cảm của nàng với anh. “Đó là lý do anh lấy tên em cho những tài sản, phải không? Để họ không thể tịch thu của em đúng không?”

“Ừ. Edward luôn có cơ hội nghi ngờ anh dựa trên những gì ông biết về anh, dù ý định của anh là gì đi nữa. Anh không muốn em bị phụ thuộc nếu trò chơi nguy hiểm này trở nên sai lệch.”

“Vậy tại sao anh không đợi? Để kết hôn ấy? Anh nói chuyện này đã bắt đầu rất lâu trước khi chúng ta gặp nhau mà. Rất lâu trước khi anh cầu hôn em. Tại sao anh phải làm mọi chuyện phức tạp cho mình thế chứ?”

Thậm chí ngay cả khi nàng nói thế, một sự xúc động kỳ lạ vẫn quét qua nàng. Nàng biết nàng không muốn đối mặt với sự thật căng thẳng, dây dưa và thẳng thừng như thế. Một lời giải thích cho một trong những câu hỏi thường trực đầu tiên của nàng về người đàn ông này cứ luôn thôi thúc trong nàng.

Ôi Chúa ơi. Chúa ơi. Thậm chí có là một lời dối, một ảo tưởng đi chăng nữa, không cần nhiều, nhưng ít ra, khi tình yêu của nàng tìm kiếm một sự thỏa hiệp với cuộc sống của nàng, cũng cần phải có thứ gì đó để nàng có thể bám víu..

Những ngón tay anh vẫn ở trên mặt nàng. Nàng tuyệt vọng nhìn vào đôi mắt xanh dương

của anh và tìm kiếm tất cả những sự nhận thức mà nàng chưa từng biết ở anh thậm chí khi họ gần gũi nhất. Nàng nhìn chăm chú qua những bức màn và sức mạnh mãnh liệt, cố gắng thấy được tâm hồn của anh.

“Anh chưa bao giờ cầu hôn em, đúng không?” nàng nói. “Đó là ý kiến của Edward. Ngài đưa ra đề nghị về cuộc hôn nhân này, có lẽ vì lợi ích của em, nhưng cũng là để lấy tiền của anh. Anh có thể từ chối ngài mà.”

Anh ôm mặt nàng trong hai bàn tay và cúi xuống gần hơn. Anh nhìn thẳng vào mắt nàng. Sự tự chủ và kìm chế rời khỏi anh và anh cho phép nàng nhìn thấy những thứ nàng tìm kiếm. Anh để nàng nhìn sâu qua bóng tối và nhiều lớp trong anh, đến nơi sâu nhất. Trần trụi không có bất kỳ phòng thủ hay áo giáp nào, anh đối mặt với sự xem xét kỹ càng của nàng. Hơi thở nàng tắt lại vì những cảm xúc đột ngột bùng nổ trong nàng.

“Không,” anh nói êm ái. “Anh trông thấy em và anh muốn em và anh trả cả gia tài cho Edward để có được em. Anh không chờ đợi vì anh không thể. Anh ích kỷ thế đó.” Hai ngón tay cái của anh sượt qua gò má của nàng. “Anh không chịu đựng được, Christiana. Anh cần biết những sự chọn lựa đúng đắn của anh, cái gì anh sẽ có được và cái gì anh sẽ đánh mất. Nếu anh không làm thế, liệu em có ở cùng anh như thế này không?”

Nàng hầu như không nghe được những lời anh nói vì sự thật choáng váng được khắc trong anh khiến cho những sự việc sắp xếp cuộc hôn nhân này đột nhiên không hề thích đáng. Nàng không thể trốn tránh hơi ấm và ánh nhìn trói buộc của anh. Nàng không hề muốn đánh mất sự kết nối tâm hồn này, sự thật về tất cả những điều anh nói với nàng. Nàng ngờ rằng anh chưa từng để cho bất cứ ai, thậm chí là mẹ anh, có thể nhìn anh như thế.

Mọi thứ đều được phản chiếu trong đôi mắt sâu hoắm ấy. Mọi thứ. Tội lỗi của anh vì khiến nàng lâm vào nguy hiểm. Nỗi sợ hãi của anh với chính bản thân anh. Sự ham muốn mãnh liệt, những nhu cầu đầy mâu thuẫn và những dốc đứng tối tăm. Nhưng nàng nhận ra vẻ đẹp, niềm vui và lòng cứu rỗi trong tâm hồn anh qua những cái bóng đó, làm ấm những hố sâu lạnh lẽo và cuốn theo những cảm xúc lấp lánh. Tình yêu của nàng lan tỏa và chạm đến tâm hồn anh một cách thanh thản. Đôi môi anh hé mở và một sự ấm áp đầy biết ơn thấm ướt đôi mắt anh. Một sự khuây khỏa thấm thía đầy đau khổ chảy tràn trong anh.

“Em sẽ ở bên anh chứ?” anh lặp lại, mặt anh chỉ cách nàng có vài inch.

“Em sẽ không đi đâu hết,” nàng thì thầm, sau những gì nàng nhìn thấy, nàng không hề có một câu trả lời nào khác.

“Dù là một quý tộc hay thương nhân, em sẽ ở bên anh.”

Anh ôm và hôn nàng. Nàng níu chặt vai anh và đánh mất bản thân trong một sự vội vàng ấm áp của sự quen thuộc đến đau đớn. Trong một chốc hầu như kéo dài vô tận, không thể thở được, cơ thể họ dường như tan chảy vào nhau với một ánh sáng rực rỡ chói lọi chảy giữa họ.

Sự liên kết và thấu hiểu ấy quá toàn vẹn đến nỗi nàng cảm thấy không cần phải nói về chuyện này nữa. Nhưng David thì có.

“Em muốn nói với anh điều gì ngày đó thế, Christiana?”

“Bộ anh không biết à? Em chắc là anh đã biết ngay lúc đó rồi.”

“Sự tức giận điên cuồng và nỗi đau đớn đã làm anh đui mù trước mọi thứ. Anh bước ra khỏi con thuyền với tâm trạng và trái tim tràn đầy tình yêu với em, và câu chuyện của Oliver đã cắt anh một nhát như một con dao găm khiến anh như một kẻ điên loạn.”

Nàng ngược mắt lên nhìn anh, diễn tả không nên lời bởi những câu từ bình tĩnh mà nàng vừa nhìn thấy và cảm thấy trong anh. Bằng cách mở lời trước, anh khiến nàng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Anh vẫn luôn như thế, từng bước từng bước một. Có thể ngoài vì cảm thông và thấu hiểu, đằng sau đó còn vì tình yêu anh dành cho nàng nữa.

Nàng chạm vào mặt anh. Nàng để những ngón tay của mình lướt trên gò má và quai hàm của anh, rồi nàng vuốt ve môi anh. “Em muốn nói với anh rằng em yêu anh. Em nhận ra điều đó khi Catherine đưa em đến gặp Stephen. Tình yêu đơn giản là ở đó, rất rõ ràng và thật sự toàn vẹn. Em biết là em đã yêu anh từ lâu lắm rồi.”

Anh lại hôn nàng, thật dịu dàng và ngọt ngào khiến nàng có thể nhận thức được tình yêu của anh lấp đầy nàng cho đến điểm không trong lượng.

Đôi môi anh di chuyển đến tai nàng. “Chúng bắt cóc em ngay tại phòng anh. Ở trên lầu. Geva không chạm vào bất cứ thứ gì trong phòng cho đến khi anh về.”

Giọng nói êm ái, tuyệt vời của anh cũng làm ấm nàng như hơi thở hay sự đụng chạm của anh vậy. Một sự thanh thản ngọt ngào thổi qua người nàng như một ngọn gió mát lành. Nàng rất biết ơn vì anh hiểu điều đó, và vì vậy nàng đã yêu anh, một gã David bán vải, lâu trước khi nàng biết được toàn bộ sự thật về anh. Sung sướng vì anh biết rằng nàng quay về bên anh với chính ý muốn của nàng.

“Em có muốn anh không, Christiana? Em sẽ lên giường với anh bây giờ chứ?”

“Anh biết là em sẽ làm vậy mà. Anh biết mà.”

Anh ôm nàng và để tình yêu trong sáng và niềm vui thích của nàng nhấn chìm anh. Kể từ lúc anh trở về nhà và thấy cái giường hỗn loạn, cơ thể đầy khao khát nàng của anh đã mệt mỏi, với những nhịp điệu cứ liên tục trong tâm hồn và thân thể anh. Tuy nhiên, giờ thì anh lại kìm nén những hành động sẽ dẫn đưa nàng vào giường ngay tức khắc. Vòng tay yêu thương của nàng xoa dịu khát khao trong anh.

Dù là quý tộc hay thương nhân, em cũng sẽ ở bên anh. Còn hơn cả anh đòi hỏi hay mong đợi. Hơn cả những gì anh xứng đáng có được.

Nàng cắt ngang nụ hôn dài của anh và ngược mặt lên cười. “Có phải lâu quá không làm nên anh quên mất rồi hả?”

Anh cười. “Ừ. Có lẽ anh phải thường xuyên thực hành thôi.”

Lông mày nàng nhướng lên vì kinh ngạc và anh lại cười phá lên. “Không có ai khác hết. Anh nhận ra là ngồi cạnh em ở lò sưởi thể này hấp dẫn hơn cả việc cám dỗ em lên một chiếc giường lạ lẫm thôi.”

Nàng nhăn trán. “Thật kỳ lạ, David. Em ngồi đó yêu anh và anh ngồi đó yêu em mà chúng ta không hề nhận ra nhau. Tại sao vậy? Anh thấy được mọi thứ. Có phải những ngôn từ không suy nghĩ, tàn nhẫn có thể dựng nên những bức tường ngăn cách không?”

“Mọi chuyện kết thúc rồi. Chúng ta không cần phải...”

“Em muốn nói. Em đã nói những điều làm anh đau đớn, và anh cũng thế. Chúng ta ném những nỗi sợ hãi và ảo tưởng vào nhau và chúng ta thậm chí còn tin vào những điều đó mặc dù sự thật thì cứ nhìn chăm chăm vào chúng ta như thế.” Nàng nhìn anh một cách chăm chú. “Nếu em mà suy nghĩ kỹ càng hơn, như lúc này đây, em đã biết là anh không bao giờ nghĩ em như một món tài sản. Thật ra, anh cũng hành động đối lập mà. Nếu anh mua cho anh một con điểm quý tộc, anh chắc chắn đã không lợi dụng nhiều ở cô ta, đúng không? Tại sao chứ, David?”

Nàng làm anh kinh ngạc. Nàng đã trưởng thành thật nhanh, và cả sự thông minh sắc bén của nàng, tách biệt khỏi nơi trú ẩn cô lập của nó, đã học cách nhìn vào trọng tâm sự việc.

Anh yêu cô gái này. Anh nghĩ là anh còn tôn thờ nàng nữa.

“Em thật trong sáng, em yêu.”

“Em không trong sáng. Phụ nữ thường nói chuyện với các cô gái trước khi họ đi lấy chồng. Em biết đàn ông thường mong đợi nhiều hơn những gì anh từng đòi hỏi ở em. Em biết có thể có nhiều cuộc làm tình hơn những gì anh đã tìm kiếm nữa.”

“Chúng ta không ở bên nhau quá lâu rồi, Christiana.”

Nàng cắn môi dưới vẻ ngẫm nghĩ. “Em không nghĩ thế. Anh biết rõ dòng máu của anh, nhưng em thì không. Em nghĩ anh lo em sẽ cảm thấy bị hạ thấp và bị lợi dụng. Vì lòng kiêu hãnh của anh, David, anh đã không cho em biết sự ngang hàng đó trên giường.”

Nàng lại làm anh kinh ngạc. Anh đã rất cẩn trọng với nàng. Anh đã không hề đi quá giới hạn bốc đồng trong đêm cưới của họ. Sự thận trọng ấy trở nên bản năng với anh và anh chưa bao giờ nghĩ về chuyện đó, nhưng giờ thì anh phải thừa nhận sự thật mà nàng nói.

Một biểu thiện thành thạo và quyết liệt lấp lánh trong đôi kim cương ấy. “Em đã ghen, anh biết không. Em không thích ý nghĩ anh từng làm những điều với Alicia và những người khác mà chưa từng làm với em. Dù là quý tộc hay thương nhân, em sẽ luôn ở bên anh, David, nhưng

không phải như một bình hoa quý báu mà anh cứ sợ làm vỡ tan.”

Một cách tham lam, nàng đẩy anh lui, đung phải cột giường. Nàng nghiêng người lên anh, ấn thân thể nàng dọc theo người anh, kéo đầu anh xuống bằng tay nàng, và hôn anh. Anh chấp nhận cuộc tấn công gợi tình của nàng. Ánh sáng lóe qua anh và sự thắt chặt càng mãnh liệt và trải rộng.

Nàng liếc lên, rất hài lòng với bản thân. Anh bóp chặt hông nàng rồi kéo nàng lại gần, và nàng cố tình cọ sát lên người anh. Hàng tuần liền với nhu cầu và chờ đợi khiến anh trở nên mãnh liệt, anh nhấc đầu nàng lên trong một nụ hôn ngẫu nhiên cuồng loạn. Nàng trao bản thân cho nụ hôn ấy và đam mê của họ khiến họ tan chảy vào nhau. Rồi bàn tay nàng vuốt ve hai bờ vai anh, xuống dần ngực anh và nàng hồ hững đẩy ra.

“Vào ngày cưới, một người hầu có cho em một vài bài học rất .. ờ.. thẳng thắn,” nàng nói, nhìn ngực anh còn nhiều hơn nhìn mặt anh. “Cô ấy nói đàn ông thích nhìn phụ nữ cởi đồ. Vậy chồng em có hài lòng không nếu em cởi đồ bây giờ nhỉ?”

Nàng ngược lên nhìn anh và đỏ mặt. Anh nghĩ trái tim mình sẽ xé tan lồng ngực của anh. Nàng quay lại và đi ra xa, bàn tay nàng giật giật chiếc nút thắt trên những dải buộc của chiếc váy. Chỉ một hành động đơn giản thế thôi mà gần như làm anh đầu hàng. Nàng nghiêng người dựa vào cột giường rồi bắt chéo cánh tay qua ngực.

Anh đã thấy nàng không mặc đồ rất nhiều lần, dĩ nhiên, nhưng không giống thế này. Nàng di chuyển thật duyên dáng, thật thanh nhã, mà sự lóng ngóng đột ngột của nàng hầu như không thể chối cãi khi nàng nhận thấy bản thân đang hành động như thế. Nhưng anh có thể thấy được nàng ngay lập tức nhận ra nó khó hơn nàng tưởng.

Anh cố gắng không cười trước sự đỏ hồng trên mặt nàng và ánh mắt nóng bỏng trong mắt nàng khi nàng quay sang nhìn anh, để chiếc váy trượt xuống sàn. Nàng cong người xuống để tháo bít tất.

“Không,” anh nói. “Áo lót trước.”

Nàng đứng thẳng người lên. Bắt chéo tay qua ngực, và trông như một trinh nữ quá xấu hổ như nàng đã từng thế, nàng cởi chiếc áo lót ra khỏi vai. Tay nàng cũng dần hạ thấp xuống theo chiếc áo lót, đầu tiên phơi bày đôi gò bồng đảo, rồi đến hông, và đùi nàng.

Lớp vải mỏng lướt qua bàn chân nàng rồi nàng bước ra khỏi nó. Nàng nhìn xuống sàn một chập trước khi nâng mắt lên nhìn anh. Tia sáng lấp lánh trong đôi kim cương ấy nói với anh rằng nàng đã phát hiện ra rằng chuyện này cũng có thể khuấy động phụ nữ như đàn ông vậy.

Vẻ đẹp của nàng vẫn luôn mê hoặc anh như thế. Sự đam mê bộc trực của nàng mang đến cho anh khoái cảm hưng phấn. Cơ bão tố nhu cầu trong anh bị đánh bại trong một trận gió lớn đầy đe dọa nhưng có thể kiểm soát được. Anh biết anh có thể bị cuốn theo cơn gió đó vô thời hạn.

“Giờ thì đến bít tất.”

Nàng cúi cười xuống, một chân bước lên và hai cánh tay yêu kiều của nàng với đến nịt bít tất trên đó. Anh nhìn thoáng qua đôi vai thon đến eo nàng và cặp mông duyên dáng của nàng. Vú của nàng, cứng lên với nhu cầu, lủng lẳng một lúc như hai nửa quả cầu hoàn hảo khi nàng cuộn bít tất ra khỏi chân.

“Quay lại đi.”

Nàng nhìn anh chăm chăm trong kính ngực, nhưng rồi cũng làm theo anh yêu cầu.

Đường cong tinh tế của hông và cặp mông của nàng nhô lên một cách gợi tình khi nàng cuối người xuống tháo nịt bít tất bên kia. Nàng hẳn đã cảm giác bị yếu ớt, vì lòng can đảm của nàng bỏ rơi nàng và nàng tháo bít tất thật nhanh có thể.

Nàng đứng thẳng người và đối mặt anh với đôi mắt như những vì sao lỏng lẻo lấp lánh. Anh để tâm trí mình khắc sâu hình ảnh của nàng. Không thật sự nhỏ nhắn, nhưng nàng lại có dáng hình đẹp tuyệt trong sự mảnh khảnh đầy đặn.

“Tóc em, Christiana. Thả tóc em xuống cho anh đi.”

Hai tay nàng nhắc lên khi nàng tìm kiếm những chiếc ghim cặp tóc. Chuyển động đó làm ngực nàng nâng lên cao và những núm vú căng cứng của nó nhô lên trên. Nàng tháo những lọn tóc đen nhánh ra và chúng bắt đầu đổ xuống quanh nàng. Anh thật sự không thể che dấu những gì anh cảm thấy từ món quà đó của nàng.

“Lại đây nào, cô gái của anh, và hôn anh như một cô dâu đang yêu đi.”

Nàng bước chầm chậm về phía anh, biểu hiện của nàng khiến tim anh ngừng đập bởi sự kết hợp của khao khát, tình yêu, hứng thú và mời gọi.

Còn hơn cả những gì anh từng mong đợi. Còn hơn cả anh xứng đáng được thế.

Một buổi sáng bỏ xa cả cuộc đời.

Nàng bước lên bên anh và đặt tay lên ngực anh. Nàng duỗi người về phía anh. Anh cúi đầu và nhận lấy nụ hôn của nàng với nhiều kim chế hơn anh cảm thấy. Anh để nàng dẫn dắt, để nàng cắn nhẹ quanh miệng anh. Thật ngọt ngào nhưng không đơn giản, lưỡi nàng sượt qua môi anh và rồi lướt đi một cách thân mật hơn.

Anh ôm nàng với một tay, thích thú trong xúc cảm của làn da nàng dưới bàn tay anh. Một thứ ánh sáng nhẹ nhàng đầy ngọt ngào bao bọc lấy nàng, hơi ấm và sự ẩm ướt mang đến một ngọn lửa cháy bùng qua toàn cơ thể anh.

Anh vuốt ve gương mặt nàng, rồi gián đoạn nụ hôn của họ để anh có thể nhìn thấy tay anh

và cơ thể nàng khi bàn tay anh lần xuống. Anh ôm mạnh nàng làm lưng nàng uốn cong, và hai bầu ngực của nàng nâng lên trước mặt anh. Nàng rùng mình khi anh chạm đến núm vú căng cứng của nàng, thủy triều như tràn ra ngay bên dưới hông và đùi anh.

Không ai trong hai người họ có thể chống cự lại sự điên cuồng vì chờ đợi. Cả hai đều tìm cách kéo dài sự thắm thía mà nàng đã bắt đầu.

Hai tay nàng vẫn đặt trên ngực anh, giờ thì chúng đang vuốt ve viền buộc lỏng lẻo phía trước chiếc áo thụng dài của anh.

“Trông kỳ lạ quá. Rất đẹp.”

“Những người Hồi Giáo biết cách mặc đồ để tránh thời tiết nóng.”

Nàng trượt qua ngực anh một cách lười nhác. “Cô hầu gái còn nói là đàn ông thích được cưỡi đồ bởi phụ nữ nữa.”

Anh không trả lời, nhưng quan sát nàng cẩn thận tháo dây buộc và kéo xuống hông anh.

Nàng vuốt ve anh qua chỗ hở áo. Anh nhắm nghiền mắt cho sự nóng bỏng của bàn tay nhỏ nhắn đó. Đã quá lâu rồi kể từ khi anh có được một mối liên kết mong manh và ảnh hưởng từ nàng.

Nàng đẩy vạt áo mở ra, gần như tháo khỏi vai anh, và vùi mặt mình lên đó. Uể oải, tuyệt vời, với một cái vuốt ve chậm rãi chỉ càng làm tăng sự căng cứng giữa họ, nàng chà má mình lên ngực anh và nhìn tay nàng lần theo những cơ bắp của anh.

“Anh nói đúng,” nàng nói khi nàng quay mặt qua để hôn anh. “Sự kiên khem là một sức mạnh vĩ đại làm nâng cao thêm đam mê. Một phần trong em không thể chờ được và đã hét lên vì khao khát anh, nhưng phần còn lại thì lại muốn kéo dài điều này mãi mãi.”

“Em biết nó sẽ kết thúc như thế nào mà. Anh chưa từng thua làm em ở đó. Chúng ta cứ thưởng thức hành trình này đi. Mình sẽ không dừng lại lối mòn tương tự nữa.”

Nàng mỉm cười gợi cảm và gật đầu. Nàng di chuyển cả hai tay trên ngực anh, trượt tấm áo ra khỏi vai anh rồi hướng nó xuống lưng.

Sự tự chủ của anh gần như bị phá hủy khi nàng mở rộng phạm vi vuốt ve xuống hông và đùi anh.

“Cô hầu gái đó còn nói với em gì nữa?” anh hỏi, chạm vào nàng như nàng làm với anh, cảm nhận những cơn rùng mình mơ hồ làm chấn động người nàng.

“Rằng đàn ông thích được hôn và được vuốt ve, nhưng em đã biết trước đúng thế rồi.” Nàng chứng minh điều đó bằng cách vuốt miệng trên ngực anh. Những cơn sốc âm ỉm bắn qua người anh với mỗi nụ hôn và cắn nhẹ của nàng. “Và những điều khác nữa. Em đã thực sự

choáng váng khi nghe chuyện này lúc ấy. Giờ thì em không thấy vậy nữa.”

Chiếc áo thun vẫn còn vắt vẻo trên hông anh. Nàng nhẹ nhàng gỡ bỏ vòng ôm của anh. Nàng vuốt ve và hôn xuống thân thể anh khi nàng hạ thân mình xuống.

Anh nhìn nàng và chờ đợi, gần như không thể thở được. Một lớp sương mờ khoái cảm làm mờ tâm trí anh và anh vừa không thấy được gì, vừa thấy hết mọi thứ. Thấy hai tay nàng kéo chiếc áo thun xuống chân anh. Cảm nhận cái vuốt ve hư ảo của nàng trên đùi và chân anh. Thấy những ngón tay nàng trượt qua dương vật căng cứng của anh khi đôi môi nàng ấn lên bụng và hông anh. Sự táo bạo của nàng vừa làm anh cảm động vừa làm anh choáng váng. Anh tự hỏi không biết sự bình tĩnh giả tạo của cơ thể anh có thể duy trì được không, bởi lẽ khao khát đã bắt đầu xé toang anh rồi.

Nàng vuốt ve lưng và chân anh rồi ngẩng đầu ra. Đôi mắt dò hỏi của nàng lướt lên nhìn anh. Anh cúi xuống chụp lấy nàng và kéo nàng lên vòng ôm của anh. “Chỉ khi em muốn thế, em yêu. Và không bao giờ trên đầu gối của em hết.”

Nàng rúc vào vòng tay của anh. “Vậy thì đưa em vào giường đi, gã nhà buôn của em, để em có thể cho anh thấy tình yêu và lòng tôn kính của em.”

Anh bồng nàng lên và hôn nàng. Anh quay lại và đặt nàng nằm xuống giường, rồi hạ mình xuống bên cạnh.

Không khí ban đêm ấm áp len qua cửa sổ khiến họ cảm thấy mát lạnh chống lại sức nóng mãnh liệt giữa hai cơ thể quấn chặt của họ. Anh đánh mất bản thân trong sự thân mật của mùi hương của nàng, sự căng phồng của nàng và sự ngọt ngào trơn mịn của nàng.

Anh sẽ cho nàng thấy một hành trình tuyệt diệu mà nàng chưa từng tưởng tượng thấy.

Chậm rãi, cẩn trọng, sử dụng tất cả những hiểu biết của anh về nàng, anh xóa tan sự tự chủ run rẩy của nàng. Không hề chạm vào nơi nữ tính hay cặp mông của nàng, anh đưa nàng đến sự toàn vẹn. Vuốt ve bên trong cánh tay nàng, cẩn nhẹ lên những núm vú của nàng, vùi miệng trên cổ nàng – khao khát của nàng lại dâng lên với mỗi đòi hỏi cấp thiết. Nàng cố gắng, bất kể tâm trí nàng mờ đục dần, mang đến cho anh những khoái cảm, nhưng anh không để nàng làm thế. Anh lắng nghe những âm thanh buông thả trầm thấp của nàng và cảm nhận thân thể nàng cứ leo dần lên, lấp lư, hướng đến đỉnh cao của sự xúc động.

Nàng xiết chặt vai anh. “David, em... làm ơn...”

Anh làm dịu nàng bằng bàn tay và miệng anh rồi ôm lấy nàng. Nàng xoắn mình vào anh trong một sự thất vọng chống đối. Đôi mắt nàng bật mở ra.

“David!” nàng khóc lên vẻ buộc tội.

“Hử, em yêu. Anh đã nói là anh không bao giờ thất bại trước em mà.”

“Ý anh là tra tấn cho em chết trước hả?” Nàng dấm thùm thụp lên vai anh.

Anh cười nhẹ nhàng. “Nó chỉ là tra tấn nếu em chỉ nghĩ về sự giải thoát không thôi. Hãy để khoái cảm leo thang, rồi em sẽ biết cuối cùng em sẽ bay bổng như thế nào.”

Khoái cảm của nàng đã lùi xa và sự mê loạn của nàng cũng trôi tuột đi. Hai tay nàng vẫn vòng quanh vai anh và anh quay đầu sang để hôn phần trong cánh tay nàng trong khi bàn tay anh thì trượt xuống người nàng. “Vậy thì, thêm lần nữa,” anh nói.

Nàng dấn sát vào anh và mở rộng chân ra để nhận lấy sự đụng chạm của anh. Nếp gấp và lối vào của nàng đã rộn ràng với sự khuấy động, và anh cẩn trọng vuốt ve nàng theo cách có thể mang đến khoái cảm cho nàng nhưng không lấp đầy nàng.

Đầu tiên nàng chống lại điều đó, và cố gắng di chuyển lên phía trước để được nhận thêm nhiều sự đụng chạm, nhưng rồi nàng cũng thả lỏng và nhận lấy những cơn khoái cảm với những cơn thở dốc và những tiếng rên rỉ thấp đầy hứng khởi.

Anh thấy sự sung sướng choáng váng trên gương mặt nàng và anh gần như mất kiểm soát với bản thân. Anh lại chạm vào nàng một cách khác và quan sát nàng lại leo thang lần nữa, lần này thậm chí còn cao hơn. Anh đưa nàng lên đỉnh và kìm giữ nàng ở đó, chao đảo trên gò của sự kết giao nhạy cảm, và để nàng nếm mùi vị của sự rung động đầu tiên trước khi anh rút tay ra.

Những móng tay của nàng thọc sâu vào tay và vai anh. Anh hôn nàng và xoa dịu nàng với những cái vuốt ve mềm mại.

“Thật tuyệt,” nàng thì thầm. “Có phải cứ mỗi lần thì nó lại tuyệt hơn không?”

“Cũng tùy mức độ.”

“Anh có định làm thế cả đêm không?”

Anh cười to. “Anh thật sự nghiêm túc khi nghi ngờ việc này. Tình yêu của thể khiến anh rất dịu dàng và hào hiệp, nhưng anh cũng có giới hạn.”

Nàng nhìn anh đánh giá. “Em nghĩ là hai người mới có thể chơi trò của anh được, David. Điều đó có làm anh hài lòng không?”

“Rất hài lòng, nếu em khao khát nó.”

Nàng nhồm người lên và đẩy vai anh xuống giường. Nàng trao cho anh một nụ cười khá tự mãn đầy tự tin một cách không tin được. Nàng hôn anh, lấp đầy miệng anh trước khi di chuyển bàn tay và miệng mình xuống ngực anh. Anh nhắm mắt và vuốt ve lưng nàng.

“Không được, David. Anh không cho em chạm vào anh, vì vậy anh cũng không thể chạm vào em.”

Những điểm nóng bỏng nàng tạo ra xuôi dần xuống dưới. Anh nhận thấy nàng ngưng lại để cân nhắc tình huống.

Rồi anh cảm thấy nàng quay lại, kéo chân nàng lên và nghiêng người xuống bụng anh.

Anh đã dạy cho nàng cách làm anh thỏa mãn với bàn tay nàng, và những cái mơn trớn của nàng dồn anh đến gần với sự điên cuồng mê sảng. Khi nàng lại ngưng động tác anh mở to đôi mắt nhìn khi nàng cúi đầu mình xuống.

Sau đó anh biết mà không cần suy nghĩ. Anh nhìn qua màn mây mờ mịt trong sự nhận chìm của xúc động và khoái cảm ở những đường cong gợi tình của lưng và mông nàng trên người anh, và cả hai bàn chân thanh tú đang lấp ló bên dưới nàng.

Anh biết rõ giới hạn của anh nhưng nàng thì không. Khi anh gần với giới hạn, anh với tay xuống và lướt những ngón tay anh dọc theo đường kẻ của mông nàng. (Sắc máu chết ☹)

Nàng rên lên và chuyển động và chấp nhận cái chạm của anh. Anh điều chỉnh thân thể họ để miệng anh có thể với đến nàng. Cố nín giữ sự kiểm soát, anh để họ chia sẻ khoái cảm mê ly lâu hơn khi anh đưa nàng đến điểm xa như anh, đến mỗi lần ranh của đam mê bùng cháy. Cuối cùng có quá nhiều cho họ và nàng cảm nhận nó. Nàng rời khỏi anh và quay mặt qua anh khi nàng để anh nâng người nàng lên, dặng chân nàng hai bên hông anh.

Ngay lập tức nàng dường như thấy kinh hoảng khi nhận ra mình đang ở đó. Và rồi, một cách bản năng, không lời, nàng nhồm người lên và đưa anh vào trong nàng.

Ánh mắt anh gặp nàng qua khoảng cách giữa họ. Nàng nhắm mắt lại với sự xúc động mạnh, rồi chậm rãi nâng người lên rồi lại hạ người xuống.

Khi nàng mở mắt ra, khoái cảm đã che mờ đôi mắt nàng. Nàng lại di chuyển và thở dài. “Thật tuyệt diệu, David.”

Anh với tay lên và mơn trớn ngực nàng để nàng có thể thấy nó tuyệt diệu như thế nào. Anh chà xát những núm vú cứng giữa những ngón tay của anh. Đầu nàng ngẩng ra sau và nàng thơ thần một cách gợi cảm trong một nhịp điệu tuyệt vời khi nàng cứ lặp đi lặp lại chuyển động, kéo anh vào sự ấm áp thắt chặt của nàng và giải thoát cho anh. Được nâng lên mãnh liệt bởi sự kiên khem và tình yêu, khoái cảm đưa anh đến nơi mà anh chưa bao giờ biết đến. (Ta nói ta chết lần thứ n vì Hot ☹)

Anh kéo nàng xuống người anh.

“Lên đây với anh nào. Tiến lên phía trước một chút,” anh dẫn dắt nàng.

Nàng lướt lên nhưng ngập ngừng. “Em sẽ mất...”

“Không đâu. Lên đây với anh.”

Nàng cúi người xuống và anh làm lỏng thân thể nàng để nàng vươn tới cho đến khi anh có thể ngậm vú nàng trong miệng anh. Nàng lơ lửng bên trên anh một cách khó thở, cơ thể nàng hầu như không thể tiếp tục kìm giữ với anh. Anh cảm thấy nàng thở hổn hển để hấp thụ nhiều hơn ở anh, dồn anh đến sự điên cuồng với sự mơn trớn lẫn nhau mà họ tạo ra.

“David,” nàng thở hắt ra, cơ thể nàng rung lắc từ sự kết nối của cơn khoái cảm dày vò nơi ngực nàng và giữa hai đùi nàng. Anh trượt xuống lưng nàng, đến đường cong thấp nhất và tiếp tục khuấy động ngực nàng. Anh cảm thấy cơn rung mình sâu sắc đầu tiên và biết nó có nghĩa gì thậm chí cả nàng cũng không biết.

“David,” nàng lại khóc nức lên, lần này càng điên cuồng hơn.

Anh thả nàng ra và nàng thả phịch người xuống anh với một tiếng khóc cấp thiết. Nàng chôn mặt mình trong ngực anh, lại di chuyển một cách khó khăn lần nữa.

“Đúng rồi, nó cũng có thể diễn ra như vậy đó,” anh cam đoan với nàng, và anh khum lấy miệng nàng một cách chắc chắn, đưa nàng lên đỉnh và giúp nàng tìm thấy sự khác biệt, còn hơn cả sự lấp đầy khó nắm bắt.

Anh chưa từng gặp người phụ nữ nào đầy mãnh liệt và hoàn toàn giải phóng như thế. Kỳ diệu, đam mê. Và tình yêu vang vọng qua những tiếng nức của nàng. Nàng hôn anh một cách hung bạo và chăm chú nhìn vào mắt anh khi khoái cảm của nàng chạm đỉnh và sự chấp nhận rộng mở đầy ma thuật của nàng khiến sự thân mật làm tan chảy tâm hồn họ như nó vẫn luôn làm thế. Cả người nàng như gập hẳn lại, đưa cái bản chất cốt lõi của anh đến trung tâm sức nóng cuộn cuộn, trước khi nàng bay ra khỏi quỹ đạo. Đến điểm cuối cùng nàng bậc người lên trong một trạng thái ngây ngất quyến rũ tuyệt vời khi nàng hét lên với sự buông thả phóng túng. Sự lấp đầy lẫn nhau của họ ngay lập tức xóa mờ thời gian, khoảng cách và cả ý thức tỉnh táo.

Nàng đổ sụp xuống người anh và anh cùng nàng bồng bênh trong sự giao hợp của họ. Tình yêu của nàng làm anh kinh ngạc và lấp đầy anh với sự thuần khiết và duyên dáng. Những phản ứng đói khát và cấp thiết của chính tâm hồn anh cũng khiến anh ngạc nhiên.

Nàng chôn mặt mình gần bên cổ anh.

“Anh có nghĩ có ai đó nghe tiếng chúng ta không?”

“Chúng ta?”

Nàng cười khúc khích và đánh nhẹ vẻ đùa giỡn lên ngực anh. “Được rồi. Của em.”

Anh nghĩ về chiếc cửa sổ mở toang và thành phố yên ắng bên ngoài. Tất cả mọi người trong nhà và một nửa người dân ở Caen nàng rõ ràng đã nghe thấy tiếng nàng rồi. Quá giả tạo nếu họ nói họ không bằng lòng lắm với nhau.

Mà giờ nó cũng chẳng quan trọng. Nếu Bá tước nghĩ rằng sẽ lợi dụng nàng theo cách đó, anh cũng đã đến đây rồi đấy thôi.

“Anh chắc chắn với em là không có ai nghe thấy đâu, em yêu.”

Nàng dịch chuyển rồi nằm xuống cạnh anh. Anh chưa bao giờ được biết sự thanh thản và thỏa mãn đến thế, và anh để bản thân hưởng thụ chúng, biết rõ sẽ không kéo dài lâu và có thể chẳng có được lần nữa.

Anh rõ ràng nên kể hết mọi chuyện cho nàng.

Cuối cùng anh cũng phải cho nàng biết. Tình yêu của nàng sẽ không cho phép những sự dối trá lâu dài, dù vì lợi ích của nàng đi chăng nữa.

“Anh đã đến đó lần nào chưa?” nàng hỏi. “Đến Senlis?”

“Hai lần. Lần đầu cách đây vài năm, lần sau thì mới gần đây thôi.”

“Anh có vào thành phố không?”

“Có. Bá tước không có ở đó, và anh vào thành phố như một thương thân với những món hàng xa xỉ phẩm. Sẽ không có ai nhớ được. Những món đồ phù phiếm chỉ thu hút được phụ nữ thôi, không phải anh.”

“Anh có muốn nó không? Senlis ấy?”

“Ai lại không chứ?”

Nàng nhồm người dậy và nhìn vào mắt anh. “Có thể là *Anh*.”

Tương tự như thế, một sự cân nhắc chờ đợi. “Đó cũng chính là số phận của em mà anh phải quyết định, không chỉ của mình anh. Anh phải biết được ý muốn của em trong việc này.”

“Em sẽ luôn bên anh mãi mãi, sống sống và toàn vẹn. Đó là tất cả những điều em quan tâm, nhưng em biết anh sẽ không chọn lựa cho chính sự an toàn của bản thân anh, và em cũng không đòi hỏi điều đó. Đến cuối cùng, không có gì thật sự đúng hay sai ở đây, đúng không? Cả việc giữ lấy nỗi đau hay phản bội. Nước Anh và nước Pháp đều đòi hỏi ở anh. Cả hai người, Edward và Theobald, đều xứng đáng có được lòng trung thành của anh.” Nàng ngừng lại, cân nhắc tình thế khó xử. “Em nghĩ là anh nên chọn lựa cuộc sống mà anh được sinh ra để sống, dù anh nghĩ đó là gì đi nữa.”

Đến cốt lõi sự việc. Một cuộc sống cùng nàng sẽ là hấp dẫn nhất.

“Còn em, Christiana? Cuộc sống mà em được sinh ra để sống thì sao?”

Nàng mỉm cười rồi kê mặt lên ngực anh. “Em được sinh ra để kết hôn với một quý tộc,

David à. Và anh luôn luôn là một người đàn ông quý tộc nhất mà em từng biết trên đời.”

Chapter 21

Christiana thức tỉnh trên chiếc giường trống trải, trong ánh nắng của buổi sáng sớm chảy qua cửa sổ vào căn phòng. Những ký ức ngọt ngào của đêm qua gần như tan biến ngay lập tức. Nàng ra khỏi giường và nhanh chóng mặc đồ.

Ông ấy sẽ gặp họ bây giờ. Chắc là đang gặp rồi. Nàng không thể cầu nguyện một hậu quả này hay khác được, thậm chí nàng biết rõ nàng mong muốn gì hơn. Anh có thể nói cho họ vị trí bên cảng, trở thành người thừa kế Senlis, và sống cuộc đời mà rất ít người có được. Hoặc anh có thể từ chối, bị tước đi cuộc sống cũ của anh mà không có được tương lai tốt hơn, hoặc thậm chí anh có thể bị giết chết. Tâm trí nàng không có nhiều chọn lựa, cả hi vọng, và anh cũng thế. Rồi cũng thế, dù cho địa vị cao ở Senlis và những món thừa kế, nàng cũng không hề mong đợi sống ở một nơi lạ lẫm quá xa nhà như thế.

Nàng bước lui bước tới trong căn phòng nhưng không gian kìm hãm của nó chỉ khiến sự phiền muộn trong nàng tăng thêm. Nàng rời khỏi phòng mình và tìm bậc thang dẫn đến dãy phòng áp mái của tòa nhà cao tầng với rất nhiều căn buồng ngủ và nhà kho.

Những bồn hoa mùa hạ và những cây leo rải rác lấm chấm mái nhà, nhìn xuống những con đường thành phố hướng về phía tây. Một người đàn ông trung niên với mái tóc dày dài đang nhìn xuống đường đứng bên cạnh anh.

David quay mặt qua và thấy nàng, mở rộng bàn tay.

“Thưa ngài, đây là vợ tôi, Christiana Fitzwaryn. Em yêu, đây là đốc quân d’Eu.”

Christiana bắt gặp ánh nhìn dò xét của người thủ lĩnh quân đội dẫn đầu nước Pháp.

“Tôi là em họ của Theobald, thừa công nương, và là một người họ hàng của chồng cô.” Ông ta liếc qua David. “Con gái của Hugh Fitzwaryn, không tệ. Cậu đã làm những điều tốt đẹp cho Senlis. Theobald rất hài lòng vì vợ cậu mang dòng máu cao quý đến gia đình chúng ta.”

Christiana bước đến bức tường bên cạnh David. Trên những con đường phía xa xa, nàng có thể nhìn thấy những hoạt động sôi nổi của quân đội đang chuẩn bị hành quân.

Vậy là mọi thứ đã xong. Nàng nhìn trừng trừng vào gương mặt bình thản của David.

“Công nương, chồng cô sẽ ở đây, Caen này,” vị đốc quân nói.

Nàng nhìn từ người đàn ông nàng sang người kia. Có gì đó không đúng ở đây. Nàng có thể cảm nhận điều đó.

“Ý ông là tôi vẫn là một tù nhân sao?” nàng hỏi.

“Cô có quyền tự do đi bất cứ đâu. Tôi sẽ sắp xếp một đoàn tùy tùng để dẫn cô đến Senlis.”

“Vậy chồng tôi giờ là một tù nhân ư?”

“Một vị khách. Cho đến khi người Anh bố bộ. Cậu ta có thể gặp cô sau. Cậu ta không được huấn luyện cho chiến tranh, và chiến trận này không phải của cậu ta.”

“Tôi muốn được ở cùng chồng tôi.”

Vị đốc quân nhìn David. David không hề phản ứng. Người đàn ông già mỉm cười. “Như cô mong muốn,” ông ta nói, và quay đi rồi bước băng qua mái hiên đến cầu thang.

Nàng chờ đợi cho đến khi ông ta đã đi khuất.

“Tại sao anh phải ở lại đây, David?”

“Ông ta không tin tưởng anh. Ông ta sợ anh đã lừa họ. Nhưng sự lựa chọn của em ở lại đây với anh đã đảm bảo cho ông ta một chút.”

“Nhưng tại sao phải giữ anh ở đây nếu đoàn quân đi rồi chứ?”

“Theobald sẽ dẫn đầu đoàn quân. Ông ấy đã rời khỏi nhà rồi. Nhưng vị đốc quân đã quyết định ở lại Caen với một lực lượng quân đội nhỏ, để đảm bảo trong trường hợp Edward chuyển hướng tấn công. Viên thị thần của Đức vua cũng ở đây. Hắn cũng đồng ý rằng điều này là sáng suốt.”

“Và ông chú anh cũng đồng ý luôn sao?”

“Thậm chí cả Bá tước Senlis cũng không chịu đựng được vị đốc quân và viên thị thần nước Pháp này mà. Theobald muốn anh đi cùng ông, để anh có thể thấy chiến thắng hào hùng của người Pháp vì anh cũng đã trợ giúp mang lại điều đó. Tuy nhiên, đốc quân lại cứ khẳng khẳng đòi anh ở lại đây với ông ta, để ông ta có thể tùy ý xử lý anh nếu anh phản bội họ theo cách nào đó. Ông ta nghĩ anh có thể sẽ lui đi trong khi đoàn quân đang hành quân, hoặc là, nếu anh phản bội, Theobald cũng sẽ không trả thù người thừa kế của ông ấy.” Anh cười. “Đốc quân không hiểu rõ lắm người anh họ của ông ta.”

Anh ôm nàng và để má anh lên tóc nàng. Anh vẫn nhìn xuống thành phố. Nàng cảm nhận những xúc động mâu thuẫn trong anh và ước rằng nàng có thể nói gì đó để xoa dịu anh một chút. Quyết định này không hề đơn giản, dù cái giá nó mang lại là gì đi nữa.

“Tại sao đốc quân không tin tưởng anh. Chắc chắn lập luận về sự lựa chọn của anh đã rõ ràng với ông ta rồi mà. Đó là quyết định mà bất kỳ người đàn ông nào cũng làm thế, và thậm chí cả những hiệp sĩ hay lãnh chúa nước Anh cũng nhận ra sự công bằng của việc đó.”

“Mới nãy ông ta đã giải thích cho anh. Gần như là lời xin lỗi. Có vẻ như nếu anh là một hiệp

sĩ thì ông ta sẽ không hề nghi ngờ gì anh hết. Nhưng thật sự thì anh là một thương nhân, và là một người London nữa, điều đó đã khiến ông ngập ngừng.”

“Đó là sự xúc phạm. Bộ ông ta nghĩ những thương nhân thì ít xứng đáng hơn à?”

“Không nghi ngờ là như thế. Dù vậy, với cách này, ông ta đã công nhận anh với nhiều sự tôn trọng hơn đó chứ. Ông ta nói với anh rằng ông ta biết rõ những người dân trong thị trấn, và đã gặp nhiều người đến từ London. Ông ta biết chúng ta đang mắc nợ lòng trung thành của chúng ta với thành phố này. Ông ta không đòi hỏi được hiểu những người trao lòng tận trung của họ cho một vùng đất chứ không phải cho một người nhất định, nhưng ông ấy biết chúng ta là những người như thế và ông ấy đã thấy sức mạnh của điều đó. Ông ta có thể chấp nhận rằng anh đã phản bội Edward, hay thậm chí là cả vương quốc, nhưng không phải London. Và vì vậy, trong khi ông ta và viên thị thần đồng ý với Theobald rằng đoàn quân sẽ tiến công thần tốc, đốc quân sẽ ở lại đây để tổ chức hàng rào phòng thủ nếu anh lừa dối bọn họ.”

Một dòng người vững vàng các hiệp sĩ và những người lính trên lưng ngựa chảy qua chiếc cầu để sang bên kia sông. Họ hành quân qua thành phố về phía nam. Những người lính bộ, xe bò và công nhân lê bước theo họ. Những con đường trông giống như những dòng sông đầy màu sắc đang trôi chảy.

Ánh mắt David dõi theo hàng người. “Đáng lẽ anh nên kiên định rằng em phải đến Senlis, nhưng anh sợ sau này sẽ không bao giờ đưa em ra khỏi đó được. Theobald có thể rất tàn nhẫn khi ông ấy tức giận, anh đoán thế. Dù vậy, em sẽ an toàn hơn khi ở đó. Đốc quân đã cam đoan sự an toàn của em, nhưng sự bảo vệ của ông ta cũng có những giới hạn.”

“Anh đang nói gì thế, David? Anh không nghĩ là Edward thật sự đã thay đổi kế hoạch và đốc quân bằng cách nào đó sẽ đổ tội cho anh đó chứ?”

Anh nẩy người ra khỏi bức tường và bước nhìn khung cảnh phía nam với cánh tay anh đang vòng qua vai nàng. Xa xa, qua những mái nhà xám xịt, họ có thể nhìn thấy cánh đồng nơi đoàn quân tụ tập. Ở ngay phía trước, với những ngọn cỏ vàng và xanh, chỉ như những đốm lấm chấm trong mắt họ, là ba người đàn ông trên lưng ngựa.

“Theobald?” nàng hỏi.

Anh gật đầu. “Có năm ngàn người đi cùng ông ấy. Những người khác sẽ gia nhập đoàn quân khi họ đến miền nam.”

“Vậy là họ đến Bordeaux đúng không?” nàng hỏi, mặc dù câu trả lời đã quá rõ ràng. Tuy nhiên, nàng cần nghe điều đó, để nàng có thể bắt đầu làm quen với tương lai của nàng, tương lai mà anh đã chọn cho họ.

Nàng ước nàng có thể cảm thấy một ít hứng khởi, nhưng dạ dày nàng cứ bị khuấy tung lên một cách kỳ quái. Nàng nghĩ đến câu hỏi của anh đêm qua trước khi họ rơi vào giấc ngủ, và phản ứng của nàng khi đó.

Anh đã hiểu lầm rồi. Nàng đã tìm cách để cam đoan với anh rằng nàng yêu anh, không quan trọng địa vị của anh, rằng nàng đã nhận ra anh thật sự cao quý thậm chí trước khi nàng biết chuyện về cha anh nữa.

Anh đã làm việc này vì nàng, nàng nhận ra. Để trao trả cuộc sống mà cuộc hôn nhân nàng đã tước đoạt từ nàng.

Vị Bá tước và Công tước bắt đầu thúc ngựa đi. Đoàn quân dày đặc, lộn xộn chậm chậm đi theo họ.

“Đúng vậy, họ đến Bordeaux,” anh xác nhận.

Anh mang một biểu hiện khác thường trên gương mặt. Đôi mắt anh nheo lại theo những lá cờ màu xanh dần biến mất.

“Tuy nhiên, Edward thì không đến đó.”

Nàng há hốc miệng nhìn anh. Ánh mắt anh không hề rời khỏi cánh đồng phía nam đó.

“Anh đã đến gặp Edward trước khi Catherine đến. Anh đã kể với ông toàn bộ, và đề nghị chấm dứt trò chơi mà anh đã bắt đầu. Anh nói cho họ một bến cảng, và quân đội của chúng ta lại đến một cảng khác. Anh nhấn mạnh với ngài cân nhắc cảng Normandy, bởi lẽ một nửa đoàn quân Pháp đã ở miền nam và nếu anh sai thì ngài vẫn chỉ đối mặt với một lực lượng nhỏ bé mà thôi. Kinh nghiệm của ngài trong việc cố gắng buồm đến Bordeaux lần trước cũng đã khiến ngài có hướng thay đổi kế hoạch rồi, và một hiệp sĩ Mormandy đã ở đó mấy tháng trước, anh cũng đã nói với ngài về những thị trấn không phòng thủ và những con đường trống vắng ở Normandy.”

Nàng liếc nhìn theo hướng ánh mắt anh. Nàng vẫn có thể thấy sự phản chiếu trên áo giáp của vị Bá tước.

“Edward sẽ đổ bộ ở Normandy? Ngay ở đây trên vùng biển miền bắc ư?” Sự khuây khỏa nhẹ nhõm quét qua nàng, nhưng kèm theo nó là một nỗi sợ hãi muốn bệnh vì David và những thứ anh phải đối mặt lúc này.

“Giả sử Edward không tính toán thông minh ở phút cuối cùng đi, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra. Hoặc giả ngài không nghi ngờ anh. Catherine rõ ràng đã thêm thắt trong câu chuyện anh sống hai mặt như thế nào, nhưng anh thật sự hi vọng Edward đủ biết rõ về ả Godefrey, một hiệp sĩ Mormandy, và anh đã có thể trao cho ngài ba bến cảng có khả năng, nhỏ thôi, và nằm ở những nơi hẻo lánh. Ngài sẽ sử dụng một trong số chúng, nơi có thể lợi dụng được những ngọn gió.”

“Đức vua có biết về Senlis và thứ anh được đề nghị không? Nếu ngài biết, ngài có thể sẽ càng nghi ngờ anh. Ngài sẽ không thấu hiểu cho sự lựa chọn của anh đâu.”

“Anh đã kể với ngài toàn bộ. Anh đã không dám chắc liệu Lady Catherine có dính líu đến sự mất tích của em, hay ả có lên kế hoạch nhằm đổ tội anh hay không, nhưng anh đã đoán được. Anh không thể chắc chắn việc ả vẫn giả bộ không biết mối quan hệ giữa anh với Bá tước. Tốt hơn hết anh nên nói trực tiếp với Edward. Khi cuối cùng anh cũng bắt giữ được Frans, anh mới biết sự suy đoán của anh là chính xác.”

“Nghĩa là anh chưa bao giờ bị nguy hiểm ở Anh? Và anh có thể trở về?” Thừa nhận rằng anh có thể rời khỏi Caen và vẫn còn sống sót.

“Đúng vậy.”

“Dù vậy, việc thuyết phục Edward đến Normandy, anh có thể đã phản bội ông ấy. Anh đã quyết định khi nào vậy?”

Anh vẫn nhìn về phía đoàn quân. “Sáng sớm nay. Dù là hiệp sĩ hay thương nhân, em đã nói thế. Anh đã rút ra ý nghĩ đó từ những từ ngữ của em.”

“Và nếu em nói khác thì sao? Nếu em nói rằng em muốn trở thành vợ của một Bá tước thì sao?”

“Anh sẽ cho em điều đó, và sẽ học cách sống với lương tâm của mình.” Anh nhìn xuống và mỉm cười. “Anh đoán là anh có thể giải thích một cách hợp lý hóa chuyện này. Quyền lực và sự giàu có của Senlis rõ ràng có thể làm lu mờ bất kỳ tội lỗi nào. Với một cuộc sống hấp dẫn như thế. Anh sẽ không giả bộ rằng anh thật sự không bị cám dỗ đâu.”

Nàng ôm anh thật chặt. “Anh đã hi sinh quá nhiều cho thành phố và Đức vua của anh rồi, David. Edward nợ anh nhiều lắm.”

“Ngài không nợ anh gì hết, Christiana. Ngài mang em đến bên anh. Món nợ là của anh.”

Ánh mắt anh quay lại cánh đồng xa xa. Vị Bá tước hầu như đã khuất bóng. Nàng lại thấy biểu hiện kỳ lạ ấy trên gương mặt anh, và một tia lung linh của sự thương cảm lướt qua đôi mắt ấy.

Anh đã làm nên một chiến thắng huy hoàng, một chiến lược liều lĩnh, một trò chơi vĩ đại, nhưng không hề có một niềm hân hoan thắng lợi nào trong anh. Nàng ngờ rằng phản ứng hờ hững của anh không hề làm điều gì để đối phó với mỗi nguy hiểm mà anh đang đối mặt. Nàng dịch gần hơn dưới cánh tay anh, cố làm anh cảm thấy nhẹ lòng.

“Ông ấy sẽ thấu hiểu sớm thôi, David. Ông ấy biết rõ cuộc chiến mang lại danh sự và những lựa chọn khó khăn cho một người đàn ông như thế nào mà. Ông ấy có thể không tha thứ cho anh, nhưng ông sẽ hiểu.”

Anh cứng người lại với câu nói ám chỉ Bá tước và dòng máu thắt chặt giữa họ mà anh đã phản bội.

Nàng lại cố gắng xoa dịu anh. “David à, em biết anh đau lòng. Ông ấy là chú anh ...”

Những ngón tay anh đưa lên môi nàng, chỉ nàng đừng nói nữa. “Đáng lẽ anh nên nói với em tối qua,” anh nói. “Anh sợ trông thấy phản ứng của em với sự thật này, và anh cũng không biết liệu ông ấy có cố gắng moi tin từ em hay không. Anh đã trải qua những giờ phút trước đây khó khăn, tự hỏi nếu anh nói trước với em thì sẽ thế nào.”

Nàng cau mày bối rối. Nàng tìm kiếm một câu giải thích trên mặt anh.

“Theobald không phải chú anh, Christiana.”

Những từ ngữ của anh làm nàng choáng váng. Phải mất mấy phút toàn bộ hàm ý của nó mới thấm thấu vào tâm trí sững sốt của nàng.

“Anh có tỉnh táo không, David? Cái điều càn rỡ này? Anh tìm thấy một người đàn ông có vẻ giống anh ở vài điểm nào đó rồi dựng lên âm mưu công phu này sao? Anh đã nhồi nhét em với câu chuyện này để em có thể ủng hộ anh, khuyến khích anh nếu em có được hỏi tới không ư?”

Cái biểu hiện khó hiểu, thương cảm lại xuất hiện trên gương mặt anh lần nữa.

Anh lắc đầu. “Nó còn tệ hơn thế nữa, em yêu à.” Anh liếc mắt nhìn cái đốm nhỏ của người đàn ông đang bị nuốt chửng bởi ánh nắng mặt trời và làn sương mờ mịt. “Theobald không phải là chú anh. Ông ấy là cha anh.”

Christiana không thể biết họ đã đứng đó trong bao lâu với những từ ngữ của anh cứ lơ lửng trong không khí, nhưng khi anh nói chuyện lại, phần cuối của đoàn quân lộn xộn đã ra khỏi thành phố.

“Ông ta thậm chí còn không nhớ tên bà.”

Họ vẫn đứng gần với bức tường mái hiên. Anh dựa tay lên đó và nhìn về phía nam, nhưng giờ thì không nhìn một thứ cụ thể nào ở đó.

“Ông ta quyến rũ bà, lấy đi tình yêu của bà, bỏ bà lại với đứa nhỏ, và phá hủy cuộc đời bà. Anh vẫn dùng tên bà, nhưng nó không hề có nghĩa gì với ông ta. Cả ông ta và Honore đều ở London một vài năm khi họ còn trẻ, và ông ta thì cứ cho rằng anh là sản phẩm của một trong những tội lỗi của anh trai ông ta. Đó là trò hề cuối cùng với niềm tin vĩnh cửu của Joanna.”

Nàng nói để an ủi anh hơn là bênh vực cho Theobald. “Đã ba mươi năm rồi. Khi anh năm mươi lăm tuổi anh có nghĩ là anh sẽ nhớ tên từng người phụ nữ mà anh lên giường cùng không?”

“Có. Từng người một.”

“Vậy thì có lẽ bởi vì ông ta không thể nhớ.”

Anh làm vẻ không muốn nghe. “Có hai chiếc nhẫn, một chiếc màu bạc và một chiếc màu

hồng. Ông ta nghĩ anh có chiếc nhẫn của Honore, chiếc màu bạc, và không bao giờ hỏi xem nó. Ở Hampstead, ông ta thấy anh và chỉ nhìn anh như thể anh trai ông ta.”

“Ông ấy biết rõ gương mặt anh trai mình còn hơn cả ông ấy. Chúng ta có hay thấy những hình ảnh phản chiếu rõ ràng của chúng ta trong tấm kính và những tấm kim loại không chứ?”

“Bà ấy không có ý nghĩ gì với ông ta. Bà đơn giản chỉ là một cô gái xinh đẹp mà ông ta dùng để tiêu khiển một thời gian ngắn. Con gái của một thương nhân không có giá trị gì trong cuộc đời của một người con trai Senlis.”

Nàng không biết nói gì thêm. Anh đã thấy rõ sự khốn khổ và chờ đợi của Joanna. Anh đã sống trong chiếc bóng vờ mộng của bà. Anh đã thấy ông chủ của anh, người anh tôn trọng cả đời yêu bà trong vô vọng. Nàng nghĩ rằng sự tức giận của anh với Theobald có thể được xoa dịu bằng ngôn từ.

“Tại sao anh không nói cho ông ấy sự thật? Tại sao anh cứ để ông ấy nghĩ anh là cháu trai của ông ấy?”

“Ở Hampstead, khi anh nhận thấy sự hiểu lầm của ông ta, điều đó làm anh choáng váng. Mặc khác, kế hoạch của anh đã được mở ra một cách hoàn hảo. Anh tự nói với bản thân rằng việc nói sự thật với ông ta có thể khiến mọi việc trở nên phức tạp. Với những gì anh biết, ông ta có thể sẽ bức bối vì sự xuất hiện đột ngột của một đứa con hoang, hoặc thậm chí nghi ngờ anh tìm cách trả thù ông ta nữa. Nhưng sự thật thì, đó là quyết định của riêng anh. Cuộc gặp với ông ta còn khó khăn hơn anh tưởng nhiều. Anh thật sự đã có ý định khinh miệt ông ta. Và rồi, ông ta ở đó, cả trăm câu hỏi chưa từng thốt ra mà anh giữ trong lòng suốt cuộc đời mình bỗng được giải thích tất cả. Phần lớn những câu trả lời không hề dễ chịu tí nào, nhưng ít ra anh cũng đã có.” Anh mỉm cười buồn bã. “Sự liên kết, sự thân tình, gần ngay trước mắt. Bất ngờ và sững sốt. Nếu ông ta biết về anh vì chính ông ta, và yêu cầu sự trợ giúp của anh như một người cha với con trai, anh không biết anh sẽ làm gì nữa. Vì vậy, cứ để ông ta nghĩ sao cũng được.

Anh không phải nói với nàng điều này. Nàng sẽ không bao giờ biết hay đoán được.

“Vì vậy, Christiana. Em đã kết hôn với một người đàn ông, đưa chính cha anh ta vào tai tiếng và phản bội ông ấy. Đó thật sự là một tội ác nghiêm trọng trong bất cứ một gia đình nào, đặt biệt là gia đình quý tộc.”

Anh tìm kiếm trong mắt nàng sự chê trách hay thất vọng. Nàng biết anh chỉ có thể thấy được sự thấu hiểu và tình yêu.

Nàng nghĩ về sự thương cảm mà nàng đã thấy trong anh, và trái tim nàng lấp đầy cảm thông. “Anh có hối tiếc không? Khi anh nhìn ông ấy rời đi, anh có thay đổi ý nghĩ không?”

“Chỉ vì em anh mới làm điều đó khác đi và thay đổi kế hoạch. Không bao giờ vì ông ta. Anh ước anh có thể nói rằng anh hối tiếc vì đã bắt đầu việc này, nhưng anh không. Anh là anh, cô gái của anh à, và một phần trong anh, phần của Senlis, vui mừng vì anh đã trả thù Joanna một

chút.”

“Anh có ghét cha anh không, David?”

Anh cười và lắc đầu. “Điều đó sẽ giống như anh ghét bản thân mình vậy. Nhưng anh cũng không yêu mến ông ta. Theobald có thể đã mang đến cuộc sống cho anh, nhưng chỉ có một người cha anh biết và mãi mãi yêu thương là David Constantyn.”

Anh nắm lấy tay nàng và đẩy người khỏi bức tường.

“Giờ thì sao, David?”

Anh lướt mắt quanh mái hiên nhà, như thể thanh tra nó. “Giờ thì anh thấy sự an toàn của em.” Anh cười toe toét với nàng. “Mỗi nguy hiểm mà anh phải đối mặt với Bá tước vùng Senlis và Đốc quân d’Eu không là gì khi so với những gì Morvan Fitzwaryn sẽ làm với anh nếu anh để em gặp phải bất kỳ điều gì. Anh nghĩ em nên hỏi Heloise xinh đẹp chỉ cho anh căn nhà của bà ấy. Toàn bộ căn nhà. Nói với bà ấy rằng anh rất tò mò được thấy những người giàu có nhất Caen có cuộc sống như thế nào.”

David và Christiana có được chuyển tham quan vòng quanh khu nhà. David nhòm ngó chăm chú xung quanh, không có lấy một lời khen ngợi, tăng bốc, và Heloise thì tươi cười rạng rỡ với niềm tự hào khi nhận thức được sự điển trai của người thương nhân London. Christiana nghĩ anh có phần làm quá, nhưng những lời tán dương của anh lại kéo dài đến hết buổi chiều và mang đến cho anh cơ hội được thanh tra mỗi một căn buồng và phòng chứa, mỗi chiếc cửa sổ và chuồng ngựa. Anh có vẻ đặc biệt bị hấp dẫn bởi một căn gác xép trên đỉnh tòa nhà. Bị nhồi nhét những áo quần và vải vóc, nó chỉ có thể vào được bằng cách nhảy qua một vài bước nhỏ dọc theo bức tường góc bên trong.

Cuối cùng họ chào Heloise ở đại sảnh rồi đi tản bộ vào khu vườn.

“Có vẻ như không có đường nào ra khỏi đây ngoại trừ cổng trước, hoặc phải có một cái thang để leo qua tường.” David nói.

“Đó là điều anh tìm kiếm này giờ đó hả? Đáng lẽ em có thể nói trước với anh rồi. Có một cách, nhưng anh sẽ cần có dây thừng. Nàng bắt đầu dẫn đi đi lèn qua khu vườn thẳng hướng đến cây sồi lớn hôm trước. Nàng mỉm cười với giải pháp đơn giản ấy. David có thể trốn thoát, nàng sẽ đi cùng anh, và rồi... thế nào? Một cuộc trốn chạy cho sự an toàn, đến nơi của Edward và đoàn quân của ngài. Bao lâu thì Bá tước có thể trở về nếu ông ấy phát hiện ra sự trả thù? Có lẽ họ sẽ phải rời khỏi cả nước Anh lẫn nước Pháp để đến Genoa.

Khi họ đến gần góc vườn, trái tum nàng chùng xuống. Nơi cây sồi cao khỏe đã từng ở đó, giờ họ chỉ còn thấy gốc cây mà thôi.

“Em đã ra khỏi đây bằng lối này một tuần trước khi anh đến,” nàng giải thích. “Theobald đã tóm được em. Chắc ông ấy đã ra lệnh chặt bỏ cây sồi sau chuyện đó.”

“Không sao. Anh nghĩ chúng ta sẽ tìm được lối thoát qua cây cầu.”

Nàng tìm kiếm sự an ủi từ đôi tay anh.

“Bao lâu?” nàng hỏi, đề cập một cách can đảm chủ đề mà nàng vẫn tránh nhắc đến. “Khi nào thì Edward đổ bộ?”

“Anh tính là năm ngày, có thể là sáu.”

“Anh phải trốn đi, anh không thể cứ ở đây khi họ phát hiện ra được. Tối nay, em sẽ khiến bảo vệ cổng nhà sao lãng rồi anh...”

“Anh sẽ không đi mà không có em.”

“Vậy chúng ta phải tìm cách khác,” nàng khóc lên tuyệt vọng.

“Nếu có, anh sẽ tìm được. Nhưng anh nghĩ nó ngoài tầm tay chúng ta. Ai mà biết được? Khi nào thì đoàn quân Anh sẽ bắt đầu tàn phá Normandy, đốc quân và viên thị thần có thể sẽ rất bận rộn trong việc tổ chức hàng rào phòng thủ và có lẽ họ sẽ quên anh luôn thì sao?”

Anh nói quá nhẹ nhàng khiến nàng phải mỉm cười. Nhưng nàng không tin chuyện đó có thể xảy ra, và nàng biết anh cũng không.

Khi nàng thức giấc trên chiếc giường trống trải vào sáng Thứ tư sau ngày đoàn quân xuất chinh, nàng nháy xuống giường và chạy đi tìm anh. Nàng thấy anh đang ở trên mái hiên, dỗi xa về phía tây. Ánh sáng bình minh chỉ vừa mới ló dạng và cả thành phố vẫn như những khối xám xịt bên dưới. Bất kể sự tĩnh mịch đó, không khí dường như nặng trĩu với một âm thanh lớn kỳ quái, như thể có một cơn bão đang kéo đến từ đâu đó bên kia đường chân trời.

Nàng trượt đến cạnh anh. Đôi mắt xanh của anh liếc nhìn nàng, rồi trở lại xem xét cánh đồng bên kia con sông.

“Nhìn đằng kia xem,” anh nói. “Gần chiếc cầu.”

Nàng vươn thẳng người để nhìn. Ánh sáng đang sáng dần và một cái bóng lớn trên cánh đồng di chuyển xuống bờ sông đằng xa. Nàng thấy chiếc bóng vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ và rồi những mảnh nhỏ đó trở thành những con người. Hàng trăm người.

Họ di chuyển rất nhanh, mang theo những bao tải đồ và dẫn theo đàn gia súc. Mặt trời bắt đầu hiện lên và nàng thấy đám đông bao gồm phụ nữ và trẻ em. Họ tràn qua những khu nhà bằng qua con sông, qua những tu viện được xây dựng bởi William-người Chinh phục và vợ ông ta Matilda, rồi bắt đầu tụ tập ở cuối cây cầu, kêu thét để được vào thành phố.

“Họ là ai vậy?”

“Nông dân. Dân tỉnh. Thầy tu. Họ là những người tị nạn, những người chạy trốn khỏi đoàn

quân của Edward.”

Thêm nhiều người bảo vệ chạy đến tăng viện trông chừng cổng cây cầu. Đám đông người tị nạn chất thành một khối lớn và tiếng la hét của họ càng to hơn. Trên gần bờ sông, hai người đàn ông trèo lên ngựa và bắt đầu chạy qua những con đường vắng lặng đến nhà thị trưởng.

“Có phải đoàn quân đang ở gần đây không?” nàng hỏi.

“Anh đoán chỉ cách đây một giờ đi thôi.”

“Họ sẽ đến đây? Đến Caen sao? Anh phải nói cho em biết trước chứ, David. Em sẽ không phải lo buồn nhiều như thế.”

“Anh không thể dám chắc. Vào tháng Tư, tình cờ anh phát hiện một bến cảng ở bán đảo Contentin* nằm ở phía tây. Sieg và anh đã chờ đợi những con tàu Anh đi ngang qua đó trước khi anh gặp Theobald ở đây, ở Caen này. Suốt cơn bão, một con tàu buôn bị đẩy khỏi đất liền và trôi về thành phố biển nơi bọn anh đang chờ đợi. Nó đến đây chỉ cách một trăm yard (gần bằng 92m) và không hề bị mắc cạn. Có lẽ biển đã làm thay đổi bờ biển qua nhiều năm và bến cảng trở nên sâu hơn. Rất hoàn hảo cho sự đổ bộ của quân đội Anh. Dù vậy, những cơn gió có thể đẩy Edward trật xa đến một vài bến cảng khác ở phía đông mà anh đã tìm thấy trước đó.”

*(*Bán đảo Contentin, còn được biết đến như bán đảo Cherbourg, là một bán đảo của Normandy, là một phần bờ biển tây bắc nước Pháp.)*

“Anh đã không muốn cho em một hi vọng hão huyền ư,” nàng nói.

“Anh không muốn em lo lắng nhiều hơn, em yêu.”

“Lo lắng? Đây là tin tốt mà! Edward sẽ giải thoát cho anh. Tinh thần hiệp sĩ của người Anh đến đây để cứu anh,” nàng nói và mỉm cười.

“Nếu thành phố đầu hàng, nó có thể diễn ra như thế.”

“Dĩ nhiên thành phố sẽ đầu hàng. Không có sự lựa chọn nào khác.”

“London sẽ không đầu hàng.”

“London có những bức tường thành.”

“Anh hi vọng em đúng.”

“Chuyện gì vậy David? Anh lo điều gì vậy?”

Nhưng trước khi anh có thể trả lời, đáp án xuất hiện trên mái hiên với hai hiệp sĩ từ đoàn tùy tùng của đốc quân.

Chapter 22

David đi lui đi tới quanh căn phòng chứa nhỏ hẹp. Không gian bốc mùi nồng nặc của những thùng rượu xếp lộn xộn chất đống vào một bức tường. Một cây nến nhỏ chiếu sáng song sắt cửa sổ, và anh cố đếm thời gian trôi đi chậm rì.

Anh may mắn vì vẫn còn sống sót. Khi anh phải đương đầu với sự phản bội của anh trong đại sảnh, đốc quân gần như khó có thể kháng cự được mong muốn chém anh với thanh gươm của ông ta. Sự hoang mang và bối rối bởi quân đội Anh đang tiến đến rất gần đã cứu mạng anh. Đại sảnh trở nên náo loạn khi đốc quân và viên thị thần cố gắng tổ chức một hàng rào phòng thủ cho thành phố trong khi những người cận vệ của bọn họ thì bị mắc kẹt vào những chiếc áo giáp. Tin tức đã truyền đi miền đông và nam để kêu gọi đoàn quân của Theobald trở về và kêu gọi dân chúng tham gia đối đầu với sự xâm lược này. David bị giam cầm trong căn phòng này để chờ đợi bị treo cổ sau khi nhiều áp lực đe dọa đã bị đánh bại.

Trước khi bị dẫn độ đi, anh đã cố giải thích với đốc quân và viên thị thần, thuyết phục họ không nên chống cự Edward. Anh đã nói với họ rằng quân đoàn Anh có ít nhất hai mươi ngàn người, trong khi đốc quân thì chỉ có nhiều nhất ba trăm người ở Caen. Anh đã nhắc nhở việc họ đầu hàng sẽ không chỉ cứu mạng người dân trong thành phố mà còn cứu họ thoát khỏi việc bị đánh cướp tài sản. Chỉ có ngài thị trưởng là lắng nghe, nhưng quyết định không phải là của ông ấy. Vua Pháp đã nói đốc quân d'Eu phải ngăn chặn Edward, và vị đốc quân có ý định sẽ chiến đấu vì vinh dự nước pháp bất kể sự chênh lệch. Caen sẽ không đầu hàng hay đòi hỏi những điều kiện. Anh đóng tai nghe những âm thanh rò rỉ qua bức tường hầm rượu dày. Căn nhà đã trở nên yên ắng và những hoạt động ở xa hơn chỉ đến với anh như một tiếng lục xục lò mờ. Chiến trường sẽ diễn ra ở cổng chiếc cầu. Nếu thành phố có thể duy trì kiểm soát với mỗi sự thâm nhập, dòng sông sẽ chứng tỏ sự dữ dội hơn bất kỳ bức tường thành nào.

Vì sự an toàn cho Christiana, anh hi vọng cổng chiếc cầu sẽ giữ vững. Nếu thành phố thất bại, nàng sẽ không còn an toàn từ những binh lính nước Anh khi chúng cướp phá thành phố giàu có này. Anh ngờ rằng họ sẽ lắng nghe những lời giải thích của nàng rằng nàng là một người Anh, cũng như họ sẽ không thềm nghe anh khi họ tấn công vào phòng chứa rượu để cướp bóc những thứ có trong này. Anh nhăn nhó với sự trớ trêu ấy. Anh dám chắc mình sẽ chết hôm nay, nhưng nếu còn sống đủ lâu để bị treo cổ, nếu Edward thất bại trong việc chiếm lấy thành phố, ít ra Christiana cũng sẽ an toàn.

Anh dấm nắm tay vào tường trong tâm trạng thất vọng điên tiết vì anh không thể cứu giúp nàng. Nàng đã bị đưa đến chỗ Heloise và những người phụ nữ khác ngay khi anh bị bắt giữ. Nàng đã bị những người hiệp sĩ kéo đi. Những người đó không hề quay lại, và anh cầu nguyện họ có thể bảo vệ căn phòng của những người phụ nữ. Ít nhất cũng có một sự bảo vệ nhất định.

Anh nhắc cây nến lên và kiểm tra lại nhà tù chật chội. Anh ước nó có thể chứa cái gì khác ngoài mấy cái thùng rượu khô queo, và không phải chỉ do cái mùi của nó. Bất cứ ai xui xẻo mở

cánh cửa này chắc chắn sẽ giết anh vì điên tiết không tìm thấy thứ gì giá trị cho thời gian và sức lực của họ cho mà xem.

Như thể vang vọng suy nghĩ của anh, một tiếng động nơi cánh cửa bắt lấy sự chú ý của anh. Dù vậy nó không phải là tiếng rắc gãy của một thanh rìu hay tiếng đập nện. Đó là những âm thanh lạnh canh nho nhỏ của kim loại trên kim loại.

Có lẽ Edward đã quyết định tiến công. Có thể đã đến lúc anh bị treo cổ. Anh dịch lui bức tường đằng xa và quan sát cánh cửa trượt mở.

Ngay ngưỡng cửa, gương mặt nàng tái mét như một con ma, xuất hiện bên cạnh nàng là một Heloise phờ phạc. Christiana đứng sau bà, cầm trên tay thanh dao găm dài của anh đặt trên họng của người phụ nữ tóc vàng.

“Bà ấy biết rõ chỉ có một việc nên làm, David, nhưng bà ấy là một trong những người phụ nữ chỉ biết nghe lời chồng, vậy nên em phải dùng cách này để động viên bà ấy,” Christiana nói. Nàng bỏ con dao vào lại cái vỏ treo ở eo nàng.

Heloise trông có vẻ như sắp ngất đến nơi. Bà phải nghiêng người dựa vào tường mới có thể đứng vững.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi.

“Cây cầu đã bị chiếm rồi,” Christiana giải thích. Máu trên mặt nàng như bị rút đi bởi sợ hãi và nàng cố một dấu đi một cách khó khăn. “Những hiệp sĩ bảo vệ tụi em đã bỏ đi lâu rồi, và em đã quan sát từ trên mái hiên. Đoàn quân của chúng ta khắp nơi trong thành phố, giống như một đám đông hỗn tạp. Như anh nói. Trong chiến thắng, họ cứ lấy hết những thứ mà họ có thể tước đoạt. Người trong thành phố thì ném hết bàn ghế và đá xuống họ từ mái nhà, và điều đó làm chậm quá trình tiến công của họ, tuy nhiên không được nhiều lắm.”

“Không còn ai ở đây hết,” Heloise khóc lên. “Cổng nhà chỉ còn được bảo vệ bởi một vài người chặn ngựa và người hầu. Khi cây cầu bị chiếm, tất cả lính tráng đều rời khỏi đây, một vài người thì chiến đấu trên những con đường, số khác thì bỏ trốn.”

Christiana đi đến cạnh anh và nói chậm rãi. “Bà ta muốn đưa những đứa con gái của bà cùng chạy trốn, nhưng em đã thuyết phục bà rằng tốt hơn hết nên ở lại sau những bức tường này còn hơn là vào thành phố. Chúng không phải là những tường thành lâu đài, và sẽ không thể ngăn cản đoàn quân lâu được, nhưng những người lính sẽ giết bất cứ ai họ gặp. Thậm chí từ trên mái nhìn xuống em cũng có thể thấy rất nhiều xác người đổ xuống.”

Anh nhìn vào mặt nàng và đọc được hiện thực sâu sắc về mối nguy hiểm mà nàng đã đối mặt. Anh quay sang Heloise.

“Tốt hơn là bà nên thả tôi đi, madame,” anh nói xoa dịu. “Vận mệnh luôn mỉm cười với tôi. Có lẽ hôm nay cũng như thế.” Anh đưa tay nâng bà khỏi bức tường. “Hãy để chúng tôi đi và

đánh giá tình thế của chúng tôi.”

Những tin tức tồi tệ đang chờ đợi ngoài sân. Những người hầu bảo vệ cánh cổng đã đi mất, và lối vào mở toang ra con đường. Xa xa họ có thể nghe thấy những tiếng thét thất thanh của một thành phố đang bị cướp bóc.

Anh chạy ra để đóng cổng và cài then lại. Một nhóm sáu người phụ nữ lao vào khi anh vừa đến. Trông họ có vẻ là những người vợ của những người trong thành phố và họ ném mình vào Heloise.

“Tên vua nước Anh ma quỷ đó đã ra lệnh mọi người phải hạ kiếm xuống,” một trong số họ khóc nức. “Chúng đang lột sạch áo quần mọi người và chặt những ngón tay họ để lấy nhẫn. Chúng cưỡng hiếp phụ nữ trước khi cắt họng của họ.”

Những người phụ nữ khác cũng tham gia cùng với những mô tả cuồng loạn của sự đáng sợ mà họ đã thấy. David cài then cánh cổng và nhìn quanh khoảng sân. Christiana đã đứng. Chúng không phải là những bức tường thành và chúng đặc trưng cho ngôi nhà của một thương nhân giàu có. Rốt cuộc một vài tên lính sẽ quyết định đánh sập cánh cổng hoặc cũng leo qua đó. Nhưng cũng tốt hơn là họ ra ngoài thành phố lúc này.

Christiana vẫn đứng một bên, lắng nghe câu chuyện phá hoại và làm hại người với một sắc mặt xanh mét. Tiếng ồn của đoàn quân cướp phá dần dần tiến đến gần hơn.

Anh bước lại và ôm nàng vào lòng. “Em có nhớ căn buồng gác mái phía trên những phòng ngủ không? Cái phòng mà mình đi lên qua những cầu thang hẹp ấy? Đưa họ đến đó đi.”

“Còn anh?”

“Anh sẽ lên với em ngay thôi. Có vẻ anh sẽ cần một chiếc áo giáp. Anh không bao giờ nghĩ mình phải mặc nó để chống lại những người Anh. Có vẻ đến cuối cùng cha anh sẽ tìm được cách của ông. Đúng là một sự phán xét mỉa mai rằng sự phản bội của anh với ông sẽ đặt em vào tình trạng nguy hiểm như thế này.”

“Đừng tự đổ lỗi mình như thế. Anh không mang em đến đây mà,” nàng nói, một bản năng thôi thúc nàng muốn được an ủi anh.

“Cũng giống thế thôi, em vẫn ở đây.” Anh ngập ngừng, không muốn nói đến nỗi sợ hãi đang đe dọa. “Nếu chúng đến đây, hãy cho chúng biết em là ai. Chỉ nói tiếng Anh thôi. Hãy yêu cầu sự bảo vệ của anh trai em và cả Đức vua nữa.”

“Sẽ không ích gì đâu,” nàng nói, quay qua đám phụ nữ đang túm tụm gần đó. “Em đã gặp điều này trước đây rồi. Ở Harclow. Nó xảy ra trước khi bọn em rời khỏi đó. Anh trai em đã chấp nhận đầu hàng và cả cái chết để bảo vệ mẹ em khỏi tình trạng như chúng ta gặp phải hôm nay.”

Nàng đến gần nhóm phụ nữ và nói chuyện với họ. Biết ơn vì có được một vài hướng dẫn ít

nhất cũng mang lại hi vọng, họ vây quanh nàng khi nàng dẫn họ đến tòa nhà cao và lên căn gác xép.

David đi theo, nhưng lại rẽ sang căn phòng ngủ của anh với Christiana. Anh trượt cái giáp che ngực của chiếc áo giáp qua vai rồi nhấc những mảnh giáp còn lại lên cánh tay. Anh nghĩ dù với vũ khí hay áo giáp, anh cũng không thể đưa Christiana đi qua những con đường trong thành phố. Anh lắc đầu. Anh không hề có cái áo nào chứng minh mình là một phần của quân đội Anh, và chiếc khiên của anh cũng không có huy hiệu để những người lính có thể nhận dạng. Họ sẽ nghĩ anh là người Pháp. Trong bất kỳ trường hợp nào, anh cũng không thể bỏ rơi phụ nữ và bé gái, dù Christiana có muốn anh làm thế đi chăng nữa. Ít nhất đến chết anh vẫn là một người chồng xứng đáng với nàng. Nhấc thanh gươm lên, anh đi ra cầu thang tìm đến nơi những người phụ nữ đang trốn.

Christiana đã đưa mọi người lên đó. Những tấm vải dài đặt trên sàn, và họ dùng cây dao găm của anh để cắt nhỏ nó ra.

“Mọi người đang làm gì vậy?” anh hỏi, để chiếc áo giáp xuống.

“Làm cò,” nàng nói. “Màu trắng và xanh lục của Harclow. Màu của Thomas Holland, và kia là màu của Chandros và Beauchamp. Chúng ta sẽ treo chúng lên cửa sổ. Ai mà biết được, lỡ khi thu hút sự chú ý của anh đó có thể giúp chúng ta thì sao.”

Nàng nhìn thấy chiếc áo giáp và bước lại gần. “Em sẽ làm cho.” Những ngón tay của nàng bắt đầu bận rộn với những chiếc dây da và móc khóa.

Mất một lúc mới kết hợp hết chiếc áo giáp, và anh thậm chí còn không cần những mảnh giáp ở chân. Khi họ làm xong, nàng tháo cái khiên từ eo nàng rồi trao nó cho anh, rồi lấy lại chiếc dao găm từ những người phụ nữ.

Anh nhìn một hồi con dao bén nhọn. Ánh mắt họ gặp nhau.

“Không ích gì lắm nếu em dùng nó để chống lại những người đàn ông vũ trang,” nàng nói, trượt con dao vào vỏ trên hông anh. “Và em cũng không đủ can đảm để sử dụng nó trên người khác, và cả bản thân mình nữa.”

Những người phụ nữ mở những chiếc cửa sổ mà treo cò ra ngoài. Ngọn gió mùa hạ mang theo những âm thanh la hét chết chóc. Khi họ đóng cửa lại để cố định những tấm vải, một tiếng gõ vang lên ngoài cánh cửa đi lên căn áp mái. Tiếng ồn làm mọi người bậc nảy lên rồi chìm vào yên ắng tuyệt đối.

Không khí trong căn phòng có mùi như lên men từ nỗi sợ hãi tràn ra từ những người trong đó. David liếc nhìn tám người phụ nữ và ba bé gái. Gương mặt họ gần như không thể thấy được trong căn phòng tối đen bởi những mảnh vải trên cửa sổ. Anh đẩy Christiana qua một bên và quay lưng lại những người khác.

Anh ôm mặt nàng trong tay và nhắm mắt để hưởng thụ sự mềm mại ngọt lành của đôi môi nàng. Một sự êm dịu nhức nhối ngập tràn trong anh, và nỗi sợ hãi như chạm thấy được của nàng làm tim anh tan nát. “Mùa thu này anh sẽ đến Genoa, và em sẽ đi cùng anh,” anh nói. “Sau đó việc băng qua dãy Anpes sẽ dễ dàng hơn. Chúng ta sẽ trải qua những tháng mùa đông lạnh ở Italy rồi đi xuống Florence và Rome.”

“Em thích lắm,” nàng thì thầm. “Có lẽ chú ta thậm chí còn băng qua biển đến vùng đất Hồi giáo, rồi làm tình trong chiếc lều trên sa mạc nữa.”

Anh hôn lên đôi mắt nhắm nghiền của nàng và nếm được vị mặn của những giọt nước mắt tuôn ra từ đó.

Những âm thanh không thể nhầm lẫn của cánh cổng bị bật mở tràn vào căn phòng của họ.

“Nhìn anh đây, Christiana,” anh nói. Mi mắt nàng chậm chậm mở ra và anh nhìn sâu vào đôi kim cương lóng lánh ánh nước đó, anh để nàng nhìn thấy tình yêu trong tâm hồn anh, tình yêu dành cho nàng. Nàng mỉm cười vẻ can đảm nhưng u sầu, rồi căng người lên để hôn anh.

Những tiếng la hét ầm ỹ của những người đàn ông tràn vào khoảng sân thành lính dõng quanh họ. Christiana nâng gương lên rồi trao nó cho anh. Đằng sau anh, căn gác mái vẫn hoàn toàn yên lặng. Những người phụ nữ còn hơn cả kích động. Những cô con gái của Heloise nhìn anh đăm đăm với đôi mắt to trang trọng.

Với một ánh mắt dài nhìn người vợ xinh đẹp của anh, anh mở cửa ra và đứng trên đỉnh chiếc cầu thang hẹp. David đứng căng cứng trên đôi chân, thanh gương của anh chống lên bức tường cạnh anh, và anh chờ đợi những người lính phát hiện ra hành lang dẫn lên cầu thang đến căn gác xếp này.

Cánh cửa đằng sau anh đã được đóng lại, nhưng nó không thể được cài then từ bên trong. Một khi anh ngã xuống, sẽ không còn gì có thể bảo vệ Christiana và những người khác nữa.

Những căn phòng ngủ, đại sảnh và những phòng chứa bên dưới đã kìm chân chúng ít nhất một giờ. Nó sẽ không thể kéo dài thêm được

Nếu anh may mắn, những người tràn vào đây có thể đóng cánh cổng lại không cho những kẻ khác vào để giữ lại món chiến lợi phẩm giàu có nơi căn nhà của ngài thị trưởng và có thể không có quá nhiều người. Nếu anh thật sự may mắn như thế, nghĩa là không có người bắn cung trong số họ. Nếu Vận mệnh thật sự ban ân huệ cho anh, một người nào đó có quyền lực cuối cùng cũng có thể đến đây để giữ lấy căn nhà của ngài thị trưởng dành cho Đức vua, để ngài hài lòng và tùy ý sử dụng.

Anh thắc mắc liệu có hiệp sĩ nào trong số họ, và liệu tinh thần hiệp sĩ ở họ có làm được điều gì tốt đẹp hơn hay không. Anh có thể thấy bậc cuối của cầu thang, để chúng có thể leo lên hông tòa nhà rồi đáp xuống đất trước khi đi lên dọc theo bức tường đằng sau lưng đến đây. Nhưng anh nghe thấy tiếng chạy vội vã bên dưới, và tiếng hét của một người đàn ông gọi bạn già khi

anh phát hiện ra chúng.

Chúng nhanh chóng leo lên những bậc thang, đầy khoái trá khi chúng trao đổi các loại áo quần, đồ trang sức, và tiền bạc mà chúng thu được. Anh có thể chắc chắn chúng không phải là hiệp sĩ qua lời nói của chúng. Rồi chờ đợi.

Sáu người đàn ông rẽ qua góc nhà. Chúng bắt đầu leo lên từng gã một. Tên đầu tiên đã bước đến bước thứ bảy trên cầu thang dẫn lên đỉnh khi chúng cuối cùng cũng chú ý thấy anh. Sáu cái đầu nhìn anh xăm xoi với vẻ kinh ngạc.

“Mày là thằng quái nào?” gã đàn ông đi đầu sửa ra.

“Một người Anh như chúng mày thôi. Một người London. Một thương nhân.”

“Mày trông không giống một thương nhân.”

“Thì cũng không ai trong chúng mày trông như hay hành động như tui tao. Phải không?”

Chúng căng người và chùng bước để nhìn lẫn nhau.

“Có gì đằng sau cánh cửa đó, gã nhà buôn kia?” một gã trong số chúng la lên.

“Áo quần. Đồ cũ và không có giá trị gì lắm.”

“Hắn nói dối,” gã cầm đầu nói. “Có những cầu thang ẩn. Đây là căn phòng chứa trầm hương và vàng.”

“Tao thề là chẳng có trầm hương hay vàng gì trong căn phòng này hết.”

“Bước qua một bên và để bọn tao coi.”

“Không.”

Thêm nhiều bước chân đến. Rồi thêm vài gương mặt nhập hội. Hàng người rẽ qua góc nhà quá khỏi tầm nhìn. David nhìn những thanh gươm và dao găm dài trong khi chúng cứ nói về vàng bạc và trầm hương chờ đợi phía trên căng phòng. Gã đứng gần nhất nhìn anh gay gắt, đo lường anh, cố đưa ra quyết định liệu chiếc áo giáp có phải chứng tỏ cho kỹ năng giỏi giang hay không. Những bậc thang hẹp có nghĩa là chúng không thể lao toàn bộ lên đánh cùng lúc mà phải đánh từng người một, gã đầu tiên chắc chắn sẽ chết.

Hàng người dài bắt đầu xô đẩy lẫn nhau. Một cái đầu tóc đỏ di chuyển qua bọn chúng, hướng lên trên cùng. “Bước qua một bên!” một giọng ra lệnh trề vang lên.

Những người khác dồn ép lại và để người đàn ông trẻ băng qua. Hắn bước lên đứng cạnh người đàn ông trên cùng. Một cận vệ. David suy đoán từ độ tuổi còn trẻ và chế phục của hắn. Có thể là hai mươi tuổi. Tách biệt khỏi lãnh chúa của hắn và thưởng thức quyền lực cùng địa vị ở

địa ngục Caen này.

Gã cận vệ lướt mắt qua thanh gươm đã rút ra khỏi vỏ của David.

“Bọn tao đã mở được cổng. Chiến lợi phẩm là của bọn tao,” gã nói.

“Vì tao đứng trên đỉnh cầu thang, đó rõ ràng là tao tới đây trước bọn mày,” David đáp lời.

Những lời xầm xì nguyên rửa kích động sôi ùng ục cả cầu thang. Mấy gã ở phía cuối hàng la hét đòi giải quyết nhanh David để chúng có thể vào lấy vàng.

David nhìn trừng trừng gã hộ vệ và gã đàn ông bên cạnh. Những tiếng la hét càng to hơn, tràn đầy hành lang.

Gương mặt cả hai gã đều căng lên cau cú khi đồng bọn cứ thúc giục chúng hành động. Anh quan sát và chờ đợi, đọc thấy giải pháp của chúng, gồng mình cho sự tấn công.

Gã trẻ tuổi trước, anh buồn rầu nghĩ.

Tên đầu đỏ bất ngờ nhào lên. Thanh kiếm dài vươn ra. Cánh tay David trượt xuống hông. Trước khi gã trẻ tuổi leo lên hai bậc thang, anh đứng thẳng xốc mạnh ra. Đôi mắt anh kinh hoàng lướt xuống thanh dao găm sắc nhọn ghim vào cổ họng gã. Rồi cái xác đổ sụp xuống, làm thành một khối trên bậc cấp.

Đám lính ngừng lại, và rồi những tiếng la hét, chửi rửa lại càng to hơn, hơn cả mức có thể chịu đựng. David nắm lấy thanh gươm.

Anh nhận thấy một sự tàn nhẫn đang dâng lên, như thể có nhiều tên gia nhập thêm và tất cả đều ép lên dần. Đám người đó dồn ép lên những người phía trước không chỉ bằng những lời la hét mà còn bằng thân thể của chúng. Những bàn tay vươn tới và kéo cái xác gã hộ vệ khỏi lối đi. Cái mùi gay gắt hăng nồng của sự khát máu lan tỏa khắp không gian chật kín. Anh để dòng máu tàn ác của Senlis chảy trong anh mang đến cho anh sức mạnh lạnh lùng.

Và rồi, đột ngột, im lặng bắt đầu lan dần lên từ cuối hàng. Những gã đang đứng nhìn lui sau và những người đằng sau nhìn lui sau nữa. Những thân người bắt đầu ép lên bức tường, chừa ra lối đi.

Thân ảnh của một hiệp sĩ cao lớn, với mái tóc đen mang chế phục của Đức vua bước lên trong quan cảnh đó.

Đôi mắt bốc lửa màu đen nhìn David và lóe lên sự thích thú và kinh ngạc. Morvan chờ đợi im lặng và bình tĩnh khi những tên lính ở trên bắt đầu nhận ra anh muốn đi lên. Chúng xô đẩy nhau và né ra một lối mòn cho anh. Anh ta chậm chậm leo lên cầu thang cho đến khi anh đến nơi gã hộ vệ đã chết. Lướt mắt lên nhìn David, anh ta cuối xuống và rút cây dao găm ra, máu bắt đầu chảy ào ra từ vết cắt. Anh ta chúi thứ vũ khí đó lên cái áo da và bước đến bên David ngay trước cánh cửa.

“Đó là vấn đề với cây dao găm này,” anh nói nhẹ nhàng khi đưa nó ra. “Một khi anh ném nó đi, anh sẽ không còn vũ khí nữa.” Ánh mắt anh sục sạo lên chiếc áo giáp của David. “Đẹp nhỉ. Của người Đức à?”

“Của người Hà Lan.”

“Không phải anh được cho là đang ở nước Anh à? Ở Northumberland, phải không nhỉ?”

“Có vài việc khác đưa tôi đến đây.”

“Còn em gái tôi đâu?”

“Tôi tìm thấy nàng rồi. Không phải cùng với Percy.”

Một vài gã đàn ông bắt đầu rầm rì to rằng những hiệp sĩ luôn chiếm những món tốt nhất về mình. Morvan ngáp một hơi rõ to khi anh bỏ gươm vào vỏ. Tiếng càu nhàu chấm dứt.

“Anh đang ở một vị trí xấu đó,” anh ta nhận xét.

“Đúng vậy. Thật tốt vì anh đã đến.”

Morvan nhún vai. “Một khi cây cầu bị chiếm, thú vui cũng kết thúc. Cường bức và cướp phá không hấp dẫn với tôi, vì vậy tôi quyết định đi xem căn nhà phấp phới màu cờ Harclow.” Anh lướt mắt nhìn cánh cửa.

(Mẹ ơi! Nói chuyện như thế chiến tranh, cường bức, cướp phá là chuyện thường ngày ở huyện ý.)

“Dù anh đang canh giữ cái gì, nó cũng không đáng đến thế. Đứng sang một bên và để mấy gã đó có nó đi. Chúng sẽ không kiểm soát được nữa một khi chúng ngửi thấy mùi chiến lợi phẩm và nếm vị máu đâu. Thomas Holland và tôi đã trải qua mấy giờ trước cố gắng cứu những người phụ nữ và trẻ em khỏi bị giết và hãm hiếp rồi.”

“Tôi không thể bước sang một bên được.”

“Chỉ là vấn đề thời gian trước khi chúng tìm thấy một người bắn cung. Có thật là vàng trong đó không?”

David lắc đầu và chỉ đến cánh cửa. Morvan mở ra một khe nhỏ, ngó đầu vào bên trong, rồi hóa đá.

Anh ta nhả mặt rồi lại ngó vào bên trong. Đôi mắt cháy bỏng quay qua David khi anh ta đóng cửa lại. “Nói với tôi rằng không phải em gái tôi đứng giữa đám phụ nữ đó đúng không?”

“Nếu anh cứ khẳng khẳng thế, thì đó không phải em gái anh.”

Morvan càu nhàu, lại mở cửa ra một lần nữa, rồi nhắm mắt đóng sầm lại. “Chết tiệt. Con bé

đang làm gì ở đây chứ?”

“Đi thăm bạn bè của tôi trong thành phố. Ai mà nghĩ rằng đoàn quân của chúng ta sẽ đến đây và cướp phá hả?”

“Một khi tôi đưa con bé ra khỏi đây, tôi sẽ giết anh.”

“Nếu anh có thể đưa nàng ra khỏi đây, vậy anh có thể giết tôi.” Anh làm động tác chỉ những gã bên dưới. Những lời bàn tán lầm bầm không kiên nhẫn lại hỗn loạn, và anh đoán những kế hoạch đã được sắp đặt xong. “Có bao nhiêu gã?”

Morvan nhún vai. “Hai mươi. Ba mươi.”

“Là bao nhiêu? Nó khác xa nhau mà.”

Morvan cười nhả nhổ. “Khó lắm đấy. Hai mươi chọi một hay ba mươi chọi một cũng vô vọng giống nhau thôi. Tôi đến đúng là tốt thật, nhưng không có tốt đến thế đâu, và bộ chế phục của tôi chỉ có thể làm chúng nhụt chí một lúc ngắn thôi.” Cũng vậy cả, anh ta quay qua chiếc cầu thang và đứng thẳng người trong tư thế lâm trận. Với một tiếng thở dài cáu tiết, anh ta bắt lấy cánh tay cầm gươm của David và xốc mạnh nó lên để thanh gươm hướng lên hơn là hướng xuống. “Tính toán kỹ việc cầm gươm ra sao, việc đó sẽ giống việc hai mươi hay ba mươi tên chọi với một tên rươi lặn. Tốt hơn hết anh nên đứng phía bên phải của tôi. Đó là nơi chúng ta đặt những người hộ vệ cho mình.”

Ngay sau đó một cơn rung động làm lung lay cả cầu thang. Nó cứ lặp lại và lặp lại. Một loạt những tiếng ồn ào cùng theo nó, và những gã ở dưới cùng nhìn lui sau chúng với đôi mắt mở to rồi cố gắng nép sát mình vào bức tường. Một thân hình đồ sộ bước lên và một khuôn mặt góc cạnh cười toe với David.

“Tôi sửa lại,” Morvan nói khô khan. “Ba mươi chọi mười.”

“*Ja*, nhưng đúng là chết tiệt mới tìm được cậu, David,” Sieg nói khi anh ta leo lên về phía họ. Có hai gã mắc sai lầm vì không nép vào tường đủ nhanh. Sieg bình thản nhắc chúng lên bằng cổ chúng, bẻ gãy đầu chúng và thả xuống. “Trước tiên tôi đi đến lâu đài bên kia sông, nhưng cái tên giáo sĩ canh giữ đã bịt kín lâu đài như một quan tài ấy. Tôi đã thử đến Guidhall nơi Đức vua chiếm giữ, rồi nhận ra, quý thật, có thể bọn chúng giữ cô ấy ở đây ngay trong nhà của thị trưởng cũng nên.”

Sự phẫn nộ với việc Sieg vừa làm khiến một vài gã can đảm hơn. Những con dao lóe sáng vung vẩy phía sau ông ta. Không thiếu một bước, ông ta quay lui với bàn tay to lớn, bóp chặt lên ngóc gàn nhất, và đập đầu gã vào bức tường đá.

“Oliver có đi với ông không?” David hỏi khi Sieg tham gia với họ.

Người đàn ông Thụy Điển cười phá lên và rút thanh gươm ra để răn đe những mối đe dọa hình thành bên dưới. Khuôn mặt ông bừng sáng với hi vọng được chiến đấu với tất cả đám đàn

ông đó. “Tôi lạc mất cậu ta trên đường. Tất cả những ngôi nhà đều mở toang và tất cả những món đồ có thể lấy được thu hút cậu ta hơn. Cứ mãi mãi thật đáng tiếc vì cậu không đi cùng với cậu ta. Giống như những ngày xưa ấy, cậu ta nói thế đó.”

Morvan nhướn mày với đoạn nói chuyện này. David cười cười và nhún vai.

“Chúng ta vẫn cần một vài người giúp ta đưa mấy người phụ nữ ra khỏi đây,” Morvan nói. “Giờ thì ông bạn anh đã ở đây rồi, tôi sẽ đi và kiếm về vài người nữa. Thomas ở gần đây thôi, và mấy người khác. Anh có thể hỗ trợ sau lưng tôi với thanh dao găm đó, David.”

Anh ta mang một biểu hiện nguy hiểm hơn lúc rời đi hơn lúc anh ta đến. Không có ai chặn đường anh ta.

“Có người đưa tin nào thoát khỏi đây để cảnh báo cho Bá tước không?” David hỏi khi Morvan đã rời đi.

“Không có. Oliver và tôi đã ở đây cách vài dặm trên đoạn đường phía nam như cận dận. Họ đã làm đúng như chúng ta suy đoán. Khi Đức vua ra lệnh cho người ngăn chặn tin tức đi theo quân đoàn Pháp, cuối cùng bọn tôi cũng rời đi và đưa tin cho bọn họ. Bá tước sẽ không thể nghe tin Edward đổ bộ trong nhiều ngày nữa.” Ông ta ra hiệu với thanh gươm. “Tôi sẽ dọn sạch đám này ngay.”

“Cố đừng giết hết bọn chúng. Chúng ở phe ta mà.”

Sieg bước xuống hai bước để ông ta có thể duỗi thẳng hết chiều cao của mình. Ông nâng con dao găm lên bằng tay trái và thanh gươm thì bên tay phải, nhìn trừng trừng vào mấy gã đối diện, và thoát tiếng hét của một Viking nguyên thủy.

Sự nhận thức rằng tiên hiệp sĩ của Đức vua đi kiếm thêm sự trợ giúp đã làm bọn lính kìm hãm lại. Đồng thời sự hiện diện đầy sức mạnh của Sieg cũng làm hầu hết chúng nhụt chí. Những cái đầu bắt đầu lắc lắc và rút đi khi mấy gã khác thì quay lại và cố chen lẫn xuống cầu thanh.

Lúc Morvan quay lại với Thomas Holland và hai người bạn nữa, thì hầu như bọn lính đã lùi đi hết cả. Việc gia nhập của bọn họ thành chỉ là ra xử lý mấy tên còn lại.

David mở cánh cửa dẫn vào căn gác mái.

Một cơn kích động của sự nhẹ nhõm quét qua những người phụ nữ khi họ thấy những người giải thoát đi qua cánh cửa. Một vài người bắt đầu khóc thét lên với cơn sốc còn sót lại. Christiana chạy vào vòng tay của David.

“Ơn Chúa anh vẫn vẹn toàn! Anh đã cứu tất cả bọn em, David.”

“Nhờ lá cờ của em đó chứ, em yêu. Có vẻ như việc tàn phá các thành phố đã làm anh trai em nhàm chán, và anh ấy đến đây để kiểm tra màu cờ của em.”

Nàng quay sang với sự kinh ngạc dành cho bốn chàng hiệp sĩ. “Morvan!” nàng khóc lên. “Thomas!”

Morvan sải chân đến và nhận lấy cái ôm chầm của cô em gái. Anh lướt qua vai nàng nhìn David đầy nguy hiểm. Christiana đẩy anh ra vừa đúng lúc thấy được ánh mắt ấy.

“Anh dám, Morvan. Anh ấy đã cứu em, và tất cả những người khác ở đây nữa. Những hiệp sĩ và quân lính Pháp đã bỏ lại họ và anh ấy đã đặt bản thân giữa chúng em và nguy hiểm. Anh không thể làm tốt hơn thế được.”

Biểu hiện của Morvan êm dịu đi khi anh nhìn cô em gái. “Nếu đúng như những gì em nói, vậy thì lần này anh sẽ không giết anh ta đâu.”

Thomas Holland bước qua. “Không làm được gì nhiều nhưng ít nhất cũng nên đưa tất cả bọn họ đến chỗ Edward. Không có nơi nào khác an toàn hơn. Nhưng những con đường, và thành phố thì...”

David đọc biểu hiện trên gương mặt anh ta. “Chúng ta sẽ giữ họ đi giữa. Christiana, đi cùng với mấy người phụ nữ và nói với họ chúng ta sẽ làm gì. Dặn họ cứ cúi xuống đất khi chúng ta di chuyển.”

Nàng gật đầu và chạy lại Heloise và mấy đứa bé gái trước. David ngoắc ngoắc Sieg. “Ông sẽ bằng đứa nhỏ nhất,” anh nói. “Đừng để cô bé thấy mấy cái xác đó.”

Trong khi vợ anh đang giải thích với mấy người phụ nữ, David lại gần Heloise. Bà đã không hề di chuyển kể từ lúc họ vào đây, ngồi trên một chồng quần áo trông như thể kiệt sức và chết lạng đi. Bàn tay bà vỗ vỗ lên cái gì đó, một sợi tóc nhàn nhạt óng cả rơi xuống chiếc váy bà mặc.

Bà ngược lên nhìn anh. Đôi bàn tay bà mở ra, một chiếc vòng cổ bằng vàng và ngọc lục bảo trên tay bà. “Tôi nghĩ có lẽ, nếu chúng vào đây, tôi có thể mua được sự an toàn cho con tôi.”

“Chúng sẽ được an toàn bây giờ, madame. Tôi chắc là chồng bà cũng đã an toàn. Ông ấy chắc chắn sẽ bị dẫn độ về Anh để chờ chuộc về giống như những người giàu có khác thôi, nhưng sẽ không có lợi nhuận nào trong việc giết những người như thế hết.”

Bà nhìn xuống chiếc vòng cổ. “Làm ơn hãy nhận lấy nó. Để trả nợ việc chồng tôi đã giam giữ vợ anh, và vì sự giúp đỡ của anh hôm nay nữa.”

Anh không khó khăn gì khi tính toán được giá trị của những thanh vàng và lục bảo. Nhưng vai trò của anh trong những sự kiện hôm nay không hề hào hiệp như những gì mà người phụ nữ này đã nghĩ, và anh sẽ không cần lợi nhuận từ chúng. “Chính sự xuất hiện của anh trai cô ấy đã cứu mọi người. Nếu bà muốn tỏ lòng cảm ơn, hãy tỏ với anh ta.” Anh nhắc bà đứng dậy trên đôi chân. “Giờ thì cũng ta phải đi ngay. Đi theo sự hướng dẫn mà vợ tôi đã nói với bà.”

Những người đàn ông dẫn những quý bà đi xuống bậc cấp. Trong sân, họ rút gươm của họ

ra. Sieg đã thuyết phục cô bé nhỏ nhất để ông bịt mắt bé lại, và ông ta bế cô bé lên trong khi cô bé bám chặt lấy ông. David quàng tay trái quanh Christiana. Rồi họ bắt đầu dẫn những người phụ nữ đi qua địa ngục của sự chết chóc và tàn phá một thời là thành phố lớn Caen.

Edward đang ngồi trong Guildhall, vây quanh bởi những viên thư ký đang cẩn thận liệt kê những món đồ chiến lợi phẩm sẽ được gửi về Anh. Sự có mặt của đám rước gồm những người hiệp sĩ và phụ nữ làm căn phòng im lặng. Trên đường đi, nhiều người phụ nữ đơn độc khác đã gia nhập vào nhóm, và Thomas Holland cũng đã rời khỏi đoàn vài lần để giải cứu vài người nữa. Hai mươi người phụ nữ bước ra trước mặt Đức vua, bị kìm kẹp bởi những người hiệp sĩ mang gươm.

Dù Edward có ý định xử lý những người phụ nữ này thế nào thì nó cũng không thích đáng được. Với gương mặt những hiệp sĩ trẻ của ngài, ngài không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải thể hiện tinh thần hào hiệp mà ngài vẫn thường thể hiện trong triều đình. Ngài chính thức bảo vệ họ và cho người đưa họ đến một căn phòng khác cho an toàn.

David quay người để đi với Christiana, nhưng Đức vua đã ra hiệu cho anh ở lại. Ngài đuổi khéo những người đàn ông xung quanh rồi đối diện với David qua chiếc bàn rải đầy bản đồ, nhìn anh cười toe toét.

“Đúng là một kế hoạch huy hoàng, David! Lạy chúa, cứ nhìn chiến thắng này xem!”

David nghĩ đến hàng trăm xác người mà họ vừa mới đi ngang qua. Đủ mọi độ tuổi và địa vị, bị đâm chém và bị lột đến trần truồng. Những con đường ngập tràn máu tanh.

“Có thật là ngài đã ra lệnh mọi người hạ gươm xuống rồi không?”

Edward cúi kính. “Đó là quyền của ta vì chúng không chịu đầu hàng, và chúng rõ ràng biết thế. Hàng trăm người của ta cũng chết vì sự kháng cự của chúng. Không chỉ ở trên cầu, mà còn trên những khu phố. Những viên đá và bàn ghế chết tiệt đó... Tuy nhiên ta đã không hủy bỏ lệnh. Quý quá thật, đáng lẽ chúng nên đầu hàng trước.”

Khi đối mặt với hàng ngàn người, họ đáng lẽ nên thế. Nhưng London sẽ không bao giờ đầu hàng, David nghĩ. Và cả nàng cũng thế dù ngài có muốn đi chăng nữa.

Edward phui khỏi sự tàn phá ở Caen như rất nhiều những thứ lênh đênh khác của chiến tranh. Ngài tươi cười nhẹ nhàng và chỉ lên tấm bản đồ trên bàn. “Chúng ta sẽ quét sạch đường đến Paris. Đoàn quân của ta không thể trở về đúng giờ và sẽ không ai có thể ngăn cản chúng ta được. Không một vòng vây nào có thể làm chúng ta chậm trễ một khi tin tức về Caen lây lan.” Ngài hơi nhăn trán. “Anh có biết con sông Somme không, David? Nó làm ta rắc rối. Chúng ta có thể thấy là ta sẽ bị mắc kẹt giữa nó với Sein, và có vẻ không có đường nào đi qua trừ rất ít cây cầu. Chết tiệt, đáng lẽ ta nên nhờ anh làm thêm tấm bản đồ này. Kỹ năng của anh luôn tốt hơn nhiều.”

David đi ra và kiếm một cây lông chim từ viên thư ký. Anh quay lại và cúi xuống tấm bản đồ,

vẽ lên đó hai đường mực vắt qua con sông. “Ở đây. Ngài có thể lội qua con sông, nhưng mực nước như lên xuống theo thủy triều, vì vậy ngài phải băng qua sông khi nước cạn.”

Edward xoa hai bàn tay với nhau. “Tuyệt hảo. Chúng ta có một đốc quân và một viên thị thần, anh biết mà. Sẽ có nhiều món chuộc lớn. Ta sẽ cho người giải chúng và mấy con tin khác xuôi theo dòng sông vào sáng mai, cùng với số chiến lợi phẩm nữa. Giải bằng tàu hết. Luôn tiện, số vũ khí ở đâu?”

“Gần thành phố Bayeaux.”

“Tuyệt! Kế tiếp chúng ta sẽ đến đó.”

“Người của tôi sẽ đến cho chỉ cho ngài vị trí của chúng.”

“Không phải là anh sao? Anh phải đi theo ta. Đây sẽ là một chiến dịch hoành tráng.”

“Vai trò của thần đã kết thúc. Thần muốn được trở về London cùng vợ.”

Edward quan sát anh, và một biểu hiện khác lạ thay thế sự hào hứng của ngài. “Anh đã hi sinh rất nhiều để giữ lại lòng trung thành với ta, David. Ta sẽ không quên điều đó. Suốt cả hai ngày qua ta đã phong tước cho rất nhiều người mà ta chưa từng gặp mặt. Giờ thì ta sẽ làm thế. Chiếm lấy vùng đất được bảo đảm bởi dòng máu của anh và có được nó nhờ lòng trung thành của anh.”

“Thần rất trân trọng lời đề nghị của ngài, nhưng thần muốn người không thực hiện nó hơn.”

Edward trông có vẻ hơi bức mình, David cười hòa nhã. “Tuy nhiên thần yêu cầu ngài vài đặc ân khác, nếu ngài cảm thấy có thể ban cho thần.”

Lông mày Edward nhướng lên.

“Khi thần trở về London, thần sẽ đến thủ quỹ của ngài và trả một phần ba cái giá cho giấy phép mà ngài đã ban cho thần. Một phần ba tiếp theo sẽ được trả vào hai năm tới, và phần còn lại sẽ được trả bốn năm tiếp theo, như thần đã nói trước đó.”

“Anh đã trả...”

“Không. Đó là cái giá cho cô dâu Chritiana. Thần mong được làm câu chuyện đó trở thành sự thật, và thần xin ngài đừng bao giờ tiết lộ sự mua bán ban đầu của chúng ta. Nàng sẽ không bao giờ biết.”

Edward cười sảng khoái. “Cô gái đó đã thắng được con tim anh rồi đúng không? Well, ta sẽ thật khờ khạo nếu không nhận thêm một ngàn pound nữa. Sẽ như anh yêu cầu. Còn những đặc ân khác thì sao?”

“Thần yêu cầu ngài nhớ lời tuyên thệ của ngài sẽ giúp khôi phục Harclow, và viện trợ tốt

nhất cho anh trai nàng khi thời cơ đến.”

Edward nhìn xuống vẻ suy ngẫm trước khi gật đầu.

“Lady Catherine phải đi khỏi London,” David nói thêm. “Bà ta đã biết quá nhiều, và với giá trị vẫn còn tiếp tục của thần với ngài, nếu ngài muốn ở thần, thì bà ta sẽ làm tổn hại mọi thứ.”

Edward cười toe. “Ta ước là anh đã có thể ở đó khi bà ta đến kể chuyện của anh với ta. Ta cứ để bà ta kéo dài và thêm dệt thêm câu chuyện. Một mục đàn bà thông minh, ta nghĩ thế. Anh không cần phải quan tâm tới bà ta nữa đâu. Ta đã đẩy bà ta đến Lâu đài Rising để sống với mẹ ta. Bà ta sẽ bị giữ lại ở đó với sự giam hãm hạn chế cần thiết cùng với mẹ ta ở đó. Cả hai người sẽ làm cho nhau nổi điên lên với những âm mưu của họ. Gã lái buôn, Frans, bị hãm trong căn phòng ít thoải mái nhất cho đến khi ta trở về, rồi mới được chuộc ra. Đó là sự bất lợi vì là một người bình dân nhỉ.”

“Thần muốn Christiana và thần đi xuôi dòng với những người khác sáng mai.”

“Được thôi. Ta sẽ giao cho anh một vài tài liệu để mang về. Chúng ta đã thảo kế hoạch xâm chiếm vùng Southampton. Ta sẽ cho linh mục đọc nó khi thuyết giáo để mọi người biết rằng đoàn kỵ binh Pháp sẽ ở trên đất Anh sớm thế nào.”

Bá tước vùng Warwick đi vào, và Edward quay lại để chào đón ông ta với một niềm hứng khởi mới. David rời đi và sải bước đến căn phòng có những người phụ nữ. Sieg đang đứng chờ ngoài cửa.

“Ông sẽ đi Bayeaux với Đức vua trước khi đi về phương nam,” David giải thích.

“Ja, cậu muốn tôi chỉ cho ông ta biết nơi có những khẩu pháo hả?”

David gật đầu. Anh vớ tay vào áo và rút ra một vài cuộn giấy da. “Đây là xác nhận của Theobald và lời cam kết của Vua Pháp cho sự thành công của tôi ở Senlis. Ông đã có chiếc nhẫn và biên bản này. Hãy đợi cho đến khi ông ấy biết được sự phản bội của tôi. Ông sẽ không thể an toàn nếu ông đưa tin đến. Ông có thể cũng không an toàn trong bất kỳ trường hợp nào một khi ông ta thấy hòn đá trên chiếc nhẫn là màu hồng, và là của ông ta chứ không phải của anh trai ông ta.”

“Tôi biết phải làm gì.”

“Rồi sau mọi chuyện ông có trở về London không? Ngày hôm nay ông đã trả được món nợ mà ông cứ luôn miệng nói nợ tôi rồi.”

“Rất khó để trả hết, David. Những gã Hồi giáo đó đã muốn giết tôi. Nếu anh không lên kế hoạch trốn thoát...”

“Hôm nay Morvan và tôi không thể ngăn cản chúng được.”

“*Ja*, tôi có thể tham cuộc chiến tranh này một thời gian. Khi người Pháp cuối cùng cũng tập trung được quân đội, cuộc chiến này sẽ tuyệt vời lắm. Tôi sẽ cho anh biết tin nếu tôi không quay về vào mùa thu.”

David nhìn những tài liệu được giữ trong bàn tay rắn chắc. “Cẩn thận nhé, ông bạn của tôi. Một điều nữa, tôi không thể đoán được khi nào thì ông ta sẽ biết tin tức này.”

Chapter 23

Đàn ông tập trung trên những bến tàu, mang những món hàng cướp được lên thuyền. Những chiến lợi phẩm đã được liệt kê và định giá, giờ đang được đưa về nước Anh.

David đứng giữa những thành quả chiến tranh được xếp chồng thành đống trên một bến tàu. Một ngọn gió sông thổi đến xua tan mùi hôi thối chết chóc treo lơ lửng cả thành phố. Một cái hộp đầy những chiếc đĩa bạc lấp lánh trong cái nóng mùa hạ.

Anh quan sát Christiana bước xuống bến để gặp anh trai nàng. Anh có thể thấy được sự chia ly đang đè nặng lên nàng. Nàng đã thấy quá nhiều tội ác chiến tranh đêm qua, và biết rằng Morvan có thể không thể sống sót qua cuộc chiến này.

David không thể tránh khỏi dự liệu những hệ lụy kéo theo của nó. Mà thậm chí anh cũng chẳng phải cố tính làm gì. Đứa con trai của Senlis không có khả năng làm lơ sự thật rằng anh muốn Morvan Fitzwaryn không bao giờ trở về Anh nữa.

Với sự ra đi của Morvan, Christiana sẽ trở thành người thừa kế Harlow, và một ngày nào đó Edward thật sự sẽ khôi phục vùng đất mang tên người bạn cũ của ngài Hugh Fitzwaryn.

Và với sự ra đi của Morvan, David de Abyndon, đứa con hoang của quý tộc Senlis – Theobald, sẽ trở thành lãnh chúa Harclow vì là chồng của Christiana.

Một hiệp sĩ Anh quốc là một chuyện, một bá tước Anh quốc lại là một chuyện khác.

Nhưng sự thật thì, vùng đất và địa vị là chuyện nhỏ nhất. Bản chất thương nhân trong anh biết giá trị đích thực của Harclow. Anh đã từng ở đó, sau khi anh đã có được hầu hết bất động sản dọc theo biên giới Scotland. Anh đã tự mình biết được điều đó trên những ngọn đồi của Harclow và những vùng đất Cumbrian, có rất nhiều hang động, những hang động cổ xưa, với nhiều động vật sống ở đó từ khi thời gian hình thành. Và trong những hang động của Harlow có chứa những quặng hiếm được gọi là quặng than, là thành phần thiết yếu làm nên thuốc súng cho các khẩu pháo.

Và anh cũng đã trả cho Đức vua Edward một ngàn pound cho quyền được là đại lý độc quyền mua bán quặng than, và có được Christiana Firzwaryn làm vợ để che dấu sự xếp đặt đó.

Anh nhìn cảnh anh trai và em gái gặp nhau, rồi ôm lấy nhau. Tâm trí anh bắt đầu tính toán một cách không chủ tâm về sự mất mát to lớn của lợi nhuận khi anh thật sự trả cho Morvan những hang động với những thứ trong đó.

Đúng vậy, quá nhiều để chống lại ý thích của anh muốn Morvan trở về. Thật ra, anh còn có thể nhờ Sieg đảm bảo Morvan sẽ chết trong trận chiến...

Christiana ngược mặt lên nhìn anh trai với đôi mắt long lanh. Thậm chí từ đằng xa, anh cũng có thể cảm nhận được nỗi buồn của nàng. Phiền muộn của nàng làm tim anh quặn thắt. Tâm trí anh trống rỗng chỉ còn khao khát được an ủi nàng mà thôi.

Theobald đã đúng. Việc nhận ra những sự lựa chọn có thể có không hề giống với việc chọn chúng. Anh sẽ quay lưng với những cơ hội vàng mà Nữ thần Vận mệnh đã ưu ái trao cho anh.

Anh sẽ làm điều đó vì Christiana, vì anh yêu nàng.

+ + +

Christiana và Morvan vẫn tay trong tay trong khi những người đàn ông vác trên vai những món hàng nặng cứ xô đẩy để đi qua.

Đây là bản chất của chiến tranh. Lợi nhuận, chính là thứ cốt yếu ban sơ nhất. Hôm nay, tất cả những câu chuyện về lòng hào hiệp và danh dự đều không đúng với nàng nữa.

“Mọi nông trại ở Anh đều sẽ có thực phẩm và áo quần mới,” Morvan nói, khảo sát những con tàu đang di chuyển chậm chậm trên sông.

“Có thứ nào trong đó là của anh không?”

“Không. Phần thưởng của anh là sự an toàn của em. Thế là đủ với anh rồi.” Anh liếc nhìn nơi David đang đứng đợi cách đó mười lăm bước chân.

“Và cả sự an toàn của gã nhà buôn của em nữa, anh nghĩ vậy. Lần này, ít nhất là thế.”

“David. Tên anh ấy là David.”

“Ừ, David.”

“Em biết anh vẫn không ưa anh ấy lắm, Morvan, nhưng anh ấy là người tốt. Anh không thể chối bỏ rằng anh ấy đã chứng minh được điều đó chứ.”

“Anh ta có điểm tốt, nhưng cũng không nhiều. Đó là điều là anh không hiểu nổi. Nhưng anh ta đã chứng tỏ được rằng anh ta có thể bảo vệ cho em. Anh có thể rời xa em hôm nay với suy nghĩ rộng mở, nếu không phải là một trái tim rộng mở.”

“Đây không phải là sự cách xa lâu dài mà. Chiến tranh không thể kéo dài mãi được một khi mùa đông đe dọa đến gần.”

Anh chuyển sự chú ý từ những con tàu sang nàng. “Tuy nhiên sẽ lâu lắm đó, anh không nghĩ chúng ta sẽ gặp lại nhau nhiều tháng nữa. Biết rằng em an toàn và có ngôi nhà cho em khiến anh được tự do rời khỏi cung điện. Có thể anh không về cùng với đoàn quân. Anh nghĩ anh sẽ kiếm một cuộc phiêu lưu nào đó khi chiến dịch này chấm dứt.”

Tình thần của nàng đã bị bóp nát bởi sự tàn phá của Caen, giờ một nỗi buồn mới lại quét qua nàng.

Nàng ôm chầm lấy anh. “Em cầu nguyện anh sẽ thay đổi quan điểm ấy. Vai trò của em với anh ấy không làm mờ nhạt tình thương của em cho anh. Nếu anh phải tìm kiếm một cuộc phiêu lưu, thì chỉ tìm cuộc phiêu lưu ngắn ngày thôi nhé. Nhà của em cũng là nhà của anh. Làm ơn hãy tin điều đó.”

“Anh sẽ không đi lâu đâu. Nhưng em đã tìm thấy tương lai của em rồi, Christiana, và giờ đến lượt anh tìm kiếm chứ.” Anh gỡ tay nàng ra, nhìn xuống nàng và mỉm cười. “Anh phải đi đây, Edward đã giao trọng trách cho anh. Đừng khóc, em gái. Có phải là mãi mãi đâu chứ. Đến với chồng em đi nào.”

Anh rời đi, hình dáng anh rất nhanh bị lạc mất trong đám đông hỗn độn. Nàng vẫn nhìn, hi vọng được thấy mái tóc đen của anh một lần nữa, cầu nguyện rằng những lời nói của anh sẽ là sự thật, và không lâu sau nàng sẽ nghe lại giọng nói của anh.

David bước đến sau nàng. Nàng cảm nhận được sự hiện diện của anh, và rồi thấy an bình trong vòng tay ôm sát của anh.

“Anh yêu em,” anh nói.

Làm sao anh có thể biết nàng cần câu nói đó lúc này. Nhưng mà đôi mắt xanh dương sâu thẳm ấy đã luôn nhìn thấu trái tim nàng. Nàng quay lui nhìn anh, và thấy sự tôn nghiêm mà lời tuyên bố của anh thể hiện.

“Em lo cho anh ấy,” nàng nói.

“Anh ấy có kỹ năng và mạnh mẽ, Christiana. Và trong những trận chiến, họ sẽ không cố giết những hiệp sĩ, nhưng sẽ bắt họ để đổi lấy tiền chuộc.”

“Em biết. Nhưng em hiểu rõ cái giá để chuộc lại một hiệp sĩ và không còn cha em ở đây để trả cho anh ấy. Anh ấy có thể phải sống cả đời trong một cái hầm có người Pháp canh giữ nếu Edward thua cuộc chiến này.”

“Nếu anh ta bị bắt, anh sẽ đưa anh ấy ta.”

Nàng nhìn vào mắt anh và biết đó là sự thật. Dù điều đó phải dung tiền hay dao, anh cũng sẽ làm cho nàng. Những hình ảnh kinh hoàng của hôm qua lùi xa dần. Sự sáng chói trong tình yêu và sự quan tâm của anh đã đốt tan sương mù u sầu dày đặc khi Morvan rời đi.

“Sieg đâu? Ông ấy có về với chúng ta không?”

“Ông ấy đã quyết định tham gia cuộc chiến. Bản năng của ông ấy luôn thích thú những chuyện như vậy.”

“Nhưng ông ấy đi đến chỗ cha anh trước, đúng không? Anh đã nhờ ông mang trả những tài liệu mà? Tấm hình của mẹ anh đã biến mất khỏi cuốn sách trong thư phòng của anh. Anh cũng gửi trả nó luôn. Vì vậy ông ấy sẽ biết anh thật sự là anh và tại sao anh lại làm thế.”

Nàng làm anh kinh ngạc. Nụ cười của anh cho thấy sự thích thú. Và ngưỡng mộ nữa. “Em đang trở nên thông minh một cách nguy hiểm đó, em yêu.”

“Vậy anh nghĩ chúng ta sẽ có bao nhiêu thời gian?”

“Chúng ta sẽ về London. Ông ấy không thể làm hại chúng ta ở đó được.”

“Dĩ nhiên là ông ấy có thể, nhưng ý em không phải vậy. Anh nghĩ Bá tước sẽ sống được bao lâu? Bao lâu trước khi Senlis sẽ là của anh?”

Lần này thì không phải chỉ kinh ngạc nữa. Là kinh hoảng. Biểu hiện của anh cũng làm nàng kinh hoảng. Anh đã không nghĩ đến khả năng này. Anh thật sự không dự đoán trước chuyện này sẽ kết thúc thế nào.

“Ông ấy là một quý tộc, David, và là người cuối cùng của một dòng dõi cổ xưa. Có một điều em hiểu ông ấy hơn anh. Ông ấy không hề muốn dòng dõi bị chết và vùng đất của ông trở thành một phần thưởng. Những người đàn ông như thế sẽ làm bất cứ điều gì để đảm bảo rằng họ có một người thừa kế. Bất kể những gì anh đã làm, ông ấy sẽ không quên rằng anh là tất cả những thứ ông còn lại một khi ông biết được sự thật.”

Anh đứng bất động trong khi hấp thụ những điều nàng nói

“Vậy anh nghĩ chúng ta sẽ có bao nhiêu thời gian?”

“Ông ấy đã năm mươi lăm tuổi rồi. Nếu em đúng, và anh nghĩ là em đã đánh giá sai ông ấy, thì sẽ mất rất lâu trước khi anh đối diện với lựa chọn đó lần nữa.”

Anh nói điều đó thật nhẹ nhàng, nhưng nàng nhận thấy một sự thay đổi trong anh. Nàng cảm thấy tâm trí và xúc cảm của anh bắt đầu bị xáo trộn. Giờ thì nàng đã hiểu anh rất rõ, và dễ dàng nhận ra rằng tâm hồn anh bị cưỡng chế và bị kìm nén khá kịch tính. Anh đã thấy được nàng đúng, và rằng Senlis một ngày nào đó sẽ là của anh. Anh lại bắt đầu chờ đợi một lần nữa. Anh rất giỏi trong việc chờ đợi mà.

Nàng vươn tay lên để vuốt ve gương mặt anh. “Em yêu cuộc sống của chúng ta, và em không hối tiếc chuyện phải đợi một thời gian dài. Và em yêu anh. Cảm ơn Chúa vì tình yêu của chúng ta, David. Luôn luôn có vẻ đẹp và tốt bụng trong đó, và trong anh nữa, luôn chờ đợi em.”

“Những gì tốt đẹp em thấy trong anh đơn thuần chỉ là một sự phản ánh của bản thân em thôi, cô bé ạ. Em không làm anh tốt bụng hơn những gì anh sinh ra đã thế.”

“Điều đó không đúng. Với một người đàn ông luôn nhìn mọi việc thật sáng suốt thì, có nhiều phần trong anh, bản thân anh cũng không hề biết rõ đâu.”

“Anh sẽ không bao giờ biết những phần đó nếu em không chạm vào chúng.”

Nàng bắt đầu phản đối. Cảm xúc mãnh liệt trong biểu hiện của anh đã ngăn nàng lại. Có lẽ anh nói đúng. Có phải tình yêu của anh đã dạy cho nàng biết những điều về bản thân nàng mà nàng có thể không bao giờ biết được nếu không có anh?

Hai người đàn ông kéo một chiếc giường chen lấn qua họ. Những tiếng ồn trên bến tàu bắt đầu len lỏi không gian giữa họ.

“Có lẽ chỉ có tình yêu mới chống cự lại những điều mà chúng ta đã thấy xảy ra ở Caen này,” nàng nói. “Thật đáng buồn.”

Anh lắc đầu. “Anh hiểu sự đen tối trong người đàn ông mà sự trong sáng của em không bao giờ hiểu được, Christiana, và những việc như thế này trong chiến tranh là ít ỏi nhất rồi. Hãy tin anh khi anh nói tình yêu là một kẻ thù kinh khủng. Có lẽ là kẻ thù duy nhất.”

Trong một khác ánh mắt anh như biểu lộ tâm hồn anh giống như trong cái đêm đầu tiên họ ngủ với nhau, và nó luôn luôn ở đó. Những bóng tối mà anh nói ra, và sức mạnh tình yêu chứa đựng chúng. Ừ, Morvan đã nói đúng. Có sự tốt đẹp trong anh, nhưng không phải là tất cả.

“Vậy thì chúng ta cứ yêu nhau nhiều như có thể, David. Chúng ta cứ xây dựng một cuộc sống đầy hi vọng và ánh sáng mà không bao giờ có thể phai nhòa, dù cho thế giới có mang lại cho chúng ta điều gì đi chăng nữa. Em muốn tình yêu của chúng ta như chiếc lò sưởi trung tâm căn nhà, nơi đó, ngọn nhiệt nóng bỏng sẽ cháy mãi mãi. Em không bao giờ muốn nhìn lui quá khứ nữa, mọi thứ sẽ bắt đầu ở đây, với những thứ ta sẽ chia với nhau này, em tự hỏi liệu đây có phải là một ảo tưởng mà chúng ta ôm ấp trong sự tuyệt vọng của chúng ta chăng.”

“Không có ảo tưởng nào hết. Em nợ anh cả trái tim anh rất lâu từ trước khi anh gặp em ở đây, và nó là của em mãi mãi. Tình yêu của chúng ta là hiện thực như những vòng tay này đang ôm em vậy, sẽ luôn luôn như thế. Anh không phải là một gã đàn ông đánh mất thứ gì đó của mình một khi anh đã sở hữu nó đâu.”

Anh hôn nàng, miệng anh nấn ná và đòi hỏi, như một sự đón chào nhắc nhở niềm đam mê mà họ đã tìm thấy. Anh ôm nàng thật gần đến nỗi họ hòa nhập thành một và làm nên một hình ảnh của tình yêu giữa sự tham lam tràn ngập các bến tàu.

Anh quay nàng dưới cánh tay anh. “Rời khỏi nơi này thôi. Chúng ta về nhà nào.”

Một vài người dừng việc chuyển hàng của họ lại để nhìn đôi tình nhân. Nàng bắt gặp ánh mắt họ một cách thẳng thừng, và hi vọng sự hiện diện tình yêu sẽ gợi nhắc cho họ về giá trị đích thực của nhiều thứ.

“Vâng, David, chúng ta về nhà thôi. Hãy đưa em về khu vườn thường xuân và chiếc giường ấm áp của chúng ta nhé.”

Họ bước xuống con tàu vai kề vai, không một phần thưởng nào trong tay họ trừ bàn tay của người bên cạnh.

Hết.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>